

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

МЕРИЛ СОЙТЪР

„МОГА
ДА ТЕ НАКАРАМ
ДА МЕ ОБИЧАШ!“

К КРАЛЯТ НА ОРХИДЕИТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МЕРИЛ СОЙЪР КРАЛЯТ НА ОРХИДЕИТЕ

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

Те се срещат в покрайнините на екваториалната гора на остров Мауи, от другата страна на рая.

По време на яростна тропическа буря Грег Бракстън я открива в безсъзнание в подножието на крайбрежните канари. Тя се вкопчва в него страстно, отчаяно, и му зашепва думи, които едновременно го изумяват и възбуждат. Когато се събужда, тя не може нито да си спомни името, нито да се познае в огледалото. Той я нарича Лъки...

Лъки. Звучи толкова просто. Но някой я наблюдава и чака... някой, свързан по твърде зловец начин със забравеното минало на Лъки.

Тази книга се посвещава на безстрашните и самоотвержени спасителни отряди в нашата страна — на всички мъже и жени в тях, както и на прекрасните кучета, които винаги се появяват, когато се нуждаем от тях.

Най-добрият начин да обичаш нещо е да го обичаш така, сякаш всеки миг можеш да го изгубиш.

Г. К. Честъртън

ГЛАВА ПЪРВА

Яркобелият диск на луната изплува иззад облаците и проряза нощното небе с лъч светлина, откроявайки силуетите на приклекнал мъж и застанало до него куче. Те стояха на ръба на скалата и наблюдаваха океана от повече от два часа.

Дъждът плющеше по остриите зъбери на канарите. Цяла вечер бурята раздираше небето с ослепителни светкавици, следвани от разтърсващи земята тътени. Ала нито мъжът, нито кучето потрепваха. Те умееха да се концентрират, да съсредоточават цялото си внимание върху предстоящата задача, независимо какво ставаше около тях. Мъжът притежаваше тази способност, тя идваше отвътре, от някакъв дълбоко стаен източник на сила, който винаги бе представлявал за познатите му пълна загадка.

А кучето бе тренирано да се концентрира върху целта си, пренебрегвайки всичко останало. Тази нощ те бяха тук за решителното, последното изпитание.

Гръмотевицата изгътна заплашително. Луната хвърли последен отблясък върху бушуващото море и пенещите се гребени на вълните и изчезна зад гъстите облаци. Вятърът се надигна и зави над склоновете на вулканите и връхлетя долините. Верига от светкавици нарязва на парчета небето и беляза с огнен знак върховете на мятащите се под напора на вятъра палми.

— За миг си помислих, че ще се проясни — каза Грег Бракстън на приклекналата до него хрътка. — Без малко да ни развали веселбата.

Доджър се втренчи в господаря си през шибациите пръски на дъжда. Светлокафявата му козина беше прогизнала и придобила наситена махагонова окраска. От ушите му се стичаха струйки вода, други преминаваха по елегантния му гръб и образуваха локвички около задните му лапи.

— Няма да стане кой знае колко по-лошо — заяви Грег на кучето. — Така че най-добре да се заемаме със задачата си.

Въпреки че краката го боляха от прекалено дългото стоене в една и съща поза, Грег не обръщаше внимание на неприятното усещане. С леко движение на ръката той направи знак на Доджър да се изправи. Хрътката зае стойка на четири крака — беше готова за действие. И все пак на кучето не му беше никак лесно. Предстоеше му най-трудното изпитание, на което Грег някога го бе подлагал, ала бе необходимо да се справи. Скоро трябваше да отлетят до материка за получаване на сертификата. Преди окончателно да му бъде дадена правоспособност на спасително куче, Доджър трябваше да издържи тежък изпит, на който често се проваляха дори най-добре обучените му побратими.

— Търси! — извика Грег и обърна нагоре дланта си.

Доджър се стрелна над издатината на канарата и се приземи на огромния камък долу. За миг застина, завъртя се надясно, а после заподскача по назъбените скали и свличащите се камънаци. Само една погрешна стъпка и кучето можеше да загуби равновесие, да се търколи с цялата си тежест по сипея до прибоя, където безмилостната паст на морето щеше да го разкъса и погълне.

Грег го последва. Пътят му осветяваха светкавиците — естествените маяци на природата. Едва успяваше да следва кучето — скачаше по неравните камъни, шибан от безмилостните остриета на косо шуртящия дъжд. Въпреки скалистия терен дребна папрат бе успяла да пусне корени, от влажните ѝ листа камъните ставаха още по-хлъзгави и опасни.

— Доджър, какво правиш?

Кучето зави рязко наляво, а не надясно, където Грег бе поставил малкия стъклен съд. Бе го скрил толкова внимателно в една цепнатина в застиналата лава, че се съмняваше дали сам би могъл отново да го намери. Шишенцето съдържаеше дестилат от труп и се използваше при тренировките на кучета спасители.

Изкуствените трупове бяха адски скъпи. И какво прави сега Доджър? Бяга от „трупа в бутилката“. Грег спря за миг, за да си поеме дъх. Добре де, така му се пада, щом се размеква пред жалостивия поглед на кучешките очи. Доджър е роден, за да се състезава — и той го бе тренирал като робот да преследва механичен заек. Може би хрътките наистина не се поддават на препрограмиране.

Грег се обърна, за да поеме обратния път към лагера. Три остри излайвания пронизаха въздуха и веднага се изгубиха сред воя на

вятъра и плисъка на дъжда.

Какво е това, по дяволите? Дали би могло да бъде сигнал? Заглушавайки барабанните удари на дъжда и свистенето на вятъра, по склоновете на вулканите проехтяха отново три остри излайвания. Боже Господи! Наистина е сигнал!

Грег се спусна като вихър. Дъждът шибаше косо лицето му като канонада от куршуми, стичаше се по брадичката му и се промъкваше под мушамата. Накрая откри Доджър.

— Какво виждаш, момчето ми?

Кучето се взираше в гладкия, отвесен склон, вдигнало лапа, с която сочеше надолу. *Добре* — помисли си Грег. — *Поне се е научил да посочва целите, макар че не успя да открие шишенцето с трупна миризма.* Светкавица проряза небето и за секунда заля местността с призрачен, виолетово-бял блясък.

— Невъзможно — промърмори Грег, забелязал колата в подножието на канарата.

Вероятно въображението му се опитваше да му играе номера. Картината прекалено много приличаше на една друга, в друга нощ, когато по същия начин бе погледнал надолу по склона и бе зърнал кола в подножието му. Е, в онази нощ не валеше, а и той не беше сам. Придружаваше го целият спасителен отряд на остров Мауи. Ала бяха закъснели.

Тръсна ядосано глава. Онова беше тогава, а тази кола бе тук сега. Дръпна фенерчето, прикрепено към колана му, и насочи лъча към скалистия бряг долу. Потокът светлина прониза мрака и се блъсна в една бяла тойота.

— Откъде се появи сега пък тази кола, по дяволите?

Грег бе избрал това отдалечено място, защото пътят свършваше на около километър след него. Околностите на Хана на остров Мауи представляваха тропическа гора и онова, което минаваше за път, бе редовно отмивано от ураганите, които връхлитаха и наводняваха Хавайските острови. През по-голямата част от изминалия ден пътят беше напълно непроходим, но очевидно някой глупак се бе осмелил да тръгне по него. И дали сега този глупак е жив?

Вдигна пръст във въздуха и го завъртя. Доджър се отзова на сигнала и се втурна надолу по стръмния сипей. Докато кучето летеше над скалите, Грег обмисляше шансовете дали изобщо е възможно да

измъкне, когато и да било нагоре. Разполагаше с някакво оборудване в лагера, но то не беше достатъчно.

Нямаше как да извика помощ. Спасителният отряд в Кихеи можеше да стигне до това отдалечено място само с хеликоптер. Но машината в никакъв случай не би успяла да се задържи във въздуха в такова време. Дори и полицейският участък в Хана не би могъл да му окаже подкрепа, тъй като бурята бе затворила пътя.

Доджър вече беше приближил достатъчно колата, за да установи дали човекът вътре е жив, или мъртъв. Грег не можеше да не признае, че неочакваният тест е повече от добър. Изпитанията за получаване на сертификата за куче-спасител включваха намиране на тяло под вода. На мястото, където е потънал човек, винаги се издигат газове над водата. Едно-единствено подушване бе достатъчно за обученото куче да локализира местоположението на потъналия и да вземе решение относно жизнените му функции.

Тази вечер имаше повече от достатъчно вода, за да нарече този тест воден. Прикри с ръка очите си от дъжда и примижа, втрещен в лъча светлина. Доджър изляя веднъж, изчака точно пет удара на сърцето и изляя пак.

— Как би могъл някой да оцелее след подобно падане?

Грег се втурна нагоре по скалите, скачайки от камък на камък, докато накрая стигна малката палатка. Вътре имаше аптечка, въже и работни ръкавици. Бе взел само най-необходимото. Дори ги сложи в багажника си просто по навик. Изобщо не бе очаквал, че ще му се наложи да ги използва.

— Да се надяваме, че това въже ще стигне — промърмори той, докато излизаше от палатката. — В противен случай нямаш големи шансове да оцелееш.

Завърза въжето около най-голямата скала, която успя да намери наблизо. Сложи си ръкавиците и се спусна надолу по коварния склон много по-бързо, отколкото бе разумно. Ботушите му изтракаха върху камъните, когато стигна дъното. Вълните, които обикновено се плискаха кротко, сега връхлитаха гръмовно върху скалистия бряг и го заливаха с разпенени пръски и камшици от водорасли.

— Добра работа, момчето ми! — опита се да надвика той бесния океански рев.

Когато отвори вратата видя, че вътрешността на колата е тъмна и суха, но поредната светкавица освети жена, седнала на шофьорското място, отпусната назад. Беше слаба, с буйни руси къдрици, които падаха върху раменете ѝ. Хвана китката ѝ и веднага усети силния пулс.

Извади фенерчето, за да разгледа степента на пораженията по тялото ѝ — не забеляза нищо сериозно, освен няколко натъртвания. Лежеше с лице, извърнато настрани, и сред къдриците ѝ, от основата на тила, се процеждаше тънка струйка кръв.

— Ударена е в главата — каза той през рамо на Доджър. — Но не изглежда особено сериозно.

За миг остана неподвижен. Дъждът барабанеше по гърба му и плискаше в колата. Бурята се движеше навътре към сушата. Грег си представи как гръмотевиците се нареждат като тарани, за да разбият укрепленията на Халеакала. Заспалият вулкан блокираше пътя на тропическите бури и превръщаше тази част на острова в екваториална гора.

Страхотно! Знаеше, че не след дълго тази клисура ще се наводни, когато Халеакала върне потопа назад. С колко ли време разполага? Сигурно с петнадесетина минути, най-много половин час.

— Нямаме много голям избор — каза той на глас, а Доджър му отговори със съчувствен вой. — Трябва да я преместим.

Внимателно обърна жената с лице към себе си и отново провери, да не би да има сериозни наранявания. Биха могли и да са вътрешни, но се съмняваше. Колко голям късмет би могъл да извади човек? Шансът бе едно на милион някой да оцелее след подобна катастрофа.

Вгледа се по-внимателно в лицето ѝ. Ангел с грим на проститутка. Сърцевидното ѝ лице, обрамчено от изрусени до бяло къдрици, му предостави гледката на намазани с яркорозово червило устни и очи с достатъчно черен туш и сенки, за да опразнят цял козметичен щанд.

Роклята с тигрови шарки, с която беше облечена, беше също толкова евтина, колкото и гримът. Беше прекалено къса — едва прикриваше бедрата, а горната част бе очевидно възтясна за гърдите ѝ. Безспорно беше сексапилна — стига човек да харесваше този тип.

— Едва ли прилича на обикновено съседско момиче — каза си той на глас.

Като че ли от нищото във въображението му изплува образът на Джесика. През последните две години Грег си беше наложил никога да не мисли за мъртвата си съпруга — и беше успял — поне засега. Джесика се изправи пред него така истинска, както изглеждаше, когато току-що бе опекла сладки. Вероятно е по-добре, че повечето изглеждат като тази жена. Поне си знаеш, че имаш работа с уличница.

Грег се препъваше към палатката си. Изобщо не беше сигурен, че ще се справи с последните няколко стъпки, без да изпусне жената. Открехна платницето и я положи на надуваемия дюшек. Свлече се до нея, като едва си поемаше дъх. Тя не беше тежка, но изкачването по скалите бе наистина трудно. Ако не беше в превъзходна физическа форма, в никакъв случай не би могъл да се справи.

Вниманието му беше привлечено от тих вой.

— Влизай, Доджър! — извика Грег. — Нямам сили да те подсушavam.

Кучето провря муцуна, влезе, после се разтърси и из вътрешността на палатката се разлетяха пръски вода. Грег едва се съдържа да не се разсмее. Беше взел палатката, за да могат да се подсушат и да стоят на топло след тренировката. А сега с Доджър и техните прогизнали от дъжда дрехи, вътре беше почти толкова влажно, колкото и навън.

Доджър се настани в краката му. Грег окачи фенерчето на тавана на палатката и се протегна, за да вземе термичното одеяло, което държеше винаги сред спасителната си екипировка. Извади го от малката торбичка и го разгъна. Към топлия тропически въздух бурята бе прибавила влага и хлад, които не биха се отразили добре на човек, изпаднал в шок.

— Не прилича на същата жена, нали? — обърна се той към Доджър.

Поройният дъжд бе отмил крещящия грим на жената, а къдриците ѝ се бяха слепили в увиснали клечки. Роклята ѝ бе прилепнала по тялото и очертаваше фино изваяните ѝ бедра. Горната част изглеждаше още по-тясна, а тънката материя с нищо не прикриваше пицната ѝ гърд.

— Очевидно започвам да се побърквам — промърмори той, докато я увиваше в одеялото. Не само разговаряше с кучето си повече

от обичайното, а на всичко отгоре жената започваше да му се струва привлекателна. — Добре тогава: излез и си хвани нещо.

Познаваше поне пет-шест жени, които с радост биха го приютили. Ала след смъртта на Джесика не изпитваше влечение към никоя от тях. Уви одеялото около тялото на жената, скри предизвикателните ѝ гърди, а после се зае и с краката ѝ.

— Тя е извадила направо страхотен късмет — заяви той поверително на Доджър. — Може би има леко сътресение, но надали е пострадала по-сериозно.

Доджър размаха опашка и раздвижи влажния въздух, напоен с миризмата на мокри дрехи, кучешка козина и телесна топлина. Грег свали едната маратонка — изборът на обувки му се стори странен, като се имаше предвид сексапилната рокля. Тъкмо се бореше с връзките на другата, когато осъзна, че те не са еднакви.

— Какво е това? — вдигна ги към мъждивата светлина над главата си. Едната маратонка беше тридесет и осми номер с червени връзки във формата на шнурчета, а другата — тридесет и девети, имаше обикновени връзки. — Защо е обула тридесет и осми номер? — запита на глас той и Доджър наклони глава настрани. — Пръстите на краката ѝ би трябвало да се прегънат на две.

Разгледа стъпалата ѝ под вече едва мъждукащата светлина — батерията на фенерчето всеки момент щеше да се изтощи. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в същия наситен розов цвят, в който бе и червилото ѝ. Кожата на десния ѝ крак се бе сгърчила и ожулила от по-малката обувка.

— Виж ти — какви ли ги няма по света!

С тези думи той я зави плътно с одеялото, после смъкна мушамата си, хвърли я в ъгъла и започна да си съблича фланелата.

До ушите му достигна изпукването на фолиото. Извъртя се рязко и видя, че жената е седнала и го гледа. Одеялото се бе смъкнало до кръста ѝ. Когато бе проверявал зениците ѝ, бе забелязал, че очите ѝ са зелени, но сега, когато срещна втренчения ѝ поглед, установи, че те са наситено зелени, с блестящи кафяви мигли и деликатни вежди, които се издигаха предизвикателно нагоре. Бяха толкова поразително красиви, че му се наложи да си поеме дълбоко дъх.

— Как се чувстваш? — успя да запита накрая.

Тя промърмори нещо, което му заприлича на „начукай ме“, но не беше напълно сигурен. Кичурчетата около слепоочията ѝ бяха засъхнали, но останалата част от косата ѝ бе все още мокра и изглеждаше почти кестенява. Този цвят определено подчертаваше по-добре очите ѝ, отколкото изкуствено русото.

След няколко секунди тя отново заговори, но той не можеше да разбере дали казва „начукай ме“ или „не ме начукавай“. Какво ли имаше предвид? Гласът ѝ звучеше умолително, отчаяно.

— По-добре е отново да си легнеш — каза ѝ той. — Намираш се в шок. Чак утре сутринта мога да те заведа в болницата. Бурята е отмила целия път.

Тя се втренчи в него — или може би през него — със стъклен, напрегнат поглед, съдържащ чувства, които той не бе в състояние да разбере. Инстинктивно Грег реагира така, както никога досега не му се беше случвало. Някаква буца заседна в гърлото му, краката му се вкамениха. Светлината от фенерчето се стопяваше с всеки изминал миг. Ала и тя беше достатъчна. Гърдите ѝ леко се разлюляха, зърната ѝ съблазнително се очертаха под мократа рокля. Непонятна горещина бавно обхвана долната част на корема му, а после се концентрира в слабините.

Тя отново прошепна нещо. Господи! Да не би да е спасил някоя проститутка от магистралите?

— В шок си — повтори ѝ той. — Най-добре е да си почиваш.

Тя започна да се приближава към него — бавно затваряше малкото пространство между тях, докато накрая Грег вече усещаше топлината на тялото ѝ и ясно виждаше капчиците влага по миглите ѝ.

— Дай ми още един шанс — промълви тя, ала въпреки интимните нотки в гласа ѝ той не можеше да се избави от усещането, че нещо не е наред. — Мога да те накарам да ме обичаш.

По горната му устна изби пот. Той я изтри с опакото на ръката си. Светът беше пълен с какви ли не жени. Бе имал повече от достатъчно, но тази тук определено го привличаше много.

— Няма смисъл да говориш за любов — опита се да се пошегува. — Едно обикновено „благодаря“ за това, че те спасих и кутия шоколадови бонбони са предостатъчни.

— Любов... — прошепна тя.

Хипнотизиращият ѝ поглед нито за миг не се откъсна от очите му, докато се приближаваше все повече и повече към него — накрая вече беше толкова близо, че неравномерният му дъх разроши кичурчетата коса около лицето ѝ. Натрапчивият мирис на евтиния ѝ парфюм го заля и в този момент тя се оказа толкова близо, че едната ѝ стегната гърда се отърка в мокрите косми по гърдите му. Той се дръпна рязко назад и се блъсна в стената на малката палатка.

В този момент си даде сметка, че тя изобщо не беше примигнала досега. Усети как го обхваща безпокойство, което го накара да настръхне. Запита се какво ли ѝ има. Махна с ръка пред носа ѝ. Нищо. Дори не потрепна с клепачи.

— Намира се вероятно в нещо като транс — думите му отскочиха от стените на палатката.

С изскимтяване, което би могло да бъде вик на болка или на копнеж, тя обви ръце около врата му.

— Мога да те накарам да ме обичаш. Моля те! Позволи ми да ти покажа!

Той не се и съмняваше в способностите ѝ. Меките хълмчета на гърдите ѝ се триеха в неговите. Дори през плата усещаше горещината на тялото ѝ и забързаните удари на сърцето. Очите ѝ бяха пламенни, настойчиви. Устните ѝ, така съблазнително близо до неговите, бяха леко разтворени и разкриваха розовото връхче на езика ѝ. Топлината на тялото ѝ се процеждаше в неговото, струеше по вените му и пулсираше бясно в гърдите му с еротичния звук на среднощни барабани в джунглата.

Тя хвана ръката му, прокара я по гърдите си и закова дланта му върху нежната пъпка на зърното си. Той се опита, наистина се опита, ала не можа да устои на изкушението да не обгърне тази съблазнителна гърд, да я претегли с леко повдигане, да изследва податливата ѝ мекота с върховете на пръстите си, а после да докосне леко зърното с палец.

Но какво правеше той, за Бога? Тази жена вероятно е дрогирана или е лоло — луда. Нуждаеше се от помощ, а не от секс. Отпусна я леко по гръб върху дюшека.

Тя се изви нагоре, отърка бедрата си в неговите, което заля с гореща вълна слабините му. Той я прекрачи, за да не ѝ позволи да мърда повече. Съпротивата ѝ започна да отслабва. Той легна до нея,

полуприкрил тялото ѝ със своето. Собственото му ускорено дишане го притесни, но тя не даваше никакви признаци, че забелязва каквото и да е. В интерес на истината, беше сякаш много далече оттук, като че ли на друга планета. Това си беше направо смущаващо необичайно.

— Не постъпвай така с мен — прошепна с отчаян глас. — Мога да те накарам да ме обичаш.

Ръката ѝ се плъзна по тялото му, очерта контурите на гърдите му, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. Излъчваха странния блясък на обсебен от нещо човек, сякаш виждаше нещо, преживяваше нещо, за което той нямаше ни най-малка представа.

А ръцете ѝ... О, Господи! Ръцете ѝ вече бяха в панталоните му. По-бързо и от светкавица едната се провря под бельото му. Докосна го леко с връхчетата на пръстите си, от устата ѝ се отрони тих стон, а очите ѝ леко се присвиха.

— Недей! — извика той и издърпа ръката ѝ.

Пое си дълбоко дъх и с изумление установи, че е горещ и болезнено твърд. Стисна очи и извика на помощ онези запаси от сила, които бе използвал успешно през последните две години, за да контролира чувствата си.

Отне му цяла минута, за да възстанови нормалното си дишане, да намали напрежението, надигащо се в гърдите му, и да изтрие настойчивия спомен за докосването на ръката ѝ. После отвори внимателно очи, със страх от онова, което би могъл да види.

Главата ѝ почиваше върху рамото му. Все още го гледаше втренчено, ала над очите ѝ се бе спуснала ефирна завеса от сълзи. Вярно, че го беше възбудила и една част от него я мразеше заради това, но сега тя го плашеше. Нещо не беше наред с нея, изобщо не беше наред.

Каза ѝ онова, което според него тя искаше да чуе:

— Обичам те.

Тя простена — издаде някакъв жалостив звук, който граничеше с ридание, с плач, но толкова пронизващ, че направо завибрира в костите му. Въпреки отнесеня си поглед, очите ѝ се спряха върху неговите, сякаш говореха единствено и само на него.

— Моля те, не ми причинявай болка.

— Никога няма да ти причиня болка — отвърна той, усещайки се също лоло — луд, защото говореше с някой, който изобщо не

съзнаваше съществуването му.

Напрегнатото ѝ тяло се отпусна, превърна се в мека и покорна маса в ръцете му. Той пусна ръката ѝ и отронвайки въздишка, тя притвори очи. Замята неподвижно точно в момента, в който светлината изгасна и отстъпи място на възцарения се непрогледен мрак.

ГЛАВА ВТОРА

Тя се събуди постепенно, отмятайки един след друг меките пластове на съня. Смътно осъзнаваше, че в главата ѝ нещо бучи. Опита се да отвори очи, но клепачите ѝ тежаха безсилно. Цялата ѝ глава ѝ се струваше неестествено огромна и вътре сякаш жужаха няколко ята стършели.

Дишай дълбоко — каза си наум.

Въздухът, който проникна в дробовете ѝ, беше толкова горещ и задушен, сякаш бе завита с мокро одеяло. От миризмата, която изпълни ноздрите ѝ, ѝ се доповръща. Да не би да се намираше в кучешка колиба? В горещината, която я притискаше надолу, недвусмислено се носеше вонята на мокро куче и на още нещо, също така непоносимо.

Успя някак си да отвори едното си око и възкликна:

— Боже Господи!

Съгледа оранжево небе с безвкусния цвят на евтино червило. Къде се намираше? Изправи се рязко и се опита да си спомни. Пред вече широко отворените ѝ очи се въртяха кръгове светлина на фона на кошмарното портокалово небе.

Закри с ръце очите си и се опита да преглътне, но устата ѝ беше пресъхнала, а езикът ѝ стържеше като шкурка. За миг си помисли, че ще повърне, но пристъпът на гадене премина и тя успя някак си отново да отвори очи. Главата ѝ тежеше като камък, а настойчивото бръмчене в ушите ѝ объркваше мислите ѝ. Отне ѝ няколко секунди, докато осъзнае, че се намира в малка палатка.

Странно, не си спомням да съм излизала на пикник с преспиване.

Озърна се и погледът ѝ падна върху маратонките ѝ. Обу първата без проблеми. Но другата очевидно не беше нейна. Не само че ѝ беше малка, но и червените шнурчета изглеждаха странно на спортната обувка. Разрови наоколо, но не намери другата си маратонка.

В ъгъла се мъдреха, захвърлени на камара, жълта мушама и някаква фланела. Тя я вдигна и видя, че е синьо поло, размер петдесет

и четири. Какво прави тя в тази малка палатка, при това с мъж? И то твърде едър мъж. Кой обаче?

Ала обърканият ѝ и зашеметен мозък не ѝ даде никакъв отговор. Единственото, което повтаряше до втръсване, беше: *Горещо е. Излизай оттук*. Започна да нахлузва с мъка по-малката обувка и точно в този момент забеляза ужасяващия розов лак на пръстите на ръцете и краката си. О, Боже! От къде на къде си е сложила такъв грозен цвят? И каква е тази евтина рокля на тигрови шарки, която е облякла?

Успя по някакъв начин да обуе по-малката обувка и на четири крака започна да се измъква от палатката. Нова вълна на гадене се надигна от стомаха ѝ. Затвори очи, обви с ръце треперещото си тяло и главата ѝ клюмна напред. Косата ѝ се разпиля пред лицето и я погъделичка по носа. Прибра я зад ушите си и чак тогава се осмели да отвори очи.

Вече се чувстваше по-добре. Отметна платницето на палатката и изпъlja навън. Пое дълбоко от въздуха, който беше съвсем мъничко по-хладен от този вътре. Влажни облаци горещи изпарения проблясваха над скалистия терен и образуваха мъглив щит, от който се носеше аромата на пръст и дъжд. Изправи се на крака и пред погледа ѝ се ширна лазурната синева на морето, която се сливаше с небето на хоризонта. Ято птици се издигна над водата и заплува като облаче, докосващо гребените на леко плискащите се вълни на прибой.

— Къде съм? — запита на глас тя.

Назъбеното скалисто крайбрежие излъчваше сурова красота и в същото време — усещане за огромна самота. И за заплаха. Величествените палми охраняваха като часови запустелия плаж. Тя стоеше, вираше се в океана и се опитваше да си припомни какво прави тук. Внезапно осъзна, че някой я наблюдава.

Обърна се бавно, за да не позволи на стомаха си да се преобърне наново, като си повтаряше, че трябва да запази спокойствие. На няколко крачки от нея, на един голям камък под сенчестия заслон на огромна папрат, седеше някакъв мъж с голяма порцеланова чаша в ръка. Тъмносините му очи я пронизаха с невероятна, буквално физическа сила, която я разтърси от глава до пети.

Те изобщо не можеха да се сравнят със сините очи на Дядо Коледа, които бяха закачливи и весели. В никакъв случай! Тези очи бяха студени като проблясващото острие на ножа, който висеше от

колана му. Висок и едър, със застрашителни рамене, той имаше вид на човек, който би могъл да я прекърши на две само с една ръка — и точно в този момент я гледаше така, сякаш именно това бе съкровено му желание.

Тя се огледа боязливо наоколо, с нарастваща тревога. Беше сама с този мъж в средата на нищото. Той не бе и помръднал с пръст, дори не си беше отворил устата; ала въпреки всичко тя се намираше на ръба на ужаса.

Приличаше на човек, когото никой не би искал да срещне в тъмна уличка — дори и в църква. Беше не само огромен — по-скоро изглеждаше като същинско олицетворение на злото. Неколкодневна набола брада прикриваше квадратна челюст и засенчваше смръщената му горна устна, която бе надвиснала над леко по-пълната, но не по-приятелски настроена долна.

Намираха се на морски бряг, но той бе облечен в планински екип — къси камуфлажни панталони и тежки катерачески обувки. Избеляла блуза в морскосиньо бе наметната върху обгорелите му от слънцето рамене, а ръкавите ѝ се спускаха над гъсто обраслите му с тъмни косми гърди. Изтърган кожен колан се спускаше ниско над тесните му бедра и на него висяха ножът, който тя бе забелязала в началото, както и манерка, и фенерче.

Главата я болеше толкова много и сърцето ѝ биеше така бързо, че тя изобщо не можеше да се концентрира, при все това бе напълно сигурна, че той не я харесва. Десетки мисли се блъскаха хаотично в главата ѝ като подплашени врабчета. Кой е този човек? И защо е така враждебен?

Той изтри чело с опакото на ръката си и вдигна нагоре черната си като нощта коса, която непрекъснато падаше напред на немирни вълни.

— Как се чувстваш? — гласът му беше плътен и силен, при все това напълно лишен от чувства, много по-плашещ, отколкото ако беше изкрещял.

Тя успя да изграчи с пресъхналите си устни:

— Добре. Само малко ме боли главата — това е всичко.

— Сигурна ли си?

Някакъв странен проблясък на интуиция ѝ подсказа, че той е бил подготвен за нещо наистина ужасно. Какво ли е очаквал да направи тя? Владееше напълно изражението на лицето си и седеше напълно

неподвижно. Очевидно не беше привикнал да споделя мислите си с когото и да било. Ала ръцете му го издаваха. Бяха поставени върху коленете с разтворени пръсти, които се впиваха в кожата му. И двата крака бяха достатъчно охлузени. Бяха изпъстрени с многобройни прорези и пресни натъртвания. С какво се занимава този човек, за Бога?

— Наистина съм добре.

Само това успя да каже и едва се въздържа да не се втурне нагоре по скалите. Но не го направи. Пък и накъде да тръгне? Къде може да потърси помощ?

Без да каже нито дума повече, той протегна ръка и ѝ предложи чаша кафе. Тя се приближи бавно и сковано, като старица, бореща се с прогресиращия си артрит. Пое чашата и отпи голяма глътка. Усещаше, че той я изучава напрегнато. Топлата течност се спусна по гърлото и удари стомаха ѝ. Кофеинът моментално се вля в кръвта ѝ и ѝ възвърна енергията, от която толкова се нуждаеше.

Прокара език по пресъхналите си устни и каза:

— Благодаря.

Той спусна ръка, за да погали кучето, което бе приклекло до него под сянката. До този момент тя изобщо не беше забелязала животното, но очевидно кафето ѝ беше прояснило малко главата. Дали този човек е в действителност толкова лош? Имаше куче и не беше направил нищо, с което да ѝ навреди. Вероятно, ако си поговорят малко, би могла да си спомни кой е.

— Кучето ти е хрътка, нали?

— Да.

Няма що. Много разговорлив човек. Тя отпи още малко кафе, като се надяваше непрестанното бръмчене да престане и да си спомни какво изобщо прави тук.

— Щом е хрътка, защо тогава е светлокафяво?

— Хрътките биват различни цветове.

— Пращаш ли го на състезания?

Разговорът беше напълно безсмислен, но тя не се сецаше какво друго да каже. Би я помислил за пълна идиотка, ако си признае, че е забравила кой е той. Говоренето — или може би кафето — я поуспокоиха малко. Сигурно всеки момент щеше да си спомни какво прави тук.

— Не. Доджър е ловец.

В начина, по който мъжът се наместваше върху скалата, по който кръстосваше голите си ръце пред гърдите и свиваше мускулите под наметнатата си блуза, имаше нещо, което я плашеше. Или може би това се дължеше на думата „ловец“. От този човек се излъчваше някакво смъртоносно спокойствие, което изглеждаше абсолютно неестествено.

— Какво лови Доджър?

— Той е куче-спасител.

— Така ли? — това вече обясняваше планинарския екип на мъжа, както и ножа, и останалите неща, които висяха от колана му. Вероятно е член на някакъв спасителен отряд. — Да не би да се е изгубил някой?

— Не — отвърна той, като я гледаше така, сякаш мозъкът ѝ не бе по-голям от грахово зърно. — Ти претърпя катастрофа. Как е главата ти?

— Катастрофа ли?

Вдигна ръка и докосна тила си през косата, която приличаше на къпинак. Ох! Имаше подутина и тъничък прорез. Това вече обясняваше непоносимата, цепеща болка в главата.

— Не си ли спомняш катастрофата?

— Не — призна си тя. — Какво точно се случи?

Той кимна с глава към скалната издатина наблизо и отговори:

— Изскочила си от пътя.

— Така ли? — озадачено възкликна тя и едва се въздържа да не отстъпи назад, когато той се изправи и се приближи към нея. Наложил ѝ се да си напомни, че този човек не ѝ мисли лошото.

— Гледай пръста ми — каза той.

Задвижи показалеца си към връхчето на носа ѝ. Докато се концентрираше върху него, тя забеляза, че ръцете му са не по-малко ожулени и натъртени от краката. Дали пък не се е сдобил с тези рани, докато я е спасявал?

— Хм — изсумтя той, очевидно доволен от начина, по който очите ѝ следяха пръста му, докато едва не се кръстосаха. Това упражнение отново предизвика познатите вълни на гадене, но тя не каза нищо. — Поеми си дълбоко дъх.

Тя го направи, усещайки върху себе си нетрепващия му, изпитателен поглед.

— Боли ли те някъде? — запита той, но тя поклати глава. — Извадила си голям късмет. Крайниците ти не са счупени. Изглежда и ребрата ти.

— Значи съм преживяла катастрофа — повтори си на глас тя, като се опитваше да намери някакъв смисъл в ситуацията.

Той посочи скалната издатина малко по-надолу от тях и каза:

— Колата ти е излетяла ей оттам.

Тя тръгна към мястото, за да види колата си и с периферното си зрение долови, че човекът и кучето му я последваха. Сигурно има леко сътресение. Затова главата я боли така и ушите ѝ пищят. Сега, като се замисли, си даде сметка, че я боли и цялото тяло.

На ръба спря и ужасено възкликна:

— Боже Господи!

Това не беше просто скален масив, който се спуска плавно към морския бряг, както ѝ се бе сторило от лагера. Нищо чудно, че не бе забелязала бездната. Вулканичното образувание извиваше рязко встрани и скриваше стръмната пропаст, на чието дъно, върху камъните, лежеше една смачкана кола.

— И аз съм била в тази кола?

Той се приближи зад нея и запита:

— Не си ли спомняш?

— Не — вече беше безпредметно да прикрива факта, че не си спомня какво се е случило. Като се съдеше по състоянието на колата, беше цяло чудо, че е оцеляла. Вероятно травмата е причина да забрави всичко, свързано с катастрофата. — Къде се намираме?

— В областта Хана на остров Мауи, на около три километра от гроба на Линдбърг^[1].

По начина, по който той го каза, тя разбра, че би трябвало да ѝ е известно кой е Линдбърг, но името изобщо не ѝ говореше нищо.

— Линдбърг?

Той отново я изгледа озадачено и отвърна:

— Нали се сещаш — първият човек, който сам е прелетял Атлантическия океан. „Самотният орел“.

— Ах, да — отвърна тя, макар че продължаваше да не си спомня нищо. — И какво съм правила тук?

— Ти ми кажи.

Тя сви рамене — присъствието ѝ тук бе крайно озадачаващо и за нея самата. Само да можеше да се освободи от тази убийствена болка в главата, сигурно щеше да си спомни какво се е случило.

— Намерих те, докато провеждах тренировка на Доджър — започна той, но спря, удари се по крака и възкликна: — Мътните го взели!

Усмивката, която озари лицето му, я шокира. Беше напълно сигурна, че този мъж много рядко се усмихва, но сега искрената топлина и обич бяха недвусмислени. Той коленичи и прегърна кучето си.

— Ти си знаел разликата между тяло А и тяло Б, нали, Доджър? — запита той и кучето отговори с щастливо помахане на опашка.

— Тяло А и тяло Б? — повтори тя и сведе отново поглед към колата в пропастта. Сграбчи края на роклята си с тигрови шарки, за да не издаде треперенето на ръцете си. Господи, та тя се бе разминала на косъм със смъртта!

— Сигурна ли си, че си добре? — запита той и се взря изпитателно в нея.

Тя кимна. Наистина бе цяло чудо, че е жива. Какво значение имаше някакво си дребно главоболие?

— Как се случи така, че ме откри?

— За това трябва да благодариш на Доджър. Ако бях сам, никога не бих те намерил — отвърна Грег и потупа с обич кучето си. — Ще ти покажа нещо — обърна длан нагоре към яркосиньото небе и заповяда на животното: — Търси!

Доджър се втурна към ръба и полетя над клисурата. Тя ахна. Скокът надолу бе мъчително дълъг. Кучето се приземи върху една назъбена скала, зави надясно и изчезна от погледа им.

— Ако някоя сграда бъде изравнена със земята от експлозия, кои хора би предпочела да откриеш най-напред? — запита мъжът.

— Онези, които все още са живи.

— Точно така — отвърна той и на устните му изгря усмивка. Ала тя не бе предназначена за нея. Той се взираше в мястото, където бе изчезнало кучето. — И именно това е тяло А — човекът, който е останал жив. Тяло Б е мъртвият. Снощи ние търсехме тяло Б.

— Искаш да кажеш, че там долу има и мъртъв човек?

Моля те, Господи, дано не съм била аз шофьорът! Няма да мога да преживея вината, че съм отговорна за нечия смърт!

— Не, в колата нямаше никой друг — отговори той и се усмихна, когато видя, че Доджър се появява отново и започва да се изкачва с подскоци нагоре. Челюстите му бяха леко отворени, но тя не можеше да разбере какво има в тях. Кучето се закова пред човека. Той протегна ръка, пое малкото стъкло шишенце от устата му и ѝ го подаде с думите: — Помириши го.

Тя разгледа гумената запушалка и забеляза в нея една миниатюрна дупчица. Помириса я, но не усети нищо, освен соления аромат на морето. Измъкна рязко тапичката. Острата смрад я удари и зашемети, стомахът ѝ се преобърна и изтласка кафето към гърлото ѝ.

— Внимавай! — предупреди я той и пое адската стъкленица от ръцете ѝ, преди да е успяла да я изпусне. — Това е „труп в бутилка“ — миризмата на смъртта, тяло Б. Едно време се налагаше да крием части от трупове, за да обучаваме спасителните кучета. А сега използваме изкуствен труп. Това е воня, дестилирана от труп.

Наложи ѝ се да преглътне няколко пъти, за да задържи кафето там, където му е мястото. Бяха необходими доста вдишвания на морски въздух, за да прогонят зловонната смрад.

— Значи онова, което Доджър усеща, излиза само от тази малка дупчица? Толкова ли е добро обонянието му?

Мъжът запуши шишенцето, пхна го в джоба си и отвърна:

— Доджър има невероятно обоняние и може да надбяга и вятъра.

Нотката на гордост в гласа му ѝ напомни колко много бе сгрешила в преценката си за него. Този човек не ѝ мислеше лошото. Бе се подвела от грубия му външен вид.

Фактът, че те са били тук и са я спасили бе истинско чудо. Загледа се по-внимателно в неравния склон на клисурата. Доджър се бе справил успешно с него, но тя не можеше да си представи, че на земята съществува човек, който е в състояние сам да я изнесе нагоре.

— Как ме донесе чак дотук?

Той сви рамене и без да откъсва очи от океана, отвърна:

— На ръце.

Така, както го каза, звучеше много лесно. Несъмнено бе много силен. Но склонът изобилстваше с големи камъни и свличащи се скални отломъци. Тя се осмели отново да го погледне и пак забеляза

ожулванията и натъртванията. Той бе рискувал собствения си живот, за да ѝ помогне, а ето че тя се държи като идиотка и го мисли за убиец или нещо подобно. Обърна се към него, като същевременно се питаше съществува ли изобщо начин да благодариш на някого, че ти е спасил живота. Протегна се, за да докосне ръката му, но той бързо се отдръпна.

— Сигурно е било ужасно трудно да ме носиш по този склон — каза тя, смутена от неочакваната му реакция. Не можеше да се отърве от усещането, че той не я харесва. — Не знам какво да ти кажа. Как мога да ти се отблагодаря?

Той отстъпи още една крачка назад и каза:

— Няма нужда да ми благодариш.

— Ти си ми спасил живота, а аз дори не знам как се казваш.

— Грег Бракстън.

Грег. Това име му пасваше отлично. Имаше солидно и непоколебимо звучене и в същото време предизвикваше асоциация за камениста местност, като тази под тях. Внезапно я обхвана желание той да я хареса. Рисува да срещне още веднъж настойчивите му сини очи и забеляза, че я гледа с очакване да чуе и нейното име.

— Аз се казвам... — името ѝ беше на върха на езика, но някак си не искаше да излезе. Отново опита: — Казвам се... — затвори за миг очи. *Хайде. Знаеш си името. Давай.* — Имам леко главоболие. То ме кара да се чувствам доста объркана. Очевидно не мога да си спомня нито собственото си име, нито какво съм правила тук... нито нищо.

— Не се притеснявай — в гласа му се усещаше едва забележима остра нотка, която я обезпокои. — Понякога след катастрофа на хората им е трудно да си спомнят някои неща. Но постепенно всичко ще си дойде на мястото. Дотогава можем да ти викаме Лъки^[2]. Защото си извадила голям късмет, че си жива. Направо дяволски късмет.

Тя се загледа в брега. Вълните се разбиваха в скалите със страховита мощ и изстрелваха фонтани от пръски чак до средата на назъбения склон, за да се оттеглят и оставят ярки следи от проблясваща пяна. Не по-малко чудо беше и фактът, че този човек е успял да я изнесе по опасната клисура под тях.

Лъки. Звучеше толкова просто. Като хвърляне на зарове. Като печеливш номер от лотарията. Като картоиграч, който вади асо. Ала тя бе извадила много по-голям късмет, отколкото човек можеше да си

представи — бе оцеляла след катастрофа, обикновено носеща сигурна смърт.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре? — повтори въпроса си Грег и тя си даде сметка, че вероятно вече доста време се взира в онова, което бе останало от сгромолясалата се надолу по склона кола.

— Да, добре съм. Само тази подутина на главата ми... причинява ми силно главоболие.

Той се намръщи. Очевидно не ѝ вярваше.

— Ще отида до Хана и ще доведа линейка. А ти си почивай тук под сянката. Не се изненадвай, ако се позабавя малко. След снощния дъжд сигурно пътят е трудно проходим на някои места.

Тя сподави едно изхълцване — бе ужасена от мисълта да остане тук сама.

— Моля те, нека дойда с теб.

Той поклати глава и от това движение лъскавата му, черна коса, която падаше върху челото, се разлюля.

— Аз съм с мотор.

— Моля те! Главоболието ми не е чак толкова силно — мисълта да остане сама бе наистина много по-страшна от монотонното бръмчене в ушите ѝ или от убийственото главоболие. Докосна ръката на Грег и пръстите ѝ се свиха около китките му. — Моля те! А и така ще можеш да ме откараш направо в болницата.

Мина цяла минута, през която той се взираше замислено в ръката ѝ. Накрая каза:

— Добре, Лъки. Може би така е най-добре.

Но продължи да гледа смръщено ръката ѝ. Тя я отдръпна.

Когато се върнаха при палатката, той извади една оранжева найлонова лента от сака си и я тръсна, за да се разтвори. На нея бе написано с черни букви: Обучено куче-спасител.

— За какво е това? — запита тя, докато го наблюдаваше как я прикрепва около тялото на Доджър.

— Подобно на кучетата-водачи и кучетата-спасители също имат право да влизат в сгради, където достъпът на животни е забранен. Тази лента ще позволи на Доджър да бъде допуснат до клиниката в Хана.

Направи ѝ знак да го последва. Тръгнаха нагоре по склона. По тревата и по дъхавите диви цветя, които показваха главиците си сред скалите, все още блестяха капчици дъжд. От цепнатините сълзяха

ручейчета и се виеха надолу към морето. Стигнаха до разкалян път, състоящ се от буци пръст и отломки от застинала лава. Встрани от него бе паркиран огромен мотоциклет, завит с найлон.

Високи дървета ограждаха срещуположната на океана страна от пътя. Тучни туфи папрат, някои високи почти колкото дърветата, други толкова ефирни, че сякаш всеки момент щяха да отлетят, бдяха над стръкчета орхидеи, не по-големи от палец. Веселите подсвирквания на птиците се носеха в наситения с влага въздух. Някъде от гъсталака до ушите ѝ достигна шум на бликаща вода — поток или може би водопад. Не беше сигурна, защото бръмченето в главата ѝ все още не ѝ позволяваше да се ориентира добре.

Грег дръпна найлона от огромния „Харли-Дейвидсън“ и възседна машината. Тя се събуди и изрева — оглушителен звук, който надви бръмченето в главата ѝ. Опита се да отгатне какво си мисли, докато я гледа, но сините му като морето очи бяха също като него неразгадаеми.

— Качвай се — подвижна Грег, измъкна чифт предпазни очила и ги избърса старателно с ризата си.

Лъки се качи зад него. Мотоциклетът се стрелна напред и вдигна пръски кал, която полепна по босите ѝ крака. Тя обгърна с ръце кръста му. Покрай тях дърветата се втурнаха в луд бяг, а папратите ги зашибаха, разлюлени от вятъра, от който косата ѝ се вееше след нея като знаме. Минаха покрай водопад, който се спускаше над обвити с папрат камъни, а след няколко минути видяха и друг. Ревът на мотора заглушаваше шума на водата, но нежните пръски докоснаха кожата ѝ в гальовна ласка.

Моторът завиваше ту наляво, ту надясно, за да избегне дълбоките дупки, пълни с вода, и от това стомахът ѝ непрекъснато се преобръщаше. За Доджър тази скорост не представляваше никакъв проблем. Той правеше такива грациозни подскоци успоредно с тях, че Лъки би се усмихнала, ако главата не я болеше толкова силно.

Отпусна бузата си върху широкия гръб на Грег и затвори очи. Изобщо не си даваше сметка, че тялото ѝ е изцяло прилепнало до неговото. Чувстваше се по-спокойна да бъде близо до някого и да разчита, макар и за миг, на силата му. Грег беше строен, но целият изтъкан от мускули. Тялото му се стегна под ръцете ѝ и тя осъзна, че го е стиснала твърде много. Поотпусна прегръдката си, но продължи да седи облегната на мощния му гръб, заслушана в ударите на сърцето му.

Стомахът ѝ се беше поуспокоил и това ѝ даваше възможност да мисли по-ясно. Явно се нуждаеше от сън — след като се наспеше, със сигурност щеше да си спомни коя е и какво прави сред тази пустош. Продължи да седи със затворени очи, притиснала глава в гърба на Грег, оставяйки ревът на мотора да заглуши всяка съзнателна мисъл.

Нямаше представа какво разстояние са изминали. Изведнъж Грег намали. Лъки отвори очи и видя група палми, огъвани от силния бриз — шумящите им клони се виеха като знамена, плющящи на вятъра. На една табла наблизко прочете: Хотел „Хана Мауи“.

— Басирам се, че си отседнала тук — каза ѝ през рамо Грег.

— Защо?

Малките къщички, които гледаха към спокойното заливче и ширналите се на воля зелени хълмове с пасящи по тях домашни животни, биха могли да бъдат включени в хиляди зашеметяващи пейзажни картички от Хаваите. Ала нищо в тази гледка не ѝ изглеждаше познато, дори и дървеният кръст, възправил се на хълма към морето. Не се съмняваше, че ако е видяла кръст без църква или гробище наблизко, при всички случаи би го запомнила.

— Карала си кола под наем. Единственото място, където би могла да отседнеш в този район, е именно този хотел. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да спрем и да проверим дали няма да открием приятелите ти? Те може да поискат да те откарат със самолета право в Хонолулу, за да те прегледа вашият доктор. Тукашната клиника е доста малка.

— Добре. Нека ги потърсим.

Би могла да изтърпи това кошмарно главоболие още малко, стига да намери приятелите си. Всичко друго е за предпочитане пред факта да не знаеш собственото си име и да се чувстваш толкова самотен.

Грег спря мотора и после ѝ помогна да слезе. Тя тръгна до него. Доджър ги следваше по петите. Пред очите ѝ затанцуваха тъмни петна, изтеглиха се напред, докато спокойното заливче изчезна, после отново се появи, а петната се превърнаха в черни точки. Ала те внезапно се уголемиха отново — този път бяха по-тъмни. Хвана се за ръката на Грег, за да не падне.

— Добре ли си?

— Да — успя само да промълви тя.

Откритото фоайе беше обсипано с палмови листа, довени от бурята. Една чистачка попиваше локвичките от плочите по пода. Недалече пурпурночервен папагал се люлееше на пръчката си и припяваше:

*Божествена Хана, божествена Хана, божествена
Хана.*

Жената на рецепцията бе затъкнала орхидея зад едното си ухо, тежката ѝ катраненочерна коса бе праметната като копринен шал през едното ѝ рамо, тя топло се усмихна на Грег.

— Пехеа ое. Ама бурята си я биваше, нали?

— Пехеа ое? — Лъки се зачуди къде ли мозъкът ѝ е потулил тази дума. Звучеше като някакъв поздрав, но тя изобщо не го разбираше.

— Да, страхотна буря — няма две мнения — отвърна Грег. — Да ви липсва случайно някой от гостите?

— Доколкото ми е известно — не. Защо?

Грег се обърна към Лъки и в този момент тя си даде сметка, че е стиснала толкова силно ръката му, че ноктите ѝ вече оставят следи по кожата.

— Тази дама е претърпяла катастрофа недалеч от гроба на Линдбърг.

Служителката я изгледа смаяно. После възкликна:

— И какво е правила там в това време?

Разговорът протичаше така, сякаш Лъки беше глухоняма. На нея и се искаше да каже нещо, ала адската болка в главата не ѝ позволяваше. Не само бученето в ушите ѝ вече звучеше като океански прибой, ами и цялото фоайе се въртеше пред погледа ѝ, а плочите на пода се издигаха нагоре. Налагаше ѝ се да впрегне цялата си воля, само за да стои права и да слуша.

— Нямам понятие защо е била с колата си там. Дали не е случайно регистрирана като ваш гост?

— Не — поклати глава жената. — За първи път я виждам.

В този момент извън телефонът и служителката ги остави, за да го вдигне. Зад щанда от бамбук имаше огледало, което улавяше

отражението на Грег. *Явно започвам да свиквам с него* — реши Лъки. Вече не ѝ изглеждаше толкова страшен.

Тя забеляза, че още някаква жена се е приближила към рецепцията и стои до Грег. Имаше безмилостно, диво изражение, изкуствено накъдрена изрусена коса и рокля с тигрови шарки. Дали беше с всичкия си да си изруси така жестоко косата, чак до побеляване?

Лъки присви очи и се вгледа по-внимателно. Тя потрепера. Цялото ѝ тяло се разтrese от ужас. Не може да бъде! Ридание заседна в гърлото ѝ. Разтърси ръката на Грег, без да сваля поглед от злото, отвратително женско лице в огледалото.

— Това не съм аз! — възкликна и посочи към отражението си. — Кълна се, не съм аз!

Грег обви с ръка раменете ѝ. Тя си даваше сметка, че вече пици и писъците ѝ отекват из цялото фоайе, но не беше в състояние да се спре.

— Това не съм аз! Това е някой друг! Трябва да ми повярваш!

Светът пред очите ѝ се завъртя и се сгромоляса върху нея. Земята под краката ѝ се разлюля като кораб по време на буря. И внезапно всичко замря. Дишането ѝ престана, сърцето ѝ вече не биеше в ушите. Всички звуци затихнаха. В един момент съзнаваше, че устните на Грег се движат и знаеше, че той и говори, но болката в главата ѝ блокираше гласа му.

Обгърна я тъмнина и тя сякаш пропадна в ада.

[1] Линдбърг, Чарлз (1902–1974) — американски летец. През 1927 г. осъществява първия полет през Атлантическия океан без междинни кацания. — Б.р. ↑

[2] Lucky (англ.) — късметлийка, щастливка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Коуди Брактън вдигна глава от графика на дежурствата, когато някой почука на вратата на кабинета му. На прага стоеше диспечерът с намръщена физиономия.

— Шефе, клиниката в Хана току-що се обади за хеликоптера на спасителния отряд.

Коуди кимна, но се запита защо изобщо си правят труда да го уведомяват. Технически погледнато, спасителният отряд беше част от полицейското управление в Мауи. Те бяха задължени да му докладват операциите си, но отрядът се състоеше от добре обучени доброволци, които много добре знаеха какво да правят. Полицията просто попъльваше рапортите за произшествията.

— Изпрати кола да посрещне хеликоптера до болницата и запиши всички подробности по случая.

Даваше си сметка, че гласът му звучи нетърпеливо, но след час близнаците го очакваха да присъства на мача им, а пред него се издигаше все още планина от документи, които трябваше да преобърне. В това именно се състоеше основната дейност на началника на полицията в Мауи — да прехвърля хартийки от една купчина в друга.

Диспечерът си прочисти гърлото и каза:

— Обадил се е брат ви, шефе. Именно той е спасил жертвата снощи.

С тези думи човекът излезе и остави Коуди, зяпнал безпомощно в гърба му. Значи ето защо го уведомяваха. На всички беше известно, че Грег не му говори повече от две години. Някога бяха неразделни и Коуди усещаше липсата на по-големия си брат по-силно, отколкото бе допускал, че е възможно.

Той рядко пишеше лично докладите на спасителния отряд, но сега си даде сметка, че ако поеме случая, има шанс отново да види брат си. Погледна часовника си. Ако отиде да посрещне хеликоптера и запише подробностите по произшествието, ще изпусне мача на

синовете си. Много мразеше да пропуска техните спортни прояви. Но повече от всичко ненавиждаше мисълта, че може да пропусне възможността да поговори отново с Грег.

Без да се замисля повече, той вдигна телефона и се обади на Сара. Винаги я уведомяваше, когато му се налагаше да закъснее. Тя вдигна след няколко извънзвонявания — зад нея се чуваха крясъците на близнаците. Той си представи Сара в кухнята, бебето пълзи около нея по пода, а момчетата се карат за нещо, както обикновено.

— Снощи Грег е спасил някаква жена край Хана.

— Спасителният отряд е трябвало да излиза в тази ужас на буря?!

— Не съм много сигурен — отвърна Коуди и вдигна поглед към стената, където висеше картата на Мауи.

Голямата зелена точка обозначаваше централния полицейски участък, където работеше той. Две малки сини точки маркираха подучастъците в Лахаина и Хана. Когато спасителният отряд излизаше на мисия, диспечерът беше длъжен да означи местоположението му със знаменце, но познатото червено знаменце край Хана липсваше.

Много рядко се налагаше полицията да помага на спасителния отряд. Повечето от обажданията бяха за туристи, изгубени в екваториалната гора, или алпинисти, пострадали, докато са изкачвали Халеакала. Но снощната буря бе твърде необичайна за тропиците, където светкавиците са изключително рядко явление. Никой от спасителните хеликоптери не би могъл да откара екипите в тази коварна част на острова, и то в такава буря.

— Предполагам, че не е било официална операция на спасителния отряд.

— Грег е бил там съвсем сам, така ли?

— Вероятно — все по-често в последно време до ушите на Коуди стигаха слухове, че Грег прекарва дълго време в дивата пустош на острова. Той все още оглавяваше Института за морски изследвания, разбира се, но очевидно бе изгубил ентузиазма си към основната работа. И към живота въобще. — Трябва да го видя.

— Разбирам — отвърна Сара. — Ще кажа на близнаците, че ще позакъснееш за мача им.

Преди да затвори, той й каза:

— Обичам те.

Никога не пропускаше да произнесе тези думи поне веднъж на ден. Не можеше да си позволи да я изгуби втори път.

Коуди караше по натоварените улици на Лехуи. *Обратната страна на рая* — мислеше си той. — *Онази от задната страна на картичката.* Обществени перални. Еднотипни магазини. Жужаща восьчна пита — продукт на евтино строителство. Все едно се намираше някъде в пущинаците на Канзас, а не на една крачка от популярния хавайски бряг. Някои хора биха сметнали това градче за потискащо, но за Коуди не беше така. Това беше неговият град, неговият остров. Беше се опитал да живее на материка, но се бе отвратил. По-добре в обратната страна на рая, но да е тук.

Спря на паркинга пред болницата на Лехуи и тъкмо когато излезе от колата, видя, че хеликоптерът се приземява. Никой не се изненада от присъствието му. Началник на полицията не беше нищо повече от една титла. Той все още поемаше задачи като всички свои подчинени.

Вратите на хеликоптера се отвориха и оттам първо излезе една хрътка с оранжевата лента на спасително куче. Светлокафявото животно скочи на земята и веднага застана мирно. Това трябва да е кучето на Грег — онова, за което бе слушал толкова много. Брат му винаги се бе разбирал великолепно с животните. За него трудностите в общуването бяха свързани само с хората. Коуди предполагаше, че това се дължеше на леля Сис. Ако не се бе отнасяла към Грег по толкова жесток начин... И ако Грег не беше проявявал такъв голям инат...

Не можеш да промениш миналото. Това е неоспорим факт. Просто трябва да се научиш да живееш с него.

Двама санитарии изнесоха инвалидна количка и в този момент се показа и Грег. Стомахът на Коуди се сви и той усети, че под мишниците му избива пот. Две години — без нито една думичка. Надали брат му ще откаже да разговаря с него сега. Беше прекалено голям професионалист, за да не направи пълен доклад пред полицията.

Коуди се отдръпна и се скри зад пурпурночервения храст, чиито клони шумоляха под непрестанния, топъл ветреца. Загледа брат си през тях. Грег все още не бе изгубил атлетичната си осанка на бегач, въпреки че скоро щеше да навърши тридесет и седем. Косата му бе все така блестящо черна и за пореден път напомни на Коуди за майка им. И изражението му бе все така мрачно, непроницаемо и непоколебимо — благодарение на леля Сис.

Грег се приведе, за да каже нещо на жената в инвалидната количка. Коуди беше прекалено далече, за да го чуе, но не пропусна да забележи, че изражението му се смекчи. А после вдигна очи и го видя.

Санитарите докараха количката до входа на отделението и Коуди ги поздрави с обичайната си усмивка и ги попита за семействата им. Грег вървеше след пострадалата, която се оказа блондинка с буйни къдрици. Не си направи труда да погледне брат си втори път.

Изравниха се точно пред двойните врати, на две крачки зад количката. Отделението за бърза помощ се справяше с обичайния асортимент от счупвания, стомашни болки и алкохолни отравяния — местните алкохолици често поглъщаха прекалено големи количества околехао. Домашната скоросмъртница, сварена от листа и корени от ти, причиняваше пулсиращо главоболие и заплашително ускоряване на сърдечния ритъм. Макар че би трябвало да са научили вече някой и друг урок, страстта им към алкохола ги правеше постоянни пациенти.

— Какво ѝ се е случило? — запита Коуди, когато спряха пред регистратурата.

Грег изобщо не вдигна очи от жената и за миг Коуди си помисли, че няма да отговори. Но след малко го чу да казва:

— Снощи колата ѝ е излетяла от пътя над гроба на Линдбърг. Аз я открих.

— Господи! В тази убийствена буря?

Грег кимна и се втренчи право в очите му. Коуди трябваше да впрегне цялата сила на волята си, за да не отвърне поглед. Дори на погребението брат му не го беше удостоил дори с един поглед. Ала за тези две години очите му изобщо не бяха се променили. Бяха си все така пронизващо сини, само огън и жупел.

— Най-добре е да изпратиш хеликоптера обратно на брега, за да слезе някое от момчетата ти долу до колата под наем и да потърси дамската ѝ чанта — каза Грег.

— Да слезе долу ли? — повтори Коуди и се почувства пълен глупак, че не е разбрал смисъла в думите на брат си. Когато той каза, че колата е излетяла от пътя, Коуди си бе представил, че е заседнала в една от многобройните дълбоки канавки, с които се славеше инфраструктурата на Хана. Но сега вече му стана ясно. Колата на блондинката бе излетяла над една от онези опасни скални пропасти, които островитяните наричаха палис.

Грег я е изнесъл нагоре сам — при това не му е било никак лесно, ако се съдеше по охлузванията и натъртванията по тялото му. *Да ме вземат мътните!* — не можеше да разбере защо изобщо се изненадва — Грег често успяваше да направи и невъзможното.

— Изобщо не трябваше да я местя — продължи Грег и Коуди забеляза, че брат му е доста потресен. Сигурно беше така — защото му говореше, сякаш миналото не съществуваше. — При тази буря не можех да извикам никого на помощ. Помислих си, че някоя огромна вълна ще помете колата и морето ще я погълне.

— Тези клисури се превръщат в коварни капани по време на буря.

— За щастие водата не я отнесе — каза Грег и погледна към жената, която все още чакаше да бъде приета. — Мисля, че влоших състоянието ѝ още повече. Тя не може да си спомни абсолютно нищо — дори името си. Трябваше да я видиш в хотел „Хана Мауи“. Направо откачи, когато видя отражението си в огледалото. Не можа да познае дори собственото си лице!

— Виж какво, действал си така, както ти е подсказвал разумът. И си направил възможно най-доброто — каза Коуди и опита да пусне в ход чаровната си усмивка, но Грег не реагира.

— Как пък не! Оплесках всичко! Тя каза, че е добре и аз се съгласих да я закарам до Хана с мотора си. Помислих, че единствените ѝ наранявания са цинината на тила и една малка раничка.

Разтърси подигравателно глава и допълни:

— Направи ѝ няколко снимки. Може да се наложи да ги покажеш наоколо.

Коуди не беше съгласен с него, тъй като смяташе, че жената е туристка. Вероятно е била на почивка с някого, който всеки момент ще се обади в полицията и ще се разкрещи като обезумял.

Въпреки това излезе, за да вземе фотоапарата, който всяко ченге на острова носеше в колата си. Последния път, когато го бе използвал, бе снимал опустошенията, предизвикани от козела на госпожа Гроухи, в лехата с лук на съседите. Животното бе счупило оградата, бе проникнало незаконно в двора и бе изяло една дузина стръкове скъп островен лук, който се отглеждаше за износ на материка. Това представляваше животът в Рая. Не се случваше нищо по-вълнуващо от среща с козли, вонящи на лук.

Когато се върна в отделението, видя, че Грег върви до количката, която караха към рентгена, и разговаря с блондинката. Коуди спря санитарите и бързо направи няколко снимки. Въпреки евтината рокля и опръсканите с кал крака, жената не изглеждаше никак зле. Страхотни очи. Съблазнително тяло. Разчорлена руса коса в стила на рекламите за „Брило“. Едно нещо бе напълно сигурно: всеки, който е видял тази жена, няма начин да не я е запомнил.

Лъки излизаше бавно от съня. Раздвижи глава и забеляза, че се намира в болнична стая. Цепещото главоболие бе отстъпило място на тъпи пулсации в тила. Сега вече усещаше по-добре тялото си — болеше я така, сякаш се бе спускала във варел по Ниагарския водопад. Очевидно подробният преглед с нищо не бе помогнал. Кръвни проби. Рентгенови снимки. Електроенцефалограма. Скенер. Ядрено-магнитен резонанс. Бяха обръснали малко кръгче на тила ѝ, а за малкия разрез бяха необходими само два шева.

Накрая я бяха оставили на спокойствие. Колко ли време бе спала? Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. В стаята беше тъмно — сигурно бе спала часове наред. Каза си, че се чувства по-добре. Главоболието бе отшумяло. Та как се казваше?

В мозъка ѝ нещо се раздвижи — нещо, толкова неуловимо, че изчезна, преди да е успяло да се появи. Явно си беше там. Името ѝ си беше там, заключено в главата ѝ. Заудря с юмрук по дюшека. Защо? Защо? Защо не можеше да си спомни?

Никога не забравяй, че те обичам.

Думите се появиха като че ли от нищото, като приглушено стенание на вятъра. За миг си помисли, че в действителност е чула нещо, но после осъзна, че посланието идва от онази непрогледна празнота в главата ѝ. И все пак мисълта беше успокояваща. Някой я обичаше.

Опипа ръката си, за да види дали има халка. Нямаше.

Със сигурност има семейство, приятели. Любим. Ще започне да им липсва и тогава ще дойдат за нея. Ще я целуват, прегръщат и ще плачат от щастие, че са я намерили. После си спомни онази ужасна жена, застанала до Грег Бракстън. *О, Боже! Това не може да съм аз!*

Но щом това не е тя, тогава коя е?

Затвори очи, стисна ги и се насили да извика образа си, да си представи как изглежда наистина. Но не се появи нищо, освен непрогледна тъмнина. Тръпки разтърсиха тялото ѝ, а след тях се появи и една смущаваща мисъл. Беше ѝ се случило нещо много ужасно!

Очите ѝ се насълзиха.

— Само да си посмяла! — каза си тя на глас, за да си заповяда да не плаче. — Само да си... посмяла!

— Какво да си посмяла? — гласът идваше някъде от тъмнината.

Тя отвори очи.

— Грег?

Примигна, за да се освободи от сълзите.

— Да. Виждам, че вече си будна — каза той и светна лампата. Седял бе много тихо и тя дори не бе разбрала, че в стаята има някой.

Приблужи се до леглото ѝ и тя едва не ахна. Беше се обръснал и преоблякъл в чиста риза и памучни панталони с остри като бръснач ръбове. От квадратната си челюст, през високите, обгорели от слънцето скули, та чак до сладката трапчинка на брадичката Грег Бракстън имаше зашеметяващо мъжко излъчване. Беше огромен. Солиден.

Пред нея стоеше мъж, привикнал да дава заповеди и да ръководи. Спомни си начина, по който той се бе държал, когато припадна във фойето на хотела — когато след няколко минути постепенно започна да идва на себе си, забеляза, че той очакваше хората да изпълняват онова, което им казва. Тя се съмняваше, че на земята съществува човек, който би могъл да я докара в болницата по-бързо от него.

Спомни си и грозната уличница, която бе зърнала в огледалото — отражението, от което ѝ бе прилошало. О, Боже! Но тя не искаше да бъде тази жена, още по-малко Грег да я вижда в този вид!

— По-добре ли се чувстваш, Лъки?

— Да, добре съм — отвърна тя, засрамена заради всички неприятности, които му беше причинила. Искаше той да се прибере вкъщи. Бе направил за нея вече твърде много. — Не трябва ли да бъдеш със семейството си?

Той поклати глава и от това движение кичур от блестящата му черна коса падна върху челото.

— Доджър е единственото ми семейство.

— Ами оня полицай с фотоапарата? Една от сестрите каза, че ти е брат.

Влажният нос на Доджър побутна ръката ѝ. Тя не го бе забелязала. Тъжните му очи се взираха в нея и безсловесно я питаха дали е добре. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Един мъж и едно куче бяха рискували живота си, за да спасят нейния.

Погали главата на Доджър и промълви:

— Как ще мога да ви се отплатя на вас двамата?!

— Не е необходимо — каза Грег и очите му се приковаха в нейните. — Това е част от работата ни.

Тя протегна ръка и хвана неговата. За миг той, като че ли се стресна, но после бързо възвърна обичайното си самообладание. Лъки погали горната част на дланта му с палец и за пореден път се възмути от безвкусния си розов лак. Възмути се от онова, което представляваше тя самата.

— Съжалявам за всички неприятности, които ти причиних.

— Няма нищо — отвърна той, притеснено се размърда на стола и смени темата: — Спа повече от двадесет часа.

— Толкова дълго? И никой ли не дойде да ме потърси?

Мрачното предчувствие, което я бе връхлетяло по-рано, се върна. Случило се бе нещо наистина ужасно!

Той обхвана с дългите си пръсти мъничката ѝ ръка, която се изгуби в неговата.

— Повечето от хората в Мауи са туристи, които са дошли тук със семействата или приятелите си. Няма начин някой да не те търси.

После бавно си отдръпна ръката и тя едва устоя на подтика да я сграбчи отново, за да не изгуби връзката си с човечеството. Силата, която се излъчваше от докосването му, я караше да вярва, че страховете ѝ са въображаеми и, че всичко в крайна сметка ще се нареди.

— Брат ми е шеф на полицията. Той изпрати свой екип до колата, за да донесат чантичката ти, но не са намерили такава. В момента се свързва с всички компании за даване на коли под наем. Те трябва да са записали кой е наел колата ти и къде е отседнал.

— Чудесно — отвърна тя, неспособна да отмести поглед от очите му. Щеше ѝ се да е самата себе си, а не някаква си евтина, грозна блондинка.

Искаше ѝ се да бъде специален човек — някой, който си струва да бъде спасен.

— В хотел „Четири сезона“ в момента се провежда конференция на неврохирурзите. Сега, докато говорим, доктор Хамели се консултира с няколко от тях. Те преглеждат резултатите от изследванията ти. Скоро ще излязат със становище по твоя случай — каза Грег и се наведе, за да почеше Доджър между ушите. — Спомни ли си вече как се казваш?

— Не. На връхчето на езика ми е, но просто не иска да излезе. Мисля, че още известно време ще трябва да ме наричаш Лъки.

Той кимна и не каза нищо повече. Тя му беше благодарна, че не я засипа със същия порой от въпроси, които всички останали се чувстваха длъжни да зададат. Щом не може да си спомни името, как могат да очакват от нея, че ще знае адреса и телефонния си номер?

— Искаш ли да ти донеса нещо?

Идваше ѝ да изпищи: *Паметта! Донеси ми паметта!* Но отговори:

— Бих искала едно ластиче, за да махна тази коса от лицето си.

Грег излезе от стаята, следван от Доджър, а Лъки остана втрещена в тавана, умолявайки мозъка си да ѝ съдейства. Единственото, което искаше, бе да си спомни истинското си име. Бе сигурна, че и останалото ще се завърне полека-лека, след като шокът от катастрофата постепенно отшуми.

Чу някакъв шум и вдигна глава. Очакваше да види Грег, но на прага стоеше брат му. Семейната прилика бе повече от очевидна — ъгловатата челюст и дълбоката трапчинка на брадичката. Само че косата му бе по-светла, а очите блестяха в по-топъл нюанс на синьото. Лъки остана с впечатлението, че е много по-щастлив от Грег.

Той се приближи и спря до леглото ѝ.

— Спомни ли си вече, как се казваш?

Тонът на гласа му издаваше неговия скептицизъм. Очевидно той не ѝ вярваше, че не може да си спомни името. След изпитанието на толкова изследвания и отговарянето на еднотипна канонада от въпроси, тя не можа да се въздържа да не му отговори рязко и кратко:

— Не!

— Е, тогава ще трябва да те наричаме Джейн Доу^[1] — заяви той и извади портфейла с документите си, които удостоверяваха, че той е

Коуди Бракстън, началник на полицията. — Арестувана си.

[1] Условно име, с което в американската полиция обозначават всяко от лице от женски пол с неизвестна самоличност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Къде, по дяволите, е Коуди? Грег стоеше на регистратурата и се опитваше да не издава нетърпението си, докато една сестра ровичкаше в чекмеджето си и търсеше ластиче. Екипът, който брат му бе изпратил вчера да претърси колата, не бе намерил нито чантичката на Лъки, нито договора за вземане на превозното средство под наем, който би трябвало да се пази в жабката. Това означаваше, че полицията ще трябва да провери във всички фирми за даване на коли под наем на острова.

Възможно ли е това да е отнело целия ден? Може би. Знаеше, че основните агенции имат офиси на аерогарата, но съществуваха и други десетина по хотелите, както и няколко в отделните градчета на острова. Навсякъде полицията трябваше да съпоставя регистрационния номер на колата с тези на всички договори за вземане под наем.

Грег предполагаше, че Коуди влага цялото си старание в тази задача. Беше нарушил дори собствените си правила, като се разпореди екипът, който отива да огледа колата, да прибере палатката и да докара мотора, останал до клиниката, като така спести още едно пътуване на брат си до Хана. Коуди търсеше опрощение. Каква нелепост! И днес нямаше да разговаря с него, ако не беше Лъки.

Лъки не бе онова, което бе очаквал, каза си Грег, решен да не мисли за брат си. На сутринта след катастрофата тя изглеждаше напълно различен човек. Не се опита да го впечатли с онези глупости за секс. Е, вярно, бе го прегърнала прекалено силно, докато пътуваха с мотора към Хана и се бе притиснала към гърба му. Ала това, в края на краищата, не беше нищо в сравнение с предишната нощ, когато бе пхнала ръка в панталоните му. Не можеше да погледне ръцете ѝ, без да си спомни за това.

Изпсува под носа си. Лъки му бе влязла под кожата — и то как! Желание, горещо и настойчиво, се надигаше в него и се надсмиваше

над обичайния му самоконтрол. Беше толкова обезпокоен от реакцията си, че не беше споменал пред никого за случилото се.

— Ето едно — прекъсна сестрата мислите му и му подаде ластиче.

— Махало — благодари ѝ той през рамо, забързан да се върне в стаята на Лъки.

Какво да ѝ каже сега? О, по дяволите! Дори представата за Лъки, легнала в леглото, облечена в болнична нощница, едва прикриваща чувствените ѝ извивки и налети гърди, извикваше в съзнанието му главозамайващи картини.

— Да го вземат мътните! — изруга под носа си, тревожно съзнаващ напрежението в тялото си, властната физическа нужда, която бе потискал толкова години. Защо точно сега? И защо именно към тази жена? Всеки глупак можеше да види, че тя не е нищо повече от проститутка. Не си ли бе извлякъл поука от случилото се с Джесика?

Спря за момент, за да погали Доджър и реши, че колкото по-бързо се отърве от Лъки, толкова по-добре.

— Добро момче. Готов ли си да тръгнем тази вечер за изпита?

Доджър размаха въодушевено опашка. Все пак от това кошмарно приключение на скалите бе произлязло и нещо добро: Доджър се бе изявил. Грег бе абсолютно уверен, че кучето му ще премине сложния тест и ще получи сертификат.

Вървеше бързо по дългия коридор, но пред стаята на Лъки се закова, стреснат от гласа на брат си:

— Имаш право да запазиш мълчание...

Грег се втурна вътре и извика:

— Какво става тук, по дяволите?

Очите на Лъки бяха широко отворени, тя очевидно бе неспособна да разбере какво става, а Коуди стоеше с разкрячени крака, настроен твърде войнствено.

Обърна се към Грег и каза:

— Колата е открадната. Тя твърди, че не помни името си. Много удобно, когато си извършил углавно престъпление.

Грег подаде на Лъки ластичето с усмивка, за която искрено се надяваше, че вдъхва увереност, и каза:

— Стой при нея, Доджър. Веднага се връщаме.

Щом излязоха в коридора, му беше много трудно да устои на желанието да удари брат си. През последните две години нито за миг не бе спрял да си мечтае как поваля Коуди с юмрук. Пое си дълбоко дъх и си напомни, че не трябва да доставя на брат си удоволствието да го види как губи самообладание.

— Винаги съм мислел, че си добър детектив — започна той, неспособен да овладее хапливия тон в гласа си. — Ако си беше направил труда да разговаряш с доктор Хамели, той щеше да ти каже, че Лъки не помни абсолютно нищо. Травмата на главата ѝ е толкова необичайна, че в момента той се консултира с двама лекари от континента, които са тук за конференцията. Заели са се с резултатите от изследванията ѝ още от обяд.

— Но сестрата каза, че единственото, от което се нуждаела, били два шева.

— Очевидно има вътрешен кръвоизлив. По дяволите, аз не съм лекар, но...

— Не те ли интересува, че тя е карала открадната кола?

Той си спомни как беше облечена и различните ѝ обувки. Ако прибавим към това и начина, по който се бе държала в палатката... О, Боже!... Кой знае какво е направила! И все пак предпочиташе да умре, отколкото да признае, че Коуди е прав.

— Някой друг може да е откраднал колата.

Коуди се плесна с ръка по челото — жест, който напомни на Грег за баща им, макар че брат му беше само на четири годинки, когато родителите им загинаха. Невъзможно бе да си спомня начина, по който баща им се плясваше по челото, когато бе ядосан, но въпреки това реагираше точно като него.

— Тук има нещо твърде неясно. Тази кола липсва вече повече от година. Месеци наред държим номера ѝ на таблото — каза Коуди и за Грег беше ясно, че той полага върховно усилие да запази спокойствие, да изгради мост над пропастта помежду им. — Но не сме я забелязали нито веднъж.

Грег знаеше, че брат му с право е горд от себе си. На този остров почти не съществуваха престъпления. Щом е била открадната кола, Коуди ще направи всичко възможно да я намери. Много малко коли напускаха Мауи и беше изключително лесно да се предотврати подобно нещо — просто предупреждаваш пристанищните власти да

следят за нея. Очевидно колата под наем е била тук през цялото време, но полицията не бе я засякла никъде.

— Щом си толкова вътре в нещата, защо тогава не разпозна веднага регистрационния номер? — Грег съзнаваше, че гласът му звучи доста язвително, но не можеше да се въздържи. Дори след толкова време изпитваше такъв гняв към Коуди, че не бе в състояние да се владее.

Коуди се поколеба. Очевидно го бе извадил от равновесие. Ала когато заговори, тонът му бе равен и спокоен:

— Всъщност аз самият не съм виждал колата. Изпратих там екип, за да търси чантичката на жената, спомняш ли си? Но когато видях доклада им, веднага разпознах номера. Цял ден обикалях хотелите и показвах снимката на блондинката, за да я идентифицирам.

— И какво откри?

— Нищо. Никой не я познава. Точно затова дойдох тук, за да огледам дрехите ѝ. Малко вероятно, но все пак не е изключено да имат етикет или нещо, което би могло да ни даде някаква следа.

— Не пропускаш ли очевидното? — тонът на Грег вече бе станал откровено жлъчен. Коуди си възвърна отново войнствената осанка, но брат му продължи да говори, настроен не по-малко враждебно: — Трябва да е отседнала някъде в района на Хана.

Грег беше наясно, че ще са необходими дни, за да се претърси целия регион. Около хиляда души живееха в обратната страна на рая, наслаждавайки се на изолацията си. Около Хана човек можеше да открие всякакви типове — от рок звезди в обширните си имения до хипита на средна възраст, обитаващи стари училищни автобуси. Повечето от тях избягваха туристическата част на Мауи и бранеха изолацията си като питбули.

— Вероятно си прав — съгласи се Коуди. — Но все пак се налага да я арестувам. Блондинката...

— Лъки — прекъсна го Грег. — Наричай я Лъки.

— Лъки — Коуди произнесе името така, сякаш дъвчеше лимон — е карала кола на Трейлър.

Тони Трейлър беше председател на Обединения съвет, състоящ се от представители на всички градове на острова, и това го правеше официален шеф на Коуди. Сто и петдесет килограмова топка въздух под налягане в хавайска риза, Тони беше арогантен самохвалко, който

обичаше да парадира навсякъде с положението си. Несъмнено Коуди месеци наред се е пекъл на бавен огън, след като кола на Тони е била открадната и дълго време е останала неоткрита.

— Човече, та ти плуваш сред политическата утайка като акула! — възкликна Грег. — Кажу ми на Трейлър, че няма да я арестувам, докато не преровиш хълмовете от другата страна на острова, за да провериш дали не е живяла там. Така или иначе се съмнявам, че доктор Хамели ще пусне Лъки в близките дни. Дотогава и аз ще съм се върнал от Сан Франциско, където отиваме за сертификата на Доджър.

— Стой настрана от тази работа — предупреди го Коуди. — Надушвам неприятности — и то големи неприятности. Лъки не е куче, оставено да умре в блатото. По-скоро прилича на алигаторите, които са били готови да изядат Доджър.

Грег прехапа устни, за да не цапардоса брат си. Не му беше приятно, че Коуди се интересува от всичко, което става в живота му. Е, добре, беше вярно, че Доджър е бил сред групата кучета, захвърлени в едно блато във Флорида, защото изоставали на състезателната писта. По онова време Грег беше в Маями, където приключваше с една сделка за закупуване на немска овчарка, която възнамеряваше да обучава за спасител. И тогава научи за единственото куче, оцеляло след борба на живот и смърт в блатото. Не можа да се въздържа да не отиде да види Доджър. И погледът на кучето го беше пронизал до дъното на душата — доверчив и любящ, въпреки жестоките мъчения, на които е бил подложен.

— Тя не е откраднала колата — заяви Грег.

Реакцията му беше чисто интуитивна — както когато беше прибрал Доджър при себе си.

Лъки се втренчи в огледалото в малката баня на болничната си стая. Грозна. Безкомпромисна. Евтината блондинка със сплъстената коса се взираше предизвикателно в нея.

— Не те познавам.

Устните се движеха, но това не правеше лицето, което я гледаше от огледалото, по-малко непознато. Приблужи се, съзнавайки присъствието на Доджър до себе си, и заразглежда по-внимателно

ужасяващото отражение. *Не е възможно да съм аз!* Човек не може да не познава собственото си лице, не е ли така?

Сграбчи с две ръце ръба на мивката, за да овладее треперенето си. Възможно ли бе да е откраднала онази кола? Когато слушаше обвинението, бе напълно сигурна, че не го е направила. Сега обаче, докато се гледаше в огледалото, увереността ѝ, постепенно я напускаше.

Тази непозната жена би могла да е отговорна за какво ли не!

— О, Господи, моля те, дай ми някакъв знак, че не е вярно!

Ала Господ не си направи труда да отговори. Непознатата в огледалото продължаваше да я гледа, настойчиво предизвиквайки я да докаже, че не е крадец. Но сигурно е възможно. Разтрепера се. Това беше истински кошмар, в който всичко бе възможно.

Доджър близна ръката ѝ и тя бавно се отпусна на колене. Тялото ѝ не пропусна да заяви болката си на всеки сантиметър от пътя ѝ надолу. Накрая, застанала на нивото на кучето, тя го погали и се взря в тъжните му очи. Обзе я необяснимото усещане, че то разбира болката ѝ.

Никога не забравяй, че те обичам.

Натрапчивите думи избликнаха от непрогледния мрак, където би трябвало да се намира паметта ѝ. Мисълта бе успокояваща — някой я обича. Без съмнение някой скоро ще се появи и ще оправи тази бъркотия. Внезапно бе обзета от неспокойното усещане, че майка ѝ я търси.

— Мамо — прошепна тя, — аз съм на Хаваите. Моля те, ела да ме вземеш, преди да са ме хвърлили в затвора.

Доджър реагира със съчувствено близване по бузата ѝ и тя не можа да се въздържи да не се усмихне. Вече беше зряла жена. Съдейки по онова, което бе видяла в огледалото — на тридесет и няколко. От къде на къде ще плаче за майка си?

— Когато нещата от живота загрубеят, никой не може да се сравни със собствената ти майка, нали? — запита тя Доджър, докато бавно се изправяше на крака.

Ала майка ѝ не беше тук и тя изпита тревожното чувство, че никога няма да я види.

Беше сама.

Отражението в огледалото ѝ се присмиваше. Приблужи се, за да го разгледа по-добре, не без доста голяма доза страх. Очите изглеждаха... наред. Наситенозелени, с малки златисти точки. Носът беше извит леко наляво, при все това изглеждаше съвсем нормално. Устните ѝ също ѝ бяха познати — сочни, меки и готови всеки момент да се усмихнат.

— Тогава какво не е наред, Доджър?

Докато кучето махаше с опашка, ѝ просветна защо лицето в огледалото я отблъсква — отблъсква я непоносимо. Дължеше се на кошмарната коса. Бе накъдрена толкова силно, че тя се съмняваше дали ще успее да прокара гребен през нея. При това бе изрусена почти до бяло и ярко контрастираше с тъмните ѝ вежди.

Среса се с пръсти, колкото може, после вдигна косата си на опашка и я прихвана с ластичето, което Грег ѝ беше донесъл. Успя да прикрие обръснатото петънце на тила си, където бяха зашили раничката.

— Така е по-добре, нали?

Доджър размаха отново опашка и в този момент в стаята някой извика. Не беше гласът на Грег. Сърцето ѝ замря от вълнение. Помисли си, че някой е дошъл да я прибере.

Прихвана с една ръка болничната нощница, която се разтваряше на гърба ѝ, и излезе от банята. Доджър тръгна по петите ѝ. Очакването се превърна в мрачно предчувствие, което затиктака като бомба с часовников механизъм в гърдите ѝ. Беше доктор Хамели с още двама мъже в лекарски престилки. Сигурно са лекарите, с които се е консултирал. А зад тях стоеше Грег Бракстън.

— Вече разполагаме с резултатите от вашите изследвания — започна доктор Хамели. — Защо не седнете, за да поговорим?

Тя се отпусна на леглото и се прикри с чаршафа. Доджър се отправи към Грег и тя разбра, че двамата се канят да си тръгнат. Преди да успее да се спре, се чу да изговаря:

— Грег, моля те, остани!

Беше сигурна, че той се насилва да ѝ се усмихне, но в този момент това не я интересуваше. Поне го накара да остане с нея. Вътрешно се помоли да дойде до леглото ѝ, но той се облегна на стената, а Доджър приклепна до него.

— Това е доктор Клингмън от Медицинския център в Станфорд — обяви доктор Хамели и мъжът с буйна, прошарена тук-таме черна коса ѝ стисна ръката.

— Аз съм Курт Йорген от института „Слоун Кетъринг“ в Ню Йорк — представи се вторият и тя веднага го хареса, макар че той беше по-млад и не така респектиращ като колегата си.

— Те са отседнали в „Четири сезона“ за конференцията по неврохирургия — обясни доктор Хамели. — Това е страхотен късмет. Така не се налага да ви водим на материка за по-точна диагноза.

— Какво не е наред с мен? — запита тя.

Доктор Хамели погледна към доктор Клингмън, а после към Грег. Лъки усети, че има нещо наистина ужасно — че случаят ѝ не е само едно нищожно сътресение на мозъка.

Доктор Клингмън си прочисти гърлото и започна:

— Енцефалографията показва абнормени мозъчни вълни. Това се потвърждава от детайлното проучване, което доктор Йорген направи на резултатите от ядрено-магнитния резонанс. Част от клетките ви в подкорията са унищожени и това стеснява в значителна степен когнитивните способности на мозъка. Нарича се синдром на Хойт-Меленбергер.

— И какво означава това на нормален език?

Доктор Клингмън ѝ се усмихна така, сякаш тя беше малко дете, чийто интелект не е в състояние да възприеме казаното, и отвърна:

— Катастрофата е повредила част от вашия мозък.

— Но аз имам само някаква си малка драскотина на тила! — възмутено възкликна тя.

— Претърпяла сте удар, който е причинил тилна фрактура, в резултат на което е настъпил вътрешен кръвоизлив. Кръвоизливът е спрял, ала междувременно е разрушил редица клетки.

— Чувствам се добре — настоя тя. — Наистина!

Доктор Клингмън ѝ отправи кратък, изучаващ поглед и накрая каза:

— Сигурен съм, че се чувствате добре, но какво си спомняте от миналото си?

— Нищо... засега. Но всичко си е там, където трябва да бъде. Усещам го.

Лекарят поклати глава и отвърна:

— Опасявам се, че никога няма да бъдете в състояние да си спомните всичко, което някога е било там.

Какво ли иска да каже? — запита се тя, обзета от мрачно предчувствие. Никога ли няма да може да си спомни собственото си име? Вдигна поглед към Грег, за да провери какво мисли той и видя, че съзерцава смръщено доктор Клингмън.

— Какво по-точно няма да бъде в състояние да си спомни? — запита той и се приближи до нея.

Тя протегна ръка и докосна неговата. Колебанието му трая само миг — после силните му пръсти стиснаха дланта ѝ.

— Катастрофата би могла да я остави парализирана или да изтрие цялата ѝ памет, а не само част от нея — отговори лекарят и се обърна към нея. — Тогава би ви се наложило да започнете да учите всичко от самото начало, както бебетата. Вървене, говорене — всичко.

Въздухът в гърдите ѝ натежа като воденичен камък в момента, в който си даде сметка какво означават думите му. Не, всъщност ѝ се искаше да се разпищи. Не може да бъде истина! Погледна към Грег и видя, че кокалчетата на пръстите ѝ са побелели от стискане на ръката му. Пусна я и сграбчи чаршафа.

— Ще си спомня ли името си?

Доктор Йорген се усмихна окуражително и каза:

— Ще си спомните името си веднага, щом отшуми шокът от катастрофата, защото без съмнение сте го изговаряли и писали хиляди пъти. То е складирано в онази част от мозъка ви, където се намира информацията, научена наизуст.

Тя имаше чувството, че около гърлото ѝ се стяга примка и я души. Не е възможно това да се случва. Сигурно сънува и съвсем скоро ще се събуди. Отвори уста, за да си поеме дъх и осъзна, че до този миг не е смеела да диша. Грег протегна ръка, поколеба се за миг и после я прегърна през раменете, за да успокои треперещото ѝ тяло.

— И няма да мога да си спомня нищо от живота си досега?

— Опасявам се, че е така — отправи ѝ доктор Клингмън една от снизходителните си усмивки, която отново събуди желанието ѝ да се разкрещи. Та това си беше нейният живот, а не някакъв си учебнически любопитен факт! — Нека ви обясня. Съществуват три типа памет: семантична, или още смислова, в която се складира нещата, които съзнателно сме научили, като например

математическите действия или някой чужд език; вторият тип памет е механично асоциативна — ако сте правили нещо достатъчно често, вие се научавате какво да очаквате. Типичен пример за това е начинът, по който малкото дете научава, че огънят е горещ и никога не посяга с ръка към пламъците.

— Ами миналото ми? Всички онези неща, които са ми се случили?

Усети заплашителното нарастване на паниката в гласа си и разбра, че Грег също я усети. Ръката му успокоително стисна рамото ѝ.

— Това е съдържанието на епизодичната памет — сбор от събития, чувства и мисли, които са се събрали в мозъка ни с течение на времето — поклати тъжно глава и допълни: — Точно този вид памет сте изгубили.

В момента, в който осъзна пълния смисъл на думите на лекаря, сърцето ѝ буквално заплаши да се пръсне в гърдите.

— Изгубила съм?

— Можеше да е и по-лошо — каза доктор Клингмън. — Важното е, че не сте загубили обонянието си.

— Какво общо има обонянието с всичко това? — Раздразнението в гласа на Грег се усещаше ясно. Очевидно и за него всичко това бе така озадачаващо, както и за нея самата.

Този път се обади доктор Хамели:

— По някаква неизвестна причина паметта и обонянието са разположени в една и съща област на мозъка. Когато обонянието изчезне, паметта се загубва напълно. Единственото, което остава тогава, е краткотрайната памет. Тя предоставя възможност за запомняне на нещата за не повече от десет-петнадесет минути.

— Милостиви Боже!

Беше наистина изгубена, а това, че всички ѝ казваха, че е могло да бъде и още по-лошо, не ѝ помагаше в никакъв случай да се чувства „щастливка“. Ужас обхвана цялото ѝ същество. Представи си как я изхвърлят от кораб наред морето, без дори капчица надежда за достигане до спасителния бряг.

— Не се тревожете — успокои я с топла усмивка доктор Йорген. — Семейството ви ще ви разкаже всичко за вашето минало. Ще ви покажат снимки, а може би и някоя видеолента. Мозъкът е странно

нещо — заредете го с достатъчно информация, и той сам ще си попълни празнотите.

Тя разбираше, че доктор Йорген се опитва да я накара да се почувства по-добре. Но това изобщо не ѝ помагаше. Защото той нямаше ни най-малка представа какво е да се сблъскаш с черна празнота, когато се питаш как изглеждаш.

— Значи ми казвате, че миналото е изгубено безвъзвратно — заяви и, усетила гнева в гласа си, се спря, за да се овладее. — Единственото, което ми остава, е да разчитам на онова, което ми казват другите. Няма да знам дори какви чувства съм изпитвала някога.

Никой от лекарите не отрече този факт. Тя се чудеше дали да плаче, или да крещи. Ако обаче само за миг се поддадеше, не беше сигурна, че ще е в състояние да спре. Грег стисна нежно рамото ѝ, но вече и неговото успокоително присъствие не помагаше.

— Нека да изясним ситуацията — каза той. — Тя ще си спомни как се кара кола, но няма да има представа за какво става въпрос в някоя книга, която е чела.

— Точно така — кимна доктор Клингмън, който вече изглеждаше явно отегчен.

— Какво ви говори „Отнесени от вихъра“? — запита доктор Йорген.

Тя осъзна, че това беше въпрос-уловка: би трябвало да знае какво означава това словосъчетание.

— Нещо е било издухано от вятъра — какво друго?

— Това е известна книга, която е и филмирана. Няма начин да не сте я чели или да не сте гледали филма. А вероятно и двете — погледът на доктор Йорген излъчваше съчувствие. За разлика от колегата си, той поне се вълнуваше от състоянието ѝ. — Ще имате възможността да преживеете отново редица неща, като например да препрочетете „Отнесени от вихъра“.

В гърлото ѝ се надигна отчаяние — изобщо не бе в състояние да приеме фактите. Прехапа устни и си каза, че е глупаво от нейна страна да обвинява лекарите — та те бяха напуснали конференцията си само за да разгледат случая ѝ! Ала не бе в състояние да потуши гнева, който се надигаше в нея; можеше само да се опита да се овладее.

— Никога не съм чувал за синдрома на Хойт-Меленбергер — обади се Грег.

— Той се среща изключително рядко — обясни доктор Клингмън. — Обикновено цялата памет бива унищожена и пострадалият трябва просто да започне да учи всичко отначало.

Лекарите заговориха помежду си и започнаха да обсъждат загубата на паметта, използвайки термини като „темпорален лоб“, „дясно полукълбо“ и „ляво полукълбо“. Никой от тези термини не ѝ говореше нищо. Беше наясно само с факта, че се чувства опустошена, че е сам-самичка на този свят и това усещане се очертаваше като постоянен спътник в живота ѝ. Тя наистина беше изгубена. И дори ако семейството ѝ успее да я открие, животът ѝ никога вече няма да бъде същият.

Никога не забравяй, че те обичам. Думите, които не можеше да изгони от съзнанието си, вече звучаха с необичаен, горчиво-сладък привкус в тях. И да съществуваше наистина човек, който я обича, тя никога нямаше да може да си го спомни. За нея той ще бъде напълно непознат, като собственото ѝ отражение в огледалото.

Опита се да си внуши, че оживяването ѝ е истински късмет. Лъки. Всички наоколо жонглираха свободно с новото ѝ име, но тя изобщо не се чувстваше късметлийка. Истината всъщност бе, че животът ѝ е заличен. Отнесен от вихъра. Запита се дали тази толкова известна книга, както и филмът по нея, се отнася за някого, чиято памет е изчезнала. Защото изразът отразяваше напълно нейното положение.

С периферното си зрение видя, че лекарите си тръгват. Доктор Хамели каза, че ще мине да я види на сутринта, а доктор Йорген ѝ предложи да се върне с изследванията ѝ и да ѝ покаже къде точно е засегнатият участък. Тя смотолеви нещо като „благодаря“, като правеше всичко възможно да звучи искрено.

Грег седна на леглото до нея и се вгледа в очите ѝ. Синият му поглед бе все така пронизителен, но сега в него се забелязваше и проблясък на съчувствие или... о, Боже, да не би да беше съжаление? От тази мисъл ѝ прилоша. Единственият човек, когото наистина познаваше на този свят, бе Грег Бракстън. Най-голямото ѝ желание бе той да я харесва, а не да я съжалява.

— Голям късмет имаш, че си жива — промълви той и тя остана с впечатлението, че се чуди какво да ѝ каже.

— Да. Затова можеш да ме наричаш Лъки — опита се гласът ѝ да не звучи саркастично. В крайна сметка Грег беше единственият ѝ приятел. Бе рискувал собствения си живот, за да спаси нейния — или поне онова, което бе останало от живота ѝ. — Давам си сметка, че съм можела да умра или пък да остана с интелекта на зеленчук. Трябва да се концентрирам върху положителната страна на ситуацията — докосна ръката му и той сведе поглед. Защо непрекъснато ѝ гледа ръцете? Сигурно заради отвратителния лак. — Не искам да ме смяташ за неблагодарна, ти ми спаси живота. Не мога да намеря думи да ти изкажа благодарността си. Просто тази ситуация ми дойде малко множко.

Погледите им се срещнаха и той бавно кимна. Тя отново се запита какво ли си мисли.

— След няколко минути трябва да тръгвам — обяви той. — Двамата с Доджър летим за Сан Франциско...

Направи пауза и тя си помисли, че се пита дали ѝ е известно къде е Сан Франциско.

— Сан Франциско — град в Северна Калифорния. Огромен залив. Мостът „Голдън Гейт“. Въздушно метро — изрецитира като робот. Спря, за да си поеме дъх и за първи път си даде сметка, че има неща, които знае, и други, като например „Отнесени от вихъра“, с които ще трябва отново да се заеме. — Ако не разбирам нещо, ще питам. Смятам съвсем открито да боравя с този проблем на паметта.

Той одобрително кимна и погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам веднага, за да успея да хвана поне последния полет за Сан Франциско. Доджър е записан за явяване на теста за правоспособност, за да му бъде присъден сертификат за куче-спасител. И все пак не е наложително да заминаваме. Ако имаш нужда от мен, мога и да остана.

Тя едва не го прегърна. Ако се броеше и денят на катастрофата, липсваха ѝ три дни. Къде ли са приятелите и роднините ѝ? Очевидно отнесени от вихъра. Имаше единствено Грег Бракстън и само от мисълта, че той ще си тръгне ѝ се доплака. Естествено, че искаше той да остане, но нямаше никакво право да го моли за подобно нещо.

Протегна ръка и погали гладката козина на кучето.

— Не. За Доджър е важно да получи този сертификат. В крайна сметка ние знаем, че той е най-добрият, не е ли така? А аз ще се

оправя... честна дума.

— Сигурна ли си? — запита той и тя успя някак си да кимне самоуверено. — Брат ми няма да те арестува, докато не извърши още някои проверки. Сигурен съм, ще открие, че не ти си откраднала онази кола.

Лъки отвори уста, за да го увери, че не е крадла. Но внезапно си спомни ужасно изглеждащата жена в огледалото. Знае ли някой какво е сторила тя?

Когато Коуди си тръгна от работа, минаваше полунощ. Луната осветяваше пътя към дома му сред хълмовете. Разстоянието от полицейския участък дотам бе значително — той предпочиташе похладния планински въздух в подножието на Халеакала. Заспалият вулкан беше най-голямата гордост на Мауи. Склоновете му се славеха с плодородна почва. Ако не бяха отблясъците на океана в далечината, човек би могъл да сбърка този район с щата Тенеси.

Ала не тучната зелена трева и белите варосани огради бяха привлекли Коуди към тази част на острова. Той се бе преместил тук с цената на значителни финансови лишения, за да държи семейството си далече от туристическия район. Тук момчетата му имаха възможност да яздят конете си, когато не играеха футбол, а Сара можеше да си има градинка. Ако живееха по-близо до брега, щяха да се тъпчат в някое малко апартаментче, обкръжени от туристи, хвърлящи парите си като конфети, и децата щяха да загубят ценностната си ориентация.

Спря на алеята пред къщата, която двамата със Сара все още ремонтираха, и паркира колата. Лекият бриз, който тук бе винаги похладен, отколкото край брега, погали с влажната си ръка лицето му и довя до него сладкия аромат на цветя. Той тръгна нагоре по алеята. Къщата беше тъмна. Светеше единствено спалнята им. Сара го чакаше, както обикновено. Влезе през задната врата, като внимаваше да не вдига шум, за да не събуди бебето.

Промъкна се на пръсти в стаята на близнаците. Пфу! Вонеше на мръсни чорапи и изглеждаше като окупиран от стачници магазин за спортни стоки. Въпреки че бяха само на единадесет години, синовете му живееха почти само за спорта. Двамата с Грег не бяха много по-

различни на тази възраст, помисли си той, докато прескачаше бухалката в средата на пода.

— Лека нощ.

Целуна всяко от момчетата по бузата леко натъжен, че вече бяха достигнали възрастта, когато се дразнеха от целувките му. *Трябва да знаят, че ги обичаш* — каза си той. — *Това е най-важният дар, който можеш да оставиш на едно дете.*

Като заобикаляше захвърлените вещи, успя най-сетне да излезе от стаята, замислен за своето собствено детство. Единственият човек, който го бе обичал, бе неговият брат. След като родителите им загинаха, Коуди и Грег бяха изпратени на Хавайските острови, за да живеят с леля Сис. На дъртата вещица никога не би й хрумвало да ги целува. Беше прекалено заета да им крещи непрекъснато и да не одобрява нищо, което правеха.

Грег беше поемал основните удари от гнева на леля Сис и бе защитавал брат си винаги, когато можеше. Понякога дори беше лъгал и поемал вината за нещо, сторено от Коуди. И през цялото време той го бе обичал така, както не бе успял да обикне никой друг, включително и жена си Джесика.

Грег просто отказваше да разкрива душата си пред хората. Вярно, държеше се добре с животните. Беше най-добрият в спасителния отряд и имаше страхотна репутация заради работата си с китовете в Института за морски изследвания. Ала когато се стигнеше до хора и особено до жени, той се раздаваше наистина прекалено. Но за Джесика и това не беше достатъчно.

Не можеш да промениш миналото — Коуди отново си напомни тези думи и усети, че добре познатата болка се завръща. Брат му му липсваше толкова много, че понякога болката се превръщаше във физическа. Сега поне вече си говореха, но той се съмняваше, че Грег ще бъде в състояние някога да му прости.

Позволи си да влезе и в стаята на дъщеря си, като положи допълнително старание да стъпва тихо. Ако Моли се събудеше, щяха да преминат през истински ад, докато я приспят наново. Беше се свила — сладко, малко човече — прегърнала с пълничката си ръчичка едноухото плюшено слонче, което мъкнеше навсякъде. Приведе се и целуна леко бузката ѝ. Телцето ѝ беше топло, дишането ѝ — леко, ухаеше на бебешка пудра.

Излезе на пръсти от стаята и тръгна надолу по коридора. Сара седеше в леглото и четеше криминале, с разпиляна по раменете гъста черна коса. Остави книгата на нощното шкафче и протегна ръце да го прегърне. Настроението му малко се подобри. Нейната любов почти компенсираше загубата на тази на Грег.

— Труден ли беше денят? — запита тя, когато той я прегърна непохватно и я целуна два пъти.

— Да — отвърна той, смъкна кобура на пистолета си и отвори сейфа на нощното шкафче. Прибра оръжието, набра номера и го заключи. — Грег ще се забърка с тази жена. Усещам го.

Тъмните очи на Сара се разшириха.

— Онази, която е откраднала колата ли?

— Точно тя. Грег я нарича Лъки. Лекарите казват, че трябва да си спомня името, но тя твърди, че не го знае.

Седна на ръба на леглото и си събу обувките.

— Нали знаеш какво пишат в „Тетлър“?

Той поклати глава. Местният вестник „Мауи Тетлър“ излизаше на две седмици. Той ужасяващо много приличаше на таблоидите, издавани на континента. Забелязан е бил Елвис. Извънземни с глави като електрически крушки кръстосват хълмистата част на острова с космическите си кораби и се задържат над плажовете, за да отвличат туристи.

— Наричат я Духа на Пели. Била е намерена край пътя и очевидно никой не знае коя е. В историята ѝ има нещо твърде романтично, не мислиш ли?

— Но това е идиотщина. Тази жена е откраднала кола! Когато се бе обадил вкъщи, за да предупреди, че ще закъснее, Коуди бе разказал на Сара за новия развой по случая. Беше изненадан, че тя виждаше романтична нишка във всичко това, но пък не трябваше да забравя, че жена му обичаше да разказва истории по стара хавайска традиция и да съживява непрекъснато старите легенди на острова. Една от най-популярните бе, че Пели, богинята на вулканите, която бе създала островите, често се появява край пътя в образа на млада жена, нуждаеща се от помощ. Отказът на молбата ѝ се смяташе за лоша поличба. Без значение как ще постъпи човек, духът изчезва така ненадейно, както се е появил.

— Не искам Грег да се замесва с тази изкукала блондинка.

— Тя ти напомня за Джесика, нали? — запита Сара, а в гласа ѝ ясно се долови нотка горчивина.

Джесика. Думата увисна във въздуха като отровен газ. От погребението ѝ насам нито един от двамата не бе споменавал името ѝ. Очите му срещнаха непреклонния поглед на Сара и в тях прочете огромната ѝ обич към него. А той ѝ бе причинил болка, при това много голяма. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, изобщо не я заслужаваше.

— Да — отговори накрая. — Това няма нищо общо с Пели. Това е Джесика в тялото на друга жена.

— „Тетлър“ ще бъде във възторг от тази идея. Нашествие на крадците на тела!

Разбираше, че Сара просто се опитва да се шегува, но в починалата съпруга на Грег нямаше нищо забавно. Джесика съзнателно се бе постарала да разруши живота на всички тях. И почти беше успяла.

— Да. Грег притежава склонността да взема под крилото си всички ранени и онеправдани. А после не знае какво да прави с тях.

Докато разкопчаваше ризата си, Коуди се запита дали би могъл по някакъв начин да помогне на брат си.

— Никой не бе в състояние да спаси Джесика.

И това си беше истина. Джесика отдавна бе преминала границата, отвъд която нямаше спасение. Коуди се бе държал като абсолютен идиот — бе се забъркал в любовна интрига със съпругата на брат си. Все още виждаше пред очите си шокирания израз на лицето на Грег, когато след катастрофата бе слязъл по склона, заедно с целия спасителен отряд. Последното нещо, което бе очаквал да види тази нощ, тъй като Джесика му беше казала, че ще ходи на материка, бе Коуди и нея. Това беше последното нещо, което и Сара беше очаквала. Ако не беше бременна тогава, можеше спокойно да го напусне. Ала бебето и близнаците, които вече имаха му бяха дали възможност за втори шанс.

Разбира се, за отношенията с Грег подобна възможност не съществуваше.

— Никой не бе в състояние да спаси Джесика — повтори Сара, а всяка нейна дума бе пропита с горчивина. — Тя беше изгубена душа.

— И на тази жена никой не може да помогне — каза Коуди, решен да смени темата. Не можеше по никакъв начин да обясни причините, поради които беше предал и съпругата, и брат си. — Нали си спомняш, казах ти, че ще закъснея, защото съм намерил нещо в дрехите на Лъки?

— Каза, че обувките ѝ са различни.

Той си съблече ризата и отговори:

— Онази с червените шнурчета ми изглеждаше позната. Отнесох я в архива, където пазим веществените доказателства. И тя се оказа чифт на обувка, която имаме от друг случай.

Сара седна в леглото, сви колене и ги обгърна със загорелите си ръце.

— Така ли? И от кой случай?

Той не можа да се въздържи да не се усмихне. Сара обичаше криминалетата, поглъщаше ги едно след друго. Е, този случай си беше истинско предизвикателство. Ако не беше спасил жената, Грег със сигурност би го харесал. По-голямата част от полицейската работа, с която той обикновено се заемаше, придаваше нов смисъл на понятието „отегчителен“.

— Преди около година една алпинистка паднала в пропастта недалече от Яо Нийдъл. Когато намерихме тялото ѝ, то вече беше започнало да се разлага. Беше само с една обувка. Помислихме си, че другата е някъде в шубраците наоколо. Нямахме никакъв смисъл да я търсим.

— Шегуваш се! — възкликна Сара с широко отворени очи. — Значи Лъки е носела именно онази, другата обувка? И как според теб се е сдобила с обувката на мъртвата жена?

ГЛАВА ПЕТА

Слънцето се показа на хоризонта и заля частния плаж „Голд Коуст“^[1] със златиста светлина, като блесна в стъклата на административните небостъргачи в далечината. Лекият бриз нежно рошеше водните къдрици, но по-късно щеше да се засили и да надигне белите пенести шапки на вълните. *Най-прекрасното време от деня* — помисли си той, докато завършваше сутрешния си крос. Единствените стъпки в пясъка бяха неговите, сякаш не само най-голямото имение наоколо, а и цялото заливче му принадлежеше.

Той ценеше уединението си като скъперник, влюбен в кюлчетата си злато. Какво от това, че съседите му не знаеха, че е един от най-богатите хора в света? Това му доставяше своеобразно перверзно удоволствие. Не само че беше приказно богат, а и бе в състояние да научи всичко за съседите си, а после тайно да повлияе на живота им по хиляди различни начини, без те изобщо да заподозрат, че той има пръст в това. Веднъж някой го беше нарекъл Кралят на орхидеите, защото една от сферите му на бизнес беше износът на орхидеи. Това, разбира се, беше само фасада, средство за прикриване на основната му търговска дейност, но той обожаваше блясъка, който тя му придаваше.

Кралят на орхидеите. Името беше пивко като френско вино. Титлата напълно отговаряше на представата му за съвременния свят. Все още съществуваха кралства за управление и народи за покоряване. Блясъкът на елита и надутата показност бяха демоде. Съвременните оръжия за завоюване на територии бяха компютрите.

Забави крачка, за да успокои дишането си и прескочи с босите си крака растенията, които разделяха градината от пясъка. Тръгна по мраморните стъпала към терасата и одобрително кимна, забелязал, че прислужницата вече е сменила цветовете във вазите. Мразеше да вижда едни и същи цветя всеки ден.

Партньорът му беше седнал край масичката на откритата тераса с изглед към морето и четеше задълбочено сутрешния вестник.

— Виж това — посочи той малко квадратче в долния ъгъл на една от задните страници. — Ама, че шибан късмет!

Преди да го прочете, Кралят на орхидеите вдигна гарафата вода с лед, която прислужницата му приготвяше всяка сутрин, и си наля една чаша.

— Късметът е моето второ „аз“ — отбеляза през смях той. В последно време се шегуваше много повече от обичайното, като с това се опитваше да повдига духа си.

Партньорът му се намръщи и каза:

— Късметът ти току-що ти изневери.

Сърцето на Краля пропусна един удар. Обикновено партньорът му — негов най-добър приятел, почти брат — беше весел и спокоен човек. Значи нещо наистина не беше наред. Очите му се насочиха към заглавието на кратката статия: „Мистериозна жена оцелява след катастрофа“. Отпусна се в стола си и я зачете дума по дума.

— Тя е жива... — прошепна партньорът му, неспособен да повярва на случилото се.

Кралят се беше втренчил в снимката и дишаше като маратонски бегач, но не в резултат от сутрешния крос. Изпитваше такова облекчение, че тя е жива, та се опасяваше да не се задуши. *Овладей се!* — каза си наум.

Слава на Бога! Тя е жива! В действителност би трябвало да бъде много по-ядосан от партньора си, но част от него тайничко преливаше от щастие, че тя е оцеляла след катастрофата. Беше му много трудно да си представи, че ще изживее останалата част от живота си, без да знае, че тя е жива някъде. Че се смее. Усмивва се. Диша.

— Очевидно тя има девет живота — каза Кралят през смях.

— Трябва ли всичко да обръщаш на шега?

Той не обърна внимание на думите, а се зае да изучава размазаната снимка във вестника. Никой няма да я познае с тази сплъстена, буйна коса, изрусена до бяло. Тя го гледаше от страницата с неспокойни, разфокусирани очи, които му напомниха за побесняло куче. Някога те бяха неустойими, съблазнителни зелени езера, скрити под сенките на блестящи, кафяви мигли.

И тяло, което не можеш да забравиш. Тя ги беше омагьосала и двамата — особено партньора му, който много лесно се поддаваше на женски чар.

— Тук, се казва, че тя има трайна амнезия — отбеляза меко той.

— Пълни глупости! — възкликна партньорът му, скочи и се приближи до края на терасата. — Сега трябва да отида до Чайнатаун — имам една среща. Докато ме няма, проучи нещата. Сигурен съм, че тази кучка пак се е заела със старите си номера.

Кралят трудно можеше да не се съгласи с него. Тя беше дошла при тях буквално от киберпространството — една жена без минало, или поне така твърдеше. Винаги бе усещал у нея нещо, някаква тайна, която тя не желаше да сподели с никого. Кой може да каже какво е криела? Какво се е спотайвало в миналото ѝ?

Партньорът му хвърли вестника и извика:

— Амнезия, как пък не! Тя лъже!

Кралят не беше сигурен точно кога се беше влюбил в нея. Вероятно всичко е започнало още в началото, докато четеше интригуващите ѝ писма по електронната поща. Тогава това бе просто игра, но по-късно, когато тя беше влязла в живота им и се бе превърнала в личност от плът и кръв, а не само образ от киберпространството, той на истина се бе влюбил в нея.

Всъщност и двамата се бяха влюбили в нея. Но Кралят се гордеше със способността си да гледа обективно на нещата, затова знаеше, че сега се налага да стори онова, което трябва да бъде сторено. Вярваше ѝ не повече от партньора си. Тя отдавна беше доказала, че не е човек, на когото може да се вярва.

— Наричат я Духа на Пели — каза Кралят. — Ама че смешка!

— За теб това може и да е смешно, но ти казвам...

— Тревожа се единствено за обувката — прекъсна го Кралят със застрашително сериозен тон. — Тази случайна грешка може да доведе полицията право при нас.

Грег вдигна крака си от педала на газта, намали и зави към паркинга пред полицията.

— Какво става тук, по дяволите?

На седалката до него Доджър вдигна глава. На паркинга имаше толкова коли, че Грег трябваше да отиде чак до края, за да си намери място. Бяха прекарали на материка почти цяла седмица и Доджър бе преминал с успех всички тестове. Грег често се беше изкушавал да се

обади в болницата, за да провери как е Лъки, но бе устоял на импулса си, решен, че най-добре ще направи да се дистанцира от тази жена. Но сега, когато се върна, нетърпението му бе надделяло и бе дошъл право в полицията.

Не можеше да забрави израза на лицето ѝ, когато лекарите ѝ казаха, че няма да бъде в състояние да си спомни миналото. Споменът се оказа една незараснала рана, от която стомахът му се сви. Изразителните ѝ зелени очи бяха потъмнели от неспособността ѝ да повярва, а после и от страх. Въпреки съмненията си по отношение на нея, това го бе развълнувало, и то дълбоко. До такава степен, че дори беше предложил да остане при нея.

Господи! Какви са тези мисли? Странният синдром може и да е изтрил епизодичната ѝ памет, но все пак тя би трябвало да си спомни как се казва. Беше я наблюдавал внимателно, докато лекарите ѝ бяха обяснявали състоянието ѝ и не бе пропуснал потреперването на тялото ѝ. Трябва да е наистина превъзходна актриса, за да бъде толкова убедителна, не е ли така?

Грег излезе от колата и Доджър скочи след него. Коуди би трябвало да знае как е тя. Колкото и да нямаше желание да говори с брат си, все пак беше по-добре да пита него, отколкото да се изправи лице в лице с Лъки — ако тя, разбира се, е все още тук. Усещаше към нея някаква слабост, която го отвращаваше. Отвори вратата на управлението и пусна Доджър първи. Заля ги хладният въздух от климатичната инсталация.

— Шефът тук ли е?

— Не — отговори дежурният. — Замина за Хонолулу. Ще се върне днес следобед.

Чудесно. Значи ще може да получи желаната информация, без необходимостта да говори с Коуди.

— Какво стана с онази жена, чиято кола изхвърча над скалите?

— Ей там е — посочи с глава дежурният. — В затвора.

Грег излетя през вратата и заобиколи сградата, следван по петите от Доджър.

— Това лъжливо копеле! Вкарало я е в затвора!

Очевидно никой не я беше идентифицирал и не бе платил гаранцията ѝ — иначе не би била все още тук. Беше минала цяла седмица от катастрофата. Къде ли е семейството ѝ? Или приятелят ѝ?

Изглеждаше евтин, леснодостъпен тип — определено не неговия — но бе изключено в живота ѝ да не съществува поне един мъж, ако не и повече.

Пред вратите на малкия затвор се виеше двойна опашка от хора. За бога! Та тук имаше точно четири килии — две за мъже и две за жени. И един изолатор за пияници. Какви бяха тези посещения, какво беше това чудо!

— Какво става тук? — обърна се той към последната на опашката — пълна жена с пъстра рокля на цветя.

— Чакаме, за да видим Духа на Пели — информира го тя.

— Какво? — неразбиращо запита той, но после му просветна. Спомни си легендата за младите жени, намирани край пътя. Вероятно чакат да видят Лъки.

Разблъска хората на опашката и влетя през вратите като ураган, без да обръща внимание на жената, която му викаше да си чака реда. Вътре приемната беше пълна с монотонен шум и със спарения мирис на човешки тела, чакали прекалено дълго под тропическото слънце. Проправи си с лакти път през навалищата и влезе в стаята за разпити.

— Къде е надзирателят? — извиси гръмовно глас.

— В другия край. Събира парите — отговори някакъв мъж.

— Мамка му!

Надали има друго място на земята така богато на легенди и суеверия, но това шоу вече беше прекалено. Какво от това, че срещата с Духа на Пели носи щастие? Как може човек да се отнася с друго човешко същество по този начин? Грег си проправи път към вратата, решен да постави надзирателя на мястото му. И тъй като беше с една глава по-висок от всички останали, можеше безпроблемно да види какво става пред килиите.

Ето я. Боже! Сигурно е превъртяла! Лъки кръстосваше напред-назад тясната килия — три стъпки — обръщане, три стъпки — обръщане, три стъпки — обръщане. Платиненото кълбо на косата ѝ се премяташе през раменете, в ярък контраст с оранжевия затворнически гащеризон, който ѝ стоеше като торба.

Погледът ѝ го накара да се закове на място. Дори от разстояние очите ѝ излъчваха удивителен зелен блясък. Бяха зашеметяващи. Ала онова, от което го побиха тръпки, бе начинът, по който гледаха — втренчено, невиждащо, както онази нощ в палатката. Десетки хора я

наблюдаваха като циркова атракция, но тя очевидно не съзнаваше присъствието им.

— Ама бива си я, нали? — запита го жената до него.

Да го вземат дяволите и Коуди! Как може да позволи това да се случва? Хората се присмиваха на Лъки, обикаляха килията ѝ и се хилеха като хиени, празнуващи успешния си лов. За тях тя не беше самотна жена, без никого на този свят, който да ѝ помогне, а просто едно чудато същество, обект на всеобщо забавление.

— Трябва да я видите през нощта — обади се някой зад Грег. — Спи под леглото.

Под затворническата койка? Мисълта за нея, свита на студения цимент като животно, докато хората я разглеждат — нали носела късмет — като че ли преобърна цялото му същество. Проправи си път към мъжа, който събираше парите. Сви юмруци, после си пое дълбоко дъх, за да не го удари.

Сред тълпата се възцари внезапна тишина — като призрачното затишие между заслепяващата светкавица и неизбежния рев на гръмотевицата. Той погледна към килията и видя, че Лъки е паднала на колене. Измъченото ѝ изражение бе заменено от усмивка. Усмивка за Доджър. По някакъв начин кучето се бе промъкнало сред тълпата и бе провряло глава между решетките. Никога не бе виждал по-щастлива жена, толкова развълнувана от срещата си с някого.

Доджър въртеше опашка така, че буквално щеше да я счупи. Лъки протегна ръка да го погали и той я близна. Удивително! От рождението си кучето бе подлагано на безжалостни тренировки. Никога не му е било позволявано да показва чувства. За подобно близване наказанието му би било електрошок с пръчка за говеда. Въпреки всичко Грег го беше окуражавал да показва чувствата си, но единственото, което беше получавал, бе допир на студения нос по ръката си. Ала никога близване — кучешкият израз на любов.

— Пели е обожавала животните — каза някой, — особено акулите.

Лъки бе започнала да гали Доджър и да чеше копринените му уши, но усмивката ѝ бе изчезнала. Лицето ѝ бе смръщено до неузнаваемост. Какво ли си мислеше?

Дълбоко погребан спомен изплува в съзнанието на Грег с ужасяваща яснота. Внезапно той отново бе преизпълнено с болка

седемгодишно момче, застанало пред сградата на Хуманитарното общество със сълзи на очи. Родителите му бяха загинали при автомобилна катастрофа. Той и Коуди трябваше да отидат да живеят при леля си. Мъфин не можеше да дойде. Беше прекалено стар, за да преживее шестмесечната карантина на Хаваите — или поне така твърдеше леля Сис.

Беше настояла някое добро семейство да осинови Мъфин — ала Грег не искаше да се разделя с кучето, което му беше подарил неговият баща. Той разпознаваше безпогрешно лъжата — особено когато идваше от леля Сис. Хората искаха сладки кученца, а не никакви грозни помияри с посивели муцуни.

Точно в този момент се нуждаеше от кучето си повече от всякога. Нищо не можеше да изтрие болката от внезапната смърт на родителите му, но когато държеше Мъфин, когато кучето спеше до леглото му, изпитваше поне леко облекчение. Не искаше да се разделя с него по този начин.

Стоеше пред клетката и се молеше на бога да изпрати Мъфин в някое добро семейство, при някое друго момче, което да му отдаде цялото си сърце.

Въпреки че бяха минали толкова много години, лицето на Мъфин в онзи ден все още го преследваше. Черен нос, пъхнат между решетките. Опашка, размахваща се с надежда. Тъжни очи, които молеха: *Не ме изоставяй!* Ала накрая Мъфин бе приспан с летална инжекция, сам и забравен, убеден, че Грег го е изоставил.

Точно така се чувстваше и тази жена. Изоставена. Без надежда. Само за един кратък миг Доджър бе повдигнал духа ѝ.

Внезапно Лъки спря да гали кучето. Изправи се и се втренчи в тълпата с поглед, който сякаш проникваше до дъното на душите им — поглед, който ги накара да се почувстват като жалки воайори, каквито всъщност си бяха. После се извърна, изпълнена с тотално презрение към тях. Жестът беше толкова властен, че свари всички неподготвени, включително и Грег. В този момент той си даде сметка, че макар и изгубила всичко на света, Лъки бе запазила едно, много съществено нещо — гордостта си.

Тълпата не откъсваше очи от нея, когато тя царствено седна на леглото си и им обърна гръб. С надменна осанка приведе глава в ъгъла.

Непокорните ѝ къдрици се разсипаха напред, закриха лицето ѝ от зяпачите и пред всички блесна малкото обръснато петънце на тила ѝ.

В гърдите му се надигна някаква първична ярост. Сграбчи надзирателя за гърлото и изкрещя:

— Измитайте се веднага от тук! Всички! Всички до един!

Защо не я оставят на мира? Защо трябва да бъде посмешище на глупаците? Да се отнасят към нея като към по-нисша твар, неспособна на никакви чувства? Тя се опита да се концентрира върху броенето на стъпките си, докато кръстосваше килията и да се изолира от хората, които я наблюдаваха.

Но не можеше да не обърне внимание на Грег. А появата на Доджър я изпълни с такова щастие! Поне някой — макар и само едно куче — се радваше да я види. Тогава именно си даде сметка, че Грег трябва да е някъде наблизно.

Гласът му се бе стоварил над тълпата като гръмотевица. В момента до ушите ѝ достигаше влаченето на десетки крака. Хората си тръгнаха. *Моля те, Господи, нека и Грег си тръгне! Не му позволявай да ме вижда в такова състояние!*

Тя не беше човек, който си струваше да бъде спасен. Тази мисъл я преследваше и не ѝ даваше мира през последните няколко дни. Никой не беше дошъл да я разпознае. И отгоре на всичко собственикът на компанията за коли под наем беше повдигнал обвинение срещу нея. Общественият защитник, който я представляваше, беше убеден, че ще бъде осъдена.

И точно когато си мислеше, че вече е достигнала до дъното и няма повече накъде да пада, Коуди Бракстън ѝ бе заявил, че е носела обувката на някаква умряла жена. Напразно беше ровичкала из мозъка си, за да му даде някакво разумно обяснение — стомахът ѝ се свиваше от това зловещо стечение на обстоятелствата. Спомняше си само, че когато се опита да си обуе обувката в палатката, разбра, че тя не е нейна. Но как се беше озовала върху крака ѝ?

Безброй сценарии се въртяха в главата ѝ. Ала всички, като че ли водеха само до един извод: че е замесена в някакво престъпление. Точно в това бе убеден и шефът на полицията. Беше възобновил разследването на смъртта на алпинистката. Възможно ли е Лъки да е

крадла, а дори и нещо много по-лошо? Истината бе, че нямаше абсолютно никаква представа за себе си. Мразеше се. Мразеше онова, което виждаше в огледалото. Ненавиждаше се, че не е в състояние да си спомни собственото си име. Мразеше се дори затова, че Грег Бракстън очевидно я съжалява.

Лъки не откъсваше чело от студения цимент, благодарна за тази дълго жадувана тишина наоколо. Явно всички си бяха тръгнали. Затвори очи и си наложи да се отпусне. Беше толкова изтощена, дори усещаше, че започва да трепери. Цяла нощ не беше успяла да мигне от плача, който се носеше около нея. Когато го чу за първи път, ѝ бяха необходими няколко минути, докато осъзнае, че в действителност никой не плаче.

Всичко беше в собствената ѝ глава.

Беше сама в затворническата килия. Но риданията бяха като истински. Изпълнени с безнадеждност. Всеки път, когато се опитваше да заспи, един и същи звук се понасяше като шепот през празните коридори на мозъка ѝ, докато накрая се превърнеше в пронизително, непоносимо ридание.

Стресна се от скърцането на вратата на килията и си даде сметка, че вероятно е задрямала. Сигурно ѝ носеха обяда. Как го беше нарекла жената в съседната килия? Бомба със закъснител. Соевите протеини в храната се разрастваха в стомаха ѝ и натежаваха като цимент.

— Пускат те, излизай — обяви надзирателката.

— Някой е платил гаранцията ли?

Не си спомняше каква е процедурата по плащане на гаранция, но общественият защитник ѝ я беше обяснил. Надзирателката кимна и я изгледа така свирепо, сякаш Лъки беше обществен враг номер едно.

По-рано усещането за свобода би я изпълнило с надежда, но такава вече ѝ беше отказана. Щом семейството и досега не бе я потърсило, никога нямаше да го направи. Сигурно гаранцията ѝ е платена от Грег Бракстън. Тя се извърна отново към стената и заяви:

— Кажете му да си спести парите. Няма да мръдна отгук.

— Както искаш — презрително изсумтя надзирателката и си тръгна.

Да не би Грег да си е изгубил ума? Нима не разбира, че тя не заслужава да бъде спасена?

Никога не забравяй, че те обичам.

— Стига! — изкрещя тя и заудря глава в стената, но внезапно си спомни предупреждението на лекаря, че още един удар може да причини на мозъка ѝ нови, непоправими увреждания. — Какви са тези думи, запечатани в съзнанието ми?

Миналата седмица думите я бяха успокоявали. Но това беше преди да я затворят тук. Оттогава бяха изминали само три дни, но те ѝ се струваха цяла вечност. Дори и някой някога да я беше обичал, той я бе изоставил.

Нещо студено и влажно докосна ръката ѝ и тя рязко се изви. До нея стоеше Доджър, гледаше я с тъжните си очи и махаше с опашка. Колкото и да не ѝ се искаше, тя се усмихна. В този момент забеляза, че Грег е застанал на прага на килията ѝ, а огромният му, над метър и осемдесет и пет ръст, я караше да се чувства дребна и незначителна като джудже.

— Хайде, ела — отекнаха иначе тихо изречените му думи.

В гърдите ѝ нещо се сви и мъничко я заболя, ала същевременно я дари с необичайно усещане за лекота. Никога през живота си не бе изпитвала подобно нещо — комбинация от неподправена радост и самота, причиняваща ѝ горчиво-сладка болка.

Потисна едно ридание и захапа вътрешността на бузата си. Надеждата се надигна у нея като бързо напредващ прилив и я свари неподготвена. Онова нещо отново стегна гърдите ѝ и горчиво-сладката болка се засили. До този момент изобщо не си беше давала сметка колко самотно се чувства. И ето, сега пред нея стоеше единственият човек, когото наистина познаваше. Човек, който беше, по някакъв необясним, плашещ начин, част от нея самата.

Грег шофираше, Лъки бе седнала до него, а Доджър се бе разположил на задната седалка. Направо невероятно! Какво го беше прихванало? Беше платил гаранцията, залагайки единственото ценно нещо, което притежаваше — дома си.

И защо? За да гледа как Лъки седи, втренчила поглед през прозореца, с гръб към него, притисната към дръжката на вратата. Не бе отронила и думица. Той я бе извел от килията, бе ѝ намерил една

болнична престилка, с която да замени затворническия гащеризон и я бе отвел в колата си.

— Искаш ли бейзболна шапка? — запита той, намалявайки, за да пропусне един камион, натоварен със захарна тръстика. Не знаеше какво друго да каже. Протегна ръка към задната седалка и взе хвърлената до Доджър шапка.

Тя я пое, без да го поглежда, и мушна непокорната си коса през отвора отзад. Грег се втренчи в сплъстената ѝ опашка. Очевидно тя нямаше никаква представа какъв риск е поел, като се е нагърбил да ѝ помогне. И какво му даваше в замяна? Гърбът си.

Но какво бе очаквал? Благодарност ли? Как пък не! Както и Джесика, всички жени бяха изпользвачки. Или, подобно на леля Сис, мразеха мъжете. Та Лъки бе по-щастлива да види Доджър, отколкото него самия! Беше ѝ позволил да му влезе под кожата. За кой ли път!

Загледа се през предното стъкло към Халеакала. Заспалият вулкан пак беше събрал обичайната си компания от облаци, които закриваха върха му. По горната част на склоновете валеше и туристическите маршрути към „дома на слънцето“ се бяха превърнали в коварни свлачища. Сведе поглед към пейджъра си — спасителният отряд винаги беше на двадесет и четири часова повикване.

Когато плащаше гаранцията на Лъки, изобщо не му бе хрумвало какво може да се случи, ако се наложи да я остави сама, за да отиде на спасителна операция. Можеше ли да ѝ има доверие, че няма да избяга? Не бе много сигурен. Не му беше в природата да се отдава на глупави мисли, но тя го беше объркала напълно. В един миг ѝ вярваше, в следващия вече не беше напълно сигурен в нея.

— Къде отиваме? — запита тя, без да го поглежда.

— В „Кмарт“^[2]. Имаш нужда от някои дрехи.

За миг настъпи тишина. После Лъки заговори, но все още извърната към прозореца:

— „Внимание! Заповядайте, клиенти на «Кмарт»! Внимание! Заповядайте, клиенти на «Кмарт»!“ — накрая се обърна към него и му отправи усмивка, която можеше да разтопи и най-леденото сърце. — Ходила съм в „Кмарт“! Сигурна съм, че съм ходила!

Той се усмихна на детинското ѝ въодушевление. Добре де, била е в „Кмарт“ и сега се наслаждаваше на възможността, че може да си го спомни. Колко ли пъти е слушала този призив в магазина? Сигурно не

по-често, отколкото собственото си име. Тогава защо не е в състояние да си го спомни?

Дали пък не рискува всичко, което има на този свят, за една обиграна лъжкиня? За една крадла? За една жена, която би могла да изчезне — като духа на Пели — така неочаквано, както се бе появила?

[1] Gold Coast (англ.) — златен бряг — Б.пр. ↑

[2] Kmart — верига американски магазини за конфекция на достъпни цени ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Той се усмихваше — или поне се опитваше да се усмихва — но Лъки знаеше, че я мисли за крадец; убеден е, че тя знае името си. Усмивката ѝ се сгърчи като попарена. Защо тогава бе платил гаранцията, щом не ѝ вярва?

— Нека ти призная нещо — аз съм истинска планина от знания — отбеляза тя, без да бъде в състояние да съдържа горчивината в гласа си. — Знам, че Юпитер е петата планета в Слънчевата система. Хартум е столицата на Судан. Има два вида уиски: шотландско малцово и английско малцово. Дори мога да ти кажа буква по буква думата „неправдоподобност“. Ала не знам собственото си име.

Грег се взря в нея с характерния си смущаващ, напрегнат поглед и каза:

— Името ти ще се появи в съзнанието ти... вероятно, когато най-малко го очакваш.

— Точно в това ме уверяват и лекарите — отвърна тя, докато той търсеше място на паркинга пред „Кмарт“. — Някой ще ме попита как се казвам и аз, без да се замислям, ще му отговоря. Името просто ще изскочи ненадейно от скривалището си.

Грег спря колата. Лицето му бе непроницаемо и с нищо не издаваше какви мисли го вълнуват. Тази му способност да се затваря в себе си я озадачаваше и плашеше.

Защо просто не ме остави да си стоя в затвора?

Грег изключи двигателя, извади ключовете от стартера, постави ръце на волана и се загледа право пред себе.

— Всички хора заслужават да получат равен шанс. Тълпата те зяпаше и не ти предоставяше подобна възможност.

Значи ѝ бе помогнал в името на справедливостта. Това вече обясняваше нещата. А за нея Грег не беше просто единственият човек, когото познава, а нещо много специално. Най-добрият човек на света. Човекът, който ѝ беше спасил живота. За него обаче тя бе само един случай. В отношението му към нея нямаше нищо лично. В този смисъл

би могла да бъде застрашен от изчезване животински вид или тропическа гора.

Затвори за миг очи. Точно сега не би имала нищо против да бъде и тропическа гора. Понятието ѝ навяваше представа за нещо прохладно, зелено и тихо. И много отдалечено. Позволи на съзнанието си да се зарее за миг, като се престори, че мислите ѝ са някъде другаде.

Обгърна я вълна топъл въздух и тя отвори очи, давайки си сметка, че не знае колко време е останала така. Грег беше отворил вратата и я чакаше да излезе. Доджър седеше върно до него.

Въздухът в „Кмарт“ беше прохладен. Навсякъде ухаеше на нови дрехи и пуканки. Деца се смееха и тичаха нагоре-надолу между рафтовете със стоки. В цялата атмосфера имаше нещо успокояващо познато. Тя беше ходила в „Кмарт“, но в затвора — никога. Преживяването беше за нея ужасяващо ново.

— Я скивай това!

Две тийнейджърки сочеха обувките ѝ. Гумените чехли носеха знака на полицейското управление на Мауи. Грег бе успял да ѝ намери бяла престилка, която би могла да мине за подходящо облекло, но чехлите се бе наложило да вземат назаем от затвора.

— Направо страхотно! — изкикотиха се момичетата, а Грег побърза да я хване и я поведе между рафтовете.

Лъки си помисли, че би трябвало да се почувства облекчена, щом момичетата не я бяха познали и не бяха започнали да я сочат като Духа на Пели. Със сигурност щяха да ѝ се присмеят. Бейзболната шапка очевидно ѝ помагаше — скриваше по-голямата част от обезобразената ѝ коса и засенчваше лицето ѝ.

Доджър се спусна пред тях, но внезапно спря, вдигна лапа и посочи рафтовете чорапогашници, които представляваха два огромни шкафа, поставени един до друг.

— Какво става, момчето ми? — закова се до него Грег. — Да не би да има някой там отдолу?

Вдигна един пръст, но Доджър не реагира. После вдигна два пръста — кучето изляя един, два, три пъти.

— Тяло А! — възкликна Лъки, неспособна да скрие вълнението в гласа си. — Живо е!

Но колко голямо би могло да бъде съществото, скрито там? Вероятно бе мишка или плъх.

Доджър излая още три пъти. Неколцина от клиентите наоколо се спряха да гледат. Тилът ѝ се овлажни от напрежение и тя се премести по-близо до Грег. След случилото се в затвора беше сигурна, че ако около нея се съберат повече от трима души, ще си плюе на петите и ще избяга. Но точно тези хора тук не се интересуваха от нея — цялото им внимание бе привлечено от Доджър.

Един мъж си проправи път сред насъбралата се тълпа. Картата на гърдите му удостоверяваше, че името му е Ханк, и че е продавач-консултант в „Кмарт“.

— Какво става тук? Не е позволено да се влиза с кучета в този магазин!

Официалният му тон изобщо не стресна Грег.

— Тук си имате малък проблем — заяви той.

Раздели шкафовете. Отдолу се показва малко сиво животинче с пухкава опашка и запримигва към хората. Очевидно бяха събудили горкото съществуване. Но какво беше то? Не беше плъх. Не беше и катеричка.

Животинчето бързо дойде на себе си, хвърли последен поглед към хората и се стрелна през магазина с неподозирана скорост. Грег щракна с пръсти и Доджър полетя след него. Тълпата ги последва, водена от Грег.

Лъки остана най-отзад. Безспорно и в придобитите ѝ от учебниците знания имаше големи празноти. Нямахше ни най-малка представа какво е това животинче. Спокойствието, че се намира в „Кмарт“ — място, което ѝ е познато, — изчезна като последна въздишка на измъченото ѝ сърце. Количеството информация, което бе изгубила и трябваше наново да научава, бе наистина смазващо.

Доджър бе успял да прикове животинчето в ъгъла на градината на магазина. Зверчето се бе изправило на задните си крака, оголило зъби и нокти. Беше много по-малко от Доджър, но изглеждаше твърде злобно. Само един замах на ноктите му и Доджър можеше да загуби едното си око.

— Отдръпнете се — заповяда Грег и всички се подчиниха.

Той се приведе и сграбчи животното. То засъска и замахна с нокти, но Грег го беше хванал здраво за козината на врата. Тръгна към края на градината, като държеше гърчещото се телце далече от себе си.

— Махнете това куче от магазина! — заповяда ѝ управителят, веднага щом Грег се изгуби от погледа им.

— Доджър не е обикновено куче — информира Лъки присъстващите не без известна гордост, като повтаряше онова, което ѝ бе казал Грег на излизане от затвора. — Виждате ли това? — посочи блестящия хромиран знак на каишката му. — То означава, че кучето може да ходи навсякъде, също като кучетата водачи на слепите. Защото Доджър е официално регистрирано спасително куче.

Тъкмо се канеше да отвърне на надменното сумтене на един продавач с не особено любезните думи, които изплуваха в главата ѝ, когато забеляза втренчения поглед на една жена. Ако елегантната брюнетка пред нея бе облечена в пола от тръстика, вместо в млечножълта рокля с презрамки, би могла спокойно да мине за символ на Хаваите в някой туристически проспект. Нещо в изражението ѝ наведе Лъки на мисълта, че жената наистина я мисли за Духа на Пели. Ако само отронеше и дума, тълпата щеше да започне да ѝ се подиграва както стана в затвора.

— Ела, Доджър — каза Лъки и щракна с пръсти, както бе видяла да прави Грег, а после загърби удивената тълпа и брюнетката.

Заведе кучето в отдела за бельо, убедена, че Грег ще я намери, когато се върне. Спря, едва когато се скри между два рафта комплекти бикини и сутиени.

С леко движение на езика Доджър близна ръката ѝ. Тя го потупа по начина, по който го бе похвалил Грег, когато бе намерил стъкленото шишенце с мострата — с разрошване на ушите.

— Ти си добър в работата си, Доджър. Най-добрият.

Приклепна до него и се взря в очите му. Не можа да се въздържи да не го прегърне. Доджър се скова, когато ръцете ѝ го притиснаха. Очевидно Грег не го прегръщаше много често. Минаха няколко минути, през които тя повтаряше тихичко какво добро куче е той, и накрая тялото му се отпусна. Близна бузата ѝ с бързо движение на езика и това я изпълни с щастие. Продължи да го прегръща. Щеше ѝ се и нея някой да прегърне.

Грег се върна в „Кмарт“. От Лъки и Доджър нямаше и следа. Каза си, че няма смисъл да се притеснява. Доджър беше прекалено

добре обучен, за да тръгне с някой друг. Спря и огледа магазина. Нищо. Нито помен от жена с бейзболна шапка, под която се крие непокорна руса коса. Нито следа и от кучето му.

Добре де, къде може да е отишла? Интуицията му подсказваше, че не е избягала от него, но разумът му настояваше, че може и да го е направила. Тя беше странно същество. Един господ знае в какво е била замесена преди катастрофата. Беше толкова вбесен от начина, по който се отнасяха към нея в затвора, че беше пренебрегнал вътрешния си глас, който го предупреждаваше да не се забърква с тази жена.

Внезапно в съзнанието му се появи смръщената физиономия на леля Сис. „*За твое добро ти го казвам, синко, ти си прекалено голям инат. Това ще ти навлече сума ти неприятности.*“

Колкото и да не му се щеше, Грег не можеше да не признае, че дъртата вещица е била много права. Винаги е бил невероятен инат. И сега този недостатък в характера щеше да му струва къщата. Трябваше да остави Лъки в затвора. Естествено, след като изгони присмиващите ѝ се глупаци; но трябваше добре да помисли, преди да рискува заради нея всичко, което притежава.

Бързо се насочи към дамския отдел на магазина. Няколко жени ровичкаха из рафтовете в търсене на намалени стоки. От Лъки или Доджър — никаква следа. До ушите му достигна нечий тих глас и той си проправи път сред армада от рафтове, натежали от ефирно дамско бельо. Господи! Кой купуваше тези неща? Надникна над една дълга закачалка със сутиени и зърна Лъки, седнала на земята и прегърнала Доджър. От гърдите му се изтръгна неподправена въздишка на облекчение.

— И двамата сте добри в работата си — тъкмо казваше тя на кучето. — Наистина много добри. А и начинът, по който Грег се справи с... онова животинче, беше направо удивителен!

Той не можа да сдържи усмивката си. Хващането на мангуста би могло да се окаже наистина трудна работа, но той я бе свършил светкавично — като истински професионалист — и бе пуснал животното на свобода.

Лъки рошеше в момента ушите на Доджър и продължаваше да му говори:

— С вас двамата съм в добри ръце — напълно съм уверена в това. Вярно, че за Грег съм само един пореден случай, като например

някой бял носорог или ягуар, но това няма значение. Нямам нищо против. Той поне има желание да ми помогне. Разбираш ли, Доджър, той е единственият човек, когото имам на този свят.

Единственият човек, когото имам на този свят. Думите отекнаха в него и го разтърсиха. Какво ли е да си напълно сам? Да не познаваш никого друго, освен оня, който те е спасил? Грег не можеше да си представи как би се чувствал на нейно място.

Въпреки подозренията си, които имаше в изобилие, Грег се усещаше свързан по неподозирани, но безспорен начин с Лъки. Онази нощ в палатката тя не само го бе докоснала, но бе отворила в душата му нова, неочаквана страница. И това приличаше на чувството, което бяха споделяли някога с брат си — преди много години, когато родителите им бяха загинали и те си останаха само двамата на този свят. По същия начин сега Лъки си нямаше никого друго, освен него.

— Грег е чудесен, нали? — продължаваше Лъки разговора си с Доджър.

Грег не бе в състояние да понася повече всичко това — никога не знаеше как да приема похвалите. Пък и всъщност само си бе свършил работата. Обърна се, за да се отдалечи, но следващите й думи го накараха да се закове на място:

— Защо не съм някой атомен физик или нещо подобно — човек, който си струва да бъде спасен?

Гласът ѝ беше тих, вниманието ѝ бе концентрирано изцяло върху кучето, и въпреки всичко, дори без да го поглежда, тя разбуди у него чувства, които никога не бе подозирал, че притежава. По дяволите! Преди да се усети, той вече седеше до нея.

— Лъки...

Тя извърна глава към него и после отново насочи поглед към Доджър, скрила лице под козирката на шапката си. После запита:

— Грег, какво животно беше това? Пор ли? Всъщност не мога да си спомня как точно би трябвало да изглежда един пор.

Не можеше да не ѝ се възхити, че се опитва да изглежда спокойна с надеждата, че той не е чул сърцераздирателния ѝ разговор с едно куче. Затова се направи, че не знае нищо и се опита да не обръща внимание на ускорения си пулс и на напрежението във всеки един мускул.

Това беше мангуста. Преди години някой решил да доведе тези зверчета на Хаваите, за да унищожават плъховете по полетата със захарна тръстика — започна да обяснява той с повече детайли от необходимото, тъй като не знаеше какво друго да каже. — Ала никой не си направил труда да провери, че мангустите ловуват денем, а плъховете са нощни същества. И сега двата вида живеят рамо до рамо из тръстиковите полета.

Бе възнаграден с нещо като усмивка, която още повече ускори пулса му.

— Пуснах мангустата в полето до паркинга.

— Съществуват много неща, които няма да бъдат в състояние да си спомня, като мангустата например — в тона ѝ имаше нещо безкрайно уязвимо и умоляващо, но тя не вдигна глава към него. — Искам да ти благодаря, че ми помогна да изляза от този кошмарен затвор.

— Тогава защо не ме погледнеш?

Лъки бутна нагоре козирката на бейзболната си шапка и откри широко отворените си зелени очи, преливащи от неизказани чувства.

— Искам да бъда човек, който си струва да бъде спасен, а не престъпница.

О, Боже, това в очите ѝ сълзи ли бяха? Той никога не бе успявал да се справи с женските сълзи. Джесика ги беше използвала непрекъснато — плачеше винаги, когато нещо не ставаше според желанието ѝ. В интерес на истината, Лъки имаше безброй причини да плаче, но сърце не му даваше да я гледа разплакана. Повдигна ръка, за да я прегърне. Възнамеряваше само да обгърне раменете ѝ, но внезапно се спря, като си спомни как се бе държала тя в палатката.

Ала вече беше твърде късно. Тя се наклони към него, издавайки звук, който би могъл да бъде и въздишка, и ридание. Грег нямаше никакъв друг избор, освен да я прегърне. Това беше единственото, което възнамеряваше да направи. Тя се нуждаеше от някой друг, освен от кучето — от човек, който да я успокои.

Докосна ръката му, но почти недоловимо. Пръстите ѝ бавно се плъзнаха нагоре, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. Той се скова. Опитваше се да не ѝ позволява да се допира до него, но това бе невъзможно. Меките ѝ гърди се отъркаха в неговите. Всъщност тя не правеше нищо конкретно — просто му позволяваше да я успокои.

— Много съм ти благодарна за всичко, което направи за мен — прошепна нежно и дъхът ѝ затопли врата му.

Господи! Той се втренчи в редиците сутиени, които висяха над тях, като се опитваше да овладее издайническата топлина, която се разливаше по вените му. Лъки бързо си пое дъх, въздъхна едва доловимо и го прегърна. Напрегната тишина се възцари между тях и известно време нито един от двамата не помръдна. Той въздъхна дълбоко, за да освободи гърдите си от нарастващото напрежение.

Тя го целуна по бузата — нищо повече, освен леко докосване с устни — но преди да успее да се спре, той я обгърна и с двете си ръце. Възнамеряваше единствено да я дари с бърза, успокоителна прегръдка. Но не усети кога започна да я целува, приласкал я в обятията си и притиснал грубото си мъжко тяло в сочните очертания на нейното.

Внезапно се скова отново. Не беше сигурен дали тя няма да реагира като онази нощ в палатката. Устните ѝ бяха меки и податливи под неговите, но необяснимо колебливи, сякаш последното нещо, което бе очаквала, бе да бъде целуната. После те се разтвориха и го пуснаха с нова въздишка. Езикът му докосна нейния. Този допир светкавично надигна мощна вълна на копнеж в тялото му. Разбра, че тя изпитва същото. Замръзна в ръцете му, но след това езикът ѝ леко погали неговия.

Несигурните ѝ движения, начинът, по който се притискаше към него, излъчваше някаква неочаквана сладост. Езикът му проникна по дълбоко и тя се изви в обятията му, изтръгвайки от дълбините на гърлото му първично ръмжене. Боже! Какво можеше да стори с него тази жена, без дори да полага никакви усилия!

Всичките му мускули се бяха стегнали от събудилото се желание. Беше му невъзможно да мисли за нищо друго, освен как да си проправя път с целувки надолу по врата ѝ, докато стигне до съблазнителните ѝ гърди. Представи си как дразни с език зърната ѝ, как ги поема с устни лекичко, докато ръката му изследва меката сърцевина между бедрата ѝ и влагата, очакваща го там.

Дръпна се милиметър назад, стреснат от някакъв шум наблизо. Вдигна глава и видя, че една жена ги наблюдава.

По дяволите! Седи си той на пода, с развяващи се над главата му сутиени и целува жената, превърнала се в посмешището на острова, възбуден като за световно състезание по секс — и кой се появява в

момента? Неговата снаха. Но Сара Бракстън не му обръщаше никакво внимание. Тя се бе втренчила с безочливо любопитство в Лъки.

ГЛАВА СЕДМА

Лъки се взираше през прозореца на колата към океана. Последните слънчеви лъчи позлатяваха вълните и ги превръщаха в разтопено злато. Бяха пресекли с колата зеления пояс от хотели и луксозни жилища в Уайлеа и сега се намираха на значително по-слабо оживен път, обозначен като Макена Бийч. Земята тук беше суха и неплодна — вулканичният ѝ произход личеше много повече, отколкото в тучните пейзажи на Уайлеа.

Искаше ѝ се да запита къде отиват, но не го направи. Грег беше станал необяснимо тих след появата на Сара Бракстън. Красивата му снаха беше същата жена, която Лъки бе забелязала по-рано в магазина. Сара се бе държала наистина чудесно — помогна на Лъки да си избере достатъчно дрехи, които да ѝ стигнат до съдебния процес.

Докато двете жени пазаруваха, Грег ги чакаше при касите. Благодарил на Сара с половин уста, след като плати сметката. Сара се бе показала изключително благородна, като не обърна внимание на грубостта му — а вероятно беше свикнала с нея. Лъки си спомни колко настойчиво Грег твърдеше, че няма семейство, но сега разбра, че има двама племенници и малка племенница. Сара с гордост ѝ бе разказала за децата си, докато ѝ помагаше при избора на дрехи. Изобщо не спомена за някакво отчуждение между семейството си и Грег.

И Лъки не каза нищо за напрежението, породило се между тях двамата. Всичко би могло да се окаже като мангустата — празнота в паметта ѝ. Може би съществува някакво обяснение за онова, което ставаше между тях, но на нея просто ѝ се изплъзваше.

Осмели се да се обърне и да погледне Грег. Очите му не се откъсваха от тесния път, който вече се бе превърнал по-скоро в пътека. Тук къщите бяха разположени доста далече една от друга и бяха разделени от скалисти плажни ивици от черен камък. Тя отново се запита къде отиват, но предположи, че я кара към дома си.

Защо мълчи? Защо не разговаря с нея? Не беше казал и две думи, откакто Сара се появи. И защо я целуна? Положително не бе

възнамерявал да го стори. Първата крачка бе направена от нея — беше се поддала на необходимостта някой да я прегърне и утеши.

Срамът бавно започна да пълзи по шията ѝ и обагри бузите ѝ в червено, както бе станало в затвора в момента, в който разбра, че се е превърнала в местната чудачка. Споменът за това я разяждаше като киселина. Беше се опитала да съхрани достойнството си, но преживяването беше толкова унижително, че надали щеше да го забрави някога.

— Знаеш ли какво ще стане, ако не се появиш в съда следващата седмица? — запита неочаквано Грег.

Тя се обърна към него с въздишка на облекчение. Най-сетне ѝ бе проговорил, но какво искаше да каже с въпроса си? Дали това не беше едно от онези многобройни неща, които тя не разбираше?

— Естествено, че ще отида. Сара ми помогна да си избира рокля специално за делото.

Без да откъсва поглед от неравния път пред себе си, Грег каза:

— Ако не се появиш, гаранцията ми за теб се конфискува — губя къщата си.

Отне ѝ известно време, докато осъзнае, че той се опасява да не би тя да избяга. Но не го разбираше — изобщо не го разбираше. В един миг се отнасяше към нея като към много скъп човек, а в следващия я мислеше за престъпник. Очевидно не можеше да реши как да я възприема.

— Съвсем не възнамерявам да бягам — отвърна тя, а гневът ѝ прозираше във всяка нейна дума. — Ще бъда там. Дотогава брат ти вероятно ще е открил коя съм. Сигурна съм, семейството ми ще обясни, че не съм откраднала онази кола. И ти ще се отървеш от мен. Те ще ти платят за дрехите.

Вдигна касовата бележка, която стискаше в ръката си и допълни:

— Ще се погрижа да си получиш парите обратно до последния цент. Кълна се!

Грег наклони глава настрани и се взря изпитателно в нея, но не отвърна нищо.

Тя осъзна, че тонът ѝ е бил твърде рязък. Откъде се появи този гняв? Защо правеше всичко възможно да отблъсне единствения човек, който ѝ бе помогнал? Беше заложил дори къщата си, за да я изкара от затвора. Имаше пълно право да се тревожи, че тя може да избяга.

— Ти направи много за мен — каза тя, неспособна да скрие чувствата, които се надигаха в нея. — Благодаря ти за дрехите, които ми купи и за гаранцията, която плати заради мен. Ти беше наистина чудесен. Изобщо не си и помислям да бягам и да те лишавам от дом.

— Не съм и допускарал, че ще го направиш. Просто исках да знаеш какъв е залогът.

Погледът, с който се взираше в нея бе толкова напрегнат, че тя отново се запита, да не би да пропуска нещо.

— Залогът е моят живот. Ако не успея да докажа, че не съм откраднала тази кола, отивам в затвора. Минималната присъда е три години. Но не бих направила нищо, с което да ти навредя.

Грег бавно кимна, но не каза нищо. Лъки усещаше, че той е човек, непривикнал да показва чувствата си. Не му харесваше да го докосва — вече го бе забелязала. Когато го бе прегърнала в „Кмарт“, сякаш бе взела в прегръдката си циментов блок. Вярно, че бързо бе омекнал, но тя подозираше, че това бе станало против волята му.

— Ще ти намеря най-добрия адвокат на островите.

— Сигурна съм, че общественият защитник е напълно достатъчен. Той...

— Не си и помисляй за него! — прекъсна я Грег с едно махване на ръката. — Тони Трейлър контролира целия остров. Оглавява Обединения съвет на представителите. Тази длъжност го прави нещо като кмет, само че много по-силен. Ти си обвинена в кражба на една от колите му. Той няма да позволи на прокурора да се съгласява на минимална присъда. Ще получиш максимума, освен ако не наемем някоя голяма клечка.

Подкрепата му накара очите ѝ да се просълзят. Втренчи се в тюркоазните води на морето и запримигва бързо. Грег може и да се колебаеше в отношението си към нея — ту да ѝ вярва, ту да се съмнява — но беше сигурна, че няма да я изостави. За него тя не беше чудачка — Духа на Пели — обект на присмех и унижение. Той я възприемаше като личност, която заслужава равен шанс.

Някой ден ще бъде в състояние да му се отплати.

Заля я хаос от объркани мисли и чувства. В много отношения се чувстваше близка с Грег Бракстън, но в действителност би трябвало да усеща подобна близост към някой друг мъж. Съпруг може би?

Любовник? Нямах ли някъде някой, който да мисли за нея поне толкова, колкото и този непознат?

Трябва да има, но тя нямаше никакъв спомен за друг мъж. Съществуваха само Грег. Сигурно е била прегръщана и целувана от някой друг, но никога няма да си го спомни. Тази мисъл породила мъчителна, разяждаща болка в дълбините, където би трябвало да се намира паметта ѝ. Опита се да потуши гнетящия копнеж. Защото голяма част от живота ѝ бе окончателно изтрита.

Целувката в „Кмарт“ беше първата ѝ целувка, а Грег — първият мъж, който я прегърна. Който се погрижи за нея. Беше ѝ невъзможно да си представи, че е в състояние да изпитва подобни силни чувства към някой друг мъж. Една съществена част от нея, чиято загуба тя изобщо не бе съзнавала досега, бе намерена. Не, по-скоро открита. Усещането да бъдеш целувана носеше удивително физическо удоволствие.

Осмели се да хвърли поглед към Грег, като се питаше какво ли си мисли той за целувката. Челюстта му бе склучена като железен капан, а очите му се вираха право напред. Несъмнено я е чул да говори на Доджър и е почувствал необходимост да я успокои. Тази целувка не можеше да се смята за първа — не беше чак толкова специална.

Стегни се! — прошепна някакъв глас в главата ѝ. — *Трябва да си силна, за да посрещнеш достойно изпитанията, които ти предстоят. Престани да хленчиш пред кучето и да очакваш Грег да те прегърне.*

Грег намали скоростта и зави по една алея, която водеше до водата. На брега, заобиколена от черни вулканични скали, се издигаше сграда. Ултрамодерният дом със стъклени стени имаше самотен, изолиран вид. На какво ли разстояние е най-близката къща? Най-малко на километър по нейна преценка.

— Както виждам, нямаш проблеми със съседите — отбеляза тя.

— Съществува мораториум върху строителството. Ако го премахнат, докато се обърнеш, тук ще гъмжи от хотели и ята от туристи, които се пържат по плажовете, наливат се с коктейли и се оплакват взаимно от данъците.

— Наистина би било пагубно за природата — отбеляза тя и се огледа.

Процеждащата се от хоризонта светлина на залязващото слънце беше напълно достатъчна, за да се видят редиците хълмове, които се

простираха от плажа до планината, подпират небесния свод — Халеакала. В близост около къщата теренът беше вулканичен, изпъстрен с туфи диви треви и бял джиджифил, които придаваха повесела окраска на черните скали. Нагоре по склоновете се ширеха декари ананасови гори и захарна тръстика, която се полюляваше на вятъра, напомняйки й за пролетно житно поле.

— Какво е онова там? — посочи Лъки към скално образувание във форма на подкова, което се издигаше в океана, недалече от брега.

— Това е кратерът Молокини — върхът на отдавна изгаснал вулкан. Като Халеакала, само че по-малък. В наши дни е любимо място за водни скокове.

Тя понечи да каже нещо, но се спря, забелязала някаква кола след завоя. Малкото бяло бронко носеше инициалите на полицейското управление на Мауи.

Над двамата се стовари такава гробовна тишина, че Лъки почти чуваше ударите на сърцето си. О, не! Дошли са за нея! Но нямат право да я арестуват сега, нали? Беше пусната под гаранция. Може би са повдигнали ново обвинение срещу нея. Може би са открили нещо за онази алпинистка.

Взemi се в ръце! — каза си тя. — *Не се паникьосвай!*

— Това е брат ми — отбеляза Грег, натисна дистанционното и вратата на гаража бавно започна да се вдига. — Ти прибири Доджър вътре, а аз ще поговоря с него.

Облегнат на полицейската кола, Коуди чакаше Грег да излезе от гаража. Едва преди час се бе върнал на острова и всички огънове на ада се изсипаха на главата му. В управлението го уведомиха, че Грег е платил гаранцията на Лъки и я е отвел от затвора. Няколко минути покъсно се обади Сара и му разказа за случилото се в магазина. Грег сигурно бе превъртял да седи на пода в „Кмарт“ и да целува тази откачалка?!

Островът беше малък, направо миниатюрен, ако не се броят туристите. Беше олицетворението на представата за рая. Страхотен климат и невероятни гледки, подходящи за търговски инвестиции. И високи до небето цени, резултат от туристическия наплив. Затова местните хора пазаруваха само в „Кмарт“.

Случилото се там ще се разнесе из целия остров със скоростта на светлината. Не че на Коуди му пукаше за клюките — той самият бе станал център на най-пикантния скандал от десетилетия насам. Но изпитваше ужас при мисълта, че брат му може да изгуби всичко заради тази жена. Кой можеше да бъде сигурен какво е намислила Лъки?

Този случай беше направо кошмарен. Драстично отклонение от правилата в рая — истинско престъпление. Би се наслаждавал на всеки миг от разследването, стига Грег да не беше замесен до такава степен.

Коуди поклати глава, вперил поглед в усамотената къща. Тук се чувстваше като изолиран от останалата част на света. Как понасяше Грег подобна обстановка? Беше толкова безлюдно и унило. От друга страна дивата природа наоколо и самотата бяха в съзвучие с характера на брат му по начин, който Коуди никога нямаше да бъде в състояние да разбере. Той предпочиташе планинския район, с тучните зелени ливади, каубоите и фермерите. Хората. Обичаше да бъде обкръжен от хора, а не да живее в къща на края на цивилизацията, обърната към морето, с гръб към света.

Грег излезе от гаража. Беше намусен. Коуди пое дълбоко въздух, решен на всяка цена да избегне конфронтацията с брат си.

— Чух, че си платил гаранцията на Лъки — започна той.

— Е, и? — предизвикателно го погледна Грег.

Коуди си даде сметка, че брат му не възнамерява да му улесни задачата. Пък и кога ли го е правил?

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Твоят надзирател беше пуснал половината остров да зяпа Лъки и дори събираше по пет долара такса.

— Разбрах за това, когато се върнах, и вече съм се погрижил за него.

— Лъки може да повдигне обвинение за нарушаване на гражданските ѝ права и буквално да разори острова.

Коуди изтри чело с опакото на ръката си. Тони Трейлър вече пицеше до възбог, че брат му е пуснал на свобода Духа на Пели. Бизнесменът се бе промъкнал като змия на политическата арена, отърсил се предварително от всякакви морални скрупули. По-скоро би жертвал началника на полицията, отколкото да рискува да загуби дори един глас.

— Стой по-далече от тази история, Грег. Лъки носи само неприятности.

— Лъки страда от амнезия. Нуждае се от помощ. В момента най-пагубното нещо за здравето ѝ е да се отнасяме с нея като с престъпник.

— Съществуват известни противоречия по повод диагнозата ѝ — започна Коуди и забеляза как брат му се намръщи. — Все още не е загубила обонянието си.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

— Току-що се връщам от Хонолулу. Тамошните лекари изпратиха резултатите от изследванията ѝ на няколко университетски болници и получиха различни становища по въпроса. Някои са съгласни с мнението на неврохирурзите, прегледали Лъки тук, но други смятат, че синдромът на Хойт-Меленбергер няма нищо общо със случая. Те твърдят, че при същинска загуба на паметта се губи и обонянието. А изследванията на Лъки показват, че тя все още има добро обоняние.

Думите му бяха последвани от напрегната тишина. Единственият шум идваше от прибоя на океана по скалистия плаж. Грег винаги е бил вълк-единак, човек с някаква дивашка жилка в душата си, ала тази вечер изглеждаше различен. Засега обаче Коуди все още не можеше да определи с точност характера на промяната.

— Изводите, за които ти споменах, може и да са погрешни — беше принуден да признае Коуди. — Синдромът на Хойт-Меленбергер се среща много рядко, а и трудно се прави паралел между различни случаи, но обувката навежда на мисълта...

— Каква обувка?

Грег не беше ли чул за алпинистката? Явно бе потеглил за сертификата на Доджър, когато стана известна тази история. Наоколо вече цареше пълен мрак, разсейвай само от светлината на изгряващата луна. Беше много трудно да се прецени какво мисли Грег, докато му разказваше за загиналата алпинистка и за обувката, която се бе появила внезапно година по-късно.

— Сигурно за всичко това си има разумно обяснение — заяви Грег, когато Коуди приключи с разказа си.

— Така ли мислиш? — Коуди се въоръжи с търпение, бавно преброи до три, после продължи: — Алпинистката е паднала от пътеката край Йо Нийдъл. Във всеки случай не е бродила из чукарите с

една обувка. Освен това в косата ѝ бяха открити някакви странни насекоми.

— Насекоми ли?

— Да, насекоми, мъртви насекоми. Странното в случая е, че никой досега не е виждал подобни насекоми.

Коуди поклати глава и продължи:

— Знаеш ли какво си мисля? Някой я е откарал нагоре, изнесъл я е до пътеката и я е хвърлил оттам. Опитали са се да придадат на престъплението си вид на злополука.

— Лъки не е достатъчно силна, за да изнесе, когото и да било на тази пътека — настоя Грег с характерната си упоритост.

— Не съм казал, че го е направила тя, но твърдя, че знае нещо, което държи да прикрие. Изпратих отпечатъците ѝ на ФБР. Ще почакаме и ще видим какво ще изскочи от новата им база данни — заяви Коуди, отвори вратата на колата си и допълни през рамо: — Разлепил съм снимката на Лъки на летището и по всички пристанища. Няма никакъв начин да се измъкне от острова.

— Тя не разполага с никакви пари, за да си купи билет — отвърна Грег, но вече не изглеждаше така самоуверен, както досега.

Коуди завъртя ключа на стартера и отбеляза:

— Лъки е лоло — психиатричен случай. Само кажи, и веднага ще я откарам обратно в затвора.

Този път Грег изобщо не се поколеба с отговора си:

— В никакъв случай!

— Внимавай! Скрый добре всички оръжия, които имаш в къщата. Не ми се занимава с още един труп — направи пауза, внезапно осъзнал колко коравосърдечно прозвучаха думите му и продължи: — Сериозно ти казвам — притеснявам се за теб. Знам, че все още ме обвиняваш за смъртта на Джесика. Не мога да променя миналото. Направих грешка, която никога няма да мога да поправам. Но няма да понеса мисълта да ти се случи нещо.

Неподправената загриженост в гласа на Коуди продължаваше да звучи в ушите на Грег, докато колата на брат му постепенно се отдалечаваше по алеята. Да му прости? Никога! Някои рани никога не заздравяваха — те просто хващаха отгоре тънка коричка, но отдолу си

оставаха болезнени. Споменът за нощта, когато бе открил жена си заедно с брат си все още му причиняваше непоносима болка — ако изобщо си позволише да мисли за това.

— Нещо против вечеря от спагети? — разнесе се гласът на Лъки, когато Грег влезе в кухнята няколко минути по-късно.

— Чудесна идея — отговори той и се загледа в нея.

Тя се суетеше в кухнята на Джесика, чувствайки се очевидно напълно като у дома си. Не бе простил на брат си, но би било глупаво от негова страна да не обърне внимание на предупрежденията му. И за най-големия идиот беше напълно ясно, че случилото се с Лъки не е обикновена катастрофа. Тук ставаше въпрос за нещо много по-голямо, в центъра на което стоеше именно тя.

— Какво яде Доджър? — запита тя.

Направи му впечатление, че не се поинтересува какво са си говорили с Коуди.

— Аз ще го нахраня — отвърна Грег, отиде в килера и сипа четири чаши гранули кучешка храна в купичката на Доджър. Кучето седеше послушно встрани и чакаше да му разрешат да яде. Грег щракна с пръсти и посочи купичката. Доджър зарови муцуна в нея.

— Обучен е невероятно добре — отбеляза Лъки, застанала на прага.

Той се стресна. Не беше чул кога се е приближила.

— Той е страхотно куче — отвърна Грег и потупа Доджър. — Ела да ти покажа стаята за гости.

Прекося кухнята и тръгна по коридора. Джесика бе отделила особено голямо внимание на обзавеждането на тази стая, твърдейки, че родителите ѝ често ще ги посещават. Те, естествено, изобщо не се появиха. Беше ги виждал точно два пъти — на сватбата и на погребението на дъщеря им.

В стаята за гости имаше огромно легло, издигнато върху платформа, покрито със скъпа коприна, чийто цвят Джесика бе настоявала да нарича „кафе с мляко“, макар че всички останали биха определили като светлокафяв. Лицевата му дъска бе лакирана с черен лак и представляваше разперени лебедови криле. Черни спални акценти завършваха интериора, който Грег намираше за крайно аскетичен дори според собствения си вкус.

— О, Боже! — възкликна Лъки и сложи ръка на рамото му.

Той бързо се отдръпна. След онази целувка, последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе докосването ѝ. Бе решил да се съпротивлява упорито на намерението ѝ да му влезе под кожата.

— Гардеробът е тук — каза и отвори една врата. Вътре имаше повече от достатъчно закачалки за скромното количество дрехи, с които разполагаше Лъки.

Остави я да си подреди нещата и се зае с пощата си. Не ѝ обърна внимание, дори когато тя се върна в кухнята, за да сложи спагетите във врялата вода. Ако рискуваше да се загледа по-задълго в тези зелени очи и предизвикателни извивки, неусетно щеше да бъде обзет от представата как тя ляга по гръб, предлага му съблазнителните си гърди, а после склучва бедрата си около неговите, докосва го с ръце и го води в себе си.

Как ще прекара нощта под един и същи покрив с тази жена, за Бога! Ако не я беше целунал, нямаше да знае колко податливо е тялото ѝ и колко бързо може да го докара до точката на кипене. Насили се да продължи да сортира пощата си и накрая успя да отклони мислите си от нея.

— Не ти ли харесват? — запита тя, когато седнаха да вечерят, а той почти не докосна спагетите си.

— Страхотни са — отговори напълно искрено той.

Сосът им бе направо отличен. Нямаше представа как Лъки бе успяла да го приготви за толкова кратко време. На Джесика щяха да ѝ трябват часове в кухнята — щеше да използва всички тенджери до една, да поглежда непрекъснато в някоя скъпа готварска книга и крайният резултат от това суетене щеше да бъде в най-добрия случай посредствен. Но пък готварските интереси на Джесика се ограничаваха единствено до това да има под ръка всички възможни кухненски принадлежности и внушителна колекция от скъпи готварски книги.

— Просто съм прекалено изтощен, за да ям. Организмът ми е настроен все още на калифорнийско време. Според него сега е полунощ.

— Тогава си лягай. Аз ще почистя и ще изгася лампите.

— Добре — кимна Грег, изправи се и даде команда на кучето да остане. — Ще оставя Доджър да ти прави компания. Пусни го навън, преди да си легнеш. Той обича да спи на открито.

Лъки се усмихна, очевидно поласкана от разрешението Доджър да ѝ прави компания, а Грег спокойно тръгна нагоре — бе сигурен, че ако Лъки избяга, кучето ще дойде да го събуди. Съблече се и се опъна само по шорти на леглото. Плъзгащата се врата бе отворена и през нея долиташе мирисът на морето и приспивният плисък на вълните по скалистия бряг. Над главата му тихо се въртеше окаченият на тавана вентилатор и разхлаждаше въздуха в осветената от лунните лъчи стая.

Грег обичаше това място. Обичаше първичността на океана, обграждащ носа. Обичаше безкрайната водна шир, потъваща в хоризонта и сливаща се с небето. Обичаше ръцете на вятъра и прибоя, които галеха скалите и ги оформяха с огромно търпение в течение на безброй геологични епохи. Прекланяше се пред усещането за вечност, излъчващо се от брега и морето, както и пред тяхната красота. Тук всички негови тревоги и проблеми изглеждаха незначителни — някакво си незабележимо просветване във великите спирали на вселената.

Мислите му бяха нарушени от характерния домашен звук на потракващи тенджери и прибори. До този момент не си беше давал сметка колко тиха е била къщата през последните две години. Като че ли уютът си беше отишъл със смъртта на Джесика. Но тази вечер същата тази къща бе оживяла отново. С Лъки. До ушите му достигаше тихият ѝ глас — очевидно си говореше с Доджър.

Желанието отново се надигна у него, последвано от гняв. Ала гневът не го премахна. Какво ставаше с него? Не че не можеше да си намери жена. Трябваше само да застане пред някой хотел и да си избере, която поиска. Туристите бързо падаха в капана. И най-хубавото от всичко бе, че скоро си заминаваха за вкъщи.

Но присъствието на Лъки тук бе нещо съвсем различно. Откакто бе починала Джесика, той не беше водил жена в къщата. Случайният секс по хотелските стаи го беше предпазвал от опасността да задълбочава връзките. А ето че вече беше прекрачил границата, без дори да си дава сметка, че не само води Лъки в дома си, а я пуска и в живота си.

Внезапно си спомни колко сериозно бе изражението на Коуди, докато говореше за Лъки. Наложил си да си повтори, че психопатите могат да бъдат много чаровни, дори неотразими. Но колкото и да се мъчеше, не можеше да си представи Лъки като застрашаваща живота на когото и да било.

Стана от леглото и за всеки случай извади ключовете за колата от джоба на панталоните си — реши да ги скрие под дюшека. После отново се строполи върху постелята. Изви се настрани и се опита да забрави за Лъки, да се концентрира върху хаоса, който бе заварил в института след едноседмичното си отсъствие. Някой бе донесъл ранена акула, макар че те не разполагаха с необходимото оборудване, за да се грижат за нея.

Институтът изучаваше гърбати китове и тюлени-монаси. Точка. Дори за тези проекти нямаше достатъчно пари, но върви обяснявай това на доброволците, които съставляваха мнозинството от личния състав на центъра. Те обичаха морето и всяко същество в него. Но Грег отдавна бе разбрал една простичка истина — не можеш да спасиш всичките.

Понякога беше трудно да спасиш дори самия себе си.

Мислите му се разбъркаха и той затвори очи, заслушан в приборя и в приглушения глас на Лъки. В съзнанието му изплува една картина: двамата с Коуди се намират в тропическата гора, на лов за диви прасета, които бяха започнали да опустошават региона. Преди колко ли време беше това? Не можеше да си спомни. Много отдавна. Преди смъртта на Джесика.

Детски плач раздра тишината и го стресна. Скочи в леглото, като едва не си счупи врата, осъзнавайки, че е заспал. Въздухът тежеше като одеяло в тъмната стая. Вентилаторът на тавана пак беше изключил. В къщата цареше тишина. Светещият циферблат на часовника показваше 2:14. Колко ли време е спал?

Не може да е чул детски плач. Сигурно е било проскърцването на спирация вентилатор. Ала споменът не му даваше мира. Беше му се сторило толкова истинско — както често се случва със сънищата.

Разтърка наболата си брада, после се отпусна бавно обратно в леглото, затвори очи и си наложи пак да заспи. Вратата на спалнята му изскърца и той примигна под лунната светлина. Беше я оставил открената, за да може Доджър да влезе да го повика, ако Лъки

изчезне. Вратата се отвори по-широко и той затаи дъх, очаквайки на прага ѝ да застане висока фигура на фона на сенките. Но се оказа Доджър. Грег скочи на крака. Появата на кучето можеше да означава само едно нещо — Лъки е избягала!

ГЛАВА ОСМА

Грег се втурна по коридора, следван от Доджър. Тичаше и проклинаше Лъки, че му погоди такъв номер. Вратата на стаята за гости зееше отворена. Лунните лъчи осветяваха леглото върху платформата. Кувертюрата бе измъкната от скобите си, очевидно сънят на Лъки е бил много неспокоен. Върху нощното шкафче лежеше разтворена книга, но от младата жена нямаше и следа.

— Исусе! — възкликна Грег. Не можеше да се спомни кога за последен път е бил толкова разтревожен. Няма да направи нищо, с което да му навреди! Каква лъжкиня! Беше го омотала и обезоръжила с този неин поглед на ранена гургулица.

Натисна ключа на лампата. Нищо. Страхотно! Нямаше електричество. Дали пък не беше отвъртяла бушоните?

— Защо, за Бога, ще прави подобно нещо? — мърмореше си той, докато вървеше забързано към стаята си.

Защо ще иска цялата къща да потъне в тъмнина? Нахлузи си някакви къси панталони, без да си прави труда да облича риза и измъкна ключовете на колата изпод дюшека.

— Хайде, Доджър. Не може да е стигнала далече.

Беше пресякъл вече половината къща, когато осъзна, че кучето не е с него. За последен път го бе видял в стаята за гости. Извика пак, този път по-високо:

— Доджър! Доджър!

Ала Доджър го нямаше никакъв. Грег се промъкна в кухнята, като се заслушваше за някакъв звук. Интуицията му подсказваше, че Лъки вероятно е в къщата. Насочи се към чекмеджето, където стояха ножовете. Лунната светлина озари блестящите остриета. Най-големият нож липсваше.

— По дяволите! Какво е намислила?

Думите на Коуди зазвъняха в главата му: „Лъки е лоло — психиатричен случай. Не ми се занимава с още един труп.“

Намери я, отнеми ѝ ножа, после я върни обратно в затвора. Обеща си, че отсега нататък ще гледа само своята собствена работа. Ще се върне в института и ще забрави за миналото. И за Лъки. Да върви по дяволите цялата тази проклета бъркотия!

Влезе във всекидневната. Лунната светлина бе достатъчно, за да види, че Лъки не е там. От Доджър също нямаше следа. Нямаше представа какво е намислила, но когато я открие, никога повече няма да се връзва на номерата ѝ. Нека си гние в затвора до второ пришествие!

Къщата никога не му се беше струвала толкова тиха. Единственият звук идваше от никога незатихващия прибор на брега. Внезапно тишината бе разкъсана от жалостив вой.

Доджър! Какво ли му е сторила? Втурна се в стаята ѝ, готов да я обезоръжи със светкавичен удар, макар че изпитваше известен страх от ножа в ръцете ѝ. Едва преминал прага, зърна Доджър. Но какво правеше той, по дяволите?

Кучето стоеше и сочеше с лапа към затворената врата на гардероба. Сигурно Лъки се крие там, но защо Доджър не беше излял? Това беше сигналът, а не вой. Може би надушваше опасност и бе решил да го предупреди именно по този начин.

Направи му знак да се отдалечи и кучето се отдръпна към прага. Грег бързо прецени ситуацията и реши, че обучението му по методи на оцеляване, което бе преминал със спасителния отряд, е достатъчно да надвие една слабичка блондинка, дори и да е въоръжена с касапски нож. Ако тя изскочи от гардероба с насочено острие, той ще го избие с удар.

Прилепи се до стената, сграбчи бравата, натисна я и пусна вратата. Зачака. Секунда, две, три. Мускулите му щяха да се пръснат от напрежение. Ручейче пот избликна между плешките му и започна да се стича по гърба. Направи незабележима крачка напред.

Лунният лъч огря пръстите на краката ѝ и освети грозния розов лак. Грег се отдръпна светкавично. Но после си даде сметка, че краката ѝ бяха разположени под твърде странен ъгъл и отново надникна.

Лъки лежеше на пода на гардероба и спеше, свита на кълбо, поставила глава на една възглавница. Лунният лъч проблесна в острието на ножа, подаващо се изпод белия чаршаф. Светлината бе

достатъчна да се забележат следите от сълзи по бузите и мокрите ѝ клепки.

Постепенно започна да осъзнава, че плачът, който го бе събудил, е бил на Лъки. Спомни си как хората разказваха, че спяла под койката си в килията и си даде сметка, че тя няма никакво намерение да го напада. Съвсем съзнателно си е взела възглавницата и е отишла да спи в гардероба.

Колкото и да не му се искаше да признае, май брат му щеше да се окаже прав. Без съмнение Лъки знаеше много повече, отколкото казваше. Защо иначе ще се крие в гардероба, взела със себе си нож за самозащита?

Тя се размърда, протегна стройните си, голи крака по пода на гардероба и нощницата ѝ се вдигна нагоре. Беше измила косата си и я бе сплела на френска плитка, която все още бе влажна, изскимтя — звукът беше твърде жален и му напомни за плача, който го беше събудил.

Падна на колене, докосна бузата ѝ и прошепна:

— Лъки, събуди се.

Клепките ѝ изпърхаха и тя отвори очи. Погледът ѝ беше разфокусиран и в известна степен див — както тогава в палатката. Той не изпускаше ножа от очи — просто не знаеше какво да очаква от нея.

— Грег — прошепна тя и гласа ѝ потрепери от надигащото се ридание, — ти ме намери.

Да не би да се е крила от него? Тази мисъл го шокира до такава степен, че той отмести поглед от ножа и се концентрира върху нея.

— Не исках да ме виждаш в подобно състояние — седна, а нощницата се опъна по налетите ѝ гърди. — Не исках да ме помислиш за луда.

Нямаше нужда да си го мисли. Грег беше *убеден*, че тя е първокласно куку. Ала въпреки всичко у нея имаше нещо, което не можеше да не го трогне. Изглеждаше изгубена, самотна и в същото време излъчваше неподражаема, затрогваща чувственост. Въздействието ѝ върху него го разтревожи, ядоса и раздразни.

— Какво правиш в гардероба? — запита той с много по-остър тон, отколкото бе възнамерявал.

— Не мога да ти обясня... точно. Когато заспя, чувам нечий детски плач.

— На километри оттук няма нито едно дете.

— Знам — очите ѝ излъчваха болка. Умолявах я го. — Плачът е само в главата ми. И ме обзема кошмарното чувство, че ще ми се случи нещо ужасно... наистина ужасно.

Той не знаеше какво да каже. Тя чуваше гласове, без да съзнава, че в действителност звуците излизат от нея. Какво не беше наред с тази жена? Как би могъл да ѝ помогне?

— Нещо непреодолимо ме караше да се вмъкна под леглото, както правех в затвора, но тук, разбира се, нямаше как да го направя — тя посочи към платформата под спалнята. — И не смея да заспя, освен ако не се скрия.

Исусе! Направо да ти настръхнат косите!

— В това няма никакъв смисъл, нали, Грег?

Естествено, че нямаше. Но той, като че ли още продължаваше да чува онзи пронизителен плач — плач на дете, ужасено от нещо. Като вик за помощ. Ридание, което според Лъки се намираще само в главата ѝ.

— Опитай се да ме разбереш — замоли се тя, болката ѝ беше повече от очевидна. Фините ѝ пръсти започнаха да подръпват крайчеца на нощницата. — Трябва да спя. Чувствам се толкова изтощена, сякаш някой ме е бил до припадък. Откакто излязох от болницата, изобщо не съм могла да мигна. А и спряха да ми дават лекарството, което ми помагаше да заспя. Затвори вратата на гардероба и ме остави. Тук ми е съвсем добре. Честна дума.

Какво би могъл да ѝ отговори? Не можеше да я остави да спи на пода в гардероба. Нямаше друг избор. Изправи се и я вдигна на крака.

— Легни си в леглото. Аз ще остана при теб, докато заспиш.

— Моля те, не искам да те притеснявам.

Той я прегърна и я поведе към леглото.

— Няма нищо. Двамата с Доджър ще бдим над теб. Просто поспи.

Наложи си да се обърне на другата страна, за да не гледа как Лъки ляга и покрива с чаршафа гърдите си. После седна до нея, подпря се на черната лакирана дъска, опъна крака върху леглото и щракна с пръсти на Доджър. Кучето се приближи до тях и близна Лъки по ръката.

— Вече се чувствам в безопасност — каза му тя и го погали по ушите. — Няма никакъв смисъл да се крия.

— Няма да позволим да ти се случи нищо — успокои я Грег.

Загледа се през прозореца и я зачака да заспи. Стаята за гости гледаше към Халеакала — пълната луна осветяваше високия вулкан и му придаваше призрачен вид на фона на обсипаното със звезди небе. Ято прилепи прелетя край прозореца. Бяха напуснали домовете си по дърветата, за да се отправят на лов. Крилете им раздвижиха сенките. Обикновено съзерцаването на майката природа го успокояваше, даваше му сигурност, че в света всичко си е на мястото.

Но не и тази нощ.

Тази нощ целият му свят бе обърнат с краката нагоре. И той нямаше никаква представа какво да направи. Чакаше с надеждата, че отговорът ще дойде с първите проблясъци на зората. Лъки вече беше заспала и дишаше равномерно. Той тихо въздъхна от облекчение. След няколко минути позволи и на собствените си очи да се затворят.

Събуди се от някакво клатене. Бяха му необходими две-три секунди, докато осъзнае къде се намира. После всичко се стовари отгоре му с неочаквана яснота: гардеробът, ножът. Лъки лежеше до него и трепереше неудържимо. Той прилепи гърди към извития ѝ гръб.

— Лъки, тук съм. Всичко е наред.

Тихо стенание се изтръгна от устните ѝ. Ръцете ѝ стискаха чаршафа и несъзнателно го мачкаха. Той я приласка в прегръдките си и хвана здраво и двете ѝ китки.

— Лъки — опита се да я събуди, — тук съм, до теб.

Повтаряше отново и отново успокоителните думи, докато тя най-накрая се отпусна. Главата ѝ престана да се блъска във възглавницата и тялото ѝ омекна. Пусна чаршафа и той освободи китките ѝ. Въпреки неподвижността ѝ, Грег усещаше силните и тежки удари на сърцето ѝ до своето.

Лъки се обърна с лице към него. До този миг той не бе осъзнал, че е положил глава на възглавницата до нея.

— О, Грег, толкова ме е страх!

Той се отдръпна назад, съзнателно увеличавайки разстоянието помежду им, тъй като усещаше как тялото му започва да се напруга от близостта ѝ.

— От какво?

— Ами... не знам точно. Сънувах нещо. Всичко изглеждаше толкова реално. Нали знаеш как е на сън. Криех се в някакъв гардероб и някой идваше да ме хване.

— Кой?

— Не знам... честна дума — отговори тя и се примъкна до него, като допря сочните си гърди в неговите. — Къде е ножът?

— В гардероба.

Ще се чувствам по-спокойна, ако е близо до мен.

— Нямах нужда от него — отвърна той, като се запита от какво се крие. — С мен си в пълна безопасност.

Тя се сгуши до него, сякаш без думи да потвърди страховете си. Топлината на тялото ѝ пропълзя в неговото, а дъхът на току-що измитата ѝ коса прониза ноздрите му. Все още влажната ѝ глава се отпусна на рамото му. Устните ѝ бяха застрашително близо до неговите. Устни, подканващи за целувка.

В името на всичко свято, стани, махни се оттук!

Ръката ѝ започна да описва лениво кръгчета по голите му гърди и караше мускулите му да се напрягат. Бавно, незабележимо връхчетата на пръстите ѝ отделяха косъмче след косъмче и той автоматично стегна слабините си. Непрекъснато учестяващият се пулс не му позволяваше да забравя, че ръцете ѝ пълзят болезнено бавно по сгорещената му кожа. Тялото ѝ като че ли се сливаше с неговото — беше толкова близо, че той усещаше бързите удари на сърцето ѝ там, където гърдите ѝ се допираха до неговите.

Ласките ѝ го объркаха напълно. Не знаеше какво да прави. Напомни си, че вероятно е проститутка — а може би и нещо много лошо. Една друга жена, не много по-различна от нея, бе съсипала вече живота му. Но тялото му очевидно не даваше и пет пари за това.

— Лъки — успя да промълви почти като шепот.

Тя вдигна очи към него. На лунната светлина те изглеждаха почти черни, зеленото се бе смалило до тънък, ала буквално заслепяващ ореол. Излъчваха неустойима привлекателност.

И тя направи първата крачка — докосна устните му със своите, но толкова свенливо, че го озадачи. Той я придърпа до себе си, а езикът му се втурна във влажната мекота на устата ѝ и я завладя. В тази целувка нямаше нищо изкуствено — беше гореща, страстна, първична.

Тъмната приливна вълна на похотта се надигна у него. Само след миг той я закова точно така, както си бе представял толкова много пъти, че вече не можеше да ги преброи. По гръб. Тялото му се разля като гореща течност над нейното, краката му покриха бедрата ѝ, а набъбналата му мъжественост се загнезди в цепнатината между тях. Наклони леко встрани глава, за да може езикът му да проникне по-дълбоко и в ленив ритъм задвижи бедра срещу нейните.

Господи, тя беше толкова сладка! Имаше чувството, че ще свърши като пубер-мераклия на задната седалка на някой шевролет. Случвало ли му се е някога да бъде възбуден до такава степен? *Не* — призна си беззвучно, като правеше всичко възможно да контролира тялото си. Отдръпна се леко, пое си дълбоко дъх и се удиви, забелязал израза на благоговение върху лицето ѝ. При други обстоятелства би си помислил, че е влюбена в него.

— Не спирай — прошепна тя.

— Не си и въобразявай, че ще спра.

След тези думи обуздаваната до момента страст надделя. Едва не разкъса глупавата връзка на нощницата, за да разголи гърдите ѝ. Набъбналите ѝ твърди зърна го подканяха ли, подканяха. Смъкна нощницата, обхвана гърдите ѝ с длани и започна да дразни немирниците със загрубялата кожа на палеца си.

— О, Грег, нямах никаква представа...

Той зарови лице върху сочната ѝ гърд и вдъхна дълбоко аромата на сапун и жена. Наклони глава и описа диря от влажни целувки, докато стигна до едно от зърната ѝ. Усещаше го между устните си като малка розова пъпка. Засмука го нежно, докато тялото ѝ се изви като дъга под него, за да му се предложи изцяло.

Ръцете ѝ вече бяха на гърба му. Късите ѝ нокти драскаха кожата му и го възбудиха до полуда. Той допря набъбналия си до болка член в тялото ѝ и тя простена. Премести глава и се зае да целува и другата гърда, като същевременно си даваше сметка, че няма да може да издържи още дълго. Все по-уголемяващото се нещо в панталоните му напираше и заплашваше да пръсне ципа.

В главата му извъндалечно звънче и го предупреди да вземе предпазни мерки. По дяволите! Единствената кутийка презервативи, с която разполагаше, се намираще в жабката на колата, защото досега винаги той бе ходил при жените — никога не ги бе водил тук. Тази

мисъл светна като предупредителна червена лампичка в мозъка му, превъзбуден от силата на страстта. Жената, въздишаща на леглото до него, искаше да се любят — още нещо, с което да го обвърже. Очевидно се надяваше, че той няма да може да ѝ устои.

Поне засега надеждите ѝ се оправдаваха. При всяка предоставена му възможност той се бе нахвърлял върху нея. А обладае ли я веднъж, няма да може да спре — малкото, което бе вече вкусил, го правеше повече от сигурен в това. И тогава щеше да ѝ даде страхотна власт над себе си. Проклет да е, но няма да позволи това да се случи.

Поemi контрола над ситуацията. Тази мисъл беше удивително проста и същевременно невероятно еротична. Да, ще поеме контрола. Всъщност болката в слабините, която ще трябва да търпи цяла седмица, би била прекалено нищожна цена пред риска да позволи да бъде манипулиран от тази жена.

С влажното връхче на езика си проправи гореща пътека от целувки до равната повърхност на корема ѝ, като смъкваше все по-надолу и по-надолу нощницата. Сладострастният аромат на кожата ѝ ставаше все по-силен с приближаването на коприненото триъгълниче и тялото му се разтърсваше от трудно овладявани спазми. Повече от това не можеше да го контролира.

Пръстите му разровиха копринените косъмчета.

— Толкова си влажна — каза тихо и тя отвърна със стенание. — И толкова сладка.

Пръстът му проникна в нея и с изненада установи колко е стегната отвътре, макар че отдавна беше готова. Езикът му намери чувствителното ѝ място и започна да го дразни.

— Какво правиш? — ахна тя.

— Пресявам златото.

Едва се въздържа да не се изсмее гръмогласно на глупавата шега, но вече беше толкова възбуден, че по всякакъв начин се опитваше да си отклони вниманието. Тя буквално го подлудяваше, но за нищо на света нямаше да ѝ позволи да го узнае.

Отне му само няколко секунди — беше по-лесна, отколкото бе очаквал — и тя се разтърси в сладостни спазми.

— Боже мой, помогни ми! — извика в забрава.

Грег се изтърколи по гръб и изпръхтя като състезателен кон. Така. В панталоните си имаше пръчка динамит, а до себе си — готова

на всичко жена. Започна да си повтаря наум, че ще го преодолее — ще устои на изкушението да легне отново върху нея и да я пониже със сабята си чак до дръжката.

Но скоро се оказа, че няма никакво изкушение, срещу което да се бори. Равномерното дишане на Лъки, кроткото вдигане и спускане на гърдите ѝ му подсказваше, че е заспала. Лежеше, без да откъсва очи от разкошното ѝ тяло, и изобщо не беше сигурен дали е разбрала посланието му — че няма да позволи на никоя жена да го манипулира.

— Някой си Грег Бракстън е платил гаранцията ѝ — информира Кралят на орхидеите своя партньор.

— Какво ни е известно за него?

Партньорът му се приведе напред и се концентрира върху компютърния екран, който проследяваше пренасянето на орхидеи от Сингапур. В гласа му се долавяше съвсем слаба нотка на загриженост, но Кралят го познаваше много добре и външното му спокойствие не можеше да го заблуди. Беше повече от очевидно, че никак не се радва на факта, че тя си е намерила друг мъж. Щом до нея имаше мъж, който да ѝ помага, тя ставаше опасна... ако, разбира се, си спомняше какво се бе случило.

— Бракстън е човекът, който я е намерил — обясни Краля. — Доброволец е в местния спасителен отряд, но иначе работи в Института за морски изследвания.

Партньорът му се обърна към него и запита:

— Този Бракстън женен ли е?

— Не. Жена му е загинала при автомобилна катастрофа преди повече от две години.

— Значи госпожица Девет живота си го е глътнала на закуска.

— Май си прав — кимна Кралят. — Чудя се какво ли е намислила. А може би наистина не си спомня нищо.

— Преструва се. Единствената причина, поради която не ни е предала досега, е, че аз държа основния коз.

Няколко минути по-късно Кралят заизкачва пътеката към дома си. Не можеше да не признае, че ситуацията го притеснява. Но пък и партньорът му имаше право — ключът за всичко е в коза.

Грег Бракстън обаче е една опасна, неизвестна карта. Самото му име извикваше представа за силен, безкомпромисен човек. И умен. Базата данни, до които се беше добрал — а това означаваше всички възможни — разкриваха тревожно малко неща за него. Аспирантура в Масачузетския технологичен институт. През всичките години, докато е учил в колежа се е издържал сам — работел на пълен работен ден. После е получил стипендия за изследователска работа в Центъра за морски изследвания в Удс Хол, след което се е върнал на Хаваите.

На Краля никак не му харесваше, че не знае повече. Повечето от хората оставяха дири, които биха могли лесно — и незабележимо — да бъдат проследени — по Интернет. Но за Бракстън това очевидно не важеше.

Но най-лошото бе, че без никакви усилия можеше да си представи жената, която обичаше, в ръцете на Бракстън. Идеше му да ги убие и двамата.

Лъки стоеше до кухненския прозорец и се взираше навън. Слънчевите лъчи проблясваха по вълните като галактика от потънали звезди. Толкова е хубаво да си жив! Светът изглеждаше красив, нов и пълен с обещания. Съвсем различен от снощи, когато се бе крила в гардероба.

Върна се към тестото за палачинки с орехи и за пореден път се запита как ще погледне в очите Грег, когато той се събуди. Споменът за онова, което бе направил с нея през нощта, отново разтърси тялото ѝ с тръпки на удоволствие, но беше повече от очевидно, че той има някакви проблеми. Изглеждаше пълен с енергия и напълно способен да прави любов с нея, по начина, който инстинктът ѝ подсказваше за естествен, но не го беше сторил.

Дали не е някакъв физически проблем. Не, едва ли. Беше получил ерекция, ала въпреки всичко не я бе любил както трябва. Какво ли не е наред при него? Вероятно става въпрос за нещо, което се очаква тя да направи или знае — като мангустата.

Усети студения нос на Доджър в ръба на късите си панталонки, което ѝ подсказа, че Грег сигурно вече е буден. Тъкмо се наведе, за да погали кучето, когато го чу да влиза в кухнята.

— Отдавна ли си станала? — запита той.

Тя се извърна с усмивка към него и отговори:

— Преди около два часа. Достатъчно, за да направя кафето и да започна да приготвям палачинките.

Той си наля една голяма чаша кафе. Все още бе с панталонките, с които бе прекарал нощта при нея, а косата му бе разрошена — това ѝ даде някаква представа как е изглеждал като момче. Обърна се и очите му срещнаха нейните над ръба на чашата.

Заля я гореща вълна на унижение, с каквато в последно време доста често ѝ се налагаше да се бори.

— Много съжалявам за снощи. Имам предвид историята в гардероба.

Той махна с ръка, но Лъки не можеше да не се запита какви ли мисли всъщност му минават през главата.

— Вече се чувствам много по-добре — продължи тя с побезгрижен тон. — Удивително е какво могат да направят за човека няколко часа сън — чувстваше се длъжна да запълни тишината, тъй като Грег седна на масата, без да каже нищо. — Хрумна ми... — започна, но бързо се извърна, за да не се сблъска с въпросителния му поглед.

В интерес на истината, не само ѝ беше хрумнало нещо, а и беше размишлявала доста върху положението си. И беше решила да действа. Сети се за това, докато сипваше поредната доза тесто в тигана. Беше станала много по-рано, отколкото каза и се бе обадила, за да разбере дали някой е дошъл да я потърси. Все още не. Не можеше да продължава да се натрапва на Грег — налагаше се да предприеме нещо.

— Хрумна ми — повтори и се обърна към него, — че няма никаква медицинска причина да не мога да си спомня името. Но ето, че не мога. Наистина не мога. Какво ще стане обаче, ако ме хипнотизират? Няма начин да не изплува просто ей така — и щракна с пръсти. — Не мислиш ли?

Грег се загледа в нея с безизразна физиономия, но тя усети, че намира идеята ѝ за абсурдна. Обърна се към тигана, видя, че тестото е започнало да се надига и обърна палачинката. Накрая го чу да отговаря:

— Мисля, че Коуди ще може да намери психиатър, който използва хипноза.

— Благодаря — кимна тя.

Едва изрекла думата, когато чу свистенето на гуми върху алеята от застинала лава, която водеше към къщата. Беше полицейската кола. Изпита необясним страх, но той бързо бе заменен от прилив на неочакван гняв. Защо полицията просто не я остави на мира?

ГЛАВА ДЕВЕТА

В мига, в който Коуди влезе и зърна брат си, седнал на кухненската маса, изпита неопишуемо облекчение. Грег бе жив и здрав. И както винаги мрачен.

— Какво те води насам?

Тонът на Грег би могъл да замрази дори водка. Вместо да си признае колко се е тревожил за него, Коуди седна на съседния стол и започна да обяснява:

— Помислих си, че ще искаш да знаеш резултата от сравнението на отпечатъците, което направиха от ФБР.

— Нищо подобно — заяви Лъки, докато поставяше пред Грег пълна чиния с палачинки, от вида на които на Коуди му потекоха лигите. — Дошъл си да провериш дали не съм убила Грег, нали?

Коуди срещна гневния ѝ поглед и се обърна към брат си. Грег го гледаше и чакаше да разбере защо е изминал целия този път, след като би могъл просто да се обади по телефона.

— Бях в участъка, когато Лъки позвъни. Искаше да знае дали се е появил някой, който да я разпознае. Дежурният ме извика и аз ѝ съобщих, че я няма в компютъра на ФБР. После поисках да разговарям с теб, но тя не...

— Грег се нуждаеше от сън — прекъсна го Лъки и му подаде чаша кафе. — Не исках да го будя.

— Какво си правил в участъка в неделя сутрин? — запита Грег.

— Оперативка — отговори Коуди и сви рамене, като че ли не се отнасяше за нищо важно. Не искаше да казва на брат си колко настойчиво Тони Трейлър го притиска да образува дело срещу Лъки. Като председател на Обединения съвет той притежаваше власт, която би накарала повечето от политиците на континента да позеленеят от завист.

— Алпинистката е загинала преди повече от година, но останките ѝ ще бъдат ексхумирани и изпратени за анализ в базата на ФБР в Куонтико — допълни той.

Не каза, че това се правеше по настояване на Трейлър. Коуди упорито се бе съпротивлявал на подобна идея — никой полицай не обичаше федералните да се разхождат на негова територия и да му казват как да си върши работата.

— Вероятно вече имаш някаква теория по случая — отбеляза Грег.

— Отпечатъците на Лъки липсват от полицейските компютри и от базата данни на по-големите щати. Сигурно е от по-малък щат — от онези, които още не са компютризирани.

— Но какво е *твое* мнение? — запита Лъки.

Коуди си даде сметка, че тя е доста проникателна. Доскоро смяташе, че няма да има нищо по-лесно от това да бъде идентифицирана, но очакванията му не се бяха оправдали. Това го бе накарало да си състави друга теория.

— Моето мнение е, че ти си била тук с женен мъж. Скарали сте се... или нещо подобно. Когато си се озовала в болницата, той не се е появил, за да не изложи на показ незаконната ви връзка.

— Значи ми казваш, че съм нечия любовница — отбеляза Лъки и бавно се отпусна на един стол с мрачно изражение.

— Това все още не обяснява защо тя е носела обувка на вече мъртва жена — намеси се Грег.

— Теорията ми не обхваща всички подробности — отвърна Коуди и отпи глътка кафе. — Някой определено знае коя е Лъки, но явно има основателна причина да не се появява.

— И какво смяташ да предприемеш сега? — поиска да знае Грег.

— Изпращам отпечатъците ѝ в по-малките щати, за да бъдат проверени на ръка. Ще отнеме време, но резултатите ще си струват чакането.

— Недей да пилееш напразно парите на данъкоплатците — заяви Лъки, стана и се приближи до печката. — Намери някой, който да ме хипнотизира. Тогава ще съм в състояние да ти кажа името си.

— Страхотна идея! Как можах да не се сетя сам?

— Нямам представа — отвърна Грег с немалка доза сарказъм в гласа си.

— Ще се върна в участъка и ще завъртя няколко телефона. Струва ми се, че имаме цял списък с имена на заслужаващи доверие психиатри.

Продължи да отпива от кафето си, като усещаше осезаемо напрежението във въздуха. Първоначално го бе отдал на натрупания гняв на Грег, който заплашваше да избухне като бомба със закъснител още от смъртта на Джесика насам. Но докато обсъждаха намирането на психиатър, си даде сметка, че напрежението е между Грег и Лъки. Тя явно правеше всичко възможно да му угоди — трупаше пред него още и още от чудесните си палачинки, от които на Коуди му течаха лигите, и внимаваше чашата му с кафе винаги да е пълна. А брат му пък правеше всичко възможно да не я поглежда в очите, но когато тя се обърнеше, не пропускаше нито едно нейно движение. Охо! Очевидно започва да хлътва по нея.

Не че можеше да го вини. Лъки беше неустойимо привлекателна. Фигурата ѝ можеше да наелектризира и мъртвец. Лицето ѝ излъчваше съблазън, а зелените ѝ очи бяха повече от необикновени. С тази сплетена руса коса и загорели крака под късите панталонки приличаше на модел от модно списание. Истински огън. Но Коуди не можеше да я забрави как изглеждаше седнала в инвалидната количка, облечена в изпъната по тялото ѝ евтина рокля, и със сплъстена коса. Не, в Лъки имаше нещо крайно подозрително и нездравословно.

И все пак не можеше да ѝ се отрече, че е интелигентна. Това се виждаше по начина, по който преценяваше дадена ситуация и предлагаше готово решение — като например да бъде хипнотизирана. Усещаше предизвикателство в държанието ѝ, както и че се опитва да демонстрира превъзходство над него.

Беше готов да се обзаложи на годишната си заплата, че дори и под хипноза Лъки пак нямаше да си спомни името. Това беше само хитър ход от нейна страна, с който целеше да накара Грег да ѝ повярва. Сигурно имаше основателни причини да не желае да бъде разпозната.

Грег мълчаливо тръгна след Коуди, за да го изпрати до колата му. Докато седяха на кухненската маса и закусваха, за миг му се бе сторило, че всичко е като едно време. Коуди се отбива уж за малко, а остава и за трета чаша кафе.

Но вече нищо не беше като едно време.

На Грег му се искаше да запита Коуди как са момчетата и бебето, което така и не бе виждал досега. Но за нищо на света нямаше да се

поддаде на този импулс. Категорично отказваше да има нещо общо с живота на брат си.

— Нали ще намериш някой да я хипнотизира?

— Веднага ще се заема с този въпрос — обеща Коуди, докато отваряше вратата на бронкото. — Съгласен ли си с мен, че Лъки е нечия любовница? Че не е била сама тук, на острова?

Грег само сви рамене, спомни си как бе изглеждала Лъки, когато я бе видял за първи път. Любовница е прекалено силна дума — по-скоро проститутка за отпуската.

Облегнал безгрижно ръка на отворената врата на колата, Коуди отбеляза:

— Лъки е абсолютно копие на Джесика. Не можеш ли да го проумееш?

Грег втренчи невиждащ поглед във водата, която вятърът неуморно браздеше, и си наложи да запази самообладание. Споменаването на името на Джесика от брат му събуди желанието да стовари юмрук върху нещо. Въпреки всичко съзнаваше, че Коуди е прав. Защо, да го вземат мътните, бе обречен непрекъснато да се забърква с уличници?

— Снощи Лъки се страхуваше да заспи. Беше се скрила в гардероба и стискаше нож в самозащита. Мисля, че някой я преследва, но тя не може да си спомни нищо.

Коуди го изслуша и кимна замислено.

— Може би не става въпрос за женен мъж. Може би е затънала чак до красивата си шия в някоя наркосделка и нещата са позагрубели. Нали си спомняш, че се разби в най-затътената част на острова, недалече от мястото, където федералните хванаха подводницата на хавайската мафия миналата зима?

Грег естествено си спомняше. Мафиотите бяха спрени от федералните агенти в малка подводница, с каквито обикновено развеждаха туристите из областта на кораловите рифове. На борда ѝ бе открита огромна пратка от „Чудото на Мауи“ — марихуана, отглеждана в екваториалните гори на острова.

Наркотиците наистина бяха една вероятност, но дълбоко в себе си той се съмняваше в това. Викът, който бе разцепил нощта, и лицето на Лъки, когато я бе събудил, не му даваха мира. Безспорно липсваше

съществено парченце от мозайката, ала Грег нямаше ни най-малка представа къде да го търси.

— Признавам, че направих грешка — отбеляза Коуди, докато се качваше в колата. — Мислех, че вече ще те е хванала в капана си — вратата се затвори тежко и той се надвеси от прозорчето. — Но бъди сигурен, че точно това ще се опита да направи. Жените често използват секса, за да получат онова, което искат.

Бронкото се изстреля напред и разпръсна след себе си бучици раздробена пръст. Грег стоеше и го гледаше как се отдалечава, а ръцете го сърбяха да цапардоса Коуди както само той си знае. Не мръдна от мястото си, докато колата не се изгуби от погледа му, а после бавно заобиколи къщата и се насочи към каменистия бряг. Обикновено морето го успокояваше, освобождаваше го от напрежението и му помагаше да забрави миналото. Загледа се в плискащите се в краката му вълни, но този път и те не му помогнаха.

Гневът, който толкова дълго време бе потискал, бе разял неумолимо душата му и с всеки изминал ден го бе променял. До момента за него не бе представлявало проблем да живее с тази промяна и да се преструва, че миналото никога не се е случвало. До мига, в който се беше появила Лъки. Заради нея отново бе проговорил на брат си. При това, без да е успял да победи гнева, който все още го изгаряше с адския си пламък.

И този пламък се разгаряше още повече, тъй като Коуди бе абсолютно прав. Джесика бе използвала секса, за да получи онова, което искаше. Когато не й обръщаше достатъчно внимание, тя си намираще любовник. После казваше, че не е било нищо сериозно, просто една „забежка“, разплакваше се и се кълнеше, че обича единствено него.

Първия път й беше простил, но след втората такава „забежка“ бе поискал развод. И Джесика се бе опитала да се самоубие. Той отново я бе приел, бе повярвал, че искрено съжалява, пък и много добре бе запознат с дългогодишната й битка с депресиите, които често й навяваха мисли за самоубийство. За известно време нещата, като че ли бяха потръгнали, докато един ден Грег заподозря, че тя пак си има любовник. Никога обаче не му беше хрумвало, че това е собственият му брат.

— Престани да мислиш за всичко това! — каза си той на глас.

Вече не можеше да промени нищо от миналото, но поне нямаше да позволи на Лъки да го манипулира така, как то бе действала Джесика. Колкото по-скоро я разпознаят и тя излезе от живота му, толкова по-добре за него и за душевното му равновесие.

След преживяното снощи слабините щяха да го болят цяла седмица, но поне ѝ беше показал кой командва тук. А довечера нека спи, където си иска — ако ще и в проклетия гардероб. Изобщо не му пука. Нямаше никакво намерение да я прибира в леглото си и да ѝ дава поредната възможност да го прелъсти.

— Какво според теб прави той там? — обърна се Лъки към Доджър. Вече петнадесетина минути стоеше до прозореца и наблюдаваше Грег, който не бе помръднал от вулканичния камък, вперил поглед в морето. — Хайде, Доджър. Нека отидем да проверим дали не се нуждае от компания.

Навън небето бе толкова ясно и синьо, че ѝ идеше да подскача от радост. С Доджър, който я следваше вярно по петите, Лъки пресече малката затревена площ и навлезе в проблясващата под слънцето ивица пясък, която се разстилаше между черните скали и искрящата вода. Нескончаемият парад на вълните, перчещи се важно с шапчиците си от пяна, обсипваше брега с гирлянди наситенозелени водорасли. Когато тя стигна до Грег, той не се обърна, макар че нямаше начин да не е чул стъпките ѝ.

— Грег — извика го и докосна рамото му. Топлината на тялото му, непоклатимостта и стабилността, които възплащаваше, предизвикаха необяснимо стягане в гърдите ѝ. Той се отдръпна от нея с бързо движение. — Какво става?

— Седни — каза ѝ той, без да я поглежда.

Тя се отпусна върху един по-малък камък наблизо и извика на помощ всичките си сили, за да приеме онова, което не би могло да бъде нищо друго, освен поредните лоши новини. Доджър се настани в краката на Грег и я остави сама. Грег мълчеше и избягваше да я поглежда, както се държеше вече цяла сутрин. Лъки се загледа в необятната синьо-зелена морска шир, която се сливаше с хоризонта и като че ли отразяваше празнотата и самотата в душата ѝ.

— Трябва да поговорим — каза накрая Грег и най-сетне се обърна към нея.

Ясните му и поразително сини очи се взряха в нейните и я разтърсиха до дъното на душата ѝ. Лъки отново усети как онова, вече до болка познато чувство, избликва на повърхността. Копнееше този мъж да ѝ вярва, да се грижи за нея. Само след миг обаче ѝ се наложи да си напомни, че това не са нищо повече от напразни мечти и че колкото по-дълго им се отдава, толкова по-трудно ще ѝ става да приеме голата истина — Грег не изпитваше към нея чувствата, за които жадуваше.

— За какво искаш да си говорим?

— Някой те преследва. Именно по тази причина ти се криеше в гардероба. Защо не ми разкажеш повече по този въпрос?

Ето го мигът на истината. Той бе спрял да шикалкави и бе взел окончателно решение — да не ѝ вярва. Колкото и да ѝ се искаше да е иначе, тя много добре го разбираше. Нямаше никаква представа защо за нея е толкова важно той да ѝ вярва, но беше така.

— Знаеш, че не мога да си спомня миналото. Лекарите казват, че страдам от синдрома на Хойт-Меленбергер...

— Така е, но специалистите не са на едно мнение по въпроса какво количество от паметта е загубено, щом човек все пак е запазил обонянието си.

— Наистина ли? И защо тогава никой не ми е казвал нищо за това?

Той сви рамене и извърна поглед, като че ли гледката на чайките, каращи се за някаква малка рибка над плискащите се по брега вълни, бе по-важна от нея. Реакцията му сякаш дръпна пружината на гнева ѝ, който избликна на повърхността с неподозирана скорост. *Явно се паля много бързо* — каза си Лъки.

— Аз не разказах на полицията всичко — продължи той и гласът му я стресна. Обърна се и я изгледа. Очите му бяха сериозни и в този миг тя разбра, че изобщо не иска да слуша повече. — В нощта, когато те открих в колата, ти носеше много тежък грим. Начинът, по който беше облечена — с тази неприлично къса и прекалено прилепнала по тялото ти рокля — ме накара да мисля, че си... проститутка по магистралите.

Той замълча, но нещо ѝ подсказа, че това в никакъв случай не е всичко. Потрепера вътрешно и произнесе:

— Нещо друго? Бих предпочела да ми кажеш всичко.

— Беше в нещо като транс — продължи той и се размърда от неудобство, но погледът му си остана все така непреклонен. — Ръцете ти все налитаха на мен. Само след две секунди вече ми беше смъкнала ципа на панталоните...

— Абсурд! — извика тя и скочи побесняла на крака. — Това не може да е истина!

Защо му крециш? — запита някакво гласче в главата ѝ. — *Грег е честен, почтен човек. Той ти спаси живота. Контролирай се!*

— Аз съм смъкнала ципа на панталоните ти? — запита тя с вече по-овладян глас и той кимна.

О, господи, невъзможно! В този момент си спомни отвратителния розов лак и кошмарния вид на жената в огледалото. Спомни си също и... преживяното снощи. Не беше успяла да устои на желанието си да го докосне, беше го целунала и по този начин бе започнала всичко.

Боже мой, възможно ли е наистина да е жената в огледалото?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Грег караше по крайбрежния път към пристанището Кихеи, където се намираше Институтът за морски изследвания. Лъки седеше до него, а Доджър се бе разположил на задната седалка. Откакто бе провел разговора си с нея, тя бе станала необичайно тиха и му отговаряше едносрично. Гневът ѝ изобщо не го изненада. Можеше да отрича колкото си иска, но без съмнение знаеше много повече, отколкото казваше.

— Институтът е отворен денонощно — обясни ѝ той. — Дори и в неделя тюлените трябва да бъдат хранени, а наскоро някой е довел и една акула.

Лъки не отговори и Грег я погледна крадешком. Косата ѝ се спускаше по гърба на дебела плитка, но беше толкова обезобразена, че приличаше на изсъхнал, чепат клон. Той в никакъв случай не беше експерт по женските прически, но определено можеше да различи евтино, домашно изрусяване от професионално. Каква ще е тази жена, която съзнателно ще си придаде толкова курвенски вид?

Днес Лъки беше облечена в съвсем прилични светлокафяви панталонки и бледолилава блузка без ръкави, която подчертаваше зеленото на очите ѝ. Не си беше купила никакъв грим, така че изобщо не приличаше на жената, която бе измъкнал от колата. Само привлекателността ѝ си бе налице. Сигурно доброволците, с които бе пълен институтът, щяха да ѝ се лепят като мухи.

— Номо отговаря за доброволците — каза Грег, докато завиваше на паркинга. — Той ще ти намери някаква работа — например да храниш тюлените-монаси или да им приготвяш храната.

Лъки слезе от колата, без да отрони и думица и тръгна след него по пътеката, присвила сърдито очи. Да, определено беше повече от бясна, че не се е вързал на малката ѝ комедийка.

Институтът представляваше циментов бункер, издигнат само на няколко стъпки над океана. На първия етаж беше разположена лаборатория с най-съвременно оборудване, въпреки изключително

ограничения им бюджет. Горният етаж, където се намираше кабинетът на Грег, гледаше към двата басейна, в които пускаха ранените и болните животни. Под няколко палми бе разположена една бамбукова пристройка — не по-голяма от барака — където бяха складирани екипите за гмуркане и където се преобличаха доброволците.

Финикови палми ограждаха басейните, отделени от брега с ниска стена от червеникавочерни вулканични камъни. Чайките на групички бяха накацали по нея, други се разхождаха по брега и се гмуркаха във вълните за риба, а после се издигаха в небето с пляката си. В другия край на стената се простираше тясна ивица кристалночист пясък, върху който се плискаха вълните и маркираха линията на прилива си с мидени черупки. На него бяха закотвени две лодки с емблемата на института, която представляваше опашки на гмуркащи се китове.

— Здравсти, айкане! Виж ти кой е тук! — провикна се Номо.

С тяло, силно като канара, и с посивяваща черна коса, спускаща се на кичури над широкото му чело, Номо отговаряше за доброволците в института вече три десетилетия. Усмивката му беше сърдечна и разкриваше всичките му зъби. Грег се бе запознал с него, когато като момче бе подкарал един ден новата кола на директора на училището и от детската педагогическа стая го бяха изпратили да положи общественополезен труд в института. Оттогава много неща тук се бяха променили, но Номо си бе останал все същия и все така използваше хавайски думи, като например айкане — приятелче.

Грег поздрави възрастния мъж с приятелско тупване по гърба и заяви:

— Това е Лъки. Мислиш ли, че ще можеш да й намериш някаква работа?

Номо насочи широката си усмивка към Лъки и стисна ръката ѝ с характерната си желязна хватка.

— Махайте се оттук. Нямаме нищо за нея, ама нищичко.

Лъки се усмихна, като с това още веднъж доказа, че никой не може да устои на чара на Номо и запита:

— Какво представлява тюленът-монах?

Грег я изгледа. Няма начин да не е споменал за хавайските тюлени, докато пътуваха насам и с удоволствие щеше да ѝ разкаже повече, но тя му беше твърде сърдита, за да го попита каквото и да е. Какво пък! Колкото по-малко разговарят, толкова по-добре.

— Тюленът-монах е особен вид тюлен, който се среща само край тези острови^[1] — започна да обяснява Номо, докато ги водеше към поголемия басейн. — Тук имаме шест, които са твърде стари, за да оцелеят сами и три малки, които са изгубили майките си — обърна се към Грег и допълни: — Голямата новина обаче е тигровата акула.

Номо спря пред басейна с морска вода и посочи към човека, който плуваше на бавни кръгове, хванал под мишница млада тигрова акула.

— Защо я носи?

Лъки беше толкова заинтригувана от необичайната гледка, че за миг забрави, че не му говори.

— Акулите трябва непрекъснато да се движат, за да може водата да минава през хрилете им — иначе умират. Когато са болни, няма никакъв друг изход, освен да бъдат разхождани по двадесет и четири часа на ден — отвърна Грег, обърна се към Номо и каза: — Знаеш, че не можем да я спасим. По-добре я пусни.

— Но тя ще умре, айкане. Наясно си с това, нали?

Лъки приклекна, за да разгледа по-отблизо акулата.

Доджър приседна до нея.

— Какво ѝ е на тази акула?

— Някакъв рибар се е опитал да ѝ среже перките, за да ги продаде. Нали си чувала за прочутата супа от перки на акула — каза Номо. — Но нещо са оплескали работата. Срязали са перките с... прилича на мачете, но не са успели да ги вземат. Акулата някак си е успяла да избяга. Намерила я една от лодките ни на връщане от кратера Молокини.

— Супа от перки на акула? Майтапиш се! — възкликна Лъки толкова разстроено, че Грег едва не се изкуши да обгърне с ръка раменете ѝ.

— Нищо подобно — увери я Номо. — Перките от акула са деликатес в Япония. Лошото е, че накълцват акулите, само заради перките, а после ги оставят да умрат.

— Но това е невероятно жестоко! — ахна Лъки.

— Не можем да направим нищо, за да я спасим — каза Грег. — Не сме в състояние да ѝ пришием обратно перките. Само си губим времето с нея.

— Но трябва да се опита! — настоя жалостиво Лъки и го накара да се почувства виновен.

— Същото казват и децата, които са тук на лятно училище — намеси се Номо. — По-добре да я оставим да умре тук — тогава всички ще знаят, че поне сме опитали.

Грег си даде сметка, че Номо е прав. Летните училища се пълнеха предимно с разглезени деца, които само си търсеха извинение да прекарат лятната си ваканция на Хаваите, но после тези деца се връщаха вкъщи и убеждаваха родителите си да направят дарения на института. Без тези дарения проектите по спасяване на тюлените-монаси и гърбатите китове ще пропаднат окончателно.

— Добре тогава, продължавайте да я разхождате — каза той и Лъки го възнагради с усмивка.

Остави я при Доджър и Номо и се насочи към кабинета си. Ужасяваше се при мисълта за лавината бумащина, която сигурно се е струпала на бюрото му. На най-горната площадка на стълбите видя Рейчъл Конвей. Тя гледаше през прозореца към Лъки и Номо, които пък от своя страна все още не откъсваха очи от акулата. Рейчъл имаше докторат по морска биология и беше най-добрият експерт по гърбатите китове, които всяка година зимуваха на Хаваите. През последните три години двамата с Грег работеха върху един съвместен проект по разшифроването на звуците, които китовете издаваха под водата.

— Това е Духа на Пели, нали? Мястото ѝ не е при нас. Ще ни донесе само неприятности.

Гласът на Рейчъл беше тих и привидно безразличен, но не можеше да скрие горчивината ѝ. Грег би трябвало да е абсолютно безмозъчен, за да не разбере, че Рейчъл го харесва отдавна, макар че той никога и с нищо не я бе окуражавал и винаги се бе стремил да запази отношенията им чисто професионални.

— Казва се Лъки и е тук, за да ни помогне в грижите за тюлените — отвърна Грег, като преувеличи малко истината. Всъщност той бе накарал Лъки да дойде с него, за да я държи под око. Снощи не се бе опитала да избяга, но кой знае какво може да ѝ хрумне днес. — Номо ще ѝ намери работа.

— Прегледах записите от високочестотните звуци на китовете — заяви Рейчъл, отдръпвайки се от прозореца. — Оставила съм ги на бюрото ти.

Очевидно същото бе решил да направи и половината свят. На бюрото му лежаха купища неотворени пликове, разписки и фактури за подпис. Направо не беше за вярване, че в действителност е учен — по-голямата част от времето му минаваше в счетоводни баланси. С този огромен обем финансови отчети спокойно би могъл да вземе и диплома по бизнес мениджмънт. Ще минат дни, преди да стигне до анализа на високочестотните звуци на китовете, които бяха записали миналата зима.

Едва беше приключил с половината от първата купчина писма, когато телефонът иззвъня. И тъй като бюджетът на института беше твърде ограничен, за да си наеме секретарка, той вдигна слушалката. Обаждаше се Коуди.

— Всичко е уредено. Наложих се да завъртя няколко телефона до Хонолулу, но накрая се свързах с някаква си доктор Форенски. Ще пристигне със самолет утре следобед, за да прегледа Лъки. Заведи я в горната клиника в четири.

— Ще помоля Номо да я закара...

— Не, Грег, искам ти да си с нея. Ако разбереш името ѝ, веднага ми се обади — Коуди направи пауза и до ушите на Грег достигна припукването на полицейската радиостанция. — Преди няколко минути тук се появи някакъв репортер. Каза, че е от „Стар Инвестигейтър“.

— Този вестник не беше ли още по-гаден и от „Мауи Тетлър“?

— Да. Боклукчийска журналистика. Дай им истории за извънземни или за диетата, която ще сложи край на всички досегашни диети. Направо ще лапнат историята за духа на Пели. Фентън Бюли знае, че ти си ѝ платил гаранцията. Не можеш да криеш от него подобно нещо, тъй като е записано официално, но не му казах къде е отседнала сега. Оглеждай се за него — над петдесетте, плешив, с големи черни мустаци.

Всички инстинкти за самосъхранение, които Грег притежаваше, автоматично се събудиха. Искаше да се отърве от Лъки колкото е възможно по-скоро — заради собственото си спокойствие, но за нищо на света нямаше да позволи на когото и да било да я унижава. Пред очите му изникна сцената в затвора и той стисна здраво слушалката.

— Благодаря, Коуди. Задължен съм ти.

Постави слушалката на мястото ѝ. Задължен съм ти. Някога двамата с брат си често си казваха тези думи. Не ги беше чувал вече повече от две години — още по-малко пък ги беше използвал.

Продължи да се взира в снимката на Джесика, която все още държеше на бюрото си, за да му напомня колко измамни биха могли да бъдат жените. Всепоглъщащата ярост, която обикновено се надигаше у него, когато си представяше съпругата си в прегръдките на брат си, беше изчезнала. Добре де, все още го болеше, но не чак толкова.

Задължен съм ти. Час по-късно Коуди продължаваше да се усмихва. От колко време не беше чувал Грег да изрича тези думи? Брат му му липсваше, а сега срещите с него, разговорите с него, задълбочаваха тази липса още повече.

— Шефе, Тони Трейлър е тук — съобщи му един от полицаите.

— Пак ли?

Коуди беше изумен. Трейлър беше свикал оперативка рано тази сутрин. В неделя. Направо не беше за вярване. И единствената цел на оперативката беше да го заплашва заради Лъки. Погледна часовника си и си даде сметка, че вече няма да успее да стигне навреме за църковния пикник. Обади се вкъщи и набързо остави съобщение на телефонния секретар за Сара, да не се притеснява.

— Арестувай Духа на Пели за притежание на крадена собственост — нареди Тони Трейлър без предисловия, когато влетя в канцеларията на Коуди, следван от двама телохранители. Местните гори не бяха в състояние да сплашат началника на полицията. Мозъците им бяха колкото напръстник. Както обикновено, Трейлър раздаваше заповеди наляво и надясно и очакваше всички около него да му се подчиняват.

С тлъсто туловище и мургава кожа, която изглеждаше така, сякаш току-що бе преминал през пясъчна буря, Трейлър беше облечен в традиционната си хавайска щампована риза, но от онези, крещящите, които бяха излезли от мода още през шестдесетте. Коуди седна зад бюрото си, срещна свирепите като на акула очи на Тони и се приготви да посрещне удара.

— Адвокатът ми казва, че можем да окошарим тази кучка за притежание на откраднатата собственост, дори и да не успеем да

докажем, че тя е извършила кражбата — заяви Тони, стовари се на стола от другата страна на бюрото, а неговите горили застанаха зад него.

— Не искам да предизвиквам Лъки — отвърна твърдо Коуди. Не можеше да се начуди защо този въпрос беше толкова важен за Тони. — Твоят братовчед — нали си спомняш, оня, когото настояваше да приема като надзирател — е, беше организиран шоу в затвора и пускаше всеки, който може да даде пет долара, да зяпа Лъки. Сега тя обмисля дали да не заведе дело срещу щата за нарушаване на гражданските ѝ права, а ако това стане, гарантирам ти, че ще ни лиши от значителна част от финансите ни.

Това имаше желаниен ефект върху Тони. Спря го. Той попи избилата по челото му пот с опакото на свинската си ръчичка и възкликна:

— Кой е адвокатът ѝ? Ще му дам хубавичко да се разбере!

Коуди не можа да устои на изкушението и отвърна:

— Май някаква голяма клечка от материка.

Тони се поколеба — влиянието му не се простираше чак до материка.

— Къде е отседнала? Ще трябва да влея малко разум в главата на тази кучка!

— Стига де, Тони, та това е само някаква си кола! Какво толкова? В момента събирам доказателства, за да образувам дело срещу нея — и то за нещо много по-голямо!

Тони се понамести и столът под него изскърца. Пружините сигурно вече се бяха скъсали, а бюджетът на полицията не беше достатъчен, за да се купи нов.

— Тази кучка е държала колата ми повече от година. Ако ѝ се размине, че ме е прецакала, всеки, който си поиска, ще може да ме разкъса парченце по парченце.

Доста ще се поозори с толкова материал — помисли си Коуди и едва се въздържа да не се изхили на глас.

— Остави ме аз да се погрижа за нея — отвърна той. — Нали точно това ми е работата.

Тони изсумтя, надигна се и се понесе тежко към вратата на канцеларията, без да каже „довиждане“. Горилите му покорно го последваха. Коуди се залюля на задните крака на стола си и се запита

каква ли е истинската причина Тони толкова да настоява Лъки да се върне в затвора. Може би всичко се дължеше на егото му, което имаше размерите на първия дирижабъл на Хинденбург.

Но този отговор не задоволяваше Коуди. Той подозираше, че Трейлър лежи в основата на бизнеса с „Чудото на Мауи“. Високо в недостъпните екваториални гори, местните хора отглеждаха първокачествена марихуана, която се изпращаше на континента. Два пъти годишно федералните пристигаха с хеликоптери и унищожаваша плантацията. Ала неизвестно как при следващата си проверка заварваха стръковете на упойващите растения отново да се полюшват на вятъра.

На островите се случваха твърде малко неща, които да не станат известни на Тони. Не за първи път Коуди се запита дали той не е член на мафията. Хавайската мафия се славеше със своята безмилостност и кръвния си обет за мълчание. А дори и Трейлър да не беше неин член, Коуди беше готов да си заложи следващата заплата — ако тя вече не му беше отнета — че председателят на Обединения съвет на Мауи знае отлично какво става в онези отдалечени краища на острова, където беше открита Лъки.

Три часа по-късно Грег беше прегледал по-голямата част от купчините бумажки по бюрото си и беше оставил настрана не толкова спешните съобщения и писма. Каза си, че просто ще се поразходи наоколо, за да провери какво се е случило по време на отсъствието му. Откакто седна зад бюрото, си беше помислил за Лъки само един-два пъти. Е, добре де, малко повече. Беше анализирал реакциите си спрямо нея от всеки ъгъл, после беше преразгледал детайлите, но все така продължаваше да не разбира цялостното си отношение към тази загадъчна жена.

Щом напусна прохладата на кабинета си, осигурявана от климатичната инсталация, му се стори, че влиза в напалена пещ. От горещината на късния следобед по цялото му тяло изби пот. До носа му достигна мириса на глинестата тропическа почва и сладкото благоухание на див джинджирил и цветя. Не видя никъде Лъки, но веднага разбра къде се намира, защото Доджър седеше край басейна с акулата.

— Номо! — изрева той.

Лъки се намираще на дъното на басейна, облечена във водолазен костюм и обикаляше ли, обикаляше с акулата. Доджър крачеше напред-назад и ги следеше с поглед, много по-разтревожен, отколкото Грег някога го беше виждал. И той не беше единствен. Наоколо стоеше групичка от зяпаци във водата младежи от лятното училище — всичките от мъжки пол.

— Да, шефе? — отвърна Номо и се появи откъм бараката.

— Какво прави Лъки там?

— Искаше да помогне на акулата — отговори Номо и си погледна часовника. — Вече й е време да излиза.

Наведе се и почука два пъти по стената на басейна, за да привлече вниманието на младата жена, после направи знак на един от доброволците да заеме мястото й.

— Как така си спомня как да се гмурка под вода, а не си спомня собственото си име? — запита Рейчъл.

Грег не беше забелязал, че Рейчъл се е приближила зад него, защото не откъсваше очи от Лъки. През водата не можеше да се види точно какво става на дъното, защото тя изкривяваше контурите на двете тела, които си разменяха акулата, но процедурата се бавеше много повече, отколкото би трябвало. Представяше си как младежа опипва Лъки навсякъде.

Насили се да се обърне към Рейчъл и отговори:

— Умението да се гмуркаш под вода е придобит автоматизъм, както владееенето на чужд език. Тази част от паметта на Лъки не е изтрита. Липсва й информацията от епизодичната памет — спомените от единични събития от миналото.

Рейчъл се втренчи в него. Кафявите й очи излъчваха емоции, които не се поддаваха на описание.

— Излизам с „Атлантис“ — каза тя тихо и се отдалечи.

„Атлантис“ беше голяма лодка със стъклено дъно, с нея развеждаха туристи над величествените коралови рифове, край които се стрелкаха и пъстроцветни тропически рибки. Веднъж седмично някой представител на института, обикновено Рейчъл, излизаше с лодката и изнасяше лекция. Това подпомагаше събирането на дарения и субсидии за проектите на института. Грег се загледа след отдалечаващата се фигура и се запита защо не може да се влюби в нея

— добра жена, която споделяше интересите му. Но чувството просто не беше там, където трябваше, и разумът не беше в състояние да го събуди.

Обърна се точно навреме, за да види как Лъки плува към плиткия край на басейна. По дяволите! Стандартният размер черен водолазен костюм, който раздаваха на доброволците, изобщо не ѝ беше по мярка. Горницето му беше поне с два размера по-малко и мократа материя очертаваше всичките ѝ предизвикателни заоблености. Водата се стичаше по раменете ѝ и струеше на ручейчета върху гърдите и набъбналите ѝ зърна. Пет-шест похотливо хилещи се доброволци нетърпеливо чакаха да ѝ помогнат да си свали кислородния апарат.

Дори Номо се въртеше наоколо с хавлиена кърпа в ръка. Само с четири широки крачки Грег се озова до нея и измъкна хавлията от ръцете на възрастния мъж. Уви я около Лъки само две секунди, след като подаде кислородния ѝ апарат на едно момче, което не можеше да откъсне очи от деколтето ѝ.

Лъки изобщо не съзнаваше погледите на мъжете около себе си, втренчила в Грег пленителните си зелени очи.

— Името на акулата е Руди — информира го тя с най-очарователната усмивка, която някога бе виждал. — Плувал е около рифовете с майка си, когато е бил хванат.

Всички наоколо зяпнаха от изумление при това изявление. Господи, тази жена беше истинска заплаха за обществото! Сега всички тези пъхаци си носат навсякъде богаташки синчета ще се тревожат още повече за едно животно, което не беше нищо повече от машина за разкъсване на живите твари.

Той я избута, бързо към бамбуковата пристройка, където се намираха съблекалните. Лъки спря край душопетте, за да се облече. Подхвърли му хавлиената кърпа, после пусна водата. О, Боже! Грег се опита да извърне поглед, наистина се опита, но пред очите му непрекъснато заставаше картината от снощи и разкошното ѝ тяло, разтърсвано от спазмите на желанието — желанието за него.

— Знаеш ли, Руди вече се е простил с всякакви надежди да остане жив — каза тя изпод душа. — Примирил се е, че дори и да оцелее, надали ще може да намери отново семейството си.

— Така ли? — беше единственото, което успя да смотолечи той.

Момчетата край басейна може и да я намираха за неустоима, но единственото, което той виждаше от нея бяха... неприятности. Особено, когато вдигаше лице към струята на душа и гърдите ѝ се вдигаха нагоре така, че заплашваха всеки момент да изскочат от водолазния костюм.

— Стига си се обливала! — заяви рязко той и с едно завъртане спря душа.

— Добре — кимна Лъки и му се усмихна дяволито, от което той си направи извода, че онова предателско пулсиране в слабините му ѝ е много добре известно. Преметна през рамо капещата си плитка и я изстиска с ръце. — Имам една идея!

И той имаше една, но се съмняваше, че в момента мислят за едно и също. В този костюм тя изглеждаше все едно е чисто гола. За кого го вземаше, по дяволите за папата ли?

— Не искаш ли да я чуеш?

Той пъхна бързо ръце в джобовете си, за да не я избута в тъмнината и да я обладае както си е, права и мокра. После заяви:

— Облечи се и се качи в кабинета ми. Трябва да ти кажа нещо.

Беше преполовил стъпалата към втория етаж, когато Номо го спря със следната констатация:

— Пели се е разбирала винаги много добре с животните — особено с акулите.

— Как можеш да вярваш на подобни глупости! — възкликна Грег.

Пели е богинята на огъня, която е създала островите, и според легендата брат ѝ е бил акула. Със суеверието си Номо му напомняше за снаха му Сара. И двамата бяха хавайци по рождение, и двамата обичаха митовете, свързани с Хаваите и можеха с часове да ги разказват и пресътворяват. Каква идиотщина!

— Осъзнай се — продължи Номо. — Не виждаш ли, че Лъки се отнася с акулите така, сякаш цял живот е живяла сред тях — точно като Пели?!

— Тя е само една огромна неприятност! — отвърна рязко Грег.

Колкото по-скоро я тръсне на някой друг, толкова по-щастлив ще се чувства!

[1] Тюлените-монаси (*Monachus*) са три вида — средиземноморски или белокоремен (*Monachus monachus*), карибски (*Monachus tropicalis*), който се смята за унищожен, и хавайски (*Monachus schauinslandi*). Тук се говори за последния вид, който обитава водите около Хавайските острови. Защитен вид. — Б.р. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Ей, Номо, навън има някакъв репортер, който задава въпроси за Лъки — извика един от доброволците.

— Аз ще се оправя с него — каза Грег на стареца. — А ти заведи Лъки горе в кабинета ми, където онова копеле няма да може да я открие.

Описанието на Фентън Бюли, което му беше дал Коуди, бе много точно. Грег веднага го позна. И го намрази от пръв поглед. Фентън се поклащаше небрежно, облегат на хибискуса пред сградата, и дъвчеше клечка за зъби.

— Вие ли сте Грег Бракстън? — запита журналистът, без да маха клечката от зъбите си, и Грег кимна. — Да сте случайно роднина с началника на полицията?

— А вие кой сте?

Бюли измъкна от портфейла си смачкана журналистическа карта и Грег я прегледа внимателно.

— Чух, че вие сте платил гаранцията на Духа на Пели. Да знаете случайно къде мога да я намеря?

— Следващата седмица ще бъде в съда за разглеждане на делото й.

Бюли присви очи и раздвижи клечката напред-назад между мустаците си, които бяха щръкнали като стара метла.

— Колко ще ми струва информацията? — запита след известен размисъл.

Платена журналистика. Грег я ненавиждаше, но знаеше, че точно така работят таблоидите.

— Нямате толкова пари. Ако ви забележа отново на територията на института, ще поискам да ви арестуват за незаконно навлизане в чужда собственост.

— Мога да я открия и сам — заяви Бюли. — Мога да открия всеки, когото си пожелаея.

Грег не се и съмняваше в думите му. Мислено прокле малката територия на острова, където всеки знаеше какво става в съседния двор. Никак не му се искаше Бюли да изтипоса снимката на Лъки до поредния неясен силует на извънземен, който се е вселил в женско тяло и играе извънземните си номерца, разчитайки на интереса към секса на американците.

Лъки го чакаше в кабинета му, облечена отново в панталонките си — слава на Бога! Скромната дреха очертаваше тяло, от което човек не можеше да откъсне поглед, но поне излъчването ѝ сега не беше толкова предизвикателно, колкото с плътно прилепналия водолазен костюм.

— Искаш ли да чуеш идеята ми? — запита го тя, преди да е успял да я предупреди за Бюли.

— Изгарям от нетърпение — отвърна Грег, седна зад бюрото си и размести бумагите, които вече беше прегледал и сортирал. Здравият разум му подсказваше, че най-безопасният начин за контактуване с нея е да не я поглежда. — Казвай!

— Институтът не работи с акули, нали така? Е, но някъде по света има хора, които се занимават с това и те ще знаят как може да се помогне на Руди. Единственото, което трябва да направим, е да влезем в Интернет и да попитаме.

— Не е чак толкова просто. Трябва да си наясно с онова, което правиш. Повечето хора се объркват в информационната мрежа.

— Позволи ми да опитам!

Ентусиазмът в гласа ѝ го накара да вдигне глава и да я погледне. Тя вече се беше настанила пред компютъра на Рейчъл.

— Не пипай нищо! Господи! Ако не внимаваш, можеш да изтриеш сведенията от цял месец изследователска работа!

Тя го изгледа с широко отворени очи и заяви:

— Много ще внимавам, Грег. Но трябва да ми позволиш да опитам. Руди разчита на мен.

Леле, мале! Пред него стоеше първокласна откачалка! Никога не беше срещал толкова смахната жена и с малко повече късмет, никога вече нямаше да налети на подобна.

— Мислиш ме за луда, нали?

— Тъй като ти отвори въпрос за това — да.

Саркастичният му тон изобщо не я обезкуражи.

— Интернет ще се отвори за мен, ще видиш. Щом се притесняваш, нека използвам твоя компютър. — И преди той да успее да я предупреди да стои по-далече от него, тя прекоси кабинета и придърпа стол до компютъра му. — Каква е паролата?

— „Ханом“. „Монах“, прочетено отзад напред — заради тюлените-монаси, които изследваме тук — отговори той и се пригответи да наблюдава как ще се справи с онова, с което се заема.

Справи се. И още как. Само няколко минути по-късно тя се разхождаше по уебстраниците, плувайки безпрепятствено из киберпространството. Той самият разчиташе на указанията от „Интернет за начинаещи“, но на Лъки подобни очевидно не ѝ бяха необходими.

— Да ме вземат мътните! — промърмори си тихичко, докато я наблюдаваше с периферното си зрение, галеше Доджър по главата и се опитваше да подреди по приоритети бележките за необходимите доставки, тъй като наличният бюджет очевидно нямаше да стигне за всичките. Доджър постави глава на коляното му. Пръстите на Лъки летяха по клавиатурата със скорост, която можеше да бъде придобита само след дълги часове пред компютъра. — Кое парченце от пъзела ми убягва?

Освен ако сексиндустрията не се бе дотам технологизирала, че представителките ѝ да могат да се разхождат така из Интернет. Добре де, вероятно е прибързал с оценката си за Лъки. Може би не е проститутка. Възможно е да е просто един „свободен дух“ като Джесика. Но начинът, по който тя се бе държала с него през онази нощ в палатката, го наведе на мисълта, че не може да бъде нищо друго, освен професионалистка.

— Някой излиза на сцената — информира Кралят на орхидеите партньора си, докато седяха пред компютрите в офиса си. — Скоро ще разберем какво е намислила.

— Изпрати ли някого до Мауи?

— Разбира се. Парите отварят всички врати. Наех най-добрия. Не се притеснявай.

— Ще се чувствам по-добре, ако успеем да я проследим само с компютъра.

Кралят на орхидеите се смръщи и отговори:

— Дори аз не мога да открия всичко, което ни е необходимо, само с компютъра. Някой трябва да отиде там. Но май не може да бъде нито един от нас, не мислиш ли?

Опитът му да се пошегува излезе несполучлив. В последно време не беше в състояние да предизвика дори смях на усмивка у партньора си. И как би могъл да измисли нещо смешно, когато непрекъснато виждаше жената, която обичаше, в ръцете на Грег Бракстън? Знаеше, че и партньорът му си мисли за същото.

— Ще се наложи да започнем да складираме орхидеите тук — заяви партньорът му, рязко сменяйки темата на разговора. — Намерил съм няколко сгради, които ще свършат работа. Всичките са в Китайския квартал, близо до доковете. Защо не отидем двамата и да решим на коя да се спрем?

— Не ми харесва да държим орхидеите толкова близо до нас. Прекалено рисковано е.

— Това е план, за чието разгадаване глупаците от полицията доста ще трябва да се потрудат. Щом ще ставаме членове на голямата лига, трябва да го приведем в действие още сега. Или предпочиташ бандите от Хонконг да си пъхат носа на наша територия?

— Прав си. Нека се заемаме тогава — отвърна Кралят, демонстрирайки много повече ентузиазъм, отколкото изпитваше в действителност. Последва партньора си извън офиса и надолу по стъпалата. — Какво смяташ да правим, ако се окаже, че тя наистина не си спомня нищо?

— Ще я оставим с този Бракстън. Да видим дали може да се справи с нея.

— Това не е много добро решение и ти го знаеш.

— Тогава ще извадим основния коз, какво ще кажеш? *Да, ще извадим основния коз.*

На следващата сутрин напрежението в кабинета на Грег се усещаше почти осезаемо. Лъки седеше до него пред компютъра му и преглеждаше предложенията, пристигнали в отговор на запитването ѝ за състоянието на Руди, от специалисти от целия свят. Рейчъл пък

въвеждаше в табличен вид поредната група високочестотни звуци. Главата ѝ бе високо изправена.

Да се каже, че Рейчъл се радва на присъствието на Лъки в кабинета, бе все едно да се твърди, че за папата би било върховно удоволствие да сподели амвона си с дявола. В действителност Рейчъл беше толкова бясна, че Грег се опасяваше, да не би да напусне института. Беше цяло чудо, че все още не го беше сторила. С нейните препоръки и квалификация би могла да си намери работа в поне десетина подобни институти за много по-висока, заплата. Той често се бе опитвал да си внуши, че тя стои тук, защото тяхното съвместно изследване върху китовите е различно, по-важно от останалите. Ала вече започваше да подозира, че основанията ѝ са от съвсем друг характер.

Колкото по-скоро се отърве от Лъки, толкова по-добре. Колко пъти си беше повтарял тези думи? Вече му беше изгубил края. Усмихна се вътрешно, удовлетворен от факта, че снощи бе устоял на изкушението да ѝ обърне внимание. След вечеря се бе качил в спалнята си и бе заключил вратата. Беше му ужасно трудно да заспи, но накрая някак си си го наложи. И нищо не го бе събудило. Никакъв плач.

Що се отнася до Лъки, можеше само да гадае къде е прекарала нощта. Поне имаше свеж вид — преглеждаше съобщенията от други морски институти с по-голям опит в лечението на акули с бистър и ясен поглед. Всъщност именно той изглеждаше като парцал след неспокойната нощ, преминала във въртене наляво и надясно.

— Ето го! — извика внезапно Лъки. — Един научен работник от Австралия ни предоставя решението на проблема на Руди!

Грег се направи, че не забелязва пренебрежителното изсумтяване на Рейчъл и се приведе към Лъки.

— Добре, предавам се. Какво би трябвало да направим с... Руди?

Тя вдигна поглед към него. Зелените ѝ очи горяха с такъв ентузиазъм, че само с върховно усилие на волята той успя да се овладее да не ѝ отвърне със същия плам.

— Вземаме пневматичен пистолет — нали се сещаш, от онези, които използват хирурзите — и му закрепваме обратно перките. Докато тъканта се възстанови, скобите ще са се разградили и Руди ще може да плува съвсем сам.

— Но това е нелепо! — изкрещя Рейчъл и скочи на крака. Ако погледът можеше да убива, Лъки вече щеше да е труп. — Кожата на акулите съдържа хрущялна субстанция. Тя не зараства по същия начин като човешката!

На атаката на Рейчъл Лъки отговори със замислено кимане.

— Да, знам това, но може би хрущялът при акулите е различен от човешкия.

Рейчъл вдигна презрително поглед нагоре, после фиксира Грег и отсече:

— Много умно! Хрущялът си е хрущял. Той не регенерира като кожата.

— Има много неща, които все още не знаем за акулите — възрази Лъки. — Например няма никакво обяснение на факта защо акулите не се разболяват от рак като другите живи същества, но това не променя достоверността му.

В продължение на няколко секунди единствените звуци в кабинета след нейното изявление бяха бръмченето на климатичната инсталация и лекото потракване на каишката на Доджър, който буташе глава в ръката на Лъки.

— Това от Интернет ли го научи? — запита накрая Грег.

Проблемът с раковите заболявания беше една от най-новите насоки в изследванията на морската фауна, осигуряваща на някои институти баснословни субсидии, на които всеки в бранша можеше да завиди.

— Не, просто го знам. Не съм сигурна откъде. Толкова ли е важно?

— Не особено.

Но беше — при това много важно. Лъки знаеше прекалено много, спомняше си прекалено много. У Грег започна да се надига тревожното предчувствие, че Коуди ще се окаже прав. Лъки ще се подложи на хипноза, но за нейно удобство няма да си спомни името. И той няма да може никога да се отърве от нея. Сериозно се съмняваше дали ще е в състояние да изкара още една целомъдрена нощ, след като тя се намираще на няколко крачки надолу по коридора.

— Може ли да опитаме? — поиска да знае Лъки. Изражението ѝ беше толкова искрено, така неустойимо, че му се наложи да впрегне цялата си воля, за да не се съгласи веднага. Рейчъл избра точно този

момент да напусне кабинета, затръшвайки вратата. Трясъкът го върна на земята.

— Виж какво, Руди е тигрова акула. Може да ти изглежда кротък, но докато разбереш какво става, зъбите му за миг ще те разкъсат на две — започна той, спря, за да си поеме дъх и забеляза упоритото ѝ изражение. Явно тя не беше се отказала от намеренията си. — Няма особен риск да го разхождаш, но да го хванеш и да прикрепиш перките му със скоби е съвсем друго нещо. Трябва му много малко, за да се вбеси и някой от нас за секунди ще остане без една ръка — или дори още по-лошо.

— Руди никога не би ме наранил.

— Ти си откачила! Акулите не мислят като хората. Той няма как да разбере, че се опитваме да му помогнем — заяви Грег, изправи се и изключи компютъра. — Хайде да тръгваме. Пътят ни до клиниката е поне двадесет минути. И тъй като доктор Форенски е пристигнала тук специално заради теб, няма да е възпитано да закъсняваме.

Лъки следеше пасторалните, живописни пейзажи, прелитащи край колата, изпълнена с радостно предчувствие. След час-два вече ще знае името си. Може би тогава ще може да докаже на Грег, че не го е лъгала. Но дори и в този момент миналото ѝ беше като някакъв мираж, проблясващ в далечината. Неясен. Недостижим.

Никога не забравяй, че те обичам. Тези думи продължаваха да ехтят из празните коридори на паметта ѝ, но тя нямаше ни най-малка представа кой ги е казал. Дали е имало друг мъж преди Грег? Някой, който я е обичал? Сърцето ѝ внезапно бе разкъсано от болката на самотата, която беше толкова непоносима, че Лъки с радост би я заменила за истинска, физическа болка.

— Добро момче — каза тя на Доджър, който протегна муцуна от задната седалка и я постави на рамото ѝ.

Хвърли крадешком поглед към Грег. Той гледаше право напред, подпрял едната си ръка на отворения прозорец, а другата поставил небрежно върху волана. Намали скоростта, за да пропусне един камион със захарна тръстика, който пресичаше пътя.

— Това е планинската част на острова — обясни ѝ той, без да я поглежда. — Хората тук се занимават предимно със земеделие и

скотовъдство. Рядко могат да се видят туристи наоколо.

— Красиво е — отбеляза тя и наистина го мислеше.

Във всички посоки се простираха полета със захарна тръстика, която много приличаше на жито с поклащащите се на вятъра стъбла, а по червената почва на склоновете пъстрееха терасовидно разположените яркозелени горички млади ананаси. От двете страни на пътя нежни туфи див джинджифил танцуваха под лекия бриз като грациозни балерини.

Продължиха да се изкачват нагоре по шосето на Халеакала, докато накрая полетата със захарна тръстика и ананаси се превърнаха в тучни зелени пасища, опасани от всички страни с варосани огради. Говеда и коне пасяха в гъстата трева, загърбили високомерно искрящото на слънцето море, едва различимо на хоризонта. От време на време от двете страни на пътя се мяркаха гъсталаци от папрат, които скриваха от поглед ливадите. И над всичко това, извисяващ се над острова като божествен покровител, се възправяше Халеакала, със забулен от перестите облаци връх.

Влязоха в едно градче с дървени тротоари, колове за връзване на коне и корита за поене на добитъка. Минаха покрай обора на Хибнер и смесения магазин на Ямагучи, после спряха, за да пропуснат трима ездачи, които пресякоха пътя, смеейки се и размахвайки каубойските си шапки с цветни ленти. Нещо определено не беше наред.

— Като мангустата е.

— Какво? — запита изумено Грег.

— Има нещо, което не разбирам. Това място ми изглежда познато, но някак си няма нищо общо с Хаваите...

— Това е Макавао — страната на каубоите в хавайски вариант. Прилича много на Тексас, нали?

Лъки съзнаваше, че той се опитва да я вкара в капан, но не знаеше как да отвърне. Някак беше разбрала, че това място е различно от останалата част на острова, но никога нямаше да се сети да го сравни с Тексас, дори и животът ѝ да зависеше от това.

В това скептично настроение те спряха пред клиниката, която приличаше по-скоро на планинска хижа. Паркираха и тръгнаха мълчаливо през паркинга, пълен с пикапи и джипове, следвани от Доджър. Служителката от регистратурата ги поведе към един частен кабинет.

Доктор Форенски вече ги очакваше. Дребна, с крехко телосложение, с късо подстригана бяла коса и лице, изсушено от слънцето и годините, тя се изправи и протегна ръка на Лъки.

— Доколкото разбирам, преминали сте през ужасно изпитание — започна доктор Форенски и направи знак и на двамата да седнат.

Съчувствието в тона на лекарката се отразяваше и в очите ѝ и Лъки веднага я хареса. Хората обикновено я гледаха с подозрение и никога не се замисляха колко е страдала.

— Когато полицейският началник Бракстън се свърза с мен — продължи тя, — ми разказа какво се е случило. Четох и вестниците, на които, разбира се, не може да се вярва, и имам резултатите от изследванията ви. Но бих желала да чуя подробностите и от вас двамата.

Първи започна Грег, като разказа как Доджър бе намерил колата. После Лъки обясни как се е събудила, без да си спомня нищо за миналото, без да има никаква представа къде е и как се е озовала там. Доктор Форенски слушаше мълчаливо, кимаше съчувствено и я предразполагаше да се отпусне.

— Не сте се разпознала в огледалото и... сте се разтревожила — повтори накрая лекарката. — А сега познавате ли се?

Лъки сви рамене и отвърна:

— Мисля, че да. Струва ми се, че си приличам, когато косата ми не се къдри около лицето като... — затърси в мозъка си точната фраза, докато накрая я откри — като плевел, раснал на воля.

— Това е доста интересно. Не разпознавате лицето си и не си спомняте името. А би трябвало, защото не може да не сте се гледали в огледалото хиляди пъти и да не сте използвали името си многократно. Това би трябвало да ги запечата завинаги в мозъка ви, за разлика от единичните образи, които са били складирани в епизодичната ви памет — заключи доктор Форенски, загледана замислено в Лъки. Безспорно ѝ вярваше и търсеше някакво обяснение на този феномен. — Питам се обаче защо не се получава.

— Би ли могло да има нещо общо с факта, че Лъки е запазила обонянието си? — запита Грег.

— Вероятно — съгласи се доктор Форенски. — Забелязах, че това е отразено в резултатите от изследванията ѝ и веднага се обадих

на един колега на починалия ми съпруг, който работи в Медицинския колеж на Харвард.

Казва се доктор Робинсън и е извършил огромна изследователска работа върху синдрома на Хойт-Меленбергер. Тъй като той е изключително рядък, данните за него са ограничени, но колегата си спомни за един случай, когато обонянието е останало непокътнато.

— Толкова ли е важно това? — запита Лъки. — Аз просто искам да бъда хипнотизирана, за да успея да се спомня името.

Лекарката ѝ се усмихна успокоително и отвърна:

— Важно е, защото обонянието и епизодичната памет са разположени на едно и също място в мозъка. Точно по тази причина най-ярките спомени, които ни връхлитат, се пораждат тогава, когато помиришем нещо. Ароматът на току-що опечен ябълков пай се разнася наоколо и хоп — щракна тя с пръсти, — отново съм на шест години и седя в кухнята на баба.

— Бих дала всичко, само за да мога да си спомня баба си — каза Лъки.

Доджър явно почувства болката ѝ, защото се приближи до нея и бързо я лизна.

Доктор Форенски се приведе напред и докосна ръката ѝ.

— Хубавото на човешкия мозък е удивителната му способност да се възстановява. Вероятно сте чувала, че доста хора по света функционират буквално с половин мозък. Много други са преживели по-лоши катастрофи и от вас и са продължили да живеят нормален живот. Когато намерим семейството ви, те ще ви кажат всичко за миналото ви и мозъкът ви ще започне да преработва информацията, така че не след дълго ще имате усещането, че наистина си спомняте всичко.

И другите лекари ѝ бяха казали същото, но сега, когато го чу и от тази жена, за първи път се чувства по-спокойна. Коуди Брактън може би я презираше, но ѝ беше намерил човек, който наистина иска да ѝ помогне.

— Готова ли сте да започнем? — запита доктор Форенски.

— Да — кимна Лъки. — Може ли Грег и Доджър да останат при мен?

— Щом желаете.

Лъки кимна и вдигна очи към Грег. И да беше изненадан от молбата ѝ, не го показа с нищо. Лекарката стрелна с поглед първо единия, после другия. Независимо от онова, което им предстоеше да научат, въпреки вероятността новините да са неприятни, Лъки държеше Грег да узнае истината — при това да я узнае от първа ръка.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Грег гледаше как доктор Форенски настанява Лъки на удобен шезлонг и се бореше с изкушението да се измъкне тихомълком от стаята. Защо го беше помолила да остане? Единственото му желание беше тя да каже името си, за да може да се отърве от нея.

— Няма от какво да се притеснявате — каза лекарката, докато придърпваше стола си до шезлонга, на който беше легнала Лъки, след което направи знак на Грег да се приближи. — Под хипноза хората не правят нищо по-различно от онова, което биха сторили при нормални обстоятелства.

— Разбирам — отвърна Лъки и Грег си даде сметка, че тази лекарка определено му харесва. Правеше всичко възможно да предразположи пациентката си и изглеждаше искрено заинтересувана от този случай, за разлика от колегите ѝ, които бяха поставили първоначалната диагноза.

— Сега искам от вас да гледате право в часовника на стената — каза доктор Форенски на Лъки. — Концентрирайте се в него и започнете бавно да броите от сто назад.

— Сто... деветдесет и девет... деветдесет и осем... деветдесет и седем... деветдесет и шест...

Грег се загледа в Лъки, докато тя броеше, и си помисли колко крехка и уязвима изглежда. За миг почти ѝ повярва.

— Започвате да се чувствате много удобно... отпусната сте, нали?

Лъки кимна и продължи:

— Седемдесет... шестдесет и девет... шестдесет и осем...

— Искам от вас да затворите очи и да се отпуснете още повече.

Тя въздъхна, клепките ѝ изпърхаха и се затвориха.

— Шестдесет и седем... шестдесет и шест...

— Започвате да се чувствате много уморена, спи ви се, нали?

Лъки отново кимна. Грег я следеше отблизо, за да не пропусне и най-малкия знак, че се преструва. Под бледосинята болнична риза

гърдите ѝ се издигаха и спускаха равномерно, сякаш вече беше заспала.

— Можете да спрете да броите, когато заспите напълно — каза лекарката, после зачака, докато Лъки промърмори числото „четиридесет и седем“ и спря.

— Откъде сте сигурна, че вече наистина се намира под хипноза? — запита Грег.

Не можеше да се пребори лесно със скептицизма си, особено като си спомнеше начина, по който се бе държала Лъки през нощта, когато я откри в гардероба. Все още не бе сигурен дали тя казва истината, или просто играе добре ролята си.

— За вас това представлява ли някакъв проблем? — отговори му с въпрос доктор Форенски.

Той имаше чувството, че погледът ѝ прониква през него, сякаш можеше да разчете без проблеми мислите му. Затова беше принуден да си признае:

— Не вярвам особено много в хипнозата.

— Лъки, чуваш ме, нали?

— Да — достигна до тях отговорът ѝ, сякаш много отдалече.

— Искам да си отвориш очите и да станеш.

Лъки спусна стройните си крака от шезлонга и се изправи, като едновременно с това отвори очи. Потрепването на миглите и леко разтворените ѝ устни бяха наистина невероятно привлекателни, но дали поведението ѝ не беше просто добра игра? Ако бе така, тогава какво се опитваше да докаже?

— Моля те, застани на един крак и изпъни другия високо назад — каза лекарката и Лъки изпълни нареждането ѝ. — Добре. А сега премести цялата си тежест върху пръстите и протегни настрани ръце.

На Грег това му заприлича на балетна позиция — Лъки стоеше, изправена на пръсти, вдигнала другия си крак назад, с разперени като криле ръце.

— Чудесно! — възкликна доктор Форенски. — Задръж така. Не мърдай.

Доджър, който бе приседнал до Грег, се изправи на крака и впери очи в Лъки. Тя стоеше абсолютно неподвижно, като статуя, а не като жив човек. Любопитството на Грег се засилваше с всяка изминала

секунда — не можеше да се начуди как успява да го прави толкова перфектно.

— Тя знае, че сме тук. Нали, Лъки?

— Да. Вие, Грег и Доджър седите там и ме гледате. Устните ѝ се движеха, но тялото ѝ дори не потрепна.

— Само изключително добре обучените танцьори са в състояние да се задържат дълго в тази позиция — информира го лекарката. — Но под хипноза всеки човек може да го направи, защото в този момент човешкият мозък е в променено състояние, необременен от обичайните неща наоколо, които го разсейват. Пациентът има пълен контрол върху тялото си и, което е по-важно, върху мисълта си.

— Очите ѝ са като стъклени — обади се Грег. — Точно така изглеждаше в нощта, когато я намерих, само дете бърбореше несвързано и вършеше странни неща. Аз ѝ говорех, но тя като че ли изобщо не ме чуваше.

— Вероятно е повтаряла събитията, пряко предшестващи катастрофата. Напълно обичайна реакция за подобни случаи.

Спомни си за ръцете на Лъки в панталоните си и за собствената си неволна реакция. Ако тя е възпроизвеждала нещо, предшестващо катастрофата, значи е била с любовника си. От тази мисъл нещо го преряза в гърдите — нещо, което той отказваше да нарече ревност. Почти не разбра кога лекарката е казала на Лъки да се върне на шезлонга и да затвори очи.

— Чуваш ли ме? — запита тя и Лъки отговори с „да“. — Добре. Сега искам да ни кажеш името си.

— Наричат ме Лъки.

— А ти как наричаш себе си?

— Лъки Бракстън — отговори автоматично тя.

Това го свари напълно неподготвен. Лъки Бракстън. Името звучеше съвсем... на място. Боже! Какви са тези мисли, които му минават през главата?

— Това истинското ти име ли е? — запита лекарката и Лъки призна, че не е. — Защо тогава се наричаш така?

— Грег започна да ме нарича „Лъки“, защото съм извадила голям късмет, като съм оцеляла след катастрофата. А аз добавих „Бракстън“, защото е кошмарно да нямаш фамилия. Пък и усещам, че мястото ми е

при Грег. Той ме намери... и ме спаси, когато бях в затвора... и сега живея при него.

Неподозирана нежност се надигна в гърдите му и се събра на топка в гърлото. Едва успя да преглътне. Значи тя наистина оценяваше онова, което бе сторил за нея. Беше разтърсен до дъното на душата си по начин, който не би могъл да опише с думи.

— Разбирам. Но знаеш ли истинското си име?

— Не. От все сърце ми се иска да го знаех, но не го помня.

Ръката на Грег се отпусна несъзнателно върху главата на Доджър и го погали. От гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение. Тя не си спомня. Тази мисъл започна да бие в главата му като камбана. Лъки очевидно се намираше под хипноза и единственото, което бе в състояние да си спомни бе, че мястото ѝ е при него. Значи през цялото време е говорила истината. Ами случката в гардероба? И тогава не го е излъгала. Беше примряла от страх, но не можеше да каже защо.

— Добре. Сега искам да се върнеш назад във времето. Остави мисълта си бавно да се понесе назад към момента на катастрофата. Каж ми какво виждаш?

— Да виждам ли? Не мога да видя нищо, освен тези приливи и отливи на светлината, сякаш се намирам в мъгла. Не, не е мъгла. Повече прилича на вода.

— Дъжд ли е това, което виждаш?

Лъки се поколеба за момент и Грег си помисли, че вероятно си спомня бурята, която се бе стоварила върху крайбрежието в нощта, когато я намери.

— Не, вода е. Все едно съм в океана, под водата. Единственото, което виждам, са тези появяващи се и изчезващи петна светлина отгоре, където би трябвало да се намира слънцето.

Доктор Форенски се приведе към Грег и тихо му обясни:

— Именно по този начин повечето от пациентите с амнезия описват миналото, когато то липсва от паметта им. Човек би си помислил, че не виждат нищо друго, освен тъмнина, но не е така. Повечето говорят за някаква светлина, но не виждат нищо друго, защото няма нищо друго, което да се види.

Грег не можеше да откъсне очи от Лъки. Беше прехапала долната си устна, както я бе забелязал да прави, когато се концентрираше върху екрана на компютъра. Опитваше се отчаяно да види миналото, но него

го нямаше там. Сърцето му се изпълни с огромно съчувствие към нея, както когато я бе открил в затвора с всичките онези хора около нея, които ѝ се присмиваха.

— Лъки, нека се върнем още по-назад. Позволи на мисълта си да се плъзне във времето. Лятото на 1990 година. Можеш ли да ни кажеш къде си?

Две секунди тишина — и после:

— Не. Виждам някаква светлина, но е изкривена... като че ли минава през призма. Нямам никаква представа къде съм.

Грег слушаше и все повече се убеждаваше, че Лъки му е казала истината. Лекарката я връщаше все по-назад и по-назад във времето и тя не виждаше нищо друго, освен замъглена светлина.

Накрая доктор Форенски се обърна към него и каза:

— За мен вече няма никакво съмнение, че паметта ѝ е изцяло изтрита, което е напълно съвместимо със синдрома на Хойт-Меленбергер, но това все още не обяснява защо не може да си спомни името.

— Не можете ли да направите още нещо? Последното нещо, което искаше Грег, бе да се върнат там, откъдето бяха тръгнали. Защото не само щеше да му се наложи да се изправи срещу скептично настроение си брат, а и да прекара още една мъчителна нощ под един покрив с тази жена, която си въобразяваше, че мястото ѝ е при него.

Доктор Форенски се замисли и прокара възлестите си пръсти през късата коса на слепоочията си.

— Бих могла да се опитам да я върна във времето преди четвъртия ѝ рожден ден. Повечето от хората не си спомнят нищо от първите години на живота си. Мислят си, че си спомнят, но изследванията са доказали, че заимстват образи от други източници... Различните видове памет се складират в различни части на мозъка. Възможно е Лъки да е от малцината, които наистина си спомнят този период от детството си. Но дори и да си спомня, може да не знае фамилията си в тази ранна възраст, а ако името ѝ е необичайно, не би могла да го произнесе буква по буква.

— Все пак си заслужава да опитаме — отвърна Грег.

В ушите му все още звучаха думите на Лъки, че мястото ѝ е при него. Ако не си спомни абсолютно нищо — дори и от ранното си детство — мястото ѝ наистина би било при него, поне докато някой не

я открие и прибере. Тази мисъл го изпълни с неочаквано въодушевление.

— Лъки, искам да се върнеш още по-назад във времето... много, много назад. Ти си много млада, много малка. От съвсем скоро вървиш и от съвсем скоро говориш. Върни се назад... назад в онези дни, когато току-що си проходила.

Зъбите на Лъки отпуснаха долната ѝ устна и изражението на лицето ѝ неусетно се промени. Наклони глава на една страна, сякаш се заслушваше за нещо. Доджър се изправи на крака и целият потрепера под ръката на Грег. Тя изглеждаше толкова... различна. Инстинктът му подсказваше, че не се преструва.

— Лъки, кажи ни какво виждаш.

— Тумно — отговори тя с детско гласче. Косъмчетата по тила на Грег започнаха да се изправят едно по едно. Доджър спря да трепери и издълженото му тяло застана нащрек.

— Какво каза?

— Тумно. Тумно!

— Там, където си, е тъмно? — лекарката му хвърли поглед и продължи: — Виждаш ли някъде светлина?

— Под вратата.

— Някаква светлина идва изпод вратата? — запита Грег вместо лекарката, която очевидно нямаше никаква пред става за какво става въпрос.

— Ъ-хъ.

Отговорът ѝ беше напълно детски. Съдържаеше и нещо друго, което в този момент все още не му беше напълно ясно. Но внезапно разбра. Гласът ѝ подсказваше, че всеки миг ще се разплаче — гласчето ѝ по-точно. Или ще се разплаче, или току-що е плакала. О, Боже! Какво ли можеше да се очаква още?

— Знаеш ли къде си?

Лъки извърна глава, зарови се с лице върху шезлонга, но миг преди да го направи, Грег забеляза сълзите, капещи изпод затворените ѝ клепачи.

— В галделоб.

— В гардероб?!

Грег изстреля думите несъзнателно, защото в този момент си спомни детския плач, който го беше събудил първата нощ. По

дяволите! Не може да бъде! Ала все пак беше точно така.

Доктор Форенски сложи пръст на устните си, за да го накара да замълчи и запита:

— Намираш се в гардероб, така ли?

Лъки кимна, обърна се отново към тях и сълзите рукнаха окончателно по бузите ѝ.

— Какво правиш в гардероба?

— Клия се.

Думите бяха последвани от хълцане, което много напомняше детско ридание. Това събуди у Грег верижна реакция от чувства. Първоначално му се прииска да я вземе в обятията си, сякаш тя беше малко момиченце, после побесня, че някой може да малтретира дете, а накрая разумът заговори и му напомни, че не може да направи абсолютно нищо — тя възстановяваше спомен за нещо от миналото си.

Доктор Форенски изглеждаше видимо разтревожена, но още не знаеше и половината от нещата. Когато обсъждаха случая на Лъки, се бяха концентрирали върху нощта, когато Грег я бе открил. Изобщо не беше споменал, че се е крила в гардероба, стиснала в ръка касапски нож за самозащита.

— От кого се криеш?

Тя отвори уста, опита се да каже нещо, но не излезе никакъв звук. Накрая издиша дълбоко, потрепера и прошепна:

— Ма-ма.

Стомахът на Грег се сви на топка. Хаос от болезнени спомени го връхлетя със заплашителна сила. Когато бе водил битките си с леля Сис, той самият бе принуден да се крие безброй пъти, но тогава вече бе много по-голям и в състояние да се защити по-добре.

— Защо ти е сърдита майка ти? — запита доктор Форенски.

На Грег му се искаше да изкрещи: „Не разбирате ли?“, но съзнаваше, че лекарката наистина започва да подозира нещо. Тя просто се опитваше да го измъкне от Лъки, за да я освободи от него — сгушеното на шезлонга травмиране дете, което си спомняше миналото.

Лъки сви ръка в юмрук и потърка очи — детски жест, от който гърлото му се сви още повече. Доджър даде глас на чувствата си с тихо изскимтяване и с умолителен поглед, който като че ли казваше: „Спри това мъчение!“

— Аз била лоша. Много, много лоша.

Грег едва се въздържа да не изкрещи на лекарката да спре. С всяка следваща дума лицето на Лъки се изкривяваше все повече и повече, докато накрая бе съвсем очевидно, че се гърчи от болка. И тъй като той самият бе изтърпял много бой, му бе ясно, че тя е била малтретирана — и то жестоко.

— Какво толкова лошо си направила?

— Изпила последната капка мляко.

По дяволите! Като че ли и сега виждаше как двамата с Коуди си правят спагети със сирене за пета или шеста вечер тази седмица и си мислят, че са онеправдани, защото леля Сис няма нищо друго за ядене. Тя беше в състояние да пропилее и последния си цент в салона за бинго, но рядко се тревожеше дали те имат какво да ядат вкъщи. Но това тук беше още по-лошо. Лъки е била много по-малка от тях и не е била в състояние да се защити.

— Какво ще стане, ако майка ти те намери? — запита лекарката и на Грег му се прищя да удуши тази жена. Толкова ли не знае какво се случва с деца, отглеждани от психопати?

— Ма-ма ще изголи мене.

— Ще те разголи?

— Ще я изгори! — просъска Грег в ухото на лекарката. А бе на тази жена колко ѝ е коефициентът на интелигентност?

— Изгори? Горещо? — повтори доктор Форенски и вече доста сбръчканото ѝ чело се набръчка още повече.

— Ъ-хъ — потвърди Лъки.

Коленете ѝ бяха свити до гърдите в ембрионална поза, която не се различаваше много от онази, в която я беше открил в гардероба.

А снощи какво ли е станало? Желаше я прекалено силно, за да си има доверие и да провери как е тя. Как е успяла да заспи сама, без да издаде нито един звук?

— Как се казваш? — запита доктор Форенски, очевидно отказала се да задава повече въпроси за болезненото детство на Лъки. — Можеш ли да ни кажеш?

— Млък-вай.

— Какво каза, скъпа? Би ли го повторила?

У Грег се надигна ужасяващото предчувствие, че знае много добре какво казва тя.

— Млък-вай.

Лекарката изгледа Грег с широко отворени, невярващи очи. Този път и тя разбра.

— Млъквай. Така ли се казваш? — успя да запита и Грег се приготви стоически да приеме отговора.

— Ъ-хъ.

Лъки се беше превърнала в стегната топка, сгърчила тялото си до такава степен, че направо изглеждаше невъзможно човек да успее да се свие в подобна поза.

— Знаеш ли фамилията си?

— К'во е фамилия?

— Знаеш ли къде живееш?

— В галделоба.

Грег никога не се бе пречупвал и плакал — дори когато жена му загина, а брат му беше тежко ранен при катастрофата — но сега тялото му бе разтърсено от конвулсивно ридание, което почти не направи опит да потисне. Знаеше през какво е преминала Лъки, защото той самият се бе сблъскал с подобен демон. Но тогава беше много по-голям и бе способен да се справи с терора. А Лъки е била мъничка. И съвсем сама.

— Знаеш ли имената на някои от приятелите на мама? — запита лекарката, която очевидно още не се бе отказала да спечели битката, макар Грег вече да знаеше, че е загубена. Детето Лъки не си спомняше нищо, което би им помогнало да я идентифицират.

— Не — отвърна тя жаловито.

— Спрете! — извика Грег и скочи на крака. — Това няма да ни доведе доникъде. Само я измъчвате.

Като че ли някъде от много далече до ушите му достигна тихият глас на доктор Форенски, която казваше на Лъки да поспи за известно време, а когато се събуди, ще си спомня всичко, което е казала, но няма да усеща нито частица от болката. Единственото, за което Грег бе в състояние да мисли, бе колко много е страдала. Вярно, че и неговото детство беше истински ад, но той поне си бе имал Коуди. А Лъки е била съвсем сама.

Доктор Форенски стана и му направи знак да я последва навън, докато Лъки поспи. Грег щракна с пръсти, но Доджър дори не се помръдна.

— Добре, момчето ми. Остани при нея.

Докато вървяха по коридора, доктор Форенски каза:

— Мисля, че знам защо Лъки не може да си спомни името. Очевидно е, че е силно травмирано дете, не само физически, но и психически.

— Тази кучка, нейната майка, ѝ е заповядвала толкова често да мълчи, че тя си е мислела, че името ѝ е „млъквай“ — отбеляза Грег, когато лекарката го въведе в малък кабинет с изглед към паркинга. — И сега нощем не може да заспи, освен ако не се скрие в гардероб.

— Така ли? — възкликна доктор Форенски и се настани на бюрото. — Разкажете ми за наблюденията си.

Грег обясни как бе намерил Лъки в гардероба и допълни:

— Беше уплашена, но не знаеше от какво. Никога не е споменавала нищо за майка си, затова предположих, че се страхува от някого в настоящето.

— Може и да не съзнава напълно какво я плаши. Докато спим, нашият мозък си играе и ни подхвърля какви ли не спомени. А мозъкът на Лъки не разполага вече с много такива. Не е изненадващо, че се фокусира върху този травматичен инцидент, защото няма какво друго да използва. С времето ще го сънува все по-рядко и по-рядко. Мозъкът ще се сдобие с нови впечатления, върху които да се фокусира.

— Мога ли аз да ѝ помогна с нещо?

— Трябва да разберете колко важен сте станал за нея. Докато намери семейството си — ако изобщо има такова — вие сте най-важният човек в живота ѝ. За мен е напълно ясно, че тя е влюбена във вас.

Грег скочи на крака и отиде до прозореца, който гледаше към паркинга. След малко каза:

— Не искам тя да ме обича.

— Сигурен ли сте?

Той не отговори, защото и сам не можеше да си даде сметка какви чувства изпитва към Лъки сега. Беше тръгнал към този хипнотичен сеанс с мисълта, че иска да се отърве от нея. А после беше видял една различна Лъки. Тя го бе развълнувала, докосвайки някаква струна в душата му, за чието съществуване не бе и подозирал до този момент.

Лекарката продължи, като тактично изостави темата за чувствата му към Лъки:

— Малтретираните деца често бягат от къщи. Животът на улицата е труден, но често е по-добър от онзи, който водят у дома. Много от тези бегълци са принудени да се заемат с пласиране на наркотици или с проституция, за да оцелеят. Не споменахте ли, че Лъки е била облечена като проститутка?

— Така е — отвърна Грег и се обърна към нея, като се облегна на перваза. — И се държеше като такава.

— Подобни жени често си сменят имената. Възможно е Лъки да е използвала толкова много имена, че споменът за онова, написано на свидетелството ѝ за раждане, да е напълно изтрит след това ѝ премеждие.

Някаква студена топка заседна в гърлото му. Успя да кимне, като че ли не даваше и пет пари за това. Ала изобщо не беше така. Лъки представляваше странна смесица от невинност и сексуалност. Здравият разум му подсказваше, че не може да не е била и с други мъже, но някак си не му се искаше това да е истина.

— Знаете ли, това може би е за добро — заяви доктор Форенски. — Често травмите на главата водят до радикална промяна на личността на пациента. Като имаме предвид какъв вероятно е бил животът на Лъки, загубата на паметта би могла да се окаже нейният шанс за ново начало.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Лъки тайничко хвърли поглед към Грег. Бяха напуснали клиниката преди няколко минути след продължителен разговор с доктор Форенски. Оттогава насам Грег бе необичайно мълчалив, а лицето му — истинско въплъщение на самообладанието. Ако беше професионален картоиграч, никой не би могъл да се досети дали държи губеща или печелившата карта.

Тя извърна глава и си каза, че няма никакво значение какво си мисли той. Инстинктите ѝ за оцеляване ѝ подсказваха да гледа напред, а не назад, както и да разчита единствено на себе си. Хипнотичният сеанс се бе оказал едновременно изтощителен и обезкуражаващ. Не само не бе научила името си, а и бе открила, че майка ѝ не я е обичала, не я е искала.

Душата ѝ пропадна в неопишуема празнота, в пропаст, която никога нямаше да може да бъде преодоляна. Продължаваше да чува онзи глас: *Никога не забравяй, че те обичам.* Кой е този, който я обича? И къде е той, когато толкова отчаяно се нуждае от него?

Забрави го. Концентрирай се върху бъдещето.

— Доктор Форенски смята, че съм била малтретирано дете, което е избягало и после се е забъркало с наркотици или... нещо подобно.

Думата „проституция“ не искаше да излезе от устата ѝ. Бе решена да не мисли за себе си по този начин, макар и да допускаше, че истината може и да е такава. Като се има предвид онова, което Грег ѝ беше разказал, както и начинът, по който реагираше, когато бе близко до него, тази възможност изглеждаше единственото правдоподобно обяснение. И все пак тя не искаше той — или който и да било друг — да мисли за нея по този начин.

— Обяснението ѝ е много по-добро и по-правдоподобно от всички, предложени досега. Не можеш да ни кажеш името си, защото си използвала много псевдоними.

По тази ли причина беше казала, че ѝ се иска фамилията ѝ да е Бракстън? И че мястото ѝ е при него? Какво я бе накарало да изрече подобни неща, когато великолепно знаеше, че той не я иска? Макар и да се намираще под хипноза, Лъки съзнаваше отлично какво става около нея и бе наясно с присъствието му в стаята. Ала мислите ѝ просто бяха потекли, без да бъде в състояние да ги спре.

Грег отби встрани от пътя, спря колата и я поведе към ръба на скалата, от която целият остров се откриваше пред тях като на длан. От тази височина всичко изглеждаше синьо или зелено. Безкрайната синева на морето се сливаше с небето на хоризонта, но земята под тях представляваше мозайка от зелени нюанси — от зеленото на полетата със захарна тръстика, през по-тъмното зелено на зрелите ананаси, чак до яркото пролетно зелено на дивите папрати. И над всичко това се извисяваше наситеното зелено на покрития с мъх връх на Халеакала, открояващ се на фона на синьото небе.

Известно време Грег остана мълчалив, взрян в живописната гледка пред себе си. После каза:

— Снощи не те чух да плачеш. Успя ли да заспиш в леглото си?

Лъки се замисли за миг дали да не излъже, но после си спомни какво беше казала лекарката. Каквато и да е била преди катастрофата, каквото и да е направила, вече нямаше значение. Това беше нейният шанс за ново начало. Добрите хора не лъжат, особено пред онези, които се опитват да им помогнат.

— Не, спях в гардероба — отговори тя, погледна го в очите и там забеляза нещо, което искрено се надяваше да не е съжаление. — Но тази вечер не би трябвало да имам подобен проблем. След сеанса вече съм напълно наясно от какво се страхувам — нещо, което ми се е случило, когато съм била дете. То не би могло да ми навреди сега. Така че нямам никакви причини да се крия.

— Щом снощи си била в гардероба, значи сигурно си плакала.

Лъки бързо извърна поглед. Налагаше ли се да му признава всичко? Премълчаването на някои неща не означаваше, че го е излъгала.

Той я хвана за ръката и нежно я обърна с лице към себе си.

— Пак си плакала, нали?

Тя кимна.

— Тогава защо не те чух? Снощи почти не успях да мигна.

Лъки сведе поглед към силната му ръка, сграбчила нейната и си спомни как се беше вкопчила в нея оня път в болницата.

— Запуших си устата с една блуза, за да не те притеснявам.

— О, Господи! Не!

Той я сграбчи в обятията си и нежно я приласка до гърдите си. Обгърна я едва доловимият аромат, който си спомняше от онази нощ, когато бе спала до него. Грег излъчваше такава мъжественост и сила, че през тялото ѝ преминаха вече добре познатите тръпки, които близостта му пораждаше у нея.

— Съжалявам. Трябваше да проверя как си — прошепна той и топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Не исках да те занимавам със себе си.

Знаеше, че това е само една благородна лъжа. Естествено, че беше искала той отново да я вземе в леглото си, но смяташе, че Грег не я иска. Затова единствената ѝ възможност бе да си запуши устата.

Той я погледна в очите с искрена загриженост и каза:

— Обещай ми, че никога повече няма да го правиш. Ако имаш нужда от мен, просто ела.

— Значи вече ми вярваш — отвърна тя и докосна тила си там, където дебелият плът скриваше обръснатото ѝ петно. Подутината още не беше спаднала и шевовете все така дращеха. — Разбрал си, че не се преструвам.

— Така е. Всъщност това ми подсказа и интуицията, още когато те видях в затвора. Просто... ами, изглеждаше толкова различна в нощта, когато те намерих.

Тя зарови лице на гърдите му. Как би могла да му обясни онова, което и на нея самата бе непонятно? Поведението ѝ е било така... непристойно.

— Съжалявам.

— Недей. Нека по-добре го забравим.

Гласът му бе станал странно дрезгав. И тъй като не искаше да разваля магията на мига, тя не вдигна глава. Усещаше, че той иска да я утеши, ала както обикновено се въздържа и се стреми да запази разстоянието между тях. Овладея безразсъдния си импулс да докосне устните му със своите и да срути бариерата помежду им. Досега винаги тя бе започвала всичко, но вече бе крайно време да положи максимални усилия да се владее.

Той докосна лицето ѝ и през тялото ѝ преминаха тръпки. Пръстите му се плъзнаха и нежно повдигнаха брадичката ѝ така, че устните ѝ се озоваха на сантиметър от неговите. Принуди я да го погледне в очите. Погледите им се сляха. Неговият излъчваше твърде опасна чувственост.

Наклони леко глава, покри с устните си нейните и я зацелува бавно, дълбоко, страстно. Лъки отговори жадно на целувката и се притисна до него, поглъщайки ненаситно очертанията на тялото му. Горещ и настоятелен, езикът му галеше нейния. Тя му отвърна с палави нежни докосвания.

Като не преставаше да я целува, ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, надолу и надолу, докато накрая стигнаха до заоблените ѝ хълбоци и ги стиснаха. Сърцето ѝ заби лудо и от гърлото ѝ се изтръгна стенание. Тя изви тялото си — не беше в състояние да се съпротивява на желанието си да задвижи бедрата си срещу неговите, докато той дълбаеше устата ѝ с език и я предизвикваше да предвкусва какво ли ще преживее, когато се любят.

Защото този път той очевидно щеше да го стори.

Ще бъде мъжествен, настоятелен, страстен, ще очаква от нея да му се отдаде изцяло, без никакви задръжки. И в замяна ще ѝ даде всичко от себе си. Пред нея стоеше мъж, който рядко губеше самоконтрол, но когато това станеше... о, небеса!

Неочаквано той се отдръпна от нея, като че ли ударен от гръм.

— Няма що. Точно сега ли намериха да ме викат от спасителния отряд?!

Измъкна пейджъра, който винаги носеше на колана си, и наклони леко глава, за да го разчете.

Лъки копнееше да продължи да я целува, но знаеше, че няма никакъв смисъл — чувството му за дълг беше прекалено силно.

— Повикването е с код 7–13. „Седем“ означава, че се нуждаят от куче, а „тринадесет“ — че е в Националния парк „Яо Вали“. Сигурно пак някой алпинист се е загубил около Яо Нийдъл.

— Това не е ли мястото, където е била открита алпинистката с липсващата обувка? — запита тя, когато той я поведе към колата, все още обгърнал раменете ѝ с ръка. — Какво представлява Яо Нийдъл?

— Това е базалтов скален стълб, висок над шестдесет и шест метра. Някога хавайските благородници погребвали мъртъвците си в

пещерите над Яо Вали. Съществуват множество легенди за духове и призраци. Както знаеш, хората много обичат подобни истории, затова мястото привлича туристи. Поне веднъж седмично някой се отклонява от трасето и се изгубва.

Грег отвори вратата на колата, Доджър скочи на задната седалка, а след него влезе и Лъки.

— Трябва да стигна до командния пункт възможно най-бързо. След два часа ще се стъмни — тогава именно изгубените се паникьосват. Навлизат все по-навътре в екваториалната гора и намирането им значително се затруднява. Ако някога ти се случи да се изгубиш, просто стой на едно място и не мърдай.

Тя се усмихна, обзета от чувство на неизказана гордост. Грег беше истински професионалист, на когото можеш изцяло да разчиташ. Изгубилият се нямаше никаква представа какъв късмет има, че той се заема със спасяването му.

— Ще се отбия до къщата на Коуди. Сигурен съм, че Сара си е у дома. Ще използвам телефона им, за да се обадя и да уведомя спасителния отряд, че тръгваме към тях.

У дома. Човек изобщо не може да оцени какво означават тези две думи, освен когато осъзнае, че вече не може да се завърне у дома, и че никога повече няма да види семейството си — помисли си Лъки. — Трябва да изгубиш всичко, за да разбереш тази проста истина.

Тя си наложи да пропъди тези мисли, които я караха да се чувства нещастна — беше решила да не се поддава на самосъжалението.

— Жалко, че нямаш телефон в колата си.

— Би бил напълно безполезен тук. Единственият клетъчен оператор на островите е в Хонолулу.

Лъки се запита откъде ли знае за съществуването на телефони в колите? След катастрофата не беше виждала такъв, но незнайно откъде думата просто беше изскочила на езика ѝ. Мозъкът ѝ беше удивително нещо. Понякога знаеше твърде много — водеше я буквално на автопилот през дебрите на киберпространството, а същевременно буксуваше на обикновени, всекидневни понятия.

Потеглиха по един междуселски път, обграден от двете страни с висока папрат, хвърляща сенките си над туфи орхидеи, чиито цветчета бяха не по-големи от дребни монети. Тук, в планината, въздухът беше

по-хладен, наситен с дъхавия аромат на ливадите и на изпаренията на плодородната тропическа почва. Над главите им прелетя ято птици, извиси се волно в небесните простори и се изгуби, оставяйки след себе си върху земята отдолу краткотрайната сянка от целувката на изпълнените си с живот криле.

Домът на Коуди представляваше ранчо, чиито постройки бяха разхвърляни безразборно върху едно възвишение. Величествени евкалиптови дървета обграждаха имота от всички страни. В единия му край имаше градина, а над нея се простираше пасище, където два коня пощипваха кротко тучната трева, а около тях подскачаше игриво малко жребче с въздълги за пропорциите на тялото му крака. В страничния двор се разхождаше наперено козел и важно подрънкваше от време на време със звънчето на шията си, а на верандата бдяха две кучета неопределена порода и лаеха бясно към приближаващата кола.

От предната врата се показва Сара, на ръце с току-що проходило дете. Очевидно появата им я изненада, но не го показва с нищо — само им махна с ръка и се усмихна. Неочаквано и за самата себе си, Лъки се зарадва да я види. Сара бе от малцината, които се бяха отнесли към нея с разбиране по време на ужасните премеждия, струпали се на главата ѝ.

— Бебето сигурно е Моли — отбеляза Грег. — Точно копие на Сара.

— Никога ли досега не си виждал племенницата си? — възкликна невярващо Лъки.

Съдейки по израза на лицето му, явно бе напипала отворена рана. Отново се сблъска с проблема на мангустата. Тук определено ставаше нещо, което не можеше да разбере. Как е възможно в един момент мозъкът ѝ да ѝ предлага услужливо информацията за телефоните в колите, а в следващия да не ѝ позволява да си изясни онова, което става във фамилията Бракстън?

— Може ли да използвам телефона ви? — извика Грег през прозорчето на колата, когато спря пред къщата. — Имам спешно повикване от спасителния отряд.

— Разбира се — отвърна Сара и докато той излизаше от колата и се насочваше към къщата, тя се приближи към Лъки. — Как си?

— Благодаря, добре — отговори смутено тя.

Изпита непреодолима нужда да разкаже на Сара всичко, но я въздържа подозрението, че и много други хора я товарят с проблемите си. Сара беше от онези личности, които бе невъзможно да не харесаш. Беше много красива, с кафяви очи и тъмна дълга коприна коса, а сърдечността и жизнерадостта ѝ успокояваха Лъки и я предразполагаха към отпускане.

— Ма-ма, ма-ма — загука малкото момиченце в ръцете ѝ.

— Моли — каза Сара и посочи към Лъки, — това е Лъки. Можеш ли да кажеш „Лъки“?

— Уъки, Уъки — забъбри Моли и двете жени се разсмяха.

— Страхотно! Ето, че си имам още едно име — констатира Лъки. Усмивката на Сара се стопи и тя каза със сериозен тон:

— Не позволявай на „Тетлър“ да те разстройва. Този вестник не е нищо повече от евтин таблоид.

Сърцето на Лъки тревожно се сви. Колкото и да бе странно, онова, което бе научила за себе си по време на хипнотичния сеанс, бе потушило страховете ѝ, но сега безпокойството ѝ започна да се възвръща.

— Защо, какво пише там?

Като избягваше да я погледне, Сара отговори:

— Всъщност нищо особено. Публикували са твоя снимка, на която те карат с инвалидна количка в болницата, и друга — как помагаш на акулата.

— Това не звучи чак толкова лошо — отбеляза Лъки, но разтревоженото изражение на Сара ѝ подсказа, че зад тази информация се крият лоши новини.

— Уъки, Уъки — извика Моли и протегна ръчички към младата жена.

Лъки излезе от колата и разтвори обятията си. Моли я дари с откритата, сърдечна усмивка на майка си и нетърпеливо се хвърли в прегръдките ѝ.

— Сара, не разбирам какво имаш предвид — каза Лъки, докато Моли си играеше с плитката ѝ и я прехвърляше през рамото ѝ.

— Влез, ще ти покажа статията.

Лъки я последва в къщата, понесла Моли на ръце. Дървеният под във всекидневната беше покрит с традиционна местна черга от сизал и мебели от бамбук. Старинно хавайско стенно пано на звезди и

яркожълти ананаси висеше на стената. За Лъки веднага стана ясно, че мебелировката е евтина и функционална, а паното — вдигнато достатъчно високо от любопитните детски ръце — е най-ценното нещо тук.

От кухнята до ушите ѝ долетя гласът на Грег. Надникна и го видя да говори по телефона.

— Казвам ти, Коуди, тя не се преструва! Лъки никога няма да бъде в състояние да ни каже името си.

— Много ми е неприятно, че се карат заради мен — сподели тя шепнешком със Сара.

— Е, поне си говорят — отбеляза Сара и в този момент чуха как Грег тряска слушалката на телефона. — Ще ти обясня по-късно.

Грег изскочи като бесен от кухнята, но се закова на място, когато зърна Лъки да държи на ръце детето. Лъки го посочи и каза:

— Моли, това е твоят чичо Грег. Можеш ли да кажеш „Грег“?

Детето се втренчи в него с широко отворени очи, после му се усмихна щастливо и протегна пухкавите си ръчички.

— Гра-а-а!

— А това е Моли — каза Лъки и му предостави възможност да подържи момиченцето.

Той се опита да се измъкне, но Моли изпищя:

— Гра-а-а!

Тогава я грабна в обятията си и я подхвърли нагоре, което предизвика радостните писъци на племенницата му. В начина, по който Грег се отнасяше към нея, имаше нещо неподправено и естествено, което подсказа на Лъки, че той има опит с деца или може би просто се чувства удобно с тях, както и с животните.

— Нека аз закарам Лъки у вас — предложи Сара. — Така ще можеш да отидеш направо на местопроизшествието.

— Добра идея — отвърна Грег, подаде Моли на майка ѝ, а после извади от джоба си щипката с парите и ѝ подаде няколко банкноти. — Ще имаш ли нещо против да минете през „Кмарт“ и да подбереш на Лъки някакъв цял бански, който е... сецаш се, по-приличен.

Лъки отвори уста, за да отвърне, че тя е достатъчно голяма, за да си избере сама банския, но преди да успее да го стори, той вече бе излязъл от къщата. Гневът отново избухна в нея, но тя го овладя и за пореден път се запита каква е причината за необяснимата ѝ

враждебност към него. Той просто се опитва да ѝ помогне. Обърна се и забеляза, че Сара ѝ се усмихва доволно като алхимик, току-що открил тайната на златото.

— Слава Богу! Грег най-сетне е започнал да превъзмогва чувствата си към оная куч... — възкликна тя, но рязко спря и допълни: — Децата попиват най-бързо мръсните думи.

Сара се канеше да каже „кучка“ — помисли си Лъки и последва домакинята си в кухнята. Да не би да имаше предвид Джесика Бракстън? Надали.

— Грег все още държи снимката на Джесика на бюрото си — отбеляза тя.

Сара постави Моли на пода и детето се заклати през стаята като пиян моряк.

— На бюрото си значи, а? Всъщност не съм изненадана. Той е прекалено голям инат, за да си признае, че е направил грешка.

Направи знак на Лъки да седне до масата. Лъки се отпусна на стола и огледа кухнята, която водеше към трапезарията — от прозорците се разкриваше гледка към хълмовете, спускащи се терасовидно надолу към морето, което оттук представляваше само една ивица на хоризонта. Стените бяха изпъстрени с всякакви спортни награди — от дипломи и грамоти до купи, които проблясваха под лъчите на следобедното слънце. Магнитчета прикрепваха график за тренировките по футбол върху хладилника, а до него се мъдреше рисунка с пръсти, вероятно произведение на Моли.

Сара ѝ подаде чаша лимонада и отбеляза:

— Ти си много добра за Грег.

— Откакто ме намери, за него не съм нищо друго, освен една огромна неприятност. Нали виждаш как се кара с Коуди.

Сара се обърна да провери какво прави Моли — детето измъкваше от шкафа пластмасови чинии.

— Важното е, че отново си говорят. Ако Грег успее да даде израз на насъбралия му се гняв, може би най-накрая ще бъде в състояние да се вслуша в гласа на разума.

— Гняв за какво? — не можа да се въздържа да не запита Лъки и в този момент си даде сметка, че иска да знае за Грег колкото е възможно повече.

Докато отпиваше от лимонадата си, слушаше с нарастващо безпокойство разказа на Сара за фаталната катастрофа, която бе извадила на показ връзката между Коуди и Джесика. За Лъки беше истински шок, че от катастрофата насам Грег не бе разменил нито дума с никого от семейството на брат си. Как може така да се изолира доброволно от близките си? Тя би простила на всекиго — дори и на майка си — само и само да има семейство, което да може да нарече свое.

Сара се приведе на масичката и продължи:

— Още в мига, когато зърнах Джесика, разбрах, че тя ще ни донесе куп неприятности. Беше от онези хора, които превръщат всичко в огромен проблем, даже в трагедия. Изискваше да ѝ се обръща непрекъснато внимание, а онова, което получаваше от Грег, очевидно не ѝ беше достатъчно... Нали го виждаш какъв е. В института всичко лежи на неговите ръце, а в спасителния отряд е най-добрият. Трябваше да се ожени за по-независима жена. Джесика го мамеше още от самото начало. Правеше го, за да привлече вниманието му, а когато машинациите ѝ престанаха да действат, реши да се вкопчи в брат му.

— Не мога да си представя как Грег се е примирявал с всичко това.

— Сигурно я е обичал — сви рамене Сара, — поне в началото. Но тя изпадна често в депресии и заплашваше да се самоубие, ако той се разведе с нея.

Лъки не можеше да си представи някой да се отнася с Грег по подобен начин, но и тук очевидно грешеше. С всеки изминал ден ѝ ставаше все по-ясно, че ѝ липсва правилна емоционална ориентация в живота. Често стремежът ѝ да разбере хората около себе си я поставяше в пълна безизходица.

— Заплахата, че ще се самоубиеш, е истинско емоционално изнудване. И в никакъв случай не може да се нарече почтена — отбеляза Лъки, докато Сара не откъсваше очи от Моли, която вече беше заобиколена от цяла грамада пластмасови чинии и се канеше да започне да удря върху една купа с дървената лъжица, която беше докопала. — Трябва да си била много силна, за да простиш на Коуди.

— Имах ли някакъв друг избор? Мъжете, както е добре известно, са слаби същества. Мозъкът им се намира в гащите. Аз обичам Коуди. Ако не му бях простила, щях да нараня преди всичко себе си... и

семейството си. Изминаха вече две години от тогава и все повече се убеждавам, че съм постъпила правилно.

— Не се и съмнявам. Но Грег все още не е простил на Коуди. Смяташ ли, че някога ще бъде в състояние да го направи?

— Вероятно, щом сега и ти си до него.

— Аз ли? Че какво общо имам аз с всичко това?

— Грег е заинтригуван от теб — като жена. Ти го принуждаваш да се изправи очи в очи с чувствата си към теб, към Коуди... към редица неща.

— Той просто се чувства отговорен за мен, защото...

— Не разбираш ли? Грег иска да носиш бански, който покрива всеки сантиметър от сексапилната ти фигура, за да не ставаш обект на вниманието на други мъже. Повярвай ми, ако не му пукаше за теб, никога нямаше и да забележи какъв бански носиш — с тези думи Сара се изправи, взе един вестник от барплота и допълни: — Ще побеснее, когато зърне това.

Лъки пое вестника и видя оня кошмарен образ, който я преследваше от катастрофата насам — лицето, което бе зърнала в огледалото и което не беше разпознала като свое. Заглавието гласеше: „Духа на Пели открива брат си“. Следваше обширна статия, обхващаща почти цялата първа страница, допълнена от още една неясна снимка, която вероятно бе направена с телеобектив. Снимката я показваше как излиза от басейна, с кислородния апарат на гръб, облечена във водолазен костюм, с който изглеждаше като евтина уличница.

— Господи! Нищо чудно, че Грег иска да си купя нов бански. С този костюм изглеждам отвратително! — прочете статията и заяви: — А това тук е чиста глупост. Руди не ми е брат.

И бутна вестника настрана.

— Според хавайските легенди Пели, богинята на огъня, е създала тези острови. Тя е била най-важният бог, при това жена — усмихна се Сара и й намигна. — Тази част особено ми харесва. Следващият по значение бог е Кухаймоана, който е бил акула. Във вестника се казва, че ти си се гмурнала в басейна при първата предоставила ти се възможност и си говорила с една акула.

— Но това е нелепо! Руди е част от един проект... — започна Лъки, но се спря, защото в този миг си даде сметка, че наистина бе

говорила с акулата. Той, разбира се, не ѝ беше отговорил с думи, но името му незнайно как се беше появило в съзнанието ѝ.

— Легендата за Пели разказва, че тя често се появява край пътя, заедно с куче — продължи Сара. — Ти не си била с куче, но този, който всъщност те е открил, е Доджър. Историята ти е от онези, които местните жители лапат като топъл хляб, защото съживява и потвърждава легендите и историята им.

— Е, по-добре да съм дух, отколкото крадец на коли — опита се да се пошегува Лъки.

— Не се ядосвай. Как иначе „Тетлър“ ще печели пари, ако не си измисля подобни истории! — заяви Сара, отвори хладилника и измъкна оттам торбичка с моркови. — Време е да нахраним конете. Наглеждай Моли, докато аз им хвърля сено.

Слязоха надолу по склона към пасището, където жребчето и двата коня препускаха на воля. Вървяха бавно, тъй като Моли се поклащаше пред тях. До слуха им достигаха песните на птиците, накацали по дивите лози, чиито ластари висяха на гирлянди чак до земята.

Докато Сара слагаше с вилата сено в яслите на близкото заграждение, Лъки стоеше край оградата и помагаше на Моли да храни конете с моркови. Животните се блъскаха за неочакваното угощение. Стеснителното жребче завъртя тревожно очи, но окуражено от останалите, протегна кадифената си муцунка и дръпна един морков от пухкавата ръчичка на Моли.

Сара напълни яслите със сено и отвори портата. Изцракването ѝ имаше ефекта на звънец за вечеря и мигновено доведе конете в заграждението. Лъки смъкна Моли от оградата и я сложи на земята. Детето веднага грабна някаква пръчка и се завтече след една пеперуда.

— Бива си я, нали? — извика Сара. — Нищо не може да я убеди да стои мирна. Но на нейната възраст близнаците бяха още по-лоши. Момчетата по принцип са много по-диви и необуздани.

Седнаха върху един плосък камък и се загледаха в конете, които ядяха и помахваха с опашки, за да прогонват ятата досадни конски мухи, които се бяха появили, като че ли от нищото. Едновременно с това и двете не откъсваха очи от Моли, която тичаше през ливадата и се радваше на белия джинджифил, чиито стръкчета се полюшваха под милувката на нежния бриз. Лъки си помисли, че надали има нещо по-

красиво от тази гледка. Но същевременно не можеше да не се запита дали е имало друго време и друго място, където е седяла като сега и спокойно се е наслаждавала на даровете на майката природа.

С някой, когото никога нямаше да си спомни.

— О-о, о-о — долетя до тях вик на птица на крилете на дъхация на дъжд вятър, който обещаваще обичайния за всеки късен следобед краткотраен порой.

— Чу ли това? — възкликна Сара, скочи и изтича до дъщеря си, която си играеше наблизко. — Миличка, слушай!

Направи фуния около ухото ѝ и малката Моли наклони главичка.

— О-о, о-о — повтори птицата, този път по-силно.

Очите на Моли се разшириха и тя извика:

— О-о, о-о.

— Това е птица „О“ — обясни им Сара. — Те се чифтосват за цял живот и когато единият от партньорите изгуби другия, започват да викат по този начин, докато се намерят. Когато бях малка, се чуваха доста често. Но сега са почти изчезнали.

— Счезнали — опита се Моли да произнесе думата.

— Изчезнали. Означава, че вече не са останали много от тях. Някой ден няма да има нито една.

Заслушаха се в зова на птицата, която викаше партньора си да се завърне при нея. В душата на Лъки бързо се надигна дълбоко стаена тъга. Защо няма някъде някой, който да търси и нея, на когото да липсва?

Заслушаха се с надеждата да чуят отново рядката птица, но единственият звук вече беше засилващото се свистене на вятъра, който клатеше все по-силно клоните на дърветата. Натезалият въздух беше предвестник на поредния тропически порой. Вниманието на Моли бе привлечено от една котка, която си проправяше път през високата трева — оранжевата ѝ опашка се открояваше като огнена диря сред тучната зеленина. Детето се втурна след нея, заливайки се от смях.

Лъки бе обзета от мисълта, че би било чудесно да има дете. Дете от Грег. Но докато не откриеше коя е и докато бъдещето ѝ не се изясни, нямаше право да си мечтае за подобно нещо.

Сара се върна до камъка, където седеше Лъки и каза:

— Разкажи ми как мина сеансът ти с психиатърката.

Лъки не се нуждаеше от по-нататъшно окуражаване, за да си излее душата пред Сара. Въпреки че се виждаха едва за втори път, имаше чувството, че се познават отдавна. Разказа ѝ как са я върнали в детството ѝ и как се е крила в гардероб. Сара не направи никакъв коментар. Само се намръщи, а очите ѝ нито за миг не се откъсваха от дъщеря ѝ. Тя беше образец на истинска майка, при това бе превела семейството си през голяма криза и го бе съхранила единно. Лъки знаеше, че тя просто не може да си представи малтретирането на което и да било дете.

— Вече се чувствам по-добре — заключи Лъки. — Наистина. Нямах абсолютно никаква представа откъде идва това непреодолимо желание да вляза в гардероба, но сега всичко ми се изясни. Доктор Форенски каза, че постепенно ще го преодолее и това е истинско облекчение.

— Тя смята, че ти може би си избягала от дома си като тийнейджърка и си се отдала на... живота на улицата.

— Няма нищо, Сара. Спокойно можеш да го кажеш. Аз много вероятно съм била проститутка или наркопласьор — погледна в топлите кафяви очи на Сара и видя в тях приятел. — Мисля, че по-скоро съм била проститутка.

— Невъзможно. Изобщо не го вярвам.

Лъки ѝ разказа за онова, което е направила с Грег онази нощ в палатката — нещо, което той никога не бе споменал пред Коуди. Сара хвърли поглед към дъщеря си, която в момента дърпаше с две ръце няколко стръка джинджифил, после отново погледна към Лъки, която продължи:

— Грег смята, че съм била проститутка по магистралите. Той ми го каза.

— Тогава нищо чудно, че той преживява всичко толкова тежко. Поведението на Джесика беше точно като на... — не довърши Сара и праметна назад косата си, очевидно ядосана от избора си на думи. — Би било чудесно ти да си просто едно обикновено момиче, но тогава сигурно щеше да се появи някой мъж и да те прибере, а в такъв случай Грег нямаше да има никакъв шанс, не е ли така?

— Права си — призна Лъки. — Доктор Форенски казва, че дори и по-слаба травма на главата е в състояние да промени личността на човека. Така че може би аз изобщо вече не приличам на онази жена,

която съм била преди катастрофата. Тя ме посъветва да започна отначало и да бъда онова, което искам да бъда.

— И какво е то?

— Със сигурност не проститутка. Искам Грег да ме уважава. Искам да направя нещо значимо, като например да спася живота на Руди — но надали ще имам подобна възможност. Следващата седмица е делото. Освен ако като по чудо не се появи някой и не обясни какво съм правила с откраднатата кола. Иначе отивам в затвора — при тези думи Лъки си спомни ужасното преживяване в килията и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Сара, хрумна ми една идея. Моля те да ми помогнеш...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Шефе, тук има един човек, който настоява да ви види — обяви дежурният полицаи и с движение на очите си показа, че дори и да иска, не може да се отърве от натрапника.

Коуди надникна зад него, почти очаквайки да зърне Тони Трейлър. Тази шушумига се беше обаждала вече три пъти досега, за да провери дали не се е появило нещо ново за Лъки. Но новодошлият не беше Трейлър. Мъжът имаше посивяла коса, разделена по средата на път и сресана настрани, а на всичко отгоре носеше костюм и вратовръзка. На Хаваите никой не се обличаше така, освен ако не се намираще в ковчег.

— Доктор Карлтън Съмървил — представи се посетителят и протегна ръка, върху която блестеше златен часовник — вероятно струваше колкото годишната заплата на Коуди.

Коуди стисна ръката му и предположи, че посещението на новия лекар има нещо общо с Лъки. Надяваше се, че този изструпан особняк е дошъл да я идентифицира. След последния си разговор с Грег по телефона, при който се бяха скарали, нищо не би го направило така щастлив, както възможността да се отърве от нея. Точно както бе предполагал, мръсницата бе успяла да убеди брат му, че не си спомня нищичко.

— Провеждам изследване върху синдрома на Хойт-Меленбергер — информира го доктор Съмървил с тон, който целеше да покаже, че работата му е ни повече, ни по-малко равностойна по значимост на намиране на лекарство срещу рака. — Искам да се срещна с онази Джейн Доу, която сте арестували.

— Пусната е под гаранция. Не знам къде се намира в момента — отвърна Коуди.

Не лъжеше. Просто премълчаваше някои неща. Вдигна поглед към картата на стената и видя, че флагчето е близо до Яо Нийдъл. Грег и Доджър със сигурност са там, но Лъки надали е със спасителния отряд.

— Разбрах, че гаранцията е платена от брат ви — не се предаваше лекарят.

Обикновено най-добрата отбрана е светкавичното преминаване в нападение.

— Така е. Към коя медицинска школа принадлежите?

— Към никоя. Провеждам изследвания за едно частно сдружение — фондация „Уейкфийлд“. Те субсидират редица научноизследователски проекти, повечето от които се отнасят до черепните травми.

Отговорът беше гладък, предаден с най-прости термини, които и последният глупак би разбрал. Ала въпреки всичко интуицията на Коуди го накара да застане нащрек. Какво всъщност искаше този човек?

— Аз съм най-големият експерт върху синдрома на Хойт-Меленбергер. Често използвам хипноза.

— Наистина ли? — Коуди беше обсъдил проблема на Лъки с различни лекари в Хонолулу. Повечето от тях бяха изненадани, че тя не си спомня името, но никой не бе споменал и думица за хипноза. Това си беше нейна идея и той доста се беше поозорил, докато намери квалифициран лекар, който да я направи. С доктор Форенски се бе срещнал преди няколко часа и бе разговарял с нея за състоянието на Лъки. — И защо хипнозата е толкова важна?

— Този въпрос е доста сложен — отговори доктор Съмървил, а тонът му подсказваше, че според него Коуди е просто едно тъпо ченге. — Ако нямате нищо против, бих искал да видя тази жена и да преценя дали случаят ѝ е подходящ за моето изследване.

— Тя трябва да се яви в съда следващата седмица. Това е единственото, което мога да ви кажа.

— Мога да ви се отплатя за услугата... — каза докторът и пхна ръка в джоба си, за да си извади портфейла.

— Няма никакъв смисъл — махна с ръка Коуди.

Загледа се след посетителя, чиито обувки потракваха по пода, докато напускаше кабинета му. Интересно, никой не беше дошъл да идентифицира Лъки, но двама мъже, независимо един от друг, се бяха появили и предложили да му платят, само и само да я видят.

— Окано! — изрева той на единствения детектив в управлението. — Пусни името Фентън Бюли в компютъра, за да го

проверим. Започни със списъците на „Юнайтед Прес Интернешънъл“. После прегледай Американската медицинска асоциация за доктор Карлтън Съмървил. Когато откриеш нещо, веднага ми се обади.

Телефонът му иззвъня. Обаждаше се Сара, което беше крайно необичайно. Тя го търсеше много рядко, така че Коуди мислено се стегна, за да посрещне проблем с някое от децата. Последния път Джейсън се беше пързаял с някаква тавичка и си беше счупил ръката.

— Казах на Лъки, че може да спечели време, като отложи разглеждането на делото си за няколко седмици, нали така? — запита Сара.

— Точно така — всеки защитник имаше правото да не се съгласи с разглеждането на делото на клиента си по кратката процедура и да пледира за отлагане за по-късна дата. — Какво правите там двете с Лъки?

Раздразнението на Коуди нарастваше с всеки изминал миг, докато Сара му обясняваше, че Лъки се нуждае от повече време, за да може да си спомни името. Не стига, че брат му се бе замесил с тази откачалка, а ето че сега и жена му беше на нейна страна. Когато Сара си наумеше нещо, никой не бе в състояние да я разубеди. Точно по тази причина и я обичаше. Тя бе застанала до него в ситуация, в каквато повечето жени биха напуснали съпрузите си.

— Тони Трейлър ще притисне съдията да отхвърли молбата на Лъки за отлагане — заяви Коуди с надеждата, че това малко ще поохлади ентузиазма на Сара.

— Веднага след разговора с теб ще се свържа с Гарт Брадфорд в Хонолулу. Сигурна съм, че той няма да откаже да помогне на Лъки.

— Вероятно си права.

Брадфорд беше най-добрият адвокат по наказателно право на островите. Като млад бил истински красавец, но една автомобилна катастрофа го бе парализирала и приковала към инвалидния стол. За богатите таксите му бяха високи чак до небето, но често поемаше и случаи на хора, които не можеха да му платят.

— Само един поглед на Брадфорд е достатъчен, за да накара и питбул да отстъпи назад — продължи Коуди. — После ще започне да засипва съда с камара юридически глупости, достатъчни да затрупат целия остров. Не познавам наоколо съдия, който би рискувал да се разправя с него.

— Именно. Особено след като „Тетлър“ превърна Духа на Пели в истинска сензация — засмя се Сара и Коуди не можа да сдържи усмивката си, съзнавайки колко много я обича. — Имам страхотна идея как да помогнем на Лъки.

Ох! И сега какво? Той се въоръжи с търпение и заслуша внимателно.

— Снощи тя се включи в мрежата — информира Кралят на орхидеите своя партньор. — Влезе в уебстраницата за морска биология и зададе въпрос за прикрепяне перките на пострадала акула.

— Тя знае много добре коя е.

— Извадих от Интернет всички изследвания върху синдрома на Хойт-Меленбергер. Ако наистина го има, тя е загубила способността да си спомня за нещата, преживени в миналото. Но неща, които е вършила многократно, като например да работи с компютър, са запазени в паметта ѝ. Те са складирани в така наречената механично асоциативна памет.

Разхождаха се по брега. Блестящото яркочервено слънце потъваше в морето и багреше небето над себе си във вишневочервено и бледомораво. Гирлянди от водорасли украсяваха пясъка, напомняйки за плажно увеселение, а отливът оставяше мидички и раковини. В далечината се възправяха небостъргачите на града и на фона на потъващото в мрак небе изглеждаха като злокобни жътвари.

— Имаш ли новини от източника ни в Мауи? — запита Краля.

Партньорът му спря, за да разгледа необичайно напръскана черупка на раковина, която морето бе изхвърлило на брега, и отвърна:

— Сложихме подслушвателно устройство в кабинета на началника на полицията.

— Великолепно! Сега ще знаем от първа ръка всичко, което полицията открие.

Партньорът му хвърли черупката, тя подскочи по мокрия пясък и падна във вълните.

— Искат да покажат Лъки по телевизията в предаването „Безследно изчезнали“.

— Страхотно, няма що! Това шоу е едно от най-популярните в страната. Ако покажат снимката ѝ във всеки дом на Америка, има

голяма вероятност някой да я познае! Не можем да позволим това да се случи.

— Защо не? Нали каза, че си влязъл във всички бази данни и си изтрил цялата информация от нея?

— Така е. Ами миналото? — запита Краля. — Наистина ли вярваш, че тя няма нито семейство, нито приятели? Винаги съм смятал, че крие нещо.

Партньорът му сви с безразличие рамене и отвърна:

— Голяма работа. Нека мръсните й ризи излязат на показ. На нас какво ни пука, щом никой няма да я свърже с нас?

Но на Краля му пукаше... при това много повече, от колкото би желал да признае пред партньора си. Той нямаше никакво право да обича тази жена, но не беше господар на чувствата си.

— Тя е намислила нещо. Усещам го.

— Днес е била хипнотизирана.

— И какво е казала на психиатъра?

— Засега не знам.

— Следващата седмица трябва да се яви пред съда. Вероятно ще я хвърлят в затвора и това ще е краят.

Тази идея допаднаше много повече на Краля, отколкото вероятността семейството й да я разпознае или да остане да живее с онова копеле Бракстън.

— Обадили са се на Гарт Брандфорд и ще пледират за отлагане на делото.

— На Брандфорд ли? Мамка му! — възкликна Краля. Една пакостлива вълна надхитри останалите и премина линията на прилива, спря на сантиметри от краката му и го изпръска, от което той се вбеси още повече. — Той е най-добрият. Ще я измъкне.

— Забрави за нея — каза партньорът му. — Аз отдавна съм я забравил.

Краля разпознаваше безпогрешно лъжите, но в този случай го разбираше. Партньорът му обичаше тази жена не по-малко, вероятно дори много повече от него самия.

— Концентрирай се върху мисълта за един склад, пълен с редки орхидеи — допълни кротко спътникът му.

Бяха наели склад в покрайнините на Китайския квартал, близо до доковете. Първите пратки орхидеи от Златния триъгълник се очакваха

в края на седмицата. Кралят изпитваше дълбоко задоволство от мисълта, че много от тези орхидеи са наистина изключително редки. Един-единствен цвят би донесъл хиляди долари от колекционерите. Откакто Китай бе отворил границите си за Запада, не представляваше никакъв проблем да се изпратят там контрабандисти, които да изтръгнат от екваториалната гора най-ценните ѝ богатства. И да му ги донесат.

— За какво си мислиш? — запита партньорът му.

— За орхидеи, разбира се, и как да лишим екваториалната гора на Мауи от онези редки екземпляри, без да ни хванат.

Това си беше чиста лъжа. Не можеше да откъсне мислите си от една жена, която бе дори по-необичайна и от най-рядко срещаната орхидея на света.

Наближаваше десет вечерта, когато Грег най-сетне се появи с колата си на алеята. Доджър беше на задната седалка. Къщата бе осветена отдолу догоре — за първи път от две години насам не се завръщаше в тъмен дом. Беше изумен от удоволствието, което изпита. Всъщност направо не беше на себе си. Но пък и целият днешен ден го беше изкарал от релси с всичко онова, което научи за Лъки.

Видяното в лекарския кабинет го беше разтърсило из основи. Тя наистина не си спомняше нищо за миналото си и никога нямаше да бъде в състояние да си спомни. Досега се беше люшкарал непрекъснато между нежеланието си да ѝ повярва и неохотата си да признае, че е лъжкия. И после бе открил, че двамата с нея имат много повече общи неща, отколкото някога бе подозирал.

Все още чуваше свистенето на колана — любимият метод за възпитание на леля Сис. Но това не беше нищо в сравнение с редовното измъчване на едно дете, травмирано до такава степен, че дори не е знаело собственото си име. Млъквай. Мътните го взели! Как е възможно да съществуват толкова жестоки хора?!

Добре, че поне Лъки не изглеждаше разтревожена от онова, което бе научила. Хипнотичното внушение на лекарката, че тя няма да изживее повторно болката от откритието си, очевидно бе подействало. Лъки изпитваше благодарност, че е узнала истината и тревога дали той ѝ е повярвал. Допреди няколко часа нейната идея фикс дали той ѝ

вярва би го вбесила. Но вече не беше така. Сега я намираше за неподозирано вълнуваща.

— Какво се очаква от мен да й кажа сега, по дяволите? — обърна се той към Доджър.

Да поговорят? Как пък не! Говоренето бе последното нещо, за което копнееше сега. Искаше му се да я целува и да я люби. Това беше единственият начин, който му бе известен, за утешаване на жени. Страдаше от безнадеждна липса на средства за изразяване. С изключение на онези, приложими в леглото.

Вкара колата в гаража и изключи двигателя. Пфу! Изтри полепналия прах от челото си с опакото на ръката. Цялото му тяло бе покрито с пот и мръсотия от изкачването през храсталаците. Вонеше нетърпимо.

— Добре, Доджър, хайде да се вмъкваме под душа — извика и отвори вратата на кучето.

Влезе в къщата и се закова на място. Стомахът му къркореше от глад. От кухнята се разнасяше аромата на нещо вкусно. Тя му е приготвила нещо специално и го очаква. Колко пъти си бе мечтал Джесика да го посрещне така? Но това, разбира се, никога не се бе случвало. Ако закъснееше за вечеря, той беше принуден да си приготви нещо сам, докато тя седеше и се цупеше.

— Върнахме се — извика Грег.

— Страхотно! — отвърна му тя от кухнята. — Намерихте ли алпиниста?

— Да — отговори той, като прекрачи прага. — Хлапето беше паднало по... — думите замръзнаха на устата му. — Лъки?

Само очите й му бяха познати. Огромни, зелени и засенчени от тъмни, гъсти мигли. Добре де, и сексапилното й тяло.

— Какво се е случило с косата ти?

— Харесва ли ти? — запита колебливо тя.

Господи! Пред него стоеше нова жена! Изкуствено накъдрената руса коса беше изчезнала, боядисана в топъл кестеняв цвят, на места кичурчетата проблясваха в червеникаво. Освен това беше подстригана и падаше на естествени вълни около лицето й.

Тишината застина във въздуха като предвестник на тропическа буря. Пламенното й, развълнувано изражение го разтърси до дъното на душата. Бе в състояние да го обезоръжи напълно с този поглед. В

напрегнатите ѝ зелени очи се прокрадваше самота и дълбоко стаена болка, която той великолепно разбираше.

— Значи не ти харесва — помръкна тя. Разочарованието прозираше във всяка нейна дума.

В този миг той се даде сметка, че е бил прекалено шокиран, за да каже каквото и да било.

— Как да не я харесвам? По дяволите, направо я обожавам! — ухили ѝ се и тя го възнагради с очарователна усмивка. — Изглеждаш страхотно.

— Помолих Сара да ми я направи — каза и потупа тила си. — Трябва да я вдигам на конска опашка и да я разстилам внимателно, за да прикривам обръснатото петно, но все пак така е много по-добре от онази дълга, изрусена до бяло коса.

— Сега вече познаваш ли се в огледалото?

— Все още не — поклати глава тя. — Това не съм аз. Ала въпреки това така ми харесва много повече — грабна някаква чантичка от барплота и измъкна оттам черен цял бански. — Виж! Какво ще кажеш?

Грег само кимна, тъй като не смееше да изрече онова, което наистина си мислеше. Беше неустоима, страхотна — с тези предизвикателни зелени очи и изваяно като на богиня тяло.

— Чудесен бански — задоволи се да промърмори и се обърна. — Крайно време е да си взема един душ.

Но и това не помогна. Водата падаше върху него, стичаше се на ручейчета по гърдите му, по бедрата и краката му, но издайническото пулсиране в слабините си беше все така там.

Откога не е бил с жена? Всъщност не много отдавна. Като че ли беше онази червенокосата от Тулса, която бе отседнала в „Четири сезона“ миналия месец. Или май беше тексаската с кривите крака, почиваща в хотел „Хиат“? Очевидно за организма му е било прекалено отдавна, реши Грег, докато се сапунисваше ожесточено.

Сграбчи шишето „Аводерм“, който държеше в банята за Доджър, и се наведе да го сапуниса. Хрътката стоеше послушно изпъната, докато господарят ѝ я търкаше и сваляше мръсотията от козината ѝ, като същевременно се опитваше да забрави Лъки за няколко минути. За нещастие кучето не беше единственото изпънато същество в банята. Възбуденото му тяло реагираше по познатия начин, както когато Лъки

е наоколо, само че сега случаят беше още по-трагичен. Стигаше му само да си помисли за нея — и ето, дори студеният душ не помагаше.

Спря водата и хвърли една хавлиена кърпа върху Доджър, преди да се разтръска и да опръска огледалата. Когато свърши с подсушаването му, кучето отиде спокойно към кухнята — очевидно очакваше Лъки да го нахрани. Колко бързо бе заела тя мястото си в живота им!

Грег избърса косата си и се втренчи в огледалото. Бузите му бяха покрити с набола тъмна брада, но нямаше желание да губи време с бръснене. Измъкна от шкафа някакви срязани дънки, които не му се сториха много мърляви, и ги обу. Вдигането на ципа го затрудни, но се справи някак си. После нахлузи по-широка тениска и я спусна върху дънките, за да скрие състоянието си.

В кухнята Лъки си тананикаше, приведена над печката.

— Ще вечеряме „Бьоф Строганоф“ и „crime briilee“^[1] — обяви, тържествено тя.

Мътните го взели! Похотта му го бе обсебила до такава степен, че бе пропуснал да отбележи очевидния факт — тя е превъзходна готвачка. Обгърна с поглед стаята. Нямаше и следа от готварска книга. Майсторка на кулинарията, която се движеше свободно из Интернет. В никакъв случай не притежаваше характеристиките на класическа проститутка. И явно не беше такава.

Тази вечер Лъки изглеждаше като твърде красиво и привлекателно обикновено момиче, а не като проститутка. Грег бе пропилял много време да си задава въпроса защо бяга от нея и нито веднъж не бе стигнал до поне една основателна причина. Спомни си начина, по който бе откликнала на ласките му. Вече искаше още, искаше всичко. Още тази нощ.

— Заповядай.

В мига, в който се отпусна на стола си, Лъки му сервира.

Усмихна му се през масата. Беше му изключително трудно да повярва, че това е същата безсрамна жена, която се бе нахвърлила върху него онази първа нощ в палатката. Но, разбира се, ако сега го направеше, той нямаше никакво намерение да се дърпа.

— Невероятно вкусно! — възкликна той, докато поглъщаше първата огромна хапка. В момента последното нещо, за което си

мислеше, беше яденето, ала тя се бе постарала толкова много да му приготви специална вечеря, че сърце не му даваше да я разочарова.

— Разкажи ми как премина спасителната операция. Седеше срещу него с толкова сериозно изражение, че той спря да дъвче за миг, спомнил си как Джесика никога не бе проявявала интерес към работата му. След напрегнатия му ден тя държеше той да изслушва проблемите ѝ, повечето от които изобщо не бяха никакви проблеми. Лъки бе съвсем различна от нея — бе затрупана с цели камари проблеми, но не се огъваше под тежестта им.

— Беше лесно — отговори той. — Дадох на Доджър командата „търси“ — онази, която ти показах — и той веднага откри момчето.

— Ти си страхотен, Доджър! — възкликна тя и се наведе да погали кучето, което, както Грег едва сега забеляза, седеше до нея. Дотук с лоялността, няма що! — Как го постига? Следва зададена следа като полицейските кучета ли?

— Не, защото обикновено не разполагаме с дрехи на жертвата, за да ги подуши. Обикаля определена местност, докато накрая открие човешки мирис.

— Толкова ли се различаваме по миризма от другите животни?

— Драстично. Човешката миризма е най-отчетливата сред животинския свят — обясни Грег и изражението ѝ придоби такъв заинтригуван вид, че той не можа да сдържи усмивката си. — Ние воним, а когато умрем, става още по-лошо.

— Сериозно? Ами ако човекът е умрял току-що?

На Грег му се щеше тя да побърза с вечерята си. Много обичаше да говори за своята работа, но точно сега други неща му се въртяха в главата.

— В мига, в който човек умре, тялото му започва да изхвърля газове. Ние не можем да ги усетим дълго време, но кучешкият нос ги улавя моментално.

— Ами хората, които Доджър познава? Може ли например да ме подуши сред огромна тълпа?

— Спомняш ли си случката в затвора? Доджър те откри само за няколко секунди. А вече ще може да те надуши вероятно и от километър.

— Какъв невероятен нос имаш ти, Доджър! — Лъки го погали отново по главата, а той ѝ отвърна с две бързи близвания по ръката.

Нещо в тази сцена го накара да се почувства твърде странно. Душата му се стопли и омекна, въпреки стаеното напрежение. Неговият дом. Неговото куче. Каза си, че трябва да спре дотук, но мисълта напираше да излезе. Неговата жена.

Чувствата му към нея бяха прекалено сложни за анализиране. Още от първата нощ тя му действаше както никоя друга жена. Приличаше на опит да стиснеш в шепата си живак. В мига, в който си помислиш, че вече го държиш здраво, той се изплъзва.

Гледаше я как поема храната на деликатни хапчици и говори нещо нежно на Доджър, който поглъщаше вниманието с широко отворени уста и очи. Пулсирането в слиповете му се усили и той се размърда на стола си.

Сърцето му заби учестено. Пое си дълбоко дъх, който като че ли завибрира в цялото му тяло.

Най-накрая Лъки се изправи и отнесе чиниите в мивката. После предложи:

— Хайде да отидем да поплуваме. Искам да си изпробвам новия бански.

— Да поплуваме ли? — повтори той, сякаш произнасяше дума от чужд език.

— Разбира се. Океанът е точно пред вратата ти. Не се ли възползваш от това предимство?

Изглеждаше така щастлива и пълна с живот, че сърце не му даде да ѝ откаже. В главата му непрекъснато ехтеше детският ѝ глас, който повтаряше: „Млък-вай“.

— Тогава ще се срещнем на плажа — каза той, като се опитваше да си придаде необходимия ентузиазирани вид.

— Няма ли да си сложиш плувките?

— Не — отвърна Грег, извърна се, съблече си тениската и я хвърли на стола. — Хайде, побързай.

Не може и дума да става за секс на плажа — помисли си той, докато вървеше по тясната пътека между скалите, с които бе обсипан целият плаж, и които оставяха само една тясна ивица пясък между себе си и водата. — Добре де, ще поплуваме малко и после ще прекараме нощта в моето легло.

Изхлузи обувките си и навлезе в приятно затоплената вода на тропическия океан както си беше с панталонките. Пое с пълни гърди

аромата на морската вода. Арка от застинала лава отделяше малкото заливче от океана. Водата в него бе почти неподвижна. Вълните галеха нежно и възбуждащо кожата му. Отгоре го гледаше лунният сърп, остър като рапира и изпъстряше тъмната водна шир със златисти нишки.

По пътеката се показва Лъки, следвана от Доджър. Лунните лъчи играеха по голото ѝ тяло и подчертаваха черния ѝ бански. Горната му част прикриваше идеално гърдите ѝ, като с това ги правеше да изглеждат още по-налети, после се спускаше надолу, очертавайки тънката ѝ талия, и още по-надолу, като изваждаше на показ предизвикателните ѝ бедра. Ефектът беше непринуден, консервативен. Направо ти спираше дъха.

Докато се обърна с гръб към него, за да изхлузи сандалите си. Проклетият бански *нямаше* гръб. Само малко парченце черен плат покриваше стегнатото ѝ задниче. И толкова.

— Ела при мен — извика той и се изправи във водата до кръста.

[1] Crème brûlée (фр.) — крем, приготвен от мляко, захар и яйца, който се изпича във фурна. Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Обхвана с поглед съблазнителното ѝ тяло, когато топлата вода започна да се плиска около бедрата ѝ, но после отново се втренчи в устните ѝ. Тя също не можеше да откъсне поглед от него. Магнетизмът, който излъчваше, бе почти осезаем. Представи си как я люби във водата, а над тях се спуска водопад от звезди.

Лъки се приближи, като разбутваше водата с ръце. Очите ѝ проблясваха под лунната светлина — зениците ѝ се бяха разширили и около тях искреше сребристосив ореол. Докато я чакаше на подълбокото, той изучаваше устните ѝ — пълната ѝ долна устна бе направо неустоима. Представата как се запечатват върху кожата му се превърна в почти физическо усещане.

Тя спря на една ръка разстояние от него с дяволита усмивка. Желанието се стовари с пълна сила отгоре му — горещо, необуздано и удивително първично. Протегна ръце, за да я вземе в обятията си, но тя му се изплъзна и се гмурна грациозно, почти без да разплиска вода около себе си. После се издигна нагоре и започна ритмично да потапя ръце встрани, а краката ѝ ги последваха в пълен синхрон.

— Плуваш стил „бътерфлай“? — възкликна изумено той.

Въпреки изненадата си, Грег нямаше друг избор, освен да заплува след нея. Изглежда е участвала в отбор по плуване или нещо подобно. Стилът „бътерфлай“ бе много сложен и рядко използван от любители — беше приоритет на професионалните плувци. Грег също беше добър плувец — работата му включваше прекарване на дълги часове във водата, при това под тежестта на кислородния апарат — така че му бяха необходими само няколко силни замахвания с ръцете, докато я настигне.

— Удивително! — възкликна тя. — Нямам ни най-малка представа на какво съм способна. Мозъкът ми каза „бътерфлай“ и аз го направих. Чудя се какво ли още мога да върша?

Той имаше доста добра представа за някои от способностите ѝ, но предпочете да не ги казва на глас. Вместо това отвърна:

— Защо си толкова изненадана? Та нали оня ден скочи в басейна при акулата?

— Онова беше само разхождане на акулата. А това тук е различно — отново го дари с невероятно чаровната си усмивка. — Чудя се какво ли друго зная?

Преди Грег да успее да ѝ предложи нещо наистина интересно, тя отново му се изплъзна и се отправи по гръб към брега, където ги чакаше Доджър и обикаляше нетърпеливо напред-назад. Щом стигна плитчината, тя спря, изправи се и отметна назад късата си коса, от която се плъзна тънка като паяжина струйка вода и проблесна под лунната светлина.

С късата си, прилепнала от водата коса, Лъки изглеждаше млада, до болка ранима и на светлинни години далече от жената, която бе намерил в колата. Грег доплува до нея и се изправи, неспособен повече да издържа на повика на желанието си. Стига толкова забавления и отклонения.

— Лъки — прошепна, сграбчи ръката ѝ, а после я обгърна през кръста, за да парира напора на океана.

— Недей — прошепна тя, но не се опита да се отскубне.

— Какво недей?

Не можеше да устои на изкушението да не я подразни. Тя беше толкова сладка, толкова горда с късата си коса и изпълнена с такъв ентузиазъм за живот, въпреки всичко, което бе преживяла.

— В момента си мислиш как да ме целунеш. Веднага го усещам.

— В интерес на истината, скъпа — ухили се той, — целувката не е всичко, за което си мисля, но би могла да бъде добро начало.

Очите ѝ се разшириха. Плъзна поглед към широките му гърди, а после още по-надолу, където тъмната вода скриваше напрегнатата му мъжественост. *За тази игра са необходими двама* — реши той. Заразглежда всеки сантиметър от лицето ѝ — от огромните, изразителни очи, през деликатните извивки на бузите, чак до долната ѝ устна, която винаги бе намирал за изключително предизвикателна. После погледът му се спусна към раменете ѝ, проследи широките презрамки на банския и стигна до сочните ѝ, налети гърди. И до очерталите се под мокрия плат зърна.

Вдигна поглед към зелените ѝ очи. Те се взираха в него и излъчваха чувства, които не бе в състояние да определи. За миг през

главата му премина тревожната мисъл, че тя изобщо не е настроена за правене на любов. Напомни си, че днес тя бе преживяла много. Прекара пръсти през мокрите къдрици, обграждащи лицето ѝ — искаше му се да ѝ каже нещо успокоително, но не можеше да намери подходящите думи.

— О, Грег — прошепна Лъки, извърна глава и докосна с устни дланта му — неуловимата целувка беше мека и топла като нощния въздух. И неочаквано нежна.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и намериха обръснатото петно на тила ѝ. Там косъмчетата вече започваха да никнат, но засега все още бяха късички и бодливи. Очерта мястото с върха на пръста си, а с другата си ръка я придърпа към себе си.

— Грег, трябва да ти кажа нещо.

— Вече отдавна сме изчерпали лимита на говоренето, сладката ми.

Тя разтвори устни, повдигна глава и зачака целувката му. Той потъна блажено в топлата мекота на устата ѝ и изследва с език влажните стени. Ръцете ѝ се ключиха около врата му, намериха чувствителното място на тила и започнаха да го гаят — това възпламени още повече желанието му, което започна да нараства с всяка изминала секунда. Езикът му стана по-настойчив и затанцува с нейния в бесен ритъм.

Водата беше топла, тропическата нощ — още по-топла, но тялото ѝ — направо горещо. Горещината ѝ го обгърна, завихри се около корема и бедрата му и се насочи бързо натам, където гърдите ѝ докосваха неговите. Копнееше да ги види отново, да ги почувства с ръцете си, да изследва всеки милиметър от чувствената им повърхност с устните си.

Но засега се задоволи само да прокара ръце по голия ѝ гръб — те пребродиха нежната му повърхност, после се запускаха все по-надолу и по-надолу, и по-надолу, докато стигнаха до онова място, покрито от банския ѝ. Докато се усети, те вече се бяха пъхнали под мокрия плат и настанили доволно върху стегнатото ѝ задниче. Тя си пое стреснато дъх и долната ѝ устна потрепера.

Ала не се отдръпна от него. Напротив. Краката ѝ обгърнаха неговите, той пое тежестта ѝ и двамата се отпуснаха в нежните обятия на прибой, галени от възпламеняващите водовъртежи на вълните.

Кръвта пулсираше бясно във вените му. Вече едва си поемаше дъх. Без да отлепя ръце от голата ѝ кожа, той я придърпа още по-близо до себе си и изви тялото ѝ така, че да усети възбудата му. Лъки потрепера и заби пръсти в раменете му. Грег се задвижи срещу нея и започна да дразни мекотата между бедрата ѝ с втвърдената си мъжественост. Усещането беше толкова възбуждащо, че той изстена на глас. Кога за последен път бе изпитвал подобно желание към някоя жена?

Краката ѝ бяха обгърнали неговите, устните ѝ — прилепнали върху устните му. Той пъкна ръка между телата им и сграбчи едната ѝ гърда. Тя беше мека и сочна и не се побираше в дланта му. Усещаше напрегнатото ѝ зърно като чувствена перла в средата ѝ. Пулсът му се ускори до небесата, а членът му набъбна в очакване. Господи! Какво бе в състояние да му причини тази жена, без дори да се опитва!

Повдигна ръка и тежестта на гърдата ѝ го възбуди още повече. Започна да дразни зърното ѝ с палец.

— Все още ли искаш да говорим? — успя да промърмори.

Отговорът ѝ се състоеше във въздишка на удоволствие, която изпълни душата му с мъжка гордост. Тя вече беше изцяло негова. Спомни си онази нощ в гостната стая. Не, този път възнамеряваше да я прониже с пламтящото желязо на мъжествеността си, колкото може по-дълбоко. И там да остане.

Вълните ги залюляха в нежния си валс и течението леко ги придърпа. Пясъкът под краката му се раздвижи. Той я сграбчи още по-здраво, пое тежестта ѝ и се отпусна в тъмната, страстна прегръдка на нощта. И на жената върху себе си.

Като гръм посред бял ден Лъки спусна ръцете си и освободи краката му. Пльосна във водата и докато се изправяше, смотолев:

— Аз... не мога да го направя. Вече съм нов човек.

— Какво би трябвало да означава това, по дяволите?

Тя се втренчи в него с очи, които изразяваха едновременно желание и изключителна сила на волята.

— Каквато и да съм била в миналото, вече няма никакво значение. Съдбата ми даде шанс да започна всичко отначало. Този път нямам намерение да ставам уличница.

Като се опитваше да прикрие огромното си разочарование, той започна бавно да брои. Възнамеряваше да стигне до двадесет, но

издържа само до седем.

— Едва ли мога да определя поведението ти сега като присъщо на уличница.

— Как тогава ще го наречеш?

Това го свари неподготвен. Нямахте ни най-малка представа какво да ѝ отвърне. Беше бесен и на себе си, и на нея. И все пак в думите ѝ имаше известна истина. Той в действителност я смяташе за леснодостъпна и я желаше точно така, както я бе видял и онази нощ — под него, чисто гола.

— Ти ме желаеш. Аз те желая. Просто е.

— Аз не искам това — заяви тя и отстъпи две крачки назад. — Смятам да стана по-добър човек.

— Така ли? — възкликна той и посочи към гърдите ѝ, където набъбналите ѝ зърна повдигаха мократа материя на банския. — Винаги, когато си близо до мен, тялото ти изпраща послание. Прав ли съм?

Тя стисна челюст като упорито муле, готово да му хвърли един къч и поклати глава, от което тялото ѝ съблазнително потрепна и най-вече — гърдите ѝ, което го накара да побеснее още повече.

— Мога да бъда силна! Не е необходимо да се връщам към старите си навици. А пък и твоят... физически проблем...

— Какво?! — извика той и пристъпи към нея, като възнамеряваше да я сграбчи в обятията си и да я целува дотогава, докато се вразуми.

Като се препъваше, тя се изкачи на скалистия бряг. Приливът се пенеше около глезените ѝ. Доджър се приближи, за да я посрещне.

— Ами нали се сецаш, онази нощ...

— Не ми се стори да си недоволна от нещо — отвърна рязко той и в този миг му просветна какво вероятно си мисли тя.

— Не, всичко беше чудесно — призна Лъки, — само че не можа да го направиш истински. Това не беше... обичайният начин, по който се правят нещата.

Той закрачи към нея побеснял, разплисквайки водата край себе си.

— Значи искаш нещо истинско, така ли? — изръмжа, сграбчи ръката ѝ и я пхна в панталоните си. — Какво е това според теб? Призрак ли?

— Боже мой! — промълви тя.

Пръстите ѝ се склчиха около него, стиснаха го и той едва успя да се овладее. Не беше се изпразвал преждевременно от ранния си пубертет, но сега май беше на косъм от подобно излагане. От гърлото му се надигна дрезгаво ръмжене — само дотам съумя да потуши желанието си да изстене високо.

Тя издърпа рязко ръката си и заяви:

— Много малко хора получават втори шанс в живота. Но този път аз съм решила да стана по-добър и достоен за уважение човек.

С тези думи Лъки се обърна и пое нагоре по пътеката, следвана по петите от Доджър.

Сутринта Коуди седеше в кабинета на Грег. Предната вечер Сара го беше убедила да се свърже с продуцентите на популярното телевизионно предаване „Безследно изчезнали“. Никак не му беше приятно, че Лъки се е настанила в сърцето на Сара, но това безспорно бе факт. Съпругата му беше приела случая на Лъки така, както преди няколко години се бе заела да спасява застрашената от изчезване хавайска гъска „нене“. А щом веднъж Сара си навиеше нещо на пръста, нищо не бе в състояние да я спре или разубеди.

Беше се съгласил да се заеме с предложението на Сара не само защото искаше да ѝ угоди и, разбира се, да заличи неприятните спомени, но също и защото това му даваше извинение отново да види брат си. Блондинката очевидно го бе оплела здравата с номерата си по време на хипнотичния сеанс. Коуди се проклинаше, че изобщо се бе свързал с тази лекарка. Още от самото начало бе сигурен, че Лъки няма да издаде истинското си име.

— Къде е Лъки? — запита той, като се огледа — другият човек в кабинета, освен брат му бе приведената над компютъра си Рейчъл.

— В басейна с акулата — отговори Грег с почти учтив тон, но Коуди не пропусна да отбележи колко е изтощен видът му.

— С Руди, така ли? Четох за него в „Тетлър“.

— Да... е, не вярвай на всичко, което пишат вестниците — отбеляза Грег и се облегна назад в стола си. Коуди се приготви да посрещне поредната заядлива забележка, но единственото, което

последва, бе: — Какво ново си предприел за идентифицирането на Лъки?

На Коуди му стана ясно, че Лъки не е споделила с Грег разговора си със Сара. Затова си позволи да поразтегне историята, за да може да прекара още известно време с брат си. Разказа му за Гарт Брандфорд и за телевизионната програма.

— И Гарт Брандфорд съгласи ли се да поеме случая на Лъки?

— И още как. Знаеш колко убедителна може да бъде Сара, когато реши. Била ѝ е необходима само една минута, за да го убеди. Следващия четвъртък Брандфорд ще пледира пред съдия Нагата за отлагане на делото. Както се очертава, Лъки ще се мотае наоколо още поне месец. Смяташ ли, че ще можеш да се справиш с нея? Ако искаш, мога да уредя нещо.

С безразличното повдигане на рамене Грег сякаш искаше да каже: „На кого ли му пука!“, но у Коуди се прокрадна подозрението, че на брат му му пука, при това значително.

— Мога да се справя с нея — беше тихият му отговор.

— Говорих лично с продуцента на „Безследно изчезнали“ — стори ми се крайно заинтригуван. Изпратих му полицейския доклад и снимката, която направих на Лъки, когато я доведе в болницата. Сигурен съм, че са лапнали историята като топъл хляб. Жена с амнезия, открита с обувката на друга жена, загинала при загадъчни обстоятелства година преди това. А да не забравяме и връзката Пели. Попадение едно на милион!

— Лъки не може да отиде там, за да участва в предаването. Това ще наруши условията ѝ за пускане под гаранция.

— Не си ли гледал „Безследно изчезнали“? — запита Коуди и Грег поклати глава. — Не е нужно Лъки да прави нищо. Случката се пресъздава от актьори с обичайния за Холивуд драматичен привкус, а накрая показват снимки на изчезналото лице и дават телефонен номер, на който всеки, разполагащ с някаква информация, може да се обади. По този начин са открили стотици изчезнали хора.

— Сега разбирам — беше единственият коментар на Грег. Каза го, като че ли просто обсъждаха времето.

Колкото повече Грег се стремеше да показва безразличието си, толкова повече Коуди се убеждаваше, че това е само поза. Няма що! Да

не би вече да е хлътнал по Лъки? Не си ли е взел най-сетне някаква поука от живота?

Грег като че ли разчете мислите на Коуди и се въоръжи с войнствено мълчание. Но Коуди го разбираше. Брат му бе дълбоко наранен от предателството на Коуди и Джесика. Болката го караше да бъде рязък, дори груб.

— Изпратих отпечатъците на Лъки в щатите, които още не са компютризирали базата си данни. Ще отнеме известно време, но не може да не открием нещо, ако, разбира се, дотогава не се е появил някой, гледал телевизионното шоу, който да идентифицира Лъки.

— Виждал ли си я, откакто Сара ѝ е оправила косата?

Въпросът свари Коуди напълно неподготвен. Всъщност очакваше по-скоро някаква жлъчна забележка, насочена към него. Може би все пак не разбира брат си така добре, както си въобразява.

— Не съм. Качих се право в кабинета си. Но Сара ми разказа за новата ѝ прическа.

Грег се изправи и каза:

— Хайде, ела. Тя храни тюлените.

Коуди последва брат си надолу по стълбите, после тръгна до него, докато пресичаха двора, където някакъв доброволец разхождаше акулата, която Лъки бе нарекла Руди. Зад естествената стена от олеандрови храсти се намираще мястото, където се грижеха за бебетата-тюлени. Номо ги забеляза от отсрещната страна на басейна и им помахаша. Жената до него, до която стоеше Доджър, тъкмо вадеше скумрия от кофата, но когато зърна Коуди спря и се намръщи.

— По дяволите! Лъки изобщо не прилича на жената, която ти откри!

— Така е — отвърна Грег. — Освен това държанието ѝ е също така коренно различно от нейното.

Коуди се загледа в Лъки, докато тя хранеше шумните и непокорни малки тюленчета, а през това време Грег му разказа за компютърните ѝ умения и за професионалния ѝ стил на плуване.

— Има нещо много странно в тази работа. Тя изобщо не прилича на проститутка по магистралите.

Коуди не можеше да не се съгласи с този извод. Точно в този момент Лъки изглеждаше напълно естествен и уравновесен човек — беше седнала на ръба на басейна и пляскаше лекичко с дългите си

крака във водата, докато се занимаваше с едно особено приятелски настроено към нея тюленче. Никак не беше трудно да се разбере защо брат му беше хлътнал по нея.

— Май ще предпочета хипотезата си за наркотиците — отбеляза Коуди. — Намерил си я в Хана — зоната на здрача на този остров. Може ли някой да каже какво точно става там?

— Басирам се, че има един човек, който знае какво става там — и това е Тони Трейлър.

За пореден път Коуди не можеше да не се съгласи с брат си.

Когато Лъки приключи с поредната разходка на Руди в басейна, следобедът вече преваляше. Младата акула беше много по-умърлушена отпреди и за Лъки бе пределно ясно, че приятелят ѝ постепенно губи волята си за живот. Но все още ѝ се радваше и се държеше мило с нея — отъркваше се в тялото ѝ и ѝ позволяваше да си пъха ръката в устата му. Именно този ден тя откри разклатения му зъб и ето как се оказа с огромен и остър зъб от акула в дланта си.

Зъбът представляваше триъгълник, разцепен на две. Беше дълъг около пет сантиметра и очевидно се бе откършил от основата. Запита се как ли такава млада акула като Руди, на чиито тъмни тигрови окраски тепърва предстоеше да избледняват до светлобежовото на възрастните екземпляри, е изгубила зъба си и има още няколко разклатени в устата си.

Грег вероятно ще даде някакво обяснение, реши тя, докато излизаше от басейна и подаваше на Номо кислородния си апарат. Спря за момент, за да погали Доджър. От снощната сцена на плажа Грег се държеше с нея учтиво и ѝ говореше само, когато бе крайно наложително. В мига, в който бяха пристигнали в института, той я бе оставил на Номо.

Влезе в пристройката до басейна и внимателно постави настрана зъба на Руди, след което се изми и преоблече. Отсега нататък възнамеряваше да подбира по-внимателно дрехите си и да се държи прилично. Изпитваше напълно оправдана гордост, че бе устояла на изкушението снощи. Щеше да бъде много по-лесно — и божествено приятно — ако се бе отдала на Грег. Но тя не искаше той да я възприема като леснодостъпна уличница. Копнееше да бъде специална,

достойна за уважение личност и отчаянието, с което жадуваше Грег да осъзнае това, направо я плашеше със силата си.

Когато влезе в кабинета му, следвана по петите от Доджър, не го намери там. Завари само Рейчъл, която си събираше нещата и очевидно се подготвяше да излезе на разходка с изследователската лодка „Атлантис“. Лъки не обърна никакво внимание на унищожителния ѝ поглед и се насочи към компютъра на Грег.

Рейчъл се приближи зад гърба ѝ. Цялото тяло на Лъки се напрегна. Прокара нервно пръсти през влажната си коса, за да се увери, че обръснатото петно е прикрито. Рейчъл протегна ръка край нея и вдигна снимката на Джесика.

— Грег е бил луд по Джесика — направо побъркан. И все още я обича. Именно затова и досега държи снимката ѝ на бюрото си. Никоя жена не е в състояние да заеме мястото ѝ.

Трясна снимката обратно на мястото ѝ и излезе. На Лъки не ѝ бе трудно да схване какво иска да ѝ каже Рейчъл. Но пък и тя нямаше намерение да заема място то на Джесика.

— Аз не се опитвам да я повтарям — обърна се поверително към Доджър. — Искам да бъда по-добра, отколкото е била тя.

Минаха няколко минути, докато се включи в Интернет и прочете съобщенията си от електронната поща.

Изследователят от Австралия ѝ предлагаше да си пъкне ръката в устата на Руди, за да провери до каква степен акулата ѝ се доверява. Само, в случай че животното ѝ позволише това, можеше да използва хирургическия пневматичен пистолет за закрепване на перките. Тя сподели с австралиеца днешния си успех, разказа му и за зъба и го попита за причината — в случай че Грег не би могъл да ѝ отговори на въпроса.

След известно време се появи и самият Грег.

— Добро момче — потупа той Доджър и седна, без да отрони и думица на Лъки.

Намираше се само на двадесетина сантиметра от него — толкова близо, че виждаше ясно капчиците пот, оросили челото му от горещината навън. Ала със същия успех би могла да бъде и на друга планета. Когато приключи, изключи системата и започна:

— Грег, аз...

— Защо не ми каза за Гарт Брадфорд? — прекъсна я безцеремонно той.

Сянка на гняв премина през лицето му, но бързо изчезна, заменена от обичайното му, неразгадаемо изражение. Ала тя усещаше как ядът се движи в него като подземна река. Определено полагаше максимални усилия да го сдържа.

— Искях да ти кажа, но... нещата излязоха извън контрол и ти отплува нанякъде. Къде беше толкова време? Притеснявах се за теб.

— За мен недей да береш грижа. Аз мога и сам да се грижа за себе си. Не е необходимо, който и да било да се суети около мене — предупреди я той. Искаше да ѝ каже да не проявява излишно майчинско безпокойство за него и да си гледа собствената работа. — Плувах до носа и обратно. Когато се прибрах, цялата къща беше тъмна. Така че надали си се тревожила толкова.

Тя не му призна, че не е успяла да мигне, докато не го е чула да се прибира — съзнаваше, че по този начин ще го настрои още по-силно срещу себе си. Вместо това се зае да му обясни накратко какво са направили до този момент двете със Сара. Той не изглеждаше особено доволен от чутото и тя се запита дали изобщо би харесал нещо, сторено от нея, с изключение на секса. Със сигурност не притежаваше чувство за хумор. Когато се бе опитала да се пошегува с него за неспособността му да прави истински секс, той го бе взел много навътре и оттогава се бе намусил.

— Ако се съгласят да покажат историята ми в предаването „Безследно изчезнали“, сигурно някой ще ме познае, не мислиш ли?

— Вероятно — изсумтя той. — Стори ми се обаче, че искаш да бъдеш нов човек.

— Така е, но трябва да знам дали имам семейство — отвърна Лъки, но не посмя да допълни, че тя никога не би загърбила близките си, както бе направил той. — Нали и Руди по същия начин търси майка си!

— Знаеш ли какво правиш ти? Поддаваш се на проекции. Това е психологически термин, който означава, че прехвърляш чувствата и страховете си върху някой друг — в случая това е Руди. Повярвай ми, надали на майката на тази акула изобщо ѝ пука за сина ѝ. Акулите не са като китовете, които живеят на стада и се грижат един за друг.

Лъки бе сигурна, че в случая с Руди той допуска голяма грешка, но Грег вече бе набрал скорост и тя си даде сметка, че е най-благоразумно да не му противоречи.

— Акулите живеят сами. Те не са нищо повече от машини за разкъсване на всички други живи същества. А най-лоши са тигровите акули. Те ядат дори себеподобните си. Така че е много вероятно Руди да е разкъсал майка си и да я е изял.

— Но това е абсурдно! — не можа да се сдържи Лъки. — Руди не би извършил подобно нещо! Вчера Номо е забелязал акула в залива. Сигурна съм, че е майката на Руди.

— Това са Хаваите. Акулите са герои на половината от легендите на островите. И това се дължи на факта, че тук просто гъмжи от тях. Дори и да има акула в залива, тя не е майката на Руди.

— Може и да си прав — отстъпи тя, защото не искаше да си признае, че наистина *чувства* как Руди ѝ казва някои неща. Смяташе, че ще я помисли за луда. — Обаче колкото и да са лоши новините за мен, искам да знам коя съм. Трябва да открия семейството си и не мога да се отърся от усещането, че Руди мечтае за същото.

Този път Грег не се опита да спори с нея. Погледът му постепенно омекна и той бавно кимна. Обърна се, за да се заеме отново с работата си, но Лъки го спря.

— Виж това — в дланта ѝ, полиран като слонова кост, блестеше зъбът на Руди. — Пъхнах си ръката в устата на Руди и установих, че няколко от зъбите му се клатят. А този тук просто падна.

— Защо, по дяволите, трябва да си пъхаш ръката в устата на акула?

— Изследователят от Австралия твърди, че това е великолепен тест дали може за лечението ѝ да се използва пневматичен пистолет.

— Аз рискувах живота си, за да спася твоя, а сега ти го хвърляш на вятъра, като си пъхаш ръката в устата на една акула! — разкреця се той и я накара да съжалява, че изобщо му е показала зъба на Руди.

— Не съм го направила като израз на неблагодарност. Просто исках да подготвя Руди за процедурата по присаждане на перките му.

— Изобщо няма да има подобна процедура! Опитай се да го щракнеш с пневматичен пистолет и ще побеснее, преди да си се усетила! Ще трябва да вадим с рибарска мрежа онова, което остане от теб — ако, разбира се, изобщо остане нещо.

— Но Руди дори не потрепна, докато проверявах останалите му зъби, за да установя колко от тях се клатят!

Грег изкриви лице, сякаш го деряха жив.

— Значи си проверявала *всичките* му зъби?!

— Точно така! — кимна гордо Лъки. — Остри са като бръснач.

— За да те изяде с тях, мило момиченце.

Тя не реагира. Той вече беше така побеснял, че Лъки изобщо нямаше представа как да се справи с него.

— За да те изям с тях, мило момиченце — повтори Грег. — Случайно да ти звучи познато?

Тя поклати глава, като си даде сметка, че това отново е синдромът на мангустата.

Беше си страшно чко да осъзнаеш колко много неща не знаеш.

— „За да те изям с тях, мило момиченце“ е от известната детска приказка „Червената шапчица“.

— Не я знам, но си представям малка кола с червена шапчица, по-скоро гюрюк, която препуска весело през полетата със захарна тръстика. Близко ли съм до истината?

Грег поклати глава и се усмихна широко. Тя също не можа да сдържи усмивката си. Съществуваха толкова много неща, които ще трябва отново да научава. Ако той беше готов да прояви търпение, тя щеше да се радва да ги узнае именно от него.

— Защо зъбите на Руди се клатят? Каква е причината? Да не е болен от нещо?

Два удара на сърцето. Мълчание. Без съмнение той едва сдържаше ругатните си, предизвикани от нея и тъпите й въпроси. Но ако не питаше, никога нямаше да узнае.

— Руди има голям късмет, че изобщо е жив — беше краткият му отговор.

Сините му очи бяха станали стоманени. Почти чуваше как мозъкът му щрака ли щрака, мисли, но не желае да разкрива всичко. Нямаше съмнение, че новините са лоши.

— Точно така говореха всички и за мен. Че имам голям късмет. Че съм щастливка. Лъки. Писна ми да слушам подобни изявления — опита се да овладее сарказма в гласа си, но беше изключително трудно. Усещаше, че често гневът й избликва от някакви неподозирани

дълбини в душата ѝ и я кара да се държи свадливо и неблагодарно. — Моля те, кажи ми какво не е наред с Руди!

— Рибарите винаги носят в лодките си бухалки за бейзбол.

В гърдите ѝ избухна неопишуема болка, която се изкачи в гърлото и се превърна в ридание. След кратко колебание той продължи:

— Удрят рибата, докато изпадне в безсъзнание, така че да могат да я нарежат на филе, а в дадения случай — да ѝ отрежат перките.

Лъки не бе в състояние да сдържи сълзите си, затова сведе очи към отчупения зъб на Руди. Искаше да избегне изпитателния поглед на Грег. Усещаше болката на младата акула почти като своя. В този момент си даде сметка, че в някаква неразгадаема част на мозъка ѝ се намира невъзвратно наместилият се спомен за среща със смъртта по начина, по който се е случило и на Руди.

Вдигна очи към Грег и в неговите видя онова, което най-малко бе очаквала: състрадание и нежност.

— Скъпа моя, запази си зъба на Руди за късмет.

Сърцето ѝ пропусна удар и гласът ѝ потрепери.

— Как е възможно страданието да носи щастие?

Силните му пръсти се сключиха около ръката ѝ и това я върна към други моменти, когато ръцете му я бяха превеждали през поредната житейска криза.

— В древността металът е бил непознат на Хаваите. Оръжията и сечивата са били изработвани от зъби на акула. Те и до ден-днешен се наричат лейомано, което означава „направен от зъби на акула“ — стисна лекичко ръката ѝ и продължи: — Така че е напълно естествено такъв зъб да се смята за талисман, както и заешката лапичка.

Тя зяпна от изумление, като си представи окървавената лапичка на малко зайче.

— Заешката лапичка носи късмет?!

Грег се усмихна широко — белите му зъби блеснаха на фона на загорялата му от слънцето кожа. В този момент тя си даде сметка какъв голям късмет има наистина, че го е срещнала, че той ѝ помага.

— Не се тревожи — успокой я Грег. — Скоро на Руди ще му израсне нов зъб, точно както става и при хората.

Лъки не желаше да признае, че няма ни най-малка представа защо на хората им растат нови зъби, когато им опадат първите.

Потрепера вътрешно, смазана от огромното количество знания, които ѝ липсваха.

— Руди ще умре, ако не му помогна — заяви тя, като се насили да не мисли за собствените си проблеми.

— Този институт изучава тюлените-монаси, които са толкова редки, че щатът създаде резерват, за да ги запази. Тигровите акули като Руди са техният враг номер едно — обясни ѝ Грег, а във всяка сричка на думите му си личеше, че търпението му е започнало да се изчерпва.

— Той е ранен и заслужава да му бъде даден шанс да живее. Аз лично ще му прикрепя обратно перките. Обадох се на доктор Хамели и той ми каза, че разполага с неръждаеми скоби, които не се разлагат. Така че дори хрущялът на Руди да не се възстанови, перките му пак ще си останат на мястото.

— Виж какво, тигровите акули не са нищо повече от безсърдечни убийци. Само белите акули ги надвишават по брой на убитите от тях хора. Ако щракнеш Руди с този пневматичен пистолет под водата, той ще те изяде жива. И никой от нас няма да бъде в състояние да те спаси.

— Но...

— Не си и помисляй да го правиш, ясно ли ти е?

Тя сведе поглед към разполовения зъб в дланта си и се замисли за бейзболните бухалки, заешките лапички и късмета. За лошия късмет.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Това е за доброто на обществото — обясняваше доктор Карлтън Съмървил на Лъки на следващия ден, докато се разхождаха около басейна с акулата. — Колкото повече знаем за синдрома на Хойт-Меленбергер, толкова по-лесно ще бъде да помагаме на хора като вас.

Лъки нямаше никаква представа как този човек се бе промъкнал на територията на института, която се охраняваше зорко заради хора като Фентън Бюли например, но подозираше, че го е пуснала Рейчъл. В този лекар имаше нещо необичайно. Не ѝ се понрави още в момента, в който се представи. Вече се бе виждала с достатъчно доктори и бе отговорила на толкова въпроси, че ѝ стигаха за цял живот.

— Сигурна съм, че доктор Форенски няма да има нищо против да ви даде да прослушате записите, които е направила.

— Опитах се да се свържа с нея, но не можах да открия телефонния ѝ номер — вероятно не е вписан в указателя.

— Обърнете се към Коуди Бракстън. Той със сигурност знае. Именно той я откри, за да ме прегледа.

— Възнамерявам да опитам и това, но си помислих...

— Вземете резултатите от изследванията ми от болницата. Има три отделни доклада върху моя случай. Сигурна съм, че ще ви бъдат достатъчни.

С тези думи Лъки направи крачка назад, решена да влезе в басейна при Руди преди завръщането на Грег.

Беше сложила пневматичния пистолет в чантата си и възнамеряваше да прикрепи обратно перките на акулата, преди Грег да се опита да я спре.

— Постъпвате егоистично — извика след нея лекарят. — Помислете си и за другите хора с травми на главата. Напразно ще страдат — и то само заради вас!

Тя се закова на място и се обърна към него.

— Добре! Ще поговорим, но не сега.

— Кога тогава?

— Обадете ми се — отвърна Лъки и забързано се насочи към пристройката, за да се преоблече, като мислено се проклрнаше, че се е поддала на увещанията на този противен човек. Едновременно с това изпитваше и някаква вина. Никак не й се искаше друго живо същество да бъде подложено на кошмара, който тя преживя, и то само заради нея.

Облечена в новия си черен бански, с кислородния апарат на гръб и с маска, вдигната високо на челото, тя пое към басейна. Пневматичният пистолет бе пхнала в чантичката за гмуркане, която висеше на кръста й. Беше преметнала през рамо специалното устройство за задържане във водата, което сама бе направила за Руди. Откъм плиткия край на басейна я очакваха Номо и Доджър.

— Нали не си забравила да се облееш внимателно под душа? — запита Номо.

Лъки кимна, развълнувана от бащинската му загриженост. Номо многократно й бе напомнял за изключително острото обоняние на акулите. Реакцията им на парфюм или шампоан, чийто аромат им се стори противен, би била непредвидима — и най-вероятно агресивна.

Наред с всичко друго, надушват и страха. Австралийският изследовател я бе предупредил да не допуска в басейна никого, който се страхува от Руди. Когато човек се уплаши, тялото му започва да излъчва специфична миризма. Акулите много лесно я улавят, защото две трети от мозъка им е зает от обонятелните рецептори.

— Искаш ли помощ? — запита един от по-нахаканите доброволци, изпратен от морския изследователски център в Удс Хол.

От всички хора, които биха могли да влязат с нея в басейна, той би бил най-подходящ. Ала нямаше право да рискува живота на когото и да било. Трябваше да го направи съвсем сама.

— Не, благодаря. Само ми пожелай късмет.

Погали приятелски Доджър — знаеше, че както винаги, той ще обикаля басейна, докато тя излезе. Помаха на групата доброволци, които се бяха насъбрали да гледат, и спусна маската пред лицето си. После влезе във водата.

Не се страхувай! Опита се да си внуши, че Руди никога няма да я нарани. На някакво ниво на съзнанието си искрено вярваше в това, но дълбоко в нея се таеше и съмнение. Може би наистина пренася проекции — симпатизира на Руди, защото той страда също като нея.

Връщай се и забрави тази откачена идея! Но не можеше да се върне назад. Слизаше все по-надолу и по-надолу, навлизаше във все по-дълбоки води, тласкана от някаква сила извън контрола на волята си — огромното желание да помогне на Руди.

Вътре я чакаше доброволецът, който до този момент бе разхождал Руди, и ѝ помогна да прикрепят с тиксо устройството за задържане във водата около тялото на акулата. То щеше да стабилизира животното и да освободи и двете ѝ ръце, за да прикрепят почти откъснатите му перки. Щом приключиха с тази задача, доброволецът побърза да излезе от басейна. Лъки започна да разхожда Руди и да му говори. От кислородния ѝ апарат заизлизаха мехурчета.

— Ако ми позволиш да прикрепя перките ти обратно към тялото, веднага излизаш оттук — каза тя и посочи към металните пръчки на решетката, която отделяше басейна от океана.

Всеки прилив донасяше в басейна свежа вода и дребни рибки, но разстоянието между прътовете не беше достатъчно за Руди, за да избяга на свобода. Това ѝ напомни за дните, прекарани в затвора. Може и да пренася усещанията си върху акулата, но беше повече от уверена, че трябва да изпълни плана си. Мечтаеше си именно тя да дръпне лоста на решетката, да я вдигне и да върне Руди в неговата стихия — океана.

Позволи си да си поеме леко дъх — не искаше да изнервя Руди, като му показва колко е напрегната. Балончета като от шампанско избликнаха на повърхността на басейна. Докосна зъба на приятеля си, който се намираще под банския ѝ — за късмет. Този бански не бе особено практичен за гмуркане, но в него се чувстваше добре. Спомни си изражението върху лицето на Грег, когато забеляза, че е без гръб.

— Не си отвличай мисълта от основната задача — каза си на глас.

Бръкна в торбичката, окачена на кръста ѝ, и измъкна оттам знака на института. Той представляваше флуоресцентен оранжев диск с размерите на четвърт долар, а върху него бе изписано името на института и номер — 1475. Не смееше да натиска много, но успя някак си да го прикрепят върху тръбната перка на Руди. Той се изви рязко встрани със значително повече сила от обичайното.

Лъки дълбоко си пое дъх и внезапно си даде сметка колко шумно и накъсано е станало дишането ѝ. Наложил си да издиша бавно, докато

накрая мехурчетата от кислородния ѝ апарат заизлизаха равномерно. *Успокой се* — заповяда си мислено. — *Не показвай никакъв страх. Говори му така, както винаги досега.*

— Е, Руди, оттук нататък ти вече ще бъдеш номер, а не име. Ако някой някога отново те хване, ще бъдеш в безопасност — от днес си животно, защитено от закона за опазване на природата.

Не допълни, че ако открият тялото му, ще бъде изпратен обратно в института за изследване. Спря и извади пневматичния пистолет от чантичката на кръста си.

— Няма да те заболи, повярвай ми. Това нещо тук ще ти спаси живота.

Руди се втренчи в нея с окото, което тя виждаше от своята страна. То беше черно като нощта — око на свиреп хищник. Движенията ѝ бяха забавени и спокойни — добре обмислени, с цел да не го подплашат. Постави едната перка на мястото ѝ. Внезапно усети силна болка в дробовете и осъзна, че е спряла да диша. Наложил си да вдиша дълбоко въздух от кислородния апарат, за да не трепери.

— Ето, готови сме. Сега, моля те, не ми създавай допълнителни главоболия.

Сърцето ѝ биеше равномерно. Успя да хване здраво пневматичния пистолет. Насочи го към перката и стисна здраво. Щрак! Шумът от забиването на скобата в твърдата кожа на акулата се оказа необичайно силен. Руди извърна рязко глава към нея и разкри страховитата си паст, в която липсваше един зъб.

— Виждаш ли? Изобщо не те заболя, нали? — попита тя, ала Руди не изглеждаше особено убеден в това.

Тя зачака. Представи си как мощната му челюст ѝ отхапва ръката с едно смъртоносно изщракване. *Бягай оттук!* — крещеше разумът ѝ. — *Веднага!* Ала нямаше право да го изостави. Не можеше да се предаде, дори и животът ѝ да бе застрашен.

Съвсем неочаквано страхът, който се опитваше да проникне в душата ѝ, се изпари и Лъки осъзна, че е свързана с това страховито същество от съдбата. И двамата са били оставени да умрат, и на двамата е бил предоставен шанс един на милион да бъдат намерени, но ето че бяха тук — живи и заедно.

За себе си усещаше, че най-лошото тепърва ѝ предстои; че най-кошмарният миг от живота ѝ я причаква някъде в бъдещето. Ала за

Руди нямаше да има утре, ако не го спаси днес. Всички останали — включително и Грег — го бяха отписали просто като поредната кръвожадна акула, но за нея той беше сродна душа.

Руди заслужаваше да получи още един шанс да оцелее. Той не бе виновен, че се е родил акула, както и тя самата нямаше никаква вина за онова, което е била. Понякога съдбата не ти предоставя особен избор. Нима бе заслужил да му бъдат прерязани перките и да бъде оставен да се носи безпомощно по водата, докато му изтече кръвта и умре?

На тази земя не съществуваше нищо, което тя би могла да нарече свое. Дори и дрехите ѝ не бяха нейни — все още бе длъжница на Грег за тях. Нямаше абсолютно никаква вещ, която да е изцяло нейна. Дори четка за зъби. Всичко, което използваше, принадлежеше на някой друг или беше купено от някой друг.

Нямаше дори свое име.

Единственото, което имаше, единственото, което би могла да дари на Руди, бе възможността да оцелее.

— Хайде, Руди, позволи ми да ти помогна — каза Лъки и вдигна отново пневматичния пистолет, без да обръща внимание на оголените зъби на акулата, които се намираха само на сантиметър от ръката ѝ. — Позволи ми да ти донеса малко късмет!

Първото нещо, което направи впечатление на Грег, когато навлезе в територията на института, беше неестествената тишина. Дори и шумните тюлени се бяха умълчали. После забеляза насъбралата се около басейна с акулата тълпа, сред която стърчеше с една глава над всички останали и брат му. Втурна се натам с натежала от мрачно предчувствие душа и застана до Коуди.

— По дяволите!

Лъки беше в басейна при акулата и държеше нещо, което не се виждаше много ясно през проблясващата вода. Сигурно бе пневматичният пистолет. Тя, естествено, бе решила да постигне своето, без да се съобразява с него. Извика на Номо, който се намираше наблизко:

— Измъкни я оттам, преди тази акула да се е обърнала срещу нея!

— Не се притеснявай за Лъки — отвърна Номо. — Вече успя да прикрепи едната перка.

— Тя никога няма да ти прости, ако я измъкнеш от водата точно сега — добави тихо Коуди.

— Но акулата може да я разкъса само с едно изщракване на челюстите си! — възкликна Грег. Не искаше да си признае, че Коуди е прав, но повече не настоя Номо да я извади от басейна.

Беше направо бесен. И колкото повече си мислеше, че тя съзнателно му се е опълчила, толкова по-бесен ставаше. Въпреки че се беше закълел никога да не губи самообладание, в този момент то се разтваряше като мъгла във въздуха и разкриваше неочаквана и за него самия първична, необузdana ярост, която му бе напълно непозната, макар че през последните две години бе живял с непрекъснато тлеещ в дълбините на душата му гняв.

Мътните я взели! Той ѝ беше спасил живота. Беше платил и гаранцията ѝ. А тя какво беше направила? Беше се обърнала за помощ към Сара, която от своя страна бе ангажирала някакъв важен адвокат, и на всичкото отгоре сега ще правят предаване за нея по телевизията! Той самият бе предложил да ѝ помогне, да ѝ намери добър адвокат от материка, но тя бе отказала.

После започна да го дразни, като използваше тялото си и го бе довела до ръба, само за да обяви накрая, че вече е „нов“ човек. Дотук добре. Той се бе примирил и с това, убеден, че тя наистина заслужава шанс за ново начало — бе дълбоко потресен от болката, която е преживяла, докато е била малтретирана от майка си.

И какъвто си беше мекушав ѝ беше позволил отново да му влезе под кожата — за кой ли път — с този зъб на Руди. Смяташе, че е разбрала опасността. Но ето, тя бе пренебрегнала предупрежденията му и се бе прокраднала зад гърба му да свърши онова, което си е наумила. Ако заседанието не бе свършило по-рано, щеше да пропусне цялото шоу.

— Сигурно ще ти е интересно да научиш, че журналистическата карта на Фентън Бюли е невалидна — прекъсна Коуди потока на мислите му и Грег му хвърли един изпепеляващ поглед. — Прекалено голям мошеник е дори за „Нешънъл Аутрейдж“^[1]. Работи на свободна практика и си продава историйките на всеки, който желае да ги купи.

Той е авторът на писанията за Духа на Пели, които „Тетлър“ пуска в последно време.

— Плащат ли му за тях?

— Да, но не много добре. Според мен историята изобщо не си заслужава времето му, но той все още продължава да се върти наоколо.

Радостен възглас разтърси внезапно тълпата.

— Тя го направи! — извика някой.

— Руди отново си има перки! — изкрещя друг.

Ентусиазмът на тълпата бе напълно неподправен. За миг през главата на Грег премина мисълта, че този малък номер на Лъки вероятно ще донесе на института много повече дарения от всичките му лекции по морска биология, взети заедно. Но в този момент изобщо не му пукаше за парите. Болеше го, че тя не го бе послушала и бе рискувала живота си.

— Какво прави сега? — поиска да знае Коуди.

— *Откъде бих могъл да знам, по дяволите? Тя никога нищо не ми казва* — помисли си Грег, ала за нищо на света не би признал подобно нещо пред брат си. Номо се приближи към тях и съобщи:

— Лъки успя да прикрепи перките обратно на местата им. В момента смъква приспособлението за задържане във водата, за да може Руди да започне да плува сам.

— Не знаех, че се изработват такива приспособления и за акули — отбеляза Коуди.

Номо се ухили и големите му, криви зъби лъснаха.

— Не се изработват. Лъки сама го направи от няколко спасителни жилетки.

Грег леко се усмихна. Все още беше бесен, че Лъки е пренебрегнала съветите му, но същевременно не можеше да не се почувства и горд с нея. Както и неимоверно облекчен, че Руди не я схруска на един дъх.

Приспособлението изплува на повърхността, а Лъки хвана Руди под мишница. От огромното количество мехурчета Грег разбра, че тя говори нещо на акулата. Тълпата затихна в очакване, докато тя направи няколко бавни обиколки на басейна с приятеля си. Накрая го пушна и се отдръпна встрани, за да го проследи как ще заплува сам. Акулата остана за миг на повърхността, носена от подводното течение, после тупна на дъното като камък.

— О, не! — не можа да се въздържи да не възкликне Грег, заедно с всички, събрали се наоколо.

Лъки бе положила толкова много усилия, бе проявила такава изобретателност, че изобщо не беше честно да се провали точно сега. Не че той вярваше особено в спасението Руди. Перките му бяха откъснати прекалено отдавна, но би могъл поне да направи опит да плува. Заради Лъки. Това определено щеше да я накара да се почувства по-добре.

Тя, естествено не се предаваше. На повърхността избликна поредният фонтан мехурчета, после още един. Очевидно Лъки не спираше да говори на акулата. После го подхвана и го избута към плитката част на басейна, като нито за миг не спираше да му бърбри. Отново го пусна и този път той остана на повърхността и започна да прави бавни, но самостоятелни движения.

— Браво! — изрева тълпата.

Руди набра скорост и всички завикаха възторжено. Всички, с изключение на Грег. Акулата вече плуваше много бързо — стрелкаше се напред-назад из басейна, като че ли перките му никога не са били рязани. Типично, агресивно поведение на акула, което обикновено предшестваше нападение. *Излизай оттам, преди да се е обърнал срещу теб!*

Лъки изплува на повърхността точно в момента, когато Грег се втурна към ръба на басейна. Измъкна я бързо от водата, преди проклетата акула да бе решила да закуси с нея. Номо ѝ помогна да свали кислородния апарат, а Грег стоеше и я гледаше, разкъсван между желанието да ѝ се развика и копнежа да я прегърне. От цялото ѝ тяло се стичаше вода и се събираше в локва около краката ѝ. С прилепналата си коса, тя беше цялата само очи и усмивка, която би могла да разтопи и ледените шапки на полюсите.

Всички се втурнаха да я поздравяват и да ѝ казват колко е смела и умна. Ала тя не обръщаше внимание на никого — дори и на Доджър, който непрекъснато ближеше ръката ѝ. Погледът ѝ беше прикован върху Грег, усмивката ѝ беше единствено и само за него. Тя цъфтеше от щастие и задоволство. Излъчваше неподправен, детски ентузиазъм, който Грег познаваше много добре, но бе изгубил толкова отдавна, че не беше сигурен дали ще успее някога да си го възвърне отново.

— Ето че стана! Той плува сам! — възкликна тя и го прегърна през врата със зачервено от превъзбуда лице.

В следващия миг ризата му вече бе подгизнала от водата, стичаща се от банския ѝ. Той, Грег Алън Бракстън, когото тайничко наричаха студенокървно копеле, бе внезапно залят от необяснимо вълнение, което проникна през бариерата на самоконтрола му и избухна дълбоко в гърдите.

Той я притисна в отговор — позволи си да забрави яростта и да сподели триумфа ѝ, защото тя самата се радваше да го сподели с него.

— Искам да вдигна решетката и да пусна Руди — каза Лъки.

— По-добре да го оставим при нас няколко дни, за да проследим как се възстановява.

— Изключено.

Продължаваше да я държи в прегръдките си. Лицето му беше толкова близо до нейното, че виждаше съвсем ясно слепените от водата снопчета мигли. Прищя му се да я целуне още там, както си бяха до басейна, но около тях имаше прекалено много хора.

— Обещах на Руди, че ако направи поне опит да плува, ще му отворим портата, за да може да се върне при майка си.

Та тя си беше първокласно куку, за Бога! Акулите, особено тигровите, не запазват роднинските си връзки. Но сега не беше моментът за нова лекция. Очевидно някаква част от психиката на Лъки се опитваше да реагира посвоему на травматичното ѝ преживяване с майка ѝ — нейният единствен спомен от миналото.

— Добре — предаде се той. — Само че дай първо да те освободя от плавниците.

Той приклепна и започна да смъква прилепналите към краката ѝ плавници. Тя се подпря с една ръка на рамото му и започна да бърби със скорост хиляда думи в минута — обясняваше на насъбралата се тълпа колко нетърпелив е Руди да намери отново майка си. Грег си напомни, че не бива да се размеква твърде много заради нея. Тя беше психичен случай, чието решаване беше извън обсега на неговите възможности.

Плавникът се изхлузи и в този момент той зърна стъпалата ѝ. Бяха изпъстрени целите от малки белези — както изглеждаше от стари рани — с големината на гумичка от молив. Как бе пропуснал да ги

забележи през онази нощ в палатката? Сега, като се замислеше, никога не му бе хрумвало да погледне стъпалата на краката ѝ.

Мама изголи мене.

Мама ме изгори.

Исусе! Майка ѝ сигурно е горила стъпалата ѝ с цигара! Челюстта на Грег потрепера. Втренчи се в пръстите на краката ѝ — не смееше да вдигне глава и се молеше обичайният му самоконтрол отново да се завърне. Не искаше дори да си представи колко ли е страдала. Явно е била садистично измъчвана.

Дали е познала някога обичта?

Очевидно той е бил „късметлията“. Коуди го беше обичал, по-скоро — обожавал. Независимо от жестокостта на леля Сис към тях, те се бяха подкрепяли един друг. Разкъсван от противоречиви чувства, Грег си каза, че мрази Коуди. Ала не беше така. Когато най-много бе имал нужда от любов — в детството си — Коуди винаги е бил до него. Те се обичаха един друг. Интуицията на Грег му подсказваше, че Лъки не е имала такъв късмет. Не е имало абсолютно никой до нея, който да я обича и на когото да разчита.

Коуди стоеше до Номо и наблюдаваше как Грег измъква плавниците на Лъки. Никога не си бе представял, че някога ще види брат си, коленичил пред жена. *Изразът на лицето му е твърде странен* — помисли си Коуди, забелязал как Грег гледа втренчено краката ѝ. Ама че работа!

Внезапно Грег вдигна глава и погледите на братята се срещнаха. Това притесни Коуди до такава степен, че той едва не си тръгна. Но в този миг си даде сметка, че Грег изглежда напълно объркан — от лицето му струеше неподправена болка, която разкриваше цялото страдание, преживяно през последните две години.

Разпознал този поглед, излъчващ желание за близост, Коуди се втренчи като хипнотизиран в брат си. Всичко беше до болка познато. Идваше право от миналото и въплъщаваше дълбоката връзка, която съществуваше между тях. И нещо още по-силно. С всеки следващ удар на сърцето, болката в гърдите му се засилваше.

Издиша внимателно, като се опитваше да си внуши, че не е възможно Грег да произнася беззвучно познатите думи: „Задължен,

съм ти.“

Не смееше да се приближи до него — страхуваше се, че не го е разбрал правилно. Въпреки всичко в емоционалната броня, която Грег бе носил толкова упорито след смъртта на Джесика, Коуди забеляза някакво пропукване. Защо? Какво толкова се беше случило?

— Знаеш ли — прекъсна Номо потока на мислите му, — от известно време една акула обикаля непрекъснато около брега. Водолази са я зърнали вчера. Казват, че е тигрова акула и че няма класпер.

— Наистина ли?

Коуди не беше експерт по морска биология, но знаеше достатъчно за акулите, за да бъде наясно, че „класпер“ означава „пенис“, следователно въпросната акула е женска.

Прегърнал Лъки по необичаен за него, закрилнически начин, Грег я поведе към лоста, който отваряше решетката между басейна и океана. Лъки го натисна и той изскърца пронизително.

Руди се стрелна към отвора, а насъбралата се тълпа подхвана:

— Върви, Руди! Върви! Излизай оттук! Алоха! Алоха!

Руди се стрелна през канала към залива — каскада от тигрови шарки премина като комета през яркото тюркоазносиньо на океана.

— Алоха, Руди! Алоха! — крещяха всички. — Алоха!

— Гледайте, гледайте! — извика някой. — Там една акула очаква Руди!

— Лалани калалеа! — извика Номо, използвайки хавайския термин за гръбни перки, с който островитяните реагираха на появата на опасна акула.

И ето че огромна гръбна перка се вряза във вълните и закръжи около Руди. Обикаляше ли, обикаляше около него.

После и двете перки изчезнаха сред водовъртеж от пяна. Набраздените от вятъра вълни проблеснаха под лъчите на късното следобедно слънце, но от двете акули нямаше и следа.

Сред тълпата се възцари мълчание. Коуди се премести така, че да може да вижда Грег. Ръката му все още лежеше върху рамото на Лъки, но лицето му бе свъсено от разочарование. После разочарованието бе заменено от нежност — притисна я към себе си и й прошепна нещо.

— Като че ли Руди току-що се наобядва — обади се Номо.

— Така ли? — отвърна Коуди, но не откъсна очи от брат си. Още усещаше топлината на онези специални думи: „Задължен съм ти“.

— Гледайте! Ето ги! — изписка един от доброволците и посочи към естествения вълнолом от застинала лава, който защитава залива от открития океан.

— Да ме вземат мътните! — промърмори Номо. — Руди си тръгва заедно с онази акула!

[1] Outrage (англ.) — безчинство, оскърбление, обида. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Погледни това! Направо не е за вярване! — извика партньорът на Краля на орхидеите и размаха пред него един факс. — Какво си мисли, че прави тя?

Седяха в офиса, който наскоро бяха открили в Китайския квартал. Кралят на орхидеите пое факса и зачете статията в „Мауи Тетлър“.

— „Духа на Пели освобождава своя брат“ — прочете той на глас заглавието. После мълчаливо прегледа статията, като усещаше върху себе си въпросителния поглед на своя партньор. — Намирам тази история с акулата за доста забавна, не мислиш ли?

— Как пък не! — скочи на крака партньорът му. — Ако наистина намиращ това за забавно, значи имаш доста извратено чувство за хумор.

— Смятам за забавен факта, че толкова много хора все още вярват на подобни митове — заяви Кралят и се залюля назад със стола си. Напълно си даваше сметка, че скрива истинските си чувства от единствения човек, който го познаваше добре. — Пели е била богинята на огъня и вулканите — От къде на къде според теб брат ѝ е акула?

Партньорът му го изгледа кръвнишки и отговори:

— Не схващаш най-главното. Какъв гений си тогава? Трябва да ти отнемат членството в клуба на интелектуалците. Как можеш да вярваш на всичко, което пишат в този парцал? Можеш ли да си представиш точно тя да скача при някаква си акула и да ѝ прикрепя обратно перките... рискувайки живота си?

— Откакто живее при този Брактън, тя вече е нов човек — информира го Кралят.

— Да, бе, чука се с него, където завари!

Кралят едва не се огъна под потока на яростта, избликнала от гласа на партньора му. Можеше ли да очаква друго? Овладея собствения си гняв, докато приятелят му изливаше своя.

— Искаш ли да узнаеш нещо забавно? — продължи той, но тонът му изобщо не беше весел. — Братята Бракстън са се скарали ужасно, когато Грег открил, че по-малкото му братче чука жена му.

— Наистина ли? — възкликна Кралят. — И ти смяташ, че историята ще се повтори?

— И още как! Знаеш много добре каква е тя! Проблемът беше, че Краля всъщност нямаше ни най-малка представа каква е. Смяташе, че знае всичко за нея, но се оказа, че се е заблуждавал. Тя се бе обърнала срещу тях, след като ѝ бяха помогнали толкова много.

— Прочети това — неговият партньор му подаде разпечатките от записите на хипнотичния сеанс.

На Краля му бяха необходими само няколко минути, за да се запознае с цялата информация.

— Изглежда, че тя наистина не знае коя е и не си спомня нищо за миналото.

— Доста удобно, не мислиш ли?

И гласът, и изражението на партньора му издаваха скептицизъм, но Кралят не споделяше неговите чувства. Пред очите му непрекъснато изскачаше картината на малко дете, оставено на милостта на садистичната си майка. Това обясняваше доста черти от характера ѝ. Душата му се изпълни с тъга.

— Очевидно тя наистина не си спомня нищо за миналото — повтори Кралят. — Следователно нямаме причини да се притесняваме, че ще ни издаде, не е ли така?

— Прав си — отвърна партньорът му и се строполи в стола си. — Ние сме в безопасност, а тя е обречена да остане там...

— Освен ако „Безследно изчезнали“ не изрови нещо.

За Краля отдавна бе станало ясно, че тя крие нещо, че ги лъже за миналото си. Но не беше я предизвиквал да си признае, нито пък подтикна партньора си да я разпитва. Беше прекалено обсебен от нея, за да поиска да узнае истината.

— Предлагам да извадим нашия коз — заяви партньорът му.

— По-добре засега да не се показваме. Защо да рискуваме всичко? Нека разкажат историята ѝ в „Безследно изчезнали“ — ще видим дали ще се появи някой, който да я идентифицира.

— И тогава ще извадим коза, нали?

Кралят се засмя — това беше първият му истински, сърдечен смях, откакто тя го беше изиграла.

— Да, тогава ще извадим коза... и не забравяй, че и джокерът върви!

— Удобно ли се чувствате? — обърна се доктор Карлтън Съмървил към Лъки.

— Да, благодаря — тя разбърка чая си с лед с коктейлната пръчица от захарна тръстика и се втренчи в безукорния плаж пред себе си, осеян с шезлонги, обърнати към водата. Бе дошла неохотно в луксозния хотелски апартамент на доктора. — Можем ли вече да започваме? Кажете ми с какво мога да помогна на другите хора, страдащи от синдрома на Хойт–Меленбергер?

Тонът ѝ беше надменен, но лекарят не му обърна внимание.

— Прегледах изследванията ви и прочетох заключенията на другите лекари. Но все пак желая да си направя собствени изводи.

— Не искам да бъда хипнотизирана повече. Можете да използвате доклада на доктор Форенски — заяви Лъки. Нямаше никакво намерение да преживява повторно оня кошмар.

— Все още не съм успял да се добера до него. Бихте ли ме запознала с подробностите?

И Лъки му разказа за хипнотичния сеанс. Опитваше се да се убеди, че не се притеснява от наученото. Преживяното в гардероба се бе случило толкова отдавна, в един живот, който вече не си спомняше, че не е възможно да е било истина. Ала понякога посред нощ се будеше, обляна в сълзи.

Никога не забравяй, че те обичам. Къде ли е този човек? Със сигурност не е била майка ѝ. Поне това бе доказано от хипнотичния сеанс. Много ѝ се искаше да си спомни човека, произнесъл тези думи. В последно време често я завладяваше нуждата да обича и да бъде обичана.

— Съзнанието, че майка ви ви е малтретирала доста ви притеснява, нали?

— Да — призна тя и отмести погледа си от наконтения в костюм и консервативна вратовръзка доктор към плажа, където един сърфист

се носеше по вълните с изумителна сръчност. Не ѝ се говореше за преживяното.

— Постхипнотичните внушения не траят дълго — обясни ѝ той. — Точно по тази причина хипнозата не може да излекува напълно пушачите и чревоугодниците.

Лъки сви рамене. Наистина не беше сигурна дали се буди през нощта само заради спомените от кошмарното си минало. По-вероятно бе това да се дължи на настоящето. Та как да спи спокойно, когато Грег Бракстън е само на няколко крачки надолу по коридора, а и вратата му, на всичко отгоре, е постоянно отворена? Мисълта да се сгуши в обятията му бе прекалено примамлива, за да ѝ позволи да се отпусне.

— Sprawям се добре — заяви тя, едва удържайки избухването на гнева си. Защо не може да престане да мисли за Грег? — А сега ми кажете какво искате да знаете.

Той извади огромен красив бележник от куфарче, което бе толкова блестящо, че бе направо невероятно някога да е използвано. Всичко в този човек — от лъскавите му черни обувки, та чак до светлокафявата кърпичка, пъхната елегантно в джобчето на костюма му — изглеждаше чисто ново.

Лъки слушаше колкото можеше по-търпеливо, като потвърждаваше един след друг фактите — че не е изгубила обонянието си, не разпознава лицето си в огледалото, не знае името си и много други неща, които вече бяха започнали да я отегчават.

Доктор Съмървил сложи настрана бележника и извади някакви снимки.

— Искам да ми кажете кои са тези хора. Ако не знаете името, но лицето ви изглежда познато, моля ви, не го премълчавайте — поколеба се, после допълни: — Знаете ли какво е плацебо?

Плацебо ли? Плацебо. Лъки имаше чувството, че почти чува как мозъкът ѝ щрака и търси отговора. Ето го и него!

— Това е безвредно лекарство, обикновено някакво бонбонче или нещо подобно, което се дава на пациента, като му се казва, че то ще му помогне за болестта. Ако наистина помогне, значи всичко е продукт единствено на самовнушението.

— Именно! — усмихна се широко докторът. — Очевидно сте получила отлично образование. Повечето хора изобщо нямат представа за значението на тази дума, освен ако не са били в колеж.

Колеж. Тази мисъл ѝ достави огромно удоволствие. Знаеше, че Грег е защитил докторат и много ѝ се искаше да има нещо общо с него. Ала засега прекалено често правеше грешки, притесняваше се и се чувстваше като умствено изостанала.

— Някои от тези снимки са като плацебо. Много е малка вероятността да познавате хората на тях. Използваме ги, за да придадем научна достоверност на изследването — разпръсна снимките по цялата масичка и допълни: — Разгледайте ги внимателно и спокойно. После решете кого от тези хора познавате.

Тя вдигна веднага една от снимките и заяви:

— Това е доктор Хамели. Той ме лекуваше в тукашната клиника. Много приятен човек.

— Ами останалите?

Тя вдигна снимката на красива млада жена с яносини очи и тъмноруса коса.

— Изглежда ми много позната, но не си спомням името ѝ. На върха на езика ми е, но... — прекъсна наред изречението, като си даде сметка какво казва. — И преди ми се е случвало подобно нещо. Сигурна съм, че познавам тази жена, но не съм в състояние да ви кажа името ѝ.

— Защо?

— Ами, това е като моето собствено име. Там е някъде, но никога няма да излезе, независимо колко упорито се опитвам да си го спомня.

— Не се притеснявайте за това — отбеляза доктор Съмървил и сложи настрана снимката. — Типично е за синдрома на Хойт-Меленбергер.

— Така ли? — за първи път тя като че ли започна да харесва този човек. — Значи не съм сама?

— Не сте, естествено. Повечето страдащи от синдрома на Хойт-Меленбергер разпознават лицата на известни личности, но не могат да ги свържат с имена — отговори той и тя започна да се чувства по-добре. Значи има доказана причина, поради която определени лица ти изглеждат познати. — Това е Даяна, принцесата на Уелс.

— Сещам се за нея. Женена е за някакъв надут пуяк — или по-точно беше. Някаква британска кралска особа май?

— Надут пуяк ли? — засмя се доктор Самървил. — Принц Чарлз? Не бях чувал подобно определение за него, но вие сте напълно права.

— Откъде тогава знам този израз, а нея не мога да разпозная?

— Ако сте казвала достатъчно често „надут пуяк“, сте го научила наизуст — както например таблицата за умножение. Ключът е в повторението.

— Тогава защо не мога да си спомня името?

Този въпрос не ѝ даваше мира, връхлиташе я отново и отново и я караше да се чувства напълно безпомощна. И ядосана. Усещаше, че гневът нарастваше с всеки изминал ден, прииждаше като подземна река в душата ѝ и вече заплашваше да прелее. Засега Лъки съумяваше да го държи под контрол, но не знаеше докога ще ѝ стигнат силите.

— Фактът, че не можете да се спомните името, прави вашият случай уникален. Не мога да ви предложа абсолютно никакво обяснение на този проблем.

Тя мислено му благодари, че не се позова на версията за проститутката, използвала много имена, или на другата — за престъпницата, която е имала псевдоним за всяка седмица.

Продължиха да разглеждат снимките. Лъки разпозна Грег и Номо, но не можа да назове редица известни хора, в това число президента и Елвис.

— Защо не мога да разпозная лицата им, дори след като вие ми кажете кои са? — запита тя.

— Не се притеснявайте. Това е характерно за синдрома на Хойт-Меленбергер. Вероятно нямаше да познаете дори собствената си майка. Тя просто ще ви изглежда „позната“.

Лъки не беше особено сигурна, че иска да види точно майка си, но не каза нищо.

— Мозъкът съхранява информацията за хората около нас на две места. Информацията, която чуваме, се складира в една област, а онова, за което сте чели — в съвсем различна. При този експеримент вие просто виждате снимките, но не разполагате с никакви вербални указания. А това не е достатъчно, за да ги разпознаете, когато страдате от синдрома на Хойт-Меленбергер.

С всяка изминала минута Лъки харесваше все повече и повече този лекар. Той ѝ обясняваше защо толкова много неща ѝ изглеждат

познати, при все че не знаеше какви са. Освен това беше приятно да научиш, че не си сам. Не искаше да я смятат за откачалка — искаше да бъде като всички други хора.

— Имате голям късмет, че изобщо сте запазила някаква способност да свързвате визуалния образ със съхранената в мозъка ви информация.

— Какво искате да кажете?

— Никой ли не ви е казал как страдащите от синдрома на Хойт-Меленбергер обикновено „маскират“? Истината е, че изобщо не могат да запомнят ничие лице — все едно хората около тях носят маски. Например всеки път, когато се срещнем с вас, аз ще трябва да ви казвам името си. Защото вие няма да можете да ме познаете. Щом веднъж ви кажа кой съм, вие ще си спомните всичко за мен. Но способността да свързвате визуалната със съхранената информация е изгубена.

Лъки отново разбърка чая си с лед с коктейлната бъркалка и си каза, че наистина е голяма „късметлийка“. Представи си за миг, че не може да разпознава лицето на Грег и да го кара непрекъснато да ѝ казва кой е. Колко унижително! В живота ѝ имаше много неща, които не понасяше; имаше чувството, че нищо не я поддържа да продължава напред, освен достойнството и честта ѝ; ала ето — оказа се, че съществуват и други неща, заради които би трябвало да бъде благодарна.

Искаше ѝ се да научи отново колкото се може повече, и то възможно най-бързо, за да накара Грег да се гордее с нея.

— Колко време ще ми отнеме да запомня отново лицата на хората, които трябва да познавам, например президента?

— Ученето се определя от два фактора — вашата интелигентност и вашия интерес — отговори той и ѝ се усмихна окуражително. — Почти всеки мъж например може да ви изброи имената на всички играчи от даден отбор, докато жена му по-скоро ще си спомня точно каква рокля е носила на срещата им преди десет години.

— Значи човек научава онова, което е важно за него.

— Именно. Бързината, с която учите — тоест необходимия брой експонираня на картината — зависят от интелигентността ви. Мисля, че вие сте много интелигентна. Вероятно ще са необходими две,

максимум три експонирания на всяко лице и информацията вече ще бъде складирана в паметта ви. Времето, което ще ви е нужно за повторно научаване на нещата, ще бъде минимално.

Лъки се изправи и се приближи до терасата, която гледаше към плажа.

— Какво ли не бих дала, за да науча името си! Има вероятност да отида в затвора за кражба на кола, ако не съм в състояние да им кажа коя съм и защо съм карала откраднатото превозно средство.

Коуди стоеше на паркинга пред управлението и чакаше агента от ФБР. Скот Хелмър бе долетял снощи — инкогнито — и бе настоял да се срещнат извън сградата. Пълни глупости според Коуди, но се съгласи с исканията му. В крайна сметка, федералните агенти винаги са били особняци. От всичко това можеше да излезе добра история, която след години да разказва на хлапетата.

— Началник Бракстън?

Той се обърна и видя пред себе си млад пънкар с тъмна, остригана едва ли не до кожа коса, която почти липсваше над ушите му и едва стърчеше в горната част на главата. Беше накичен и с обица, представляваща череп с кръстосани кости, и се кипреше с тридневната си набола брада като рок звезда, изпаднала в екстаз от силен наркотик.

Коуди тъкмо се канеше да му прочете правата, когато пънкарят измъкна от портфейла си карта на агент на ФБР. Господи! За такива ли отиваха парите на данъкоплатците?

— Хайде да се поразходим — предложи младокът. — Аз съм Скот Хелмър и съм резидент на хавайския клон на ФБР. Тук съм заради неидентифицираната бяла особа от женски пол, чиито ексхумирани останки сте изпратили в базата ни в Куонтико. Е, ние я идентифицирахме.

— Сериозно? — не можа да сдържи възхищението си Коуди. Бяха я изпратили само преди няколко дена. А кореспонденцията, която месеци наред бе водил с полицейските управления из цялата страна, не бе довела до нищо. — И коя е тя?

Хелмър застана под двете палми, които едва успяваха да хвърлят някаква сянка над паркинга. Горещината бързо се увеличаваше, макар че денят току-що започваше.

— Тази информация е поверителна, ясен ли съм?

Тонът на това арогантно хлапе го изкарваше от кожата. Но непрекъснато виждаше пред очите си брат си, прегърнал Лъки, докато акулата отплуваше в океана. Трябваше да направи всичко, за да приключи този случай, и то колкото се може по-бързо. И да се отърве от Лъки, преди да е станало твърде късно. Не желаше Грег отново да бъде наранен.

— Ясно. Нито думица на никого.

— Добре — кимна Хелмър. — Срещаме се тук, защото първо трябва да проверя кабинета ви за подслушвателни устройства...

— Подслушвателни устройства ли? Да не би да се шегувате?

Нещо неразгадаемо злоещо в очите на Хелмър подсказа на Коуди, че пред него стои младеж, видял вероятно повече от тъмните страни на живота, отколкото човек може да си представи.

— Става въпрос за нещо извънредно сериозно. Жената, която сте открили, е Телма Овърхолт — частен детектив на „Американ Експрес“. Участвала е в екипа, разследващ измами с кредитни карти. Фалшивите карти ужилват компаниите с милиони долари всяка година, но една конкретна фалшификаторска групировка е станала изключително изобретателна в последно време... С лекота се включва във файловете на банките и издава кредитни карти, дори от типа, който трудно се фалшифицира: с холограми и снимки на притежателите. Правят удари за милиони, но щом разберат, че са разкрити, се измъкват светкавично. Оперират с кошмарна бързина и само за едно денонощие заливат света с фалшиви кредитни карти. Никой досега не е успял да проумее как го правят.

Коуди беше чувал за тази афера. Беше създала много проблеми на континента, но за щастие Хаваите не бяха засегнати.

— Да не би сега бандата да се е прехвърлила тук?

Очите на Хелмър преминаваха бързо из целия паркинг, спираха се за миг върху всяка кола, без да изпускат нищо. По гърба на Коуди пролазиха неспокойни тръпки. Хлапето може и да беше най-малко десетина години по-младо от него, но очевидно бе професионалист.

— Не, тук този проблем не съществува. Точно по тази причина и Телма Овърхолт не е била идентифицирана. Освен това е изчезнала на другия край на света — в Сингапур. Там сега е Меката на фалшификаторите. Някога се занимаваха с бижута и часовници, а сега — с кредитни карти и компютърни чипове.

— За какъв дявол тогава е дошла да се катери тук?

— Семейството ѝ твърди, че Телма никога не се е занимавала с алпинизъм. Изчезнала е безследно в Сингапур. Няма никакви данни, че си е купила самолетен билет. Паспортът ѝ не е бил сканиран при напускане на Сингапур.

— Е, и? Значи някой не си е свършил работата.

— Изключено. Спомняте ли си онова хлапе, което арестуваха, защото рисувало графити по стените? Правителството на Сингапур не отстъпи и на милиметър. Стават много заядливи, когато става въпрос за сигурността. Така че щом паспортът ѝ не е бил сканиран, как тогава се е измъкнала от страната?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Коуди, макар той лично да бе убеден, че вероятно някой чиновник е бил подкупен. — Смъртта ѝ случайна ли е била?

Някаква част от него искаше да научи истината, колкото и грозна да беше тя. Така можеше да закопчае Лъки за убийство. И може би това беше единственият начин да разруши влиянието, което тя бе придобила върху брат му.

— Съдебните лекари в Куонтико скоро ще се произнесат за причините за смъртта, но аз съм почти сигурен, че е убийство. И смятам, че онази Джейн Доу с липсващата обувка е ключът към загадката.

Коуди се поколеба, опитваше се да прецени Хелмър и накрая се осмели да каже:

— Аз имам една хипотеза.

Младежът премести наблюдателните си очи върху него и отвърна:

— Казвай.

— Лъки — така наричаме въпросната Джейн Доу — бе открита в най-забутаната част на острова по време на една от най-страховитите бури, които сме имали от десетилетия насам, почти ураган. Мисля, че малко преди това се е намирала в някоя от бараките, скрити из джунглата. Скарала се е с приятеля си и е побързала да излезне. Вероятно се е облякла набързо и не е забелязала, че обува чужда обувка. Подкарала е в бурята и неволно е паднала от пропастта.

— Това е една възможност — съгласи се пънкарят.

— Предполагам, че този приятел принадлежи към мафията. Нали сте чували за хавайската мафия? — запита Коуди и Хелмър кимна. — Подозирам, че те имат някакво участие в тази афера с фалшификациите.

Хелмър отново кимна — очевидно идеята му допаднаше все повече и повече.

— Възможно е те да са отвлекли Телма Овърхолт и да са я държали в някое затънтено място като това, за което ми споменавах, за да я принудят да им издаде източниците си — или нещо подобно. После са я убили и са захвърлили тялото ѝ в храсталаците.

Коуди се замисли и отбеляза:

— От най-близкия път до мястото, където беше открита, разстоянието е доста голямо, при това теренът е стръмен. Били са необходими поне двама души, за да я изнесат дотам.

— Тази област е пълна с алпинисти, нали така? — запита Хелмър и Коуди кимна. — Обвили са я в някакво платнище. После бързо са се освободили от тялото ѝ, когато наоколо е нямало жива душа.

— Обувката вероятно е изпаднала още в скривалището им — продължи Коуди, вече набрал скорост. — И някой я е хвърлил в гардероба, като си е мислел, че е на Лъки.

Изречението на Хелмър стана скептично. Слънцето просветваше и се отразяваше в почти голата му глава и в пиратската облица.

— Телма Овърхолт е починала преди повече от година. Наистина ли смяташ, че тази обувка е стояла толкова време в гардероба на — как ѝ беше името — Лъки, без тя да я забележи и изхвърли?

— Защо не? В повечето от онези колиби в джунглата няма течаща вода. Използват цистерни и бидони. Доста примитивно е. Хората не живеят в тях през цялата година, с изключение на неколцина художници и писатели.

— Значи скривалищата се използват предимно от контрабандисти и пласьори на „Чудото на Мауи“, така ли?

— Точно така. Не държат кой знае колко неща в онези бараки. Един-два комплекта дрехи за преобличане, малко консерви и... май с това се изчерпва всичко. Лъки не е обърнала никакво внимание на тази обувка до нощта, когато си я е обула по погрешка.

— Вероятно си прав — бе принуден неохотно да признае пънкарят.

Коуди се усмихна широко, щастлив, че е успял да разгадае защо Лъки е носела обувка на жена, умряла преди повече от година.

— Смятам, че Лъки е замесена с някого от хавайската мафия. Точно по тази причина той не е дошъл да я идентифицира. Би трябвало да обяснява надълго и нашироко какво е правел по това време в джунглата.

— Възможно е — отново се съгласи Хелмър. — А един от водачите на мафията тук е Тони Трейлър.

— Знаех си! — плесна се Коуди по челото. — Трейлър проявява прекален, дори подозрителен интерес към този случай. На колко искаш да се обзаложим, че Лъки е негова приятелка?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Е, сега ще сърбате, каквото сте дробили!

Огромната доза сарказъм в гласа на Рейчъл прозвуча злоещо над целия басейн, където няколко доброволци полагаха грижи за осиротелите тюленчета. Всички вдигнаха глава към колежката на Грег. Лъки хвърли поглед на Номо, който тъкмо я беше докарал от срещата ѝ с доктор Съмървил. За първи път след катастрофата тя се чувстваше по-щастлива, защото вече разбираше донякъде какво не е наред с нея.

— 1475 е бил забелязан — обяви Рейчъл.

Лъки не можа да сдържи усмивката си, макар да бе повече от очевидно, че Рейчъл ѝ е ядосана.

— Руди е все още жив? Фантастично!

Рейчъл така я изгледа, че Лъки се смръзна, като за пореден път си даде сметка колко много я мрази тази жена.

— Прегризал е теленото заграждение на Таканага и е изял известно количество опакапака.

— Опакапака означава „риба“ — обясни Номо и се приближи до Лъки. — Таканага има рибна ферма.

Ферма ли? При думата „ферма“ Лъки си представи ширнали се полета пшеница или захарна тръстика. По-късно ще трябва на всяка цена да пита Номо.

— Значи Руди се чувства по-добре, щом отново ловува. Ние не можахме да го накараме да хапне нищо.

— Изпускаш най-главното — сръза я презрително Рейчъл с надменно изражение. — Институтът разчита на добрата воля на тези фермери. Те ни снабдяват безплатно с риба. А сега са бесни, защото сме освободили една безполезна акула...

— Руди просто се е подчинявал на инстинктите си — прекъсна я Лъки. — Освен това акулите не са безполезни. Тяхната имунна система е по-добре развита от нашата. Те не се разболяват от рак. Учените ги изучават с надеждата чрез тях да се сдобият и с лекарство против СПИН. Видях го по Интернет.

Рейчъл се завъртя на пети и се отдалечи, предоставяйки на Лъки да разгледа шарките на маскировъчната риза на гърба ѝ. След освобождаването на Руди враждебността на тази жена се бе засилила до такава степен, че Лъки не се осмеляваше да се качи в кабинета на Грег, ако тя беше там.

— Не съм искала да причинявам неприятности на никого — обърна се тя към Номо, натъжена от загриженото му изражение. Той се държеше добре с нея, опитваше се винаги да ѝ помогне и не я караше да се чувства глупаво, когато нещо не ѝ беше ясно.

Номо я отведе към един страничен вход, където няколко камиона разтоварваха дневната доставка от риба.

— Ти не си причинила никакви неприятности — каза ѝ той. — Неприятностите вече си бяха тук, когато ти се появи. Само че Рейчъл отказваше да ги види.

— Какво да види?

Номо я изгледа сериозно, което бе твърде необичайно, като се има предвид, че през повечето време той се усмихваше.

— Грег никога няма да обикне Рейчъл. Тя чака търпеливо още откакто почина Джесика. Когато ти освободи Руди, тя тъкмо се беше прибрала в института. Забелязах я как стои встрани и ви наблюдава с Грег.

— Не е имало нищо интересно за гледане — отвърна Лъки, но не посмя да срещне настойчивия поглед на Номо.

Нещо се беше случило в този ден — нещо, което все още не можеше да определи. Оттогава насам Грег се държеше с нея по-мило, проявяваше значително повече разбиране. И нито веднъж не бе отварял дума за секс, нито бе настоявал по какъвто и да било начин.

— Стига си се затваряла в себе си! — заяви Номо. — Наистина ли смяташ, че нищо не се е случило или просто го казваш, защото ти е неудобно да го споделиш с мен? Ако не разкриеш душата си, с нищо не мога да ти помогна.

На Лъки вече ѝ стана ясно защо Номо е толкова популярен сред доброволците. Възрастният мъж винаги разбираше проблемите на хората до себе си.

— Грег е нещо много специално за мен... не мога да ти обясня колко специално. Предполагам хората си мислят, че... — направи

пауза, за да намери подходящата дума — имаме любовна връзка, тъй като живея при него, но мога да те уверя, че не е така.

Дори и да беше изненадан с нещо от това откровение, Номо с нищо не го показа. Просто замълча и без да я насилва зачака да продължи.

— Не искам да бъда нито евтина проститутка, нито Духа на Пели. Просто искам да бъда човек, достоен за уважението на Грег — призна си тя. — Човек като Рейчъл Конвей. Тогава Грег ще...

— Какво?

— Ще ме харесва... ще ме харесва истински. Нямахте сили да произнесе думата „обича“, но подозираше, че Номо много добре разбира какво има предвид.

— Той те харесва — отвърна тихо Номо. — Обикновено по това време на годината той не излиза от кабинета си — каталогизира резултатите от изследванията на китовете и се подготвя за завръщането им през зимата. Тюлените оставя на доброволците. Ала откакто ти си тук, той е долу през цялото време — симпатичното лице на възрастния човек се озари отново от характерната му, широка усмивка. — И не за да проверява какво правят тюлените!

— Наистина ми се иска да вярвам, че за него съм специален човек — призна си Лъки, макар че според нея необичайното поведение на Грег се дължеше единствено на чувството му за дълг и на физическото привличане между тях.

— Ти наистина си специална за него — увери я Номо. — Просто не го вярваш. Необходимо е отново да влезеш във връзка с вътрешния си дух. Ще отнеме известно време, но ще стане.

Вървяха към сградата, където се полагаха грижи за най-малките тюленчета. Тази сутрин една лодка беше докарала новородено тюленче, което трябваше да бъде често наглеждано.

— Какъв беше Грег, когато го видя за пръв път? — запита Лъки.

— По онова време Грег беше дълбоко ранен душевно и се беше запътил с бясна скорост надолу. И в това няма нищо чудно. Леля му беше лоло — луда. Изобщо не трябваше да й поверяват попечителството над тези момчета. Беше си непоправима комарджийка. Нищо друго нямаше значение за нея. Ако момчета си отвореха устата за каквото и да било, тя им избиваше зъбите.

— Никой ли не направи нищо, за да им помогне?

— Опитвахме се да ѝ отнемем момчетата, но Сис не ги пускаше — отговори Номо и вдигна ръце. — Защо? Никой не би могъл да каже. Тя дори и не се преструваше, че ги иска. Беше си лоло — и толкова.

— Но те са израснали достойни мъже. И двамата са...

— Повредени — прекъсна я Номо. — Не си въобразявай, че не са. Когато в детството си хората не получават любовта, която им се полага, като израснат се повреждат — стават неспособни да обичат и да приемат любовта. Коуди се справи по-добре, защото Сара много му помогна. Но същото не може да се каже за Грег — Джесика не се оказа особено сполучлив избор.

— Какъв е бил проблемът с нея? — поинтересува се Лъки и си спомни, че Сара я бе нарекла „кучка“.

Номо сви рамене и отвърна:

— Казват, че страдала от хронична депресия, но на мене ми се струваше напълно превъртяла. Винаги се тревожеше за нещо. От мухата правеше слон. На всичко отгоре ревнуваше Грег от всичко — дори от Института за морски изследвания или от спасителния отряд. А брат му направо възприемаше като заплаха.

Та какво лошо може да има в това да споделяш Грег с някой друг? Лъки би била поласкана да бъде част от семейството на Сара и да има роднини, които да се тревожат за нея. Да споделяш означава да имаш семейство.

Номо се закова на място и се загледа сериозно в нея.

— Грег се нуждае от теб, Лъки. Ти можеш коренно да промениш живота му.

Преди да успее да каже каквото и да е, от другата страна на басейна се появи самият Грег. Говореше на някого от помещението за бебета тюлени. Когато двамата с Номо влязоха там, тя зърна едно миниатюрно тюленче, на не повече от двадесет и четири часа, което някаква доброволка държеше в скута си.

— Не мога да я накарам да суче — оплака се момичето, като поднасяше към устата на животинчето шише с биберон, но то извърна глава. — Опитвам се, откакто съм постъпила на смяна, но тя отказва да докосне биберона.

— Тя е в доста лошо състояние — отбеляза Грег. — Ако не яде, ще умре.

— Дайте аз да я поддържа — предложи Лъки и момичето с радост ѝ връчи тюленчето.

Животинчето бе с размерите на футболна топка и надали тежеше повече. Лъки никога не беше държала нещо толкова меко. Козината му имаше цвета на пясък и беше мека като кадифе. Личицето, което се виждаше в нея, имаше черно като копче носле и дълги мустачки като котенце.

Очите на тюленчето я развълнуваха до дъното на душата. Широки. Нетрепващи. С цвят на разтопен шоколад. Нажалени. Прецениха я и мъничкото му телце се сгърчи. Очевидно то се ужасяваше да бъде докосвано от още един човек. Откакто майка ѝ бе изчезнала, около нея се въртяха само човешки същества с различни лица и миризми. Малкото същество измяука. Жалостивият и сърцераздирателен звук като че ли казваше: *Ти не си моята майка.*

— Защо не ѝ измислиш име? — предложи Грег.

— Абигейл — отвърна Лъки, без да се замисли нито за миг. После се усмихна на тюленчето и го притисна в обятията си, чудейки се как да му помогне. — Името е малко дългичко за такова дребосъче, но ти ще пораснеш.

— Няма да може, ако не яде.

— Какво се е случило с майката на Аби?

Грег се намръщи така, че веждите му почти скриха очите. После отговори:

— Изяла я е акула. Веднага след раждане тюлените са много слаби и стават лесна плячка. Обикновено хищниците изяждат и бебетата, но този път лодката е успяла да прибере Аби.

Нещо стисна Лъки за гърлото. Тя си спомни остриите като бръснач зъби на Руди. И въпреки всичко не можеше да си представи, че Руди би могъл да разкъса тюлен.

— Не е бил Руди, малката ми. Била е някоя лоша акула.

Грег постави ръка на рамото на Лъки и поклати глава.

— Такива са законите на майката природа. Акулите са хищниците на океана. Тюлените-монаси като Аби са застрашен вид и техният най-голям враг са акулите. Не можем да направим нищо по въпроса.

Лъки отново сведе поглед към личицето на тюленчето — тъжните му очи сякаш молеха да се върне майка му. Ала тя вече бе

мъртва и Лъки не можеше да стори нищо, за да я доведе обратно. Започна да гали розовото му коремче с палец и да описва малки кръгчета около все още меката пълна връв. Бебето въздъхна изтощено и клепачите му се притвориха.

Лъки прошепна на Грег:

— Може би не ѝ харесва гуменият биберон на шишето.

— Вече се опитахме да ѝ дадем кондензирано мляко върху пръчка от захарна тръстика — обади се Номо от другия край на помещението.

— А какво ще кажете за пръста ми? — запита Лъки и вдигна кутрето си.

— Заслужава си да опитаме всичко — отвърна Грег, макар че не беше особено уверен в успеха.

Лъки седна до масата с Аби в скута си, а Грег изля съдържанието на шишето в една купичка. Тя натопи кутрето си в млякото и усети, че е топло. После леко докосна с пръста си устните на тюленчето. Аби извърна глава, като че ли казваше: *Не се и опитвай. Ти не си моята майка.*

— Ако не сучеш, няма да станеш голям тюлен и да си играеш с Харпо.

Грег я изгледа така, сякаш бе превъртяла, а после се засмя. Представата за огромния мамут от детските филмчета с такова миниатюрно същество в ръце развесели и нея. Неочакваният смях накара Аби да се огледа, да надигне главица и да отвори леко уста. Без да губи нито миг, Лъки пъкна кутрето си вътре.

Аби я изгледа стреснато. Малкото ѝ, подобно на цветче езиче, близна колебливо пръста. После още веднъж. И още веднъж. Лъки бе напълно уверена, че никога не е усещала нищо толкова меко. Така сърцераздирателно сладко.

— Браво, моето момиче. Ето, опитай се сега да сучеш.

И започна да топи непрекъснато кутрето си в купичката с мляко. След няколко минути Аби започна действително да суче. Лъки я притисна още по-силно в обятията си, гушна я, дари я с топлина. От все сърце ѝ се искаше да може да върне майка ѝ.

— Някои хора притежават природен талант да се разбират с животните, нали, Грег? — обади се Номо, широко усмихнат.

Лъки хвърли тайничко поглед към тъмносините очи на Грег, изключително доволна от себе си.

Лицето му излъчваше смесица от гордост и нежност. Сложи ръка на рамото ѝ, стисна я леко и каза:

— Ти наистина имаш талант, няма спор. Някои хора просто се раждат с такава дарба.

Тя му се усмихна и по лицето ѝ се разля истинско блаженство. Точно това беше начинът, по който искаше да се чувства... по който искаше Грег да се отнася към нея. Като към нещо специално.

— Обичам животните — каза тя.

Всъщност много ѝ се искаше да каже, че обича него, но не искаше да разрушава магията на мига.

Грег се приведе по-близо до нея, без да сваля ръка от рамото ѝ и допълни:

— Следващата седмица отиваме до мястото, където се раждат малките. Ако искаш, ела с нас — тъкмо ще видиш къде се е родила и Аби.

— С най-голямо удоволствие — отвърна тя, а наум допълни: *За мен е истинско удоволствие да съм с теб, да съм част от живота ти.*

— Ето къде сте били! — извика Рейчъл, застанала на прага. — Грег, трябва да поговоря с теб.

Тонът на Рейчъл би превърнал дори пясъка в лед. Когато погледна Лъки, лицето ѝ не изразяваше нищо, освен презрение. Грег се надигна спокойно — очевидно ни най-малко не бе впечатлен от тона ѝ. Излезе от помещението, без да промълви и думица, а Номо вдигна очи към тавана от досада.

Изминаха два часа, преди Лъки успее да убеди упоритата малка Абигейл, че шишето с биберона не е по-лошо от кутрето ѝ, но накрая тюленчето го пое. Пресуши го до дъно, а после издаде тъничък вой, който накара Номо да се засмее и да увери Лъки, че един ден този звук ще се превърне в пълноценен рев на зрял тюлен.

За втори път от катастрофата насам Лъки изпита чувство на въодушевление, което както вече бе разбрала, бе гордост. Развълнува се, когато видя как Руди отплува на свобода, но сега беше още потрогателно. В това бебе, в това толкова мъничко и беззащитно същество имаше нещо, което буквално разкъсваше сърцето ѝ.

Един доброволец надникна през прага и съобщи, че Грег иска да види Лъки. На нея никак не ѝ се щеше да изоставя Аби, която подремваше между две храненияя.

— Ще извикам някого да заеме мястото ти — заяви Номо и вдигна Аби. — И без това вече прекалено дълго стоиш тук. Не искам тюленчето да се привърже към теб до такава степен, че да не позволява на никой друг да го храни. Това ще се случи неусетно, ако не внимаваме.

Докато се качваше по стълбите към кабинета на Грег, Лъки усети, че мирише като коза. На полата ѝ имаше огромно мокро петно, където Аби се бе изпишкала, преди да успее да подложи някаква кърпа. Със сигурност нямаше вид на специален човек, но се чувстваше... е, чувстваше почти важна.

От катастрофата насам бе изгубила всякаква представа за какво да се моли, накъде да насочи мислите си. Всеки ден на бял свят излизаше по нещо ново за нея, обикновено грозно и плашещо, и се опитваше да я съкруши за пореден път. Ала след освобождаването на Руди душата ѝ, като че ли беше започнала да набира необходимите сили. Бъдещето си беше все така неясно, но вече притежаваше смелостта да го посрещне с открито лице.

В мига, в който прекрачи кабинета на Грег усети, че нещо се е променило. Бяха ѝ необходими няколко секунди, за да разбере какво е то. Дипломите и наградите, които висяха на стената зад бюрото на Рейчъл, бяха изчезнали, а самото бюро също беше празно. *Боже, какво направих!* — помисли си тя, докато Доджър се приближаваше да я посрещне.

— Ще имам нужда от известна помощ тук — заяви Грег с непроницаем поглед.

— Къде е Рейчъл?

— Получила е по-добро предложение за работа на материка.

— И си е тръгнала просто така, без да се сбогува с Номо и доброволците?

— Не мисля, че беше близка с когото и да е било от тях.

Освен с теб. И аз я изгоних оттук независимо, че тя е единственият квалифициран човек, който би могъл да ти окаже някаква помощ. Познатата тежест в гърдите ѝ се завърна. Само преди

няколко мига се наслаждаваше на душевната си сила и се чувстваше по-добре със себе си. Защо причиняваше само неприятности на Грег?

Грег разбра, че заминаването на Рейчъл притесни Лъки, но на него лично изобщо не му пукаше. В последно време Рейчъл беше станала намусена и язвителна. Все по-трудно ставаше да работи с нея, а Лъки беше коренно различна. Въпреки всичко, което ѝ се беше случило, тя бе изпълнена с толкова енергия, топлина и искреност, че той не можеше да не се зарази от нея — чувстваше се така въодушевен, както не му се беше случвало от години насам.

— Имам нужда от помощта ти. Моля те да прегледаш тези заявки и да ги пренесеш тук — посочи той черния си бележник.

— Защо просто не ги въведеш в компютъра?

— Досега не съм имал време да съставя програма. Лъки му отпрати една от чаровните си усмивки, която изразяваше и немалка доза самодоволство, и заяви:

— Аз ще я направя.

Грег се опита да протестира, че ще се забавят твърде много и, че и без това е изостанал доста заради пътуването до континента с Доджър, но после реши, че възможността си заслужава да почака още малко. С нова програма работата му в бъдеще значително щеше да се улесни. Вече бе спрял да се изненадва от професионалните компютърни умения на Лъки. Щом може да се движи спокойно из Интернет, значи няма да ѝ представлява особена трудност да създаде една проста програма за института.

— Само първо да проверя нещо — каза тя и включи компютъра.

Прехапа пълната си долна устна, както винаги правеше, когато се концентрираше. Грег положи огромно усилие да се въздържа да не я целуне. Всеки път, когато я виждаше, тя го привличаше все по-силно. Беше много по-съблазнителна дори от Ева в райската градина. Бяха му необходими дни наред, докато привикне с това усещане, но накрая се бе получило. Вече не се опитваше да се бори със себе си — насочваше усилията си единствено към прикриване на желанията си.

А те вече не се проявяваха само като обикновено сексуално привличане — ако изобщо някога са били толкова прости. Владееха го

безкрайно по-силни чувства. Онова, което бе видял да се случва с акулата, наречена от нея Руди, му беше напомнило за него самия.

Беше само на тринадесет години, когато за първи път бе прекрачил прага на института. Съдията бе решил да го изпрати тук да върши общественополезен труд, вместо в поправителната колония, където подсигуряваха работници за полетата със захарна тръстика. Така се бе запознал с Номо и с няколко морски създания, които се нуждаеха от него, разчитаха на него. Окаяното им състояние му бе дало нова, по-смислена цел в живота.

Затова искаше да даде на Лъки онова, което заслужаваше — възможност за ново начало. Когато я изнесе по стръмнината, бе положил само началото — едва сега си даваше сметка за това. Онова, от което се нуждаеше тя бе посока, смислена цел в живота. И я беше намерила съвсем сама, само с лек подтик от негова страна.

В известен смисъл той негодуваше срещу независимостта ѝ — предпочиташе тя да разчита на него много повече.

Ядосваше се, когато момчетата-доброволци се надпреварваха да ѝ помагат. Дразнеше се от сърдечността на Сара към нея и от безрезервната ѝ подкрепа и, макар и да се срамуваше да си го признае, притесняваше се и от бащинската загриженост на Номо. Трябваше да гледа с по-широка душа на ситуацията — и го съзнаваше съвсем ясно.

И сега какво правеше? В мига, в който Рейчъл бе обявила, че напуска, той реши да премести Лъки в кабинета си.

— Добре, вече съм готова да започна — обяви Лъки, като прекъсна потока на мислите му.

Грег се опита да се концентрира върху организирането на данните от изследването на гърбатите китове, които Рейчъл му беше тръснала на бюрото, малко след като бе обявила, че напуска. Отне му почти час само за да категоризира информацията така, че после да може да я проучи по-лесно. Телефонът на бюрото му звънна и той го вдигна, като не пропусна да забележи, че Лъки се бе потопила изцяло в работата си, а Доджър се е излегнал в краката ѝ.

— Открих нещо доста интересно.

Беше Коуди и звукът на гласа му този път не предизвика обичайния гняв. Откакто бе открил грозните белези по ходилата на Лъки, Грег си бе спомнил колко близки бяха някога с брат си. Бе напълно невъзможно да поддържа повече враждебността, която бе

обхванала душата му като тъмна сянка от онази нощ на катастрофата насам.

— Добре, казвай — отговори Грег с необичайно щастлив тон, който обаче му харесваше. Наистина му харесваше.

Кратка тишина. Грег се запита дали пък не е изненадал твърде много Коуди. Когато бе изрекъл беззвучно оня ден израза „Задължен съм ти“, от изражението на Коуди бе очевидно, че е шокиран. Оттогава насам двамата братя не бяха имали възможност да разговарят.

— Доктор Карлтън Съмървил е истински лекар — уведоми го Коуди, — само че не работи за фондацията „Уейкфийлд“.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Докато помагаше на Лъки да излезе от колата пред ресторант „Карели“, Грег се питаше как е възможно едно обикновено отиване на вечеря да прилича толкова много на любовна среща. Та Лъки живееше при него вече почти две седмици! Но когато я покани да го придружи, за да се запознае с негови стари приятели, дошли тук на почивка, се бе почувствал твърде странно. От години не бе излизал на истинска среща. Кратките приключения с туристките, естествено, не влизаха в сметката.

— Сигурен съм, че тук ще ти хареса — говореше той на Лъки, докато вървяха към входа на крайморския ресторант. — Предлагат разкошна италианска храна. А гледката на океана при залез е направо фантастична.

Лъки не отговори нищо, но въодушевлението ѝ прозираше в очите, които бяха по-големи от всякога. И по-зелени. Носеше рокля с цвят на лавандула и с доста консервативно деколте, която Сара ѝ беше избрала за явяването в съда. Тя по-скоро прикриваше, отколкото подчертаваше примамливите ѝ извивки, но така я правеше още по-съблазнителна.

Нямаше нито грим, нито бижута — нещо, което би направило повечето жени да изглеждат твърде обикновени. Но не и Лъки. Тя беше прекарала достатъчно време под слънчевите лъчи, за да придобие равномерен загар, който хармонираше великолепно с естествения цвят на косата ѝ. В начина, по който се движеше, имаше нещо едновременно грациозно и решително — напомняше му за жена, която би се чувствала като у дома си както на тенис корта, така и върху гърба на някой кон. Неговият тип жена.

„Карели“ беше ресторант на открито във формата на клин — тесният му вход внезапно се отваряше като ветрило и даваше възможност на клиентите от всяка маса да се наслаждават на вълнуващата гледка, разкриваща се към океана. Ленивият тропически бриз се промъкваше в помещението, раздвижваше леко папратите край

стените, а от скритите високоговорители се разнасяше нежна музика. Грег хвана Лъки и я поведе през препълнената зала.

Беше още рано, но ресторантът бе пълен с клиенти, които искаха да наблюдават залеза. Жуженето от разговорите по масите замря, когато двамата прекосяха залата. Жените присвиха очи, а мъжете я проследиха с погледи от горе до долу, докато минаваше покрай тях. Тя сякаш изобщо не забелязваше оживлението, което предизвиква — взираше се в Грег с жажда и желание да му се хареса, което го развълнува неимоверно.

Алън Дънбар ги забеляза и се изправи — беше висок мъж с оредяваща медноруса коса и интелигентен поглед. Покани ги на най-добрата маса в ресторанта, която се намираще само на няколко крачки от брега. Грег представи Лъки на него и жена му — набита блондинка с изгорял от слънцето нос на име Керъл. Семейство Дънбар, които вече пиеха третия си коктейл, явно не обърнаха внимание на факта, че Грег не спомена фамилията на Лъки. Той се възползва от момента, за да поръча още по едно питие на всички.

— Погледнете залеза! — възкликна Керъл. — В Тексас никога не можеш да видиш подобно нещо.

Докъдето се простираше погледът, не се виждаше нищо друго, освен безкрайността на синьото небе и още по-сияйната морска шир. Морска птица с червени крака и с позлатени от залязващите слънчеви лъчи криле бе кацнала на един заоблен камък в края на просторния кристалночист плаж и си пощеше перата. Дори и Грег, който мразеше сантименталните сериали, трябваше да признае, че наистина има нещо изключително романтично да седиш с любимата на брега и да гледаш залеза.

С огнените отблясъци на ацтекско злато, допълнени тук-там с кървавочервени нюанси, слънцето потъна в индиговото море. Лъки се бе втренчила в гледката като хипнотизирана. Накрая от устните ѝ се изтръгна лека въздишка. После се обърна към Грег и очите ѝ създадоха такава близост, която породил неописуемо вълнение в душата му. Неизказани чувства заприиждаха на вълни между двамата и на него му се прииска да бяха сами в този миг.

— Ето защо всяка година идваме тук на почивка — информира ги Керъл и разруши магията. — Залезът на Хаваите не може да се сравни с никой друг по света.

— Не ѝ позволявайте да ви мами — обади се Алън и намигна на Грег. — Почивката ни тук е изпълнена с компромиси и за двама ни. Керъл обича да седи на плажа и да чете, а аз прекарвам дните си в екваториалната гора.

Грег наблюдаваше как Лъки слуша внимателно разказа на Алън за неговото хоби. Хаваите изобилстват със стотици растения и животни, които не се срещат никъде другаде по света. Отдалеченият архипелаг е дом на повече от една трета от птиците и растенията, които фигурират в списъка на застрашените видове. И Алън можеше да разказва за всяко от тях часове наред.

Докато сервитьорът поднасяше питиетата им и небето се обагреше с тъмно сливовото на здрача, Грег се огледа наоколо и забеляза Тони Трейлър. Той се бе загледал проташки нахално в Лъки. Грег презираше този дебел плужек. Като председател на Обединения съвет, Трейлър се преструваше на загрижен за съдбата на обикновения човек и за запазването на Хаваите за хавайците. Каква нелепост!

Защото единственото, от което всъщност се интересуваше, бе какво има в джобовите си. Грег се бе обръщал неведнъж и два пъти към него по повод замърсяването на крайбрежния риф от отпадните води на полетата със захарна тръстика. Но Трейлър, естествено, бе взел страната на големите корпоративни компании — производителки на захар, така че замърсяването продължаваше и ставаше по-лошо с всеки изминал ден.

— Днес забелязахме едно апапане — съобщи Алън. — Това е червено птиче с крива човка. Събира нектар от цветовете на дърветата като колибри.

— Сериозно? — възкликна Грег, без да изпуска от поглед Тони Трейлър. — В днешно време са останали много малко от тях — премести стола си по-близо до Лъки. — Броят се на пръсти.

— Като птицата „О“ — вметна Лъки.

— Именно! — възкликна Алън, очевидно поласкан, че Лъки споделя интересите му. Страхотно! Сега няма да могат да го накарат да млъкне. — Виждали ли си птица „О“?

Лъки поклати глава и тъмните къдрици около лицето и се залюляха.

— Не. Макар че много ми се иска да видя. Но съм чувала една да пее. Сара ми разказа за тях.

Керъл погледна Грег, като че ли искаше да каже: *Ето, че пак се започва*. Грег се познаваше със семейство Дънбар от годините си в университета. Двамата били гаджета още от гимназията и се ожениха първия ден след завършването си. След толкова много години все още продължаваха да бъдат влюбени, макар общите им интереси да бяха съвсем малко. Техният успешен брак го бе накарал да вярва, че двамата с Джесика биха могли да изградят същия тип взаимоотношения. Но се оказа, че греши.

Алън се впусна да изнася лекция върху застрашените видове на Хаваите, а Грег се поизвърна малко, за да може да наблюдава по-добре Тони Трейлър. Наперената планина сланина бе обкръжена от горили, които си умираха да важничат. До него бе седнала блондинка с изрусена коса, която се спускаше по раменете ѝ и подчертаваше бюст — очевидно плод на пластичната хирургия. Лично той предпочиташе естественото. Хвърли крадешком поглед към онова, което можеше да се види от деколтето на Лъки.

Когато вдигна очи забеляза, че Трейлър отново наблюдава Лъки. Каза си, че повечето мъже също я поглеждат тайничко, но Трейлър беше различен. Той не полагаше никакво усилие да прикрие интереса си. Хората в ресторанта явно не можеха да свържат Лъки с Духа на Пели. Подстриганата и боядисана с топло кафяво коса я променяше напълно. Но Трейлър се взираше напрегнато в нея и Грег се запита дали пък Коуди не му е казал за новия ѝ външен вид.

Дебелакът постави двете си ръце на масата и надигна обемистото си туловище. Заклати се през препълнения ресторант е изражение и походка на грубиян и се насочи към тях.

— Веднага се връщам — каза Грег и напусна компанията, която в този момент обсъждаше задълбочено завладяващите подробности около чифтосването на птиците, свиващи гнездата си на земята.

— Бракстън, какво мислиш, че правиш, по дяволите? — изсъска Трейлър, когато Грег му препречи пътя.

— Правя всичко възможно да не притесняваш гостите ми — отвърна той и сграбчи свинската ръка на големеца.

— Пусни ръката ми, идиот такъв! Искам да си поговоря с оная мръсница, която ми открадна колата.

Грег го стисна още по-силно и отвърна:

— Само се осмели да припариш до нея и ще видиш как набързо ще ти изкарам червата!

— И на кого му пука? — изхили се злобно Тони, а разширените пори на нахалното му лице се откроиха под светлините в заведението. — Моите момчета...

Грег се приближи само на сантиметър от носа на Трейлър и просъска:

— Ще разцепя челюстта ти на две и ще ти завра носа между ушите, преди който и да било от твоите горили да е успял да вдигне глава от бирата си, за да забележи, че се нуждаеш от помощ!

Цветът от лицето на Трейлър се стече надолу, а после се завърна с такава скорост, че очите му изскочиха от орбитите си. Като цар на грубияните, той не беше свикнал да бъде предизвикван от когото и да било. Изтръгна ръката си от хватката на Грег и отвърна:

— Маmicата ти, Бракстън! Много ще съжаляваш, че си ме ядосал!

Грег не се и съмняваше в това. Не познаваше по-отмъстителен тип от Трейлър — в това отношение председателят на Обединения съвет можеше да се сравни само с Хомейни^[1]. Но поне за тази вечер нямаше да закача повече Лъки.

Грег се върна на масата, отпусна се спокойно на стола и отпи от питието си. Заслуша се в разговора. Бяха стигнали до опустошенията, които причиняват мангустите на гнездящите по земята птици, в резултат на което те бяха останали катастрофално малко. Лъки изглеждаше толкова щастлива и пълна с живот. Колко сексапилна беше тази жена, по дяволите!

— Ти си?... — запита Лъки, като търсеше правилната дума.

— Аз съм ентомолог — отвърна Алън.

Грег почувства ръката ѝ върху коляното си и разбра, че тя няма никаква представа какво означава това. Отвори уста, за да намали създалото се напрежение на масата, но Керъл го изпревари.

— Насекоми — заяви през смях тя. — Алън изучава насекомите. Колкото и да ти звучи странно, от комарите се правят милиони. А от пчелите-убийци — дори милиарди.

— Комари ли? — запита озадачено Лъки. — Пчели-убийци?

— Алън работи за една изследователска компания в Тексас, която произвежда екологично чисти продукти, предназначени да

контролират популацията на комарите и другите вредни насекоми.

Лъки закима с широко отворени очи, докато слушаше, а Алън бе очевидно поласкан от реакцията ѝ. Много малко хора се впечатляваха от професията, която си бе избрал. Дори Грег намираще изучаването на насекомите за отегчителна работа, но пък и Алън не смяташе изследванията върху китовете за върха на удоволствието.

Грег се опита да хване ръката на Лъки и установи, че тя стиска зъба на Руди. Защо ли? Вероятно между нея и онази проклета акула съществува някаква телепатична връзка. Вдигна очи и отново забеляза, че Трейлър се е втренчил в нея.

— Алън направо си умира да открие лично свое насекомо — отбеляза Керъл, която явно бе започнала да се напива. Това накара Грег да направи знак на сервитьора, че са готови да си поръчат вечерята. — Всъщност това е истинската причина за обиколките му из гори галилейски, макар непрекъснато да повтаря, че просто си наблюдава птиците и се прехласва по папратите.

— Опасявам се, че не те разбирам напълно — колебливо изрече Лъки.

Очевидно тя не разбираше много неща, включително и обикновените приятелски шеги.

— Ако Алън открие насекомо, което не е каталогизирано досега, то ще бъде кръстено на него — обясни ѝ Грег. — Много често и на болестите дават имена по същия начин — погледна я в очите и се опита да ѝ изпрати мълчаливо послание. — Ако двама души открият нещо ново, тогава го кръщават на тях.

По сянката, която премина през очите ѝ той разбра, че е схванала посланието — имаше предвид синдрома на Хойт-Меленбергер.

— Хлебарката на Дънбар! Има особено звучене, не мислите ли? — изкиска се Керъл. Алън също се засмя, очевидно свикнал със закачките на жена си.

— Грег, защо не му кажеш за онези две насекоми, които са открили в косата на алпинистката? Може би Алън няма да има нищо против да ги погледне.

— Какви насекоми? И каква алпинистка?

— Преди повече от година една алпинистка паднала, докато е изкачвала Йо Нийдъл. В главата ѝ са намерени два много странно изглеждащи бръмбара — обясни Грег на Алън. — Съдебният лекар е

член на Обществото за запазване дивата природа на Хаваите, затова ги е задържал смятайки, че са от екваториалната гора.

— Успели ли са да ги опишат? Къде са те? По какъв начин се съхраняват? — засипа го Алън с канонада от въпроси.

— Никой не си е играл да ги описва. Неколцина учени смятат, че вече са описани, а други не са съгласни с тях.

— Може би са изпратили бръмбарите в лабораторията на ФБР заедно с тялото на загиналата жена? — запита Лъки.

В този момент Грег изпита благодарност към Коуди, че бе отделил толкова време да му обяснява подробностите по случая и, че по-късно той ги бе споделил с Лъки.

— Не са ги изпратили. Засега се намират в центъра на Обществото в Лахаина. Защо не наминеш утре натам, за да ги погледнеш и ти?

Керъл с престорено отчаяние вдигна очи нагоре, но Алън не й обърна никакво внимание.

— Добра идея — отвърна той.

Сервитьорът им раздаде папките с менюто и на масата се възцари тишина. С периферното си зрение Грег забеляза, че Трейлър и антуражът му напускат ресторанта. Тлъстият грубиян улови погледа му и спря за момент. Зад гърба на Лъки Грег вдигна ръка в неприличен жест.

— Какво е опакапака — запита Лъки.

— Много е вкусно. Бледорозова едра мексиканска риба — обясни й Грег, но от погледа й разбра, че тя няма спомен за вкуса на мексиканската риба, ако разбира се, някога изобщо я е опитвала.

— Ще я пробвам. Щом е добра за Руди, сигурна съм, че ще хареса и на мен — заяви тя и в очите й проблеснаха весели пламъчета.

Пожелаха „лека нощ“ на семейство Дънбар и решиха да се поразходят по брега пред ресторанта. Лъки бе завладяна за пореден път от усещането на близостта на Грег — нещо, което караше тялото й да тръпне цяла вечер. И сега отново се радваше на тази близост, на случайния допир на бедрото му до нейното, на ръката му, праметната през кръста й. Опита се да върви в крачка с него. Бяха оставили

обувките си на стъпалата на ресторанта и вървяха боси по мокрия пясък, където се плискаха леките вълни на прибоя.

Лъки вдиша дълбоко морския въздух. За пореден път изпита благодарност към съдбата, че обонянието ѝ не си е отишло заедно с паметта. Нищо не можеше да се сравни с уханието на тропическата нощ, с аромата на океана, примесен с по-тежкия, по-сладък мирис на дивите цветя. Луна, подходяща за романтична любовна среща се бе издигнала на небето още по време на вечерята, а сега се намираше в зенита си и очертаваше сребриста пътека по вълните. Ярки звезди просветваха в тъмното небе, надвесено над тях.

— Сега вече ми е ясно защо няма вампири в Италия — отбеляза Грег.

Вампири ли? Единственото, което Лъки успя да извика в съзнанието си, бе някакъв неясен образ с огромна черна пелерина и невероятно дълги зъби.

— Какво е вампир? — не се смути да го запита тя.

Тази вечер в главата ѝ бяха възникнали редица въпроси, но тя се бе въздържала да ги зададе, за да не я помислят приятелите му за глупачка. Ала Грег я познаваше така добре, както никой друг и беше наясно, че ѝ предстои да се запознае повторно с много неща.

— Вампирите са мит — вълшебна приказка.

— Като момиченцето с шапчицата?

— Да — засмя се той. — Като Червената шапчица. Тук на островите си имаме пък приказки за менехуне — дребните хора. Те са подобни на „малкия народ“ в Ирландия.

Лъки застина на място. Топлите вълни заляха пръстите на краката ѝ, а после се отдръпнаха, поглъщайки пясъка под тях.

— Ирландия? Представям си я съвсем ясно. Близко е до Англия, нали? Непрекъснато ли воюват там? — запита тя и той кимна. — Но не мога да си представя как изглежда един мене... някакъв си или пък представител на дребния народ.

— Ме-не-ху-не — произнесе той думата сричка по сричка. — Те са малки... много дребни хора.

Някаква дума затрептя в съзнанието ѝ — трябваше ѝ само секунда, за да си я спомни:

— Джуджета!

— Всъщност дори още по-малки. Но това е само фантазия. Те не съществуват в действителност, а само в съзнанието на хората, но за тях се разказват много легенди — каза Грег и посочи необятната тъмна морска шир пред тях. — Виждаш ли лунната пътека върху водата? Според легендата това означава, че менехуне танцуват върху вълните.

— Колко вълнуващо! — възкликна тя, но дълбоко в себе си се разтревожи не на шега. Не стига, че в реалния свят има да научава отново толкова много неща, а сега се оказваше, че съществува и въображаем! Нямаше ли край всичко онова, което е забравила? — Разкажи ми за вампирите. Представям си някакви големи зъби.

— Просто се опитам да се пошегувам — обясни той. — Предполага се, че вампирите са мъже с огромни кучешки зъби. Скачат върху нищо неподозиращи жени — обикновено късно през нощта, когато жертвите са заспали дълбоко — и изсмукват кръвта от врата им.

— Какъв ужас! — опита се да си представи как нечии зъби се впиват във врата ѝ, но в съзнанието ѝ се появи само зъбите на Руди. Бързо бръкна в джоба си и докосна зъба на акулата, който лежеше там. — А какво общо имат вампирите с Италия?

— Чесънът предпазва хората от вампири. Знаеш ли какво е чесън?

— Разбира се — отвърна тя без колебание. — Всяка готвачка знае какво е чесън. Но не мога да разбера как може той да предпазва от вампири?

— Ами това е просто една глупава легенда — продължи Грег, докато очите му се вглеждаха напрегнато в устните ѝ. — Опитах се да се пошегувам. Исках да кажа, че в Италия няма легенди за вампири, защото там използват много чесън. Предполага се, че миризмата му пропъжда вампирите. Спагетите тази вечер съдържаха достатъчно чесън за отпъждане на поне дузина вампири, но тъй като и двамата сме яли от тях, няма нищо лошо в това да те целуна.

Той склони глава. Лъки вдигна ръце, за да го отблъсне, но закъсня. Дланите ѝ се опряха в гърдите му, когато устните му покриха нейните и ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Заля я горещина. Неговата или нейната? Не можеше да определи.

Тялото му излъчваше мъжественост и сигурност. Тя се притисна към него и разтвори устни, за да приеме езика му, който се преплете с нейния. Усещаше под пръстите си силните удари на сърцето му. А по-

надолу, срещу полите на роклята ѝ, пулсираше набъбващата му мъжественост. *О, Боже!* — помисли си тя и застина в очакване.

Грег прекъсна целувката си и прошепна:

— Представи си, че съм вампир.

Лъки усети надигания се смях в гласа му и едва се сдържа да не се изкиска. Но в този миг устните му напипаха чувствителното място на шията ѝ. Никога не беше изживявала нещо подобно. Той я захвапа нежно и през цялото ѝ тяло премина гореща тръпка чак до пръстите на краката ѝ, които се сгърчиха върху пясъка.

— Мисля, че има известна истина в тези вампирски истории — успя да промълви.

Той спря да я целува и се загледа в нея. Неспособна да се въздържа повече, Лъки вдигна ръце и започна да разкопчава ризата му. Вече се бяха отдалечили значително от ресторанта и единствената светлина идваше само от луната над тях, но тя виждаше съвсем ясно загорелите му гърди, докато разтваряше ризата и усещаше погледа му, който следеше всяко нейно движение.

Копнееше да прокара устни по кожата му и да почувства как цялото му тяло се стяга в отговор, докато устните ѝ описват диря по здравите му мускули. Издиша леко насъбралия се от напрежението въздух и позволи на пръстите си да погладят космите на гърдите му и да започнат да дразнят набъбналите му зърна.

Желанието се надигна в гърдите ѝ като бързо напредващ прилив, усилено от дългото въздържание и я удари със страшна сила. Всяка тяхна среща изискваше все по-голямо усилие на волята, което я изтощаваше до краен предел, докато накрая и двамата бяха наясно, че онова, което трябваше да се случи, бе само въпрос на време.

След като си беше позволила да стигне дотук, вече не можеше да се върне назад. Пръстите ѝ се плъзгаха по мъжествените контури на тялото му. Сантиметър по сантиметър. Връщаха се отново и отново към тези интригуващи мъжки зърна и снопчето косми между тях. Поглъщаха мощната жизненост на тялото му.

— Ангел мой — прошепна той и сграбчи китката ѝ. — Ти ме желаеш. Защо е необходимо да го отричаш?

Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че той е прав, но не искаше да си признае, че е толкова слаба, толкова лесна. Въпреки всичко в този миг нямаше сили да го отблъсне, дори и животът ѝ да зависеше от

това. Ръката му обхвана едната ѝ гърда — гореща и безмилостна като страстта, искряща от сините му очи.

— Не можем да държим ръцете си далече един от друг. Защо да вървим срещу желанията си?

Тя не отговори нищо, но и не отблъсна ръката му. Палецът му напипа набъбналото ѝ зърно и започна да го гали през тънката материя на роклята. Конвулсия разтърси, тялото ѝ. Искаше още и още. Той отново склони глава и започна да я целува, притискайки долната част на тялото си в нейното. Горещо и твърдо.

Избухнал смях някъде нагоре по плажа върна Лъки на земята. Намираха се на обществен плаж, за Бога! Някакъв далечен глас в съзнанието ѝ подсказа, че ако сега не спре, няма да може да го направи никога. Отдръпна се и се втренчи в него. Едва си поемаше дъх и се чудеше какво да каже.

— Хайде, скъпата ми. Да се прибираме вкъщи и да скачаме в леглото.

Тя си пое дъх ѝ успя да се въоръжи със сила, за да отговори:

— Не. Аз ще спя сама.

Той застина. Изглежда я изпод полупритворените си клепачи и запита:

— Колко пъти ще трябва да преминаваме през всичко това?

— Искам да бъда за теб нещо специално.

Опита се да обясни онова, което чувства, но някак си не успяваше да намери подходящите думи. Докато работеше днес с Аби, Лъки бе започнала да си възвръща донякъде себеуважението. Но целта още не бе постигната напълно. Не желаше да прави крачка назад и да се превръща отново в жена, която разчита на секса, за да получи онова, което иска.

— Продължавам да виждам пред очите си онова лице в огледалото — допълни тя. — Не желая да бъда проститутка с изрусена коса. Не искам да се държа по начина, по който съм се държала първата нощ в палатката.

Грег не отговори нищо. Започна бавно да закопчава ризата си. Беше ѝ много ядосан и тя не го обвиняваше. Тя самата беше ядосана на себе си. Вечерта беше преминала великолепно. Първата ѝ среща. Началото на новия ѝ живот. И какво бе направила тя? Беше развалила всичко.

Той пхна ризата си в панталона и каза:

— Ти вече си нещо много специално за мен. Просто не знам какво трябва да направя, за да те убедя.

— Чувствам се много по-добре от всякога след... катастрофата — отвърна тя, но не добави, че днес за първи път се бе почувствала почти... нормална. Като истински човек, който живее собствения си живот, а не като някаква си откачалка.

Грег пое надолу по плажа, като се отдалечаваше все повече от ресторанта. Тя се прокле заради глупостта си. Защо продължаваше непрекъснато да греши? Не можеше да му се сърди, че е ядосан. Тръгна мълчаливо до него, като се чудеше какво би могла да каже, за да се извини по някакъв начин.

— Как мина срещата ти с оня доктор? Досега все не ми оставаше време да те попитам.

— Отлично — отвърна бързо тя, поуспокоена, че той не говори ядосано, макар да си даваше сметка, че видът му не беше на много щастлив човек. — Отначало не ми харесваше, но постепенно започна да ми допада.

— Така ли? Защо?

— Обясни ми доста неща за синдрома на Хойт-Меленбергер, които не ми бяха ясни.

Бяха стигнали до струпани камъни, които разделяха плажа на две части. Грег се облегна на един от тях, а Лъки застана леко встрани — този път не допусна грешката да го докосне.

— Някои от лицата, които виждам са ми познати, но не мога да ги свържа с имена. Сега вече знам причината. Някои от жертвите на синдрома не могат да си спомнят дори лицата — започна тя и се впусна да обяснява състоянието на мозъка, познато като „маскиране“. — Ще ми се наложи отново да запамята някои лица, например тези на президента и Елвис.

Грег кимна съсредоточено, но тя изобщо не можа да разбере какво си мисли.

— Притеснявам се, че съществуват прекалено много неща, които не знам. Всеки ден изникват все нови и нови. Имам чувството, че веднага след катастрофата се справях по-добре. Като че ли тогава знаех повече.

— Не бих казал. Твоят свят тогава беше твърде ограничен — включваше само една болнична стая, а после затворническа килия. Сега житейският ти опит започна да се разширява и затова откриваш все повече неща, които трябва да научиш повторно — приведи се и приятелски докосна челото ѝ с устни. — Не се притеснявай за това, скъпа моя. С времето всичко ще си дойде на място.

Щеше ѝ се да е в състояние да сподели убедеността му, ала не можеше. Нещо тъмно, злокобно премина през мозъка ѝ като едва доловима струйка дим и изчезна, преди да е успяла да го улови. Имаше нещо, което просто трябваше да си спомни. Нещо...

— Трябва да ти кажа нещо — обади се Грег и Лъки усети, че отново ѝ предстои да научи лоши новини. — Много хора ще искат да се възползват от теб — по всякакъв начин. Бъди много внимателна на кого се доверяваш.

— Сара и Номо се отнасят прекрасно с мен.

— Разбира се. Ала съществуват хора, като Фентън Бюли например, които искат само да правят пари от твоите проблеми. Нали си чела онези статии в „Тетлър“? Освен това...

— Аз не съм разговаряла с него. Някой от института вероятно му е разказал...

— Вярно е. Но ако се опита да те заговори, не казвай нищо — посъветва я Грег, поколеба се и я изгледа. — И по-добре повече да нямаш вземане-даване и с доктор Карлтън Съмървил.

— Защо? — запита разтревожено тя. — Доктор Съмървил ми помогна. Той ми обясни редица неща за синдрома на Хойт-Меленбергер.

— Вярвам ти и се радвам, че ти е помогнал да се почувстваш по-добре. Но той не работи за никакъв изследователски институт. Не помага на други хора, претърпели травми на главата. Пише книга. И тази книга ще бъде изцяло за теб.

Лъки едва успя да преглътне, като се опитваше да прикрие изненадата и разочарованието си. Защо всички искаха само да я използват? Не могат ли просто да я оставят на мира?

[1] Хомейни, аятолах Рухола (1901–1989) — ръководител на мюсюлманите-шиити. Застава начело на властта в Иран през 1979 година, когато сваля шаха с преврат. Подкрепя бунтовете на студентите

срещу САЩ (1979–81 г.), войната с Ирак и се обявява срещу свободата на словото и влиянието на Запада в страната. Известен е като един от най-реакционните управници в мюсюлманския свят. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Паркингът пред дока „Лайв Бейт“ беше препълнен, когато Коуди зави към него с полицейското си бронко. Затова паркира до пералнята „Клийн Райт“, откъдето денонощно излизаха кълба пара поради нескончаемия приток от хотелско бельо. Прескочи ниската стена, отделяща пералнята от бара, който беше притегателна точка за всички отрепки от острова. В това число и за горилите. Идеята за рая на ангелите от ада. И за една шепа добри момчета — работници от пералнята, целите облети в пот след дългата смяна край изпаренията от прането.

Ама и Скот Хелмър подбираше едни места за срещите им!... Коуди изпитваше ужас само при мисълта, че отново трябва да се изправи пред пънкаря от ФБР. След обаждането на Грег преди по-малко от час, Коуди знаеше, че този път е допуснал голям гаф. Наистина голям.

Премина през люлеещите се врати на бара и влезе вътре. Помещението беше тъмно, само над барплота светеше реклама. Обелки от фъстъци се въргаляха по пода под квадратните дървени маси, покрити с мушамы на черни и бели точки.

Корковите покрития на стените бяха заковани безразборно. Някой беше изписал с горещ ръжен следното послание върху тях: „Не можеш да убиеш човек, роден да бъде обесен“. Навсякъде около този надпис клиентите бяха закачили презервативи — някои от тях нови, други предназначени очевидно за коне или бикове, а трети с интересни цветове, които не се срещаха често в това затънтено местенце на света.

Един допотопен джубокс оглушаваше бара с песните на стария Дон Хо. Вентилаторът, провесен от тавана, скърцаше нещастно, в напразни опити да раздвижи въздуха, натежал от вонята на вкисната бира, пица в картонени кутии и тела, плачещи за баня. Коуди би дал всичко, само и само в този момент да се намираше не тук, а на път към дома си, където го очакваше Сара.

Когато очите му привикнаха с тъмнината в бара, той обходи с поглед масите, заети от тълпата работници, чиято смяна бе приключила в пет, и които се бяха отбили, за да гаврътнат по няколко чашки за из път. Въпреки униформата му, никой не го удостои с повторен поглед. Тук хората не се бояха толкова много от полицията, както на континента, защото хавайските ченгета не си даваха голям зор да следят за законността — заради туристите. Нямаше смисъл да опетняват представата за рая, като безпокоят излишно гостите на островите. И за да бъде играта честна, отношението им и към местните не беше по-различно. Понякога Коуди имаше чувството, че е по-скоро бавачка, отколкото ченге.

В другия край на салона Коуди забеляза Хелмър, който точно в този момент си поръчваше нещо на сервитьорка с панталонки от златисто ламе, изрязани толкова високо, че половината от заобления ѝ задник се виждаше. Агентът се сливаше великолепно с местната сбирщина. Приличаше на скитник от материка, който прекарва дните си в сърфинг по плажовете и се хваща на временна работа по строежите, когато започне да изостава с плащането на наема.

Коуди се запъти към него, като поздрави няколко познати муцуни и се усмихна на непознатите. Поръча си „Примо“, макар да подозираше, че ще му трябва нещо по-силно от бира, когато Хелмър изслуша онова, което имаше да му каже.

— Кабинетът ти се подслушва — осведоми го пънкарят, преди дори Коуди да е успял да се настани на дървения стол срещу него.

— Хайде бе! Сигурно се шегуваш!

— Нищо подобно — увери го Скот. — Но поне засега къщата и колата ти са чисти.

— Влизал си в къщата ми?

Господи! Как мразеше подобни работи! Имаше чувството, че е омърсен по някакъв начин.

— Ъхъ — кимна Хелмър, отпи голяма глътка от бирата си, марка „Ред Дог“, и насочи към него бутилката. — У брат ти също е чисто. Намерих само едно бръмбарче в твоята канцелария, точно под ръба на бюрото ти.

— От страната, където е столът за посетители?

— Точно там. Единственото, което е трябвало да направи човекът, който го е поставил, е да влезе при теб и да го залепи отдолу.

Коуди започна да изброява наум хората, които бяха влизали при него във връзка с Лъки: Фентън Бюли, докторът с шикозния костюм, Тони Трейлър, доктор Форенски. Всеки един от тях би могъл да го сложи.

— Тогава къде е приемателят? Щом ме подслушват, значи някой трябва да записва всичко, не е ли така?

Хелмър отпи отново от бирата си, преди да отговори:

— Кой да ти каже? Този бръмбар е чисто нов модел с обхват осемстотин метра. Приемателят би могъл да бъде навсякъде в Кахулуи — дори точно тук, където сме сега. Не можем да го открием, но това не е чак такъв проблем. По този начин ще успеем да им пробутаме информацията, която ние искаме да получат.

Сервитьорката тръсна на масата бирата на Коуди, след нея втората бира на Хелмър и накрая купичка с препечена соя. После отнесе задника си нататък с изкусни въртеливи движения, за радост и наслада на безделниците от съседната маса. Коуди си взе пълна шепа соя и започна да дъвче съсредоточено.

— Не си казал на никого, че сме идентифицирали алпинистката, нали?

Коуди поклати глава, после изгълта половината от бирата си. Как да каже на това хлапе, че е оплескал жестоко работата?

— Нека запазим тази информация в тайна, докато преценим, че е време подслушвачите да я узнаят — каза Хелмър и избърса с ръка капчиците вода, избили по повърхността на бутилката. После заяви: — Продуцентите на „Безследно изчезнали“ се съгласиха да пуснат историята на блондинката.

— Така ли? — възкликна Коуди и се поизправи в стола си. Отърваването от Лъки беше неговата най-важна задача.

— Ние си поговорихме с тях и ги убедихме да го направят — продължи Хелмър. — Можеш да говориш свободно за шоуто в кабинета си. По този начин онези, които подслушват, ще имат някаква информация, макар и напълно безполезна. Историята ще се излъчи след две седмици.

— Чак тогава? — възнегодува Коуди и погълна наведнъж остатъка от бирата си.

Дотогава Лъки ще се превърне в най-добрата приятелка на Сара и ще навлезе до такава степен в живота на брат му, че само атомна

бомба би могла да ги раздели.

— Предаването се излъчва веднъж седмично. А за подготовката на всяко издание е необходимо известно време.

Коуди се опита да привлече вниманието на сервитьорката, но тя се въртеше около масата на негодниците, които работеха за Тони Трейлър. Това му напомни, че се канеше да пита Хелмър за него.

— Нещо повече за Трейлър?

— В момента работим по въпроса.

Начинът, по който агентът се помести на стола си, подсказа на Коуди, че знае много повече, но не възнамерява да го споделя с него.

— Някакви шансове Лъки да се окаже едно от гаджетата на Трейлър?

— Възможно е — кимна Хелмър. — Той си пада по евтини изрусени блондинки с големи цици.

— Днес открих нещо интересно за алпинистката — насили се най-сетне да си признае Коуди. — Когато патоанатомът е преглеждал тялото на Телма Овърхолт, е открил два интересни бръмбара — насекоми имам предвид — в косата ѝ.

Хелмър избута настрана втората празна бутилка от бира и отбеляза:

— Не забелязах да се споменава подобно нещо в доклада по случая.

— Този факт не е отбелязан в доклада — обясни му Коуди. Хлапето го изгледа така, сякаш му бяха съобщили, че службата по съдебна медицина се ръководи от извънземни. — Тук сме в рая, човече! Нямаме съдебен лекар на пълен щат. Трупове се оглеждат в някоя от трите погребални агенции на острова. А ако излезе нещо сериозно, изпращаме тялото в Хонолулу. Този случай приличаше на обикновена злополука...

— Злополука — изплю неохотно Хелмър и Коуди остана с чувството, че пънкарят нямаше да му даде тази информация, ако той не беше повдигнал въпроса с бръмбарите. — Причината за смъртта е удар в главата, но не при падане, ударът е нанесен от остър инструмент. В момента продължават да работят върху подробностите. По-нататък ще научим и повече.

— Значи убийство. Знаех си.

И Лъки беше замесена във всичко това. Ето, че му се предоставяше причина да я прогони от живота на брат си — като я свърже с убийство.

— Не казвай на никого. На абсолютно никого! — изрече Хелмър и Коуди промърмори в знак на съгласие. — Но да се върнем към тези насекоми. Какво искаше да ми кажеш за тях?

— Алън Дънбар, който е приятел на брат ми, ги разгледа тази сутрин. Каза, че са изключително редки. Искам да кажа, *наистина* редки. Съществува само едно място на планетата, където живеят подобни видове...

— Чакай, чакай! Не сте ги изпратили в Куонтико, заедно с тялото. Защо?

Хлапетото вече се бе ядосало не на шега и Коуди не можеше да му се сърди за тази реакция. За подобна грешка не съществуваше никакво извинение.

— Бръмбарите не бяха изпратени, защото не се намираха при доказателствения материал. Съдебният лекар ги е измъкнал от косата на жертвата и ги е отнесъл в Обществото за запазване дивата природа на Хаваите, като си е мислил, че са от екваториалната гора и трябва да бъдат каталогизирани.

— Ама че гаф! Добре, че поне си се сетил за тези бръмбари!

Сега не беше моментът да си признава, че не той си беше спомнил за тях. Беше споделил с Грег за тяхното съществуване скоро след откриването на Лъки — тогава изпитваше отчаяна нужда да говори с брат си за каквото и да било.

— Оказва се, че бръмбарите идват от някакво място, наречено Жинхонг. Намира се в Южен Китай, близо до река Меконг, почти до границата с Лаос.

— Просто е невъзможно почти по едно и също време жената да е била в Сингапур, в Китай и тук, без да си е купила самолетен билет или да е преминала паспортния контрол поне на една граница — отбеляза Хелмър, помахна на сервитьорката и вдигна два пръста. — Искам да ми предадеш тези бръмбари. В Куотико си имаме съдебен ентомолог. Ще бъде добре и той да ги прегледа.

— Сериозно? Значи си имате щатен ентомолог, така ли?

Хелмър изгледа Коуди така, сякаш номерът на обувките му беше по-голям от коефициента му на интелигентност.

— Разбира се — отвърна накрая. — Дори имахме няколко, преди да ни свият бюджета. Насекомите могат да помогнат за установяване времето на смъртта, дали има следи от наркотици. А много често те са ключови за отговора на въпроса дали тялото е било местено.

— Вашият човек може да прегледа бръмбарите, разбира се, но ще направи същите изводи. Дънбар е най-големият ентомолог в нашата страна. Спечелил е буквално милиони само от насекомите.

Както обикновено, парите си казаха решаващата дума и Скот заяви:

— Значи казваш Южен Китай, а? Нещо не се връзва.

Коуди се облакът на масата и се приведе към хлапето, като се наслаждаваше на мига. Хелмър очевидно бе объркан.

— Ето и най-интересната част! Тези малки същества се срещат само в един специален вид орхидеи!

Сервитьорката пристигна с бирите им. Хелмър сграбчи своята и започна да върти бутилката между пръстите си. Коуди почти чуваше, как мозъкът на хлапето пресява фактите. Отпи голяма глътка от бирата си и накрая реши да извади и последния коз:

— Става още по-интересно! Тази конкретна орхидея е била открита едва преди няколко години, когато Китай отвори джунглите си за пътешественици от Запада. И е много рядък, застрашен от изчезване вид.

— Кой знае за тази история с бръмбарите?

— Дънбар, брат ми и Лъки — отговори Коуди, замисли се за миг и допълни: — Предполагам, че и жената на Дънбар.

— Мамка му! Защо не го обявиш по новините в шест?!

— Казах на брат ми да не...

— Ще изисквам на всеки от тях да бъде връчена специална заповед от ФБР, с която се задължават да не обсъждат с никого тази информация.

Коуди не беше чувал за подобна заповед, но не се и съмняваше, че такава съществува.

— Преди да пристигне тук, Телма Овърхолт явно е ходила в южната част на Китай.

— Абсолютно невъзможно! — възрази Хелмър. — Два дни преди тялото ѝ да бъде открито тук, тя се е срещнала с един от нашите агенти в Сингапур. Казала му е, че е напипала гореща следа към

групировката, занимаваща се с фалшифициране на кредитни карти. Планирали са да се срещнат на следващата вечер, но тя не се появила на уговореното място. Не е възможно да стигне до Китай за толкова кратко време. Трябва да има друго обяснение за тези бръмбари, намерени в косата ѝ. Искам да бъдат изпратени в Куонтико още тази вечер. Те ще ни дадат отговора на загадката.

Когато на следващата сутрин Лъки и Грег пристигнаха в института, там ги чакаше човек от клона на ФБР в Хонолулу. Той им връчи заповед да не обсъждат, да не споделят в писмена форма или по какъвто и да било друг начин нищо за насекоми, живи или мъртви, за които са чули, видели или чели и които и възможно да са обект на разследване във връзка с все още неразрешен полицейски случай.

— Какво означава това? — обърна се Лъки към Грег, когато агентът си тръгна.

— Означава, че онова, което откри Алън, е много важно и властите не желаят да изтече информация за него.

— Аз няма да кажа на никого — заяви тя и излезе, за да провери как е Аби, следвана, както обикновено, от Доджър.

След случилото се на плажа Грег се държеше на разстояние. Лъки постоянно си напомняше, че точно това иска. Но дали наистина беше така? Искрено се надяваше, че ще успее да се справи с този проблем. Бе очаквала да се появят проблеми, естествено. Дори предполагаше, че Грег ще се опита отново да я обладае, но той не го бе направил — изобщо не се бе опитал повече. Мисълта, че той я желае и че единственото, което очаква, е тя да произнесе само една думичка, бе страхотно изкусителна.

Чувстваше се толкова обърквана, че често ѝ идваше да се разпищи. Гневът внезапно избликваше от подмолите на съзнанието ѝ — и то без никаква видима причина — и на нея ѝ се налагаше да впряга цялата си воля, за да го удържи. *Не се ядосвай. Нещата постепенно ще се наредят* — успокояваше се тя.

Пъхна ръка в джоба на късите си панталонки и докосна зъба на Руди. За късмет. Снощи се бе обадил Коуди и бе съобщил, че продуцентите на „Безследно изчезнали“ са се съгласили да излъчат

историята ѝ. Ако има късмет, някой ще я идентифицира и така ще може да премахне петното от името ѝ.

— Почакай само и ще видиш! — възкликна и се наведе, за да погали Доджър. — Не само ще премахна петното от името си, но вече ще си имам истинско име. Няма да бъда повече нито Джейн Доу, нито Лъки!

Доджър я близна и впери в нея любящия си поглед, а тя се изненада от внезапно залялото я щастие. Няма да мине много време и вече ще си има минало. Изправи се и отново докосна зъба на акулата. *Дано това минало да не бъде лошо! Дано не се окаже жената в огледалото!*

Беше си съставила таен план. Е, почти никой не знаеше. Беше го споделила само с животните. Каза на Доджър, Руди, а сега и на Аби, че ако новините за миналото ѝ не се окажат срамни, тя ще остане тук, в Мауи, и ще си създаде нов живот.

Ала нямаше право да започне отначало, докато не научи истината.

Аби я посрещна шумно и запляска с малките си перки, за да я вземат на ръце.

— Добре де, добре. Почакай малко — извика ѝ Лъки, наведе се над кошарката и вдигна тюленчето. — Охо! Доста си наддала! Сигурно вече тежиш поне три килограма и половина.

Аби примигна с тъжните си очи и замляска. Като я придържаше с една ръка, Лъки извади от хладилника шише козе мляко и го сложи в микровълновата печка.

— Готово — каза тя и докосна с показалец черното носле на тюленчето. — Ей сега ще стане.

Доджър се отърка в крака ѝ — това беше неговият начин да привлича вниманието ѝ. Тя коленичи до него — не искаше кучето да се чувства изоставено.

— Доджър, това е Аби.

Кучето се отдръпна леко, застина, после бавно се приближи. Подуши Аби, обходи с нос главата ѝ, а накрая я дари с голяма кучешка целувка. Тюленчето се отдаде със задоволство на тази ласка и изскимтя щастливо. Доджър отново я близна, като този път се приближи още повече до нея.

— Уак! Уак! — изскимтя Аби.

— Доколкото виждам, вече си имаш нова приятелка — усмихна се Лъки на Доджър и прокара ръка по гладката козина на гърба му.

Тя обичаше животните. Вярваше им много повече, от колкото на хората. И се чувстваше много близка с тези две животни. Работеше професионално с компютъра, защото нещо в мозъка ѝ подсказваше какво да направи, но много повече ѝ харесваше да общува с животните. Ако Грег не се нуждаеше от помощта ѝ в кабинета си, би прекарвала целия си ден тук.

Седна на люлеещия се стол. Доджър легна в краката ѝ, а тя подаде биберона на Аби, която лежеше в скута ѝ, и започна да съчинява песничка за нея. Така я изненадаха Сара и Моли.

— Уъки! Уъки! — изписка Моли и протегна ръчички към новата си приятелка.

— Скъпа, в момента Лъки е заета. Не може да държи едновременно и теб, и бебето-тюленче.

— Здравейте! — зарадва им се Лъки. — Какво ви води насам?

Преди да отговори, Сара пусна Моли на земята и детето се заклати, за да разгледа новата обстановка.

— Наминах, за да проверя как са корените на косата ти. Хм, точно както и предполагам. Косата ти е дори още по-тъмна от цвета, с който я боядисахме. Като веждите ти е.

— Това означава ли, че ще се наложи да я боядисваме отново?

— Не. Можем да я оставим така поне още няколко седмици. Дотогава разликата все още няма да се забелязва — отговори Сара, а после се обърна към Моли, която инспектираше кофата за боклук: — Миличко, ела да видиш тюленчето. Можеш ли да кажеш „тюлен“?

Моли не обърна никакво внимание на майка си, а се насочи към Доджър.

— Кучо! Кучо!

Млясна го шумно по муцуната и започна да му бърбори нещо.

— При теб всичко наред ли е? — запита Сара. — Добре ли си?

— Разбира се. Всичко върви добре.

Искаше ѝ се да разкаже на Сара за странните бръмбари.

— Не мога да се отърва от мисълта, че нещо не е наред. Коуди вече не говори нищо за твоя случай. Казва, че всичко върви както трябва, но въпреки това съм притеснена.

Лъки също се притеснява — помисли си Сара, докато я гледаше как притиска в обятията си заспалото тюленче.

— Разбра ли, ще разкажат за мен по „Безследно изчезнали“? — запита Лъки.

— Да. Сигурно някой ще те разпознае — отвърна Сара и сложи ръка върху рамото ѝ, а от очите ѝ бликаше доброта. — Ако имаш късмет, може да се обадят дори веднага след края на шоуто.

На Лъки ѝ се искаше да пъхне ръка в джоба си и да докосне за късмет зъба на Руди, ала и двете ѝ ръце бяха заети с Аби.

Кралят на орхидеите наблюдаваше как товарят последния двуметров дървен сандък в хладилния товарен контейнер, заминаващ за Чикаго. Партньорът му се бе оказал прав — отварянето на склада в Китайския квартал бе разширило неимоверно бизнеса. Повече не се налагаше да разчитат на превоз по вода от Ориента, където азиатските „тангове“ заплашваха да му отнемат бизнеса, създаден с толкова труд. Беше му дошло до гуша да има вземане-даване с онези безмилостни разбойници.

Партньорът му се приближи зад него и запита:

— Видя ли последния брой на „Мауи Тетлър“?

Разбира се, че го беше видял. Беше му станало навик да чете всекидневните доклади на техния човек всяка сутрин, още преди редовния си крос. Това му даваше храна, с която да занимава мозъка си, докато тича.

— Духа на Пели предпочита любимата храна на своя брат, акулата. Посветили са цяла страница на историята как спасената от нея акула е проникнала в една рибна ферма и се е натъкнала с опакапака. Още същата вечер тя излиза с онзи идиот Бракстън и си поръчва в ресторанта от тази риба.

— Очевидно нямат нищо по-интересно, за което да пишат. Например някое земетресение или пожар, или убийство, или... нещо подобно.

— Изпускаш най-главното.

Кралят знаеше отлично кое е най-главното. Просто не желаше да го обсъжда. Жената, в която бе влюбен, не само живееше с Бракстън, но и излизаше с него. Опитваше се да си създаде нов живот.

— След две седмици тя ще бъде главно действащо лице в „Безследно изчезнали“. Не че това е нещо ново — отбеляза партньорът му. — Бях сигурен, че ще се съгласят да излъчат случая й.

— Значи ще се наложи да изчакаме още две седмици, за да видим какво ще стане след шоуто.

Две седмици бяха цяла вечност, ала Кралят не искаше да го изрича на глас. Вместо това извади от един от новопристигналите сандъци най-изящната орхидея, която бе виждал през живота си. Насечените й венчелистчета имаха нежен виолетов цвят, който преминаваше в по-наситен нюанс към центъра.

— Виждаш ли това?

Партньорът му не изглеждаше кой знае колко заинтригуван. Той не споделяше манията на Краля по орхидеите.

— Да, и?

— Току-що пристигнаха от Амазонка. Орхидеите са в списъка на застрашените от изчезване видове — заяви Кралят и не можа да съдържи усмивката си. — За всяка от тях истинските ценители биха дали най-малко сто хиляди долара.

Но това изявление не направи кой знае какво впечатление партньора му. Пък и защо? Всеки ден, още преди изгрев-слънце, те придобиваха сума, десетократно по-голяма от тази. Орхидеите бяха само странично занимание. Фасада.

Кралят се протегна към ключа и изгаси лампите в склада.

— Какво, по дяволите...

— Сега погледни към орхидеите — каза Кралят.

Цветята излъчваха мека, призрачна светлина във влажната тъма на стария склад. Кралят отново запали лампите и всичко бе залято от обичайното флуоресцентно осветление.

— Тези орхидеи не само светят в тъмнината, те могат и да убиват — заяви той и със задоволство отбеляза, че партньорът му най-сетне бе впечатлен.

Кралят бръкна в сандъка и внимателно разбута безценните цветя. После хвана за опашката един огромен плъх и го вдигна. Партньорът му отстъпи назад, очевидно от вратен. Нищо чудно — той никога не бе имал куража да върши мръсната работа.

А да се убива бе наложително.

— Този плъх случайно се е промъкнал при орхидеите. Какво го е убило според теб? — запита Кралят и размаха мъртвото животинче напред-назад като махало. Партньорът му отстъпи още една крачка. — Изпаренията от цветовете. Орхидеите са най-прекрасните цветя на земята. Редки. Безценни. Смъртоносни.

Партньорът му отстъпи за трети път и запита:

— Безопасно ли е да се стои близо до тях?

— Естествено. Парите се разнасят бързо в толкова огромно количество въздух — отвърна кралят и запокити плъха в коша при изхвърлените опаковки от сандъците.

— Нямам търпение отново да убием някого. Това е най-великолепният начин, по който се прави. Смърт чрез орхидеи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Какво си направила? — втренчи се невярващо Коуди в жена си.

— Поканих Лъки и Грег на обяд у дома в неделя след църква.

Коуди бе повече от изумен. Грег никога не е бил голям почитател на ходенето на църква, вероятно защото леля Сис бе редовна посетителка на всяка служба и ги бе принуждавала да я придружават. Дъртата вещица бе най-голямата лицемерка на света. Молеше се с пълно гърло, удряше по библията с юмрук, а после ги подкарваше към къщи и ги биеше, докато им пресекне дъха.

— Сигурна ли си, че Грег ще дойде?

Сара се усмихна и кимна, очевидно доволна от себе си. Коуди се опита да скрие вълнението си, като я целуна по бузата. Досега не бе обсъждал с нея случилото се между него и Грег в деня, когато пуснаха акулата на свобода. Всъщност и досега не беше наясно какво всъщност стана.

Дори и сега, след толкова дни, Коуди се държеше за спомена като удавник за сламка, преповтаряше го и се мъчеше да го определи, докато накрая тези три малки думички се бяха превърнали в истинско чудо.

Задължен съм ти!

Някога и двамата бяха използвали този израз, но тогава той не беше нищо повече от обикновени думи, подхвърлени случайно. Ала вече не беше така. И макар че не беше в състояние да го обясни дори и на Сара, Коуди бе уверен, че се бе случило нещо от изключителна важност.

Затова сега ставаше по-наложително от всякога да се отърве от Лъки. Грег беше горд по природа. Макар че повечето хора биха го определили като инат, Коуди предпочиташе да мисли за брат си като за горд човек. Знаеше, че ще се почувства изключително унижен, когато му съобщят, че Лъки е била любовница на Трейлър. Надали брат му презираше някого повече от този дебелак, когото смяташе за главния

виновник за замърсяването на крайбрежните води. А ако разбере, че Лъки е свързана с Трейлър, мафията, та дори е замесена в убийство, това вече щеше да прелее чашата на търпението му.

А тя наистина беше замесена. В това нямаше никакво съмнение. Обувката недвусмислено я свързваше с убийство, извършено преди повече от година.

— Скъпи — прекъсна мислите му Сара и му подаде да отвори една бутилка вино.

Той се огледа и за първи път, откакто се бе прибрал от работа, забеляза, че на масата има свещи.

— Къде са децата?

— Мама и татко взеха Моли. А момчетата са на лагер с бойскаутите при Биг Бийч, забрави ли? Първата ни работа утре сутрин е да ги вземем, а после имаш задачата да ги накараш да подредят стаята си за неделя, когато Грег и Лъки ще ни дойдат на гости.

Коуди вдигна бутилката за поздрав и извика:

— Значи тази вечер къщата е само наша! Почти като в истинския рай!

Сара го изгледа с разкошните си кафяви очи, а дългата ѝ, разпиляна по раменете тъмна коса потрепна.

— Истинският, рай ще настъпи в неделя след църква, когато най-сетне отново ще събере семейството заедно.

На Коуди му се наложи да преглътне, за да се отърве от буцата, заседнала в гърлото му. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, не можеше да не признае, че Сара го разбира и обича така, както никой друг на този свят. Мразеше се заради онова, което ѝ беше причинил. Остави бутилката на масата и я взе в обятията си.

— Сара, не мога да изкажа с думи колко те обичам! Ако съществува нещо, което мога да направя...

— Коуди, моля те да помогнеш на Лъки! — прекъсна го тя. Допирът на ръката ѝ до бузата му бе почти непоносим с нежността си. — Знам, че не я харесваш, но, моля те, опитай се да ѝ помогнеш.

— Ще направя каквото мога — опита се да се измъкне той. — Много ще зависи от резултатите след излъчването на „Безследно изчезнали“.

— Може би и тя си има съпруг и деца като нашите.

— Едва ли — поклати глава Коуди. — Ако беше така, досега в полицията щеше да настъпи рапорт за издирването ѝ като безследно изчезнала.

Реши да се ограничи само с това. Хелмър му беше забранил да обсъжда развоя на случая с когото и да било. Коуди бе обяснил на жена си, че вече е намесено и ФБР, и че му е забранено да говори повече. Ала дори и да можеше свободно да споделя всичко, как би могъл да разкаже на Сара, че вероятно Лъки е любовница на Трейлър и че е затънала чак до сладките си ушенца в убийство.

Грег вървеше след Лъки към втория ред в църквата, където Коуди бе запазил места. За последен път бе идвал в тази църква за погребението на Джесика. Като че ли бе изминала цяла вечност оттогава. Болката и яростта, които толкова време напразно се бе опитвал да владее, вече се бяха изпарили. Някои хора биха казали, че времето лекува всички рани, но това не беше съвсем вярно. Само допреди няколко седмици горчивината в душата му бе все така мъчителна, както и на погребението.

Но Лъки бе променила всичко. Хвърли ѝ леко намусен поглед. Тя му отвърна с лъчезарна усмивка и той осъзна, че тази жена бе едновременно и проклетие, и благословия. Тя го бе върнала обратно в света на живите, но притежаваше потенциалната сила да го нарани по начин, по който дори Джесика не би успяла.

Съвсем доскоро нямаше търпение да се отърве от Лъки. А сега изпитваше ужас при мисълта какво ще стане, след като излъчат по телевизията „Безследно изчезнали“. Все пак съществуваше вероятност да се появи някой от нищото и да предяви претенции към нея. И тогава ще се случи непоправимото. Ще му отнемат Лъки завинаги.

— Добро утро — поздрави ги Коуди, когато се вмъкнаха на реда до него.

Сара вече бе заела мястото си в църковния хор, а децата бяха на неделно училище, така че бяха само тримата — Лъки в средата между двамата братя. На Грег му беше пределно ясно, че именно Сара и Лъки са в основата на този малък заговор, който целеше да ги събере с Коуди. Първоначалният му протест беше чисто символичен. Това, което бе преживял с Лъки, го бе убедило колко важно нещо е

семейството. Липсваха му и Сара, и близнаците, и бебето, което съвсем скоро бе видял за първи път. Ала най-много му липсваше неговият брат.

— Днес следобед момчетата ще имат футболен мач — съобщи им Коуди. — Ще се радват да ги гледате.

Лъки отговори вместо него:

— Звучи страхотно, нали, Грег?

— Да, разбира се — отвърна той, без да се осмели да погледне брат си в очите. Очакваше да има и други неловки моменти като този, когато няма да бъде особено сигурен как точно да реагира.

Преподобният Тадаку започна службата с проповед. Грег приведе глава и хвърли крадешком поглед към Лъки. И тя бе свела глава, притворила очи. През последните няколко дни вътрешната ѝ сила се бе увеличила. Бе принуден да признае, че много се гордее с нея — не само заради работата ѝ с животните, а и с начина, по който приемаше ситуацията, без да се оплаква, като се опитваше да научи повторно всичко колкото се може по-бързо.

— Грешници... грешници, не се поддавайте на изкушението! — мощният глас на преподобния Тадаку прогърмя в църквата и без съмнение събуди и мъртвите от близкото гробище. — Разкайте се сега... или ще се печете във вечния огън на Ада!

Докато преподобният проповядваше как да се предпазват от изкушението в един свят, в който моралният компас отдавна бе изгубил способността си да указва вярната посока, Грег улови погледа на Коуди върху себе си. Усмихна се на по-малкия си брат и в отговор получи още по-широка усмивка. Очевидно превратностите на съдбата не го бяха лишили от прословутия му неустоим чар.

От църковния хор, който се намираше вдясно от амвона, Сара също се усмихна на Грег. Той ѝ намигна, като с това ѝ даде да разбере, че е наясно кой стои в дъното на всичко това. Винаги я беше харесвал, дори и тогава, когато не беше нищо повече от едно досадно момиченце, което ги следваше навсякъде като вярно кутре.

Изминаха няколко години, преди хормоните да си кажат думата. Тогава всяко момче в училището започна да забелязва Сара. Но тя, разбира се, имаше очи само за Коуди. Обичаше го с непоколебимо постоянство още от най-ранна възраст. И застана до него, дори когато

той я унижи публично. Какво би могъл да иска повече един мъж от любимата си жена?

Хорът се изправи, а след него станаха и богомолците, за да запяят „Божествена милост“. Грег не си и помисли да се включи по друг начин, освен с отваряне на уста. Когато запееше под душа, Доджър обикновено се скриваше в другата стая.

Първият акорд на органа изпълни малката църква и хорът поде песента. Гласът на Лъки се извиси така, сякаш ярък лъч светлина внезапно заслепи техния ред. От матираните стъкла на прозорците избухнаха снопове светлина и ги заляха с цяла дъга цветове, ясни и чисти като гласа ѝ. Не отстъпваше и на най-доброто сопрано в хора — беше богат и в същото време много нежен.

Изгубена бях...

... достигна тя до високия тон и го задържа, а после се извърна и го погледна — очите ѝ срещнаха неговите и издадоха страха ѝ да не би гласът ѝ да я предаде. Наред с това в тях се четеше болката от самотата, която Грег разпозна веднага, тъй като самият той често я бе изпитвал.

Пръстите ѝ се свиха около неговите и ги стиснаха леко, но тя продължи да пее:

Изгубена бях... но сега съм спасена.

Нещо заседна в гърлото на Грег. Сведе поглед към врата ѝ. Бе изпънат, а вената ѝ пулсираше силно, докато пееше от все сърце.

*Божествена милост...
колко сладко е словото ти,
ти спаси нещастната ми душа!*

Отново му се усмихна и го разтърси до дъното на душата.

Изгубена бях, но сега съм спасена.

Жизнерадостният ѝ глас се извиси до небесата и задържа финалния висок тон с удивителна лекота. Очите ѝ не се откъсваха от неговите и Грег осъзна като насън, че само тя пее в цялата църква. Мигът бе наситен с огромно напрежение — десетки хора се взираха в тях, макар че самата Лъки бе в блажено неведение за отправените към нея погледи.

Спасена. Думата продължаваше да звучи в главата му, дори след като пеенето бе приключило и хората бяха за почнали да връщат по рафтовете книжките с църковни химни. Грег сграбчи ръката на Лъки, щастлив от споделения миг интимност, който песента внезапно им бе дарила.

Разбираше великолепно онова, което тя се опитваше да му каже: катастрофата я бе променила завинаги — изтривайки паметта ѝ, бе променила живота ѝ. Ала ден след ден, стъпка по стъпка, тя намираще себе си. И само на него можеше да благодари, че ѝ бе помогнал.

Богомолците отново заеха местата си. Лъки се взря в очите на Грег така, сякаш се опитваше да проникне до дъното на душата му, и прошепна:

— Благодаря ти за всичко!

Чак когато преподобният Тадаку приключи литургията, Грег си даде сметка, че Лъки знае „Божествена милост“ наизуст. Вероятно я е пяла десетки пъти, за да я запечата в паметта си. Много странно. Знае религиозни химни, а досега не беше дала никакъв знак, че е чувала и други популярни мелодии, които често пускаха по радиото.

Професионална готвачка, която пее като ангел и препуска през киберпространството като компютърен маниак. Това определено не се връзваше с традиционната пред става за платена проститутка. Със сигурност съществуваше коренно различно обяснение за нея от досегашното — и вероятно именно по тази причина не бе идентифицирана. Тази мисъл му минаваше не за първи път от известно време насам, ала незнайно защо непрекъснато се връщаше към онази нощ в палатката.

Защото Лъки без съмнение изглеждаше като проститутка тогава. И се бе държала като такава.

Добре, променила се е. Травмите на главата често водят до драстична промяна на личността. Ала каква е била преди? Вероятно няма особено голямо значение. Ако и след излъчването на „Безследно изчезнали“ не се обади никой, Лъки ще бъде свободна да започне живота си от начало и да бъде такава, каквато желае.

В мига, в който завърши службата, преподобният Тадаку се втурна към тях. Стисна набързо ръката на Грег, после се обърна към Лъки:

— Мястото ви е в нашия хор! Никога през живота си не съм чувал подобен глас!

— Наистина ли? — смотолеви неловко Лъки, но очевидно се почувства и поласкана.

— Репетициите им са всяка сряда вечер — намеси се Коуди.

— Можеш да вземаш моята кола — предложи Грег. — А аз тогава ще използвам мотора.

— Не — поклати глава Лъки и меките ѝ къдрици се залюляха. — Не мога да карам колата ти.

— Не умеете да карате кола? — възкликна свещеникът, но в този момент се приближиха няколко души, за да я похвалят за красивия глас.

Коуди дръпна Грег настрана и прошепна:

— Оказва се, че националната база данни не разполага с отпечатъците ѝ. Снощи получих последните сведения от ръчната проверка и в по-малките щати. Нищо. Ръчната проверка не е така точна, както компютърната, затова си помислих, че някой просто е пропуснал данните за нея. Но не биха съществували никакви отпечатъци, ако никога не е подавала молба за получаване на шофьорска книжка.

— Прав си — кимна Грег и после разказа на брат си за компютърните и готварските умения на Лъки. Накрая завърши: — Тук нещо не се връзва. Очевидно пропускаме нещо много съществено.

Ала Коуди не изглеждаше особено убеден.

— Много странно. Лъки твърди, че не може да кара кола. За толкова глупави ли ни взема? Как тогава е карала колата, когато е паднала в пропастта?!

Грег сви рамене — бе прекалено разтревожен, за да обсъжда този въпрос точно сега. Трябваше да попита Лъки.

Когато излязоха от църквата, Грег и Лъки се насочиха към колата си, а Коуди и Сара подкараха домочадието си към микробусчето — бяха решили да се срещнат в дома на Коуди. Доджър ги чакаше под сянката на едно евкалиптово дърво наблизно. Щом ги зърна, се отправи към тях.

След като потеглиха, Грег отново се запита защо Лъки излъга. Коуди беше прав да се съмнява — нали в нощта на катастрофата е карала тя? Защо тогава го разиграва?

— Никога не си ми споменавала, че не можеш да караш кола.

— Мога — увери го Лъки. — Просто не мога да карам този вид коли — тя посочи към лоста за смяна на скоростите. — Мога да управлявам само коли с...

— Автоматична предавка.

— Точно така. Трудно ли е да се научиш сам да сменяш скоростите?

— Изобщо не е — отвърна той и отби встрани от пътя, въздъхвайки тайничко от облекчение при нейното обяснение. — Хайде да си сменим местата. Ще ти покажа.

Бяха необходими поне десетина опита, преди тя да успее да схване как се сменят ръчно скоростите. Грег вече бе почти убеден, че трансмисията е излязла от строя, ала изобщо не беше сърдит. И как би могъл да ѝ се сърди? Тя наистина полагаше усилия и беше толкова сериозна във всичко!

Колата все още продължаваше да се тресе заради неумелото ѝ управление, когато стигнаха алеята пред къщата на Коуди. Видяха, че семейството вече е пристигнало. Лъки даде на задна, моторът изхриптя задъхано, но накрая успя някак си да паркира на определеното място и да я изгаси.

— Благодаря ти — усмихна му се тя. — Сега ще мога да карам сама за репетициите на хора.

Лъки зад волана! Страшничка мисъл! Докосна ръката му и допълни:

— Наистина Песента, която пяхме в църквата, сякаш се отнасяше за мен. Загубена бях, но сега съм спасена. Усецам, че е така. Спасена съм. И всичко ще бъде наред.

Спасена. Една съществена част от него, за която никога не си бе давал сметка, че е загубена, бе отново намерена в нощта, когато откри

Лъки. И Грег изобщо не се съмняваше, че животът му никога повече няма да бъде същият.

Лъки тихичко си затананика „Божествена милост“, когато се запътиха към къщата, следвани от Доджър. Грег знаеше, че би трябвало да се радва на убеждението ѝ, че всичко ще се нареди. Ала не беше така. В дълбините на съзнанието му се таеше някаква неуловима мисъл, която неизвестно защо не искаше да се изясни. Пък и досега не бе имал възможността да се концентрира върху нея. В мига, в който прекрачиха прага, близнаците се втурнаха към него.

— Чичо Грег, чичо Грег!

Две години. Прекалено дълго време. Защо се бе показал толкова упорито магаре? Джейсън и Тревър бяха почти пораснали. Без него. Грег прегърна първо единия, а после и другия, като мислено се проклинаше.

— Ела да ти покажа нещо! — задърпа го Тревър. — Имам божествена ръкавица за бейзбол!

Грег погледна през рамо и видя, че Лъки изчезва в кухнята, откъдето долитаха гласовете на Сара и Коуди. Той последва момчетата в стаята им, която изглеждаше подозрително чиста и подредена. Беше сигурен, че ако отвори шкафа, върху него ще се изсипе планина от играчки и спортни принадлежности. Та нали и той някога е бил като тях — все още не бе забравил момчешките номера.

Грег възхитено цъкна с език при вида на чисто новите и очевидно скъпи бейзболни ръкавици, които момчетата му показаха. Това отново го върна към времената, когато двамата с Коуди бяха на тяхната възраст. Редуваха се да използват една ръкавица, която треньорът им бе измъкнал от купа с всякакви вехтории, защото леля Сис отказваше да им купува каквото и да било. Тази ръкавица бе толкова стара и износена, че ръката го болеше всеки път, когато му се случеше да улови някой наистина силен удар.

— Какви са ви оценките в училище? — запита той племенниците си.

— Предимно петици — отвърна Тревър, без да се поколебае. — Имам и няколко четворки. Но е достатъчно, за да ме приемат в отбора.

— Моите са наистина добри — призна си Джейсън.

Но Грег можеше да чете и между редовете. Джейсън имаше само шестици, точно както и той на същата възраст. А Тревър приличаше на

Коуди — повече се интересуваше от спорта. Но Грег бе прахосвал дадения му от Бога талант — интелигентността си — само и само да отвръща подобаващо мръсно на гадориите на леля Сис. Бе се забъркал в толкова много неприятности, че никога нямаше да успее да стигне до колежа, ако онзи съдия не бе го изпратил да работи като доброволец в института.

Близнаците настояха да отиде с тях до ливадата, за да види жребчето, родило се наскоро. Грег се облегна на оградата и се загледа в момчетата, които се опитваха да придумат срамежливото конче да им позволи да го обядят. Да-а. Коуди бе осигурил на синовете си живота, за който те двамата някога си мечтаеха.

Грег се приведе и погали Доджър. Замисли се за нощите, когато двама с Коуди си шепнеха, за да не събудят леля Сис. Фантазираха си какъв живот биха имали, ако родителите им бяха все още живи. Мечтаеха за нови бейзболни ръкавици и маратонки без дупки. И куче — със сигурност; а може би и котка. И на всяка цена коне! Мама ще им пече сладки и специалния си пилешки пай. А татко ще присъства на всеки техен мач и ще псува несправедливите изсвирвания на съдията.

И ето, че Коуди бе осъществил техните мечти — за своите момчета. Семейство Бракстън не разполагаха с много пари — Грег разбра това, като видя състоянието на къщата и на плевнята, която определено плачеше за нов покрив. Но децата имаха всичко, от което се нуждаеха. Най-вече любов.

— По-внимателно. Позволете на Макс първо да свикне с вас — се чу гласът на Коуди, който се бе приближил неусетно зад Грег и Доджър. Опитваше се да помогне със съвет на децата си, които все още не се бяха отказали от намеренията си да сложат юзда на плашливото жребче.

— Страхотни момчета са станали — отбеляза Грег, когато Коуди се подпря на оградата до него.

Коуди постави крак върху най-долната пречка на оградата и без да откъсва очи от близнаците, отвърна:

— Надали човек може да си мечтае за по-добри деца... и за по-добро семейство.

Грег отдавна си бе казал, че миналото вече няма никакво значение — че бе просто история, ала все пак много му се искаше да знае истината.

— Ти имаш всичко, за което може да мечтае един мъж. Чудесни деца. Достойна за възхищение, прекрасна съпруга. Как можа да рискуваш да ги загубиш?

Брат му се извърна към него и Грег се взря в сините му очи, които толкова приличаха на неговите. Тъмните вежди на Коуди се склупиха, като с това подчертаха още повече мъчителната болка в душата му. Известно време не проговори нищо — въздухът бе изпълнен само с безгрижното бърбене на близнаците.

— Ще ми се да можех да ти обясня. Сара също заслужава някакво обяснение — отвърна накрая Коуди с леко потреперващ глас. — Задавал съм си същия въпрос хиляди пъти — че и повече. Единствената причина, за която можех да се сетя, е, че откакто се помня, съм бил само със Сара. Може би трябваше да излизам с повече момичета, когато все още имах тази възможност. А Джесика непрекъснато ме преследваше. И един ден не издържах на изкушението. Поддадох се.

Див гняв раздра като светкавица спокойствието на Грег. Старата горчилка се завърна, силна, плашеща. Отвори уста, за да изстреля нещо ядовито...

— Тате — изкрещя радостно Джейсън. — Успяхме, тате!

Близнаците бяха обзидили жребчето.

— Разходете го до другия край на ливадата, после го върнете тук — разпореди се Коуди, за да ги отпрати по-далеч.

Докато гледаше след близнаците, част от гнева на Грег се изпари. Напомни си какъв живот бе осигурил Коуди на синовете си.

— Добре де, изкушението мога да го разбера. Но защо именно със съпругата на собствения ти брат? Какво съм ти направил, че да постъпиш така с мен?

— Абсолютно нищо. Ти винаги си бил най-добрият брат на света. Искан ми се да мога да изтъкна някаква причина, но истината е, че нямам оправдание — Коуди си прочисти гърлото и извърна за миг поглед. — Би ли помогнало с нещо, ако ти кажа, че се случи само веднъж? През онази нощ, когато стана катастрофата, аз казах на Джесика, че съм допуснал ужасна грешка и нямам ни какво намерение да я повтарям.

— Това би трябвало да ме накара да се почувствам по-добре, така ли?

— Искрено съжалявам, Грег. Последното нещо, което някога съм искал, е да наранявам Сара или теб! Не знам защо го направих, наистина не знам. Но не мога да променя миналото — говореше тихо, но с отчаяна искреност. — Мога само да кажа, че много съжалявам!

Това зле скалъпено обяснение надали можеше да го задоволи, но Грег си напомни, че някога двамата бяха един за друг повече от братя. Бяха най-добри приятели. Всеки се стремеше да даде на другия онова, което им бе отнето със смъртта на родителите им — любов. Грешките са си грешки. Неприятностите са част от живота. Грег искаше вече да им обърне гръб, за да бъде щастлив, отново да има семейство.

Сложи ръка на рамото на Коуди и каза:

— Хайде да забравим за това, какво ще кажеш?

Коуди, който не отделяше очи от момчетата, приближаващи се към тях, се поколеба за момент, а после изрече:

— Исках само да ти кажа за катастрофата. Караше Джесика, ако не знаеш.

Как би могъл да забрави, за Бога? Като че ли още виждаше красивото ѝ, смачкано тяло. Коуди е бил изхвърлен от колата, което именно му беше спасило живота.

— Тя съзнателно подкара колата към пропастта. Точно преди да натисне газта докрай, каза, че животът няма повече никакъв смисъл.

Нещо сякаш задуши Грег, докато се опитваше да асимилира думите на брат си. Стоеше и се взираше с невиждащи очи в оградата. Досега винаги бе смятал, че катастрофата е била просто случайна злополука. До този миг не бе имал ни най-малка представа, че Джесика съзнателно се е опитала да убие и себе си, и Коуди.

Господи, значи едва не е изгубил Коуди! А изобщо не го е знаел. Загубата на Джесика бе достатъчно голям удар, но ако беше загубил и брат си... Какво щеше да прави тогава?

— Джесика беше истинска откачалка — допълни Коуди меко. — Ти не би могъл да ѝ помогнеш, дори и да искаше.

Непоносима тежест се стовари върху гърдите на Грег. Бяха му необходими няколко секунди, докато се овладее.

— Не зная какво щях да правя, ако те бях изгубил! — пророни накрая.

Коуди го прегърна непохватно и Грег се вкопчи в него, притискайки го до гърдите си. В този момент почувства, че завинаги се е освободил от изпепеляващата си ярост и от сенките на миналото, което никой не е в състояние да промени. *Мисли за бъдещето!* — каза си той.

— Вече сме отново заедно, нали? — запита Коуди.

— Да, заедно сме — искаше му се да разкаже на брат си за обгорените стъпала на Лъки и за онова, което бе почувствал в деня, когато освободиха акулата, но се опасяваше, че няма да може да се овладее, ако се разприказва повече. — Благодаря ти, че те има. Че те имаше, когато бяхме малки... и сега.

— Направете още една обиколка с Макс — извика Коуди на синовете си, които приближаваха към тях. После се обърна към Грег с още по-голяма тревога в очите. — Виж какво... за Лъки. Опасявам се, че и тя е като Джесика...

— Объркана е, защото не знае коя е. Та това е специфично заболяване, за Бога!

— Прав си, но смятам, че трябва да се подготвиш за вероятността тя да е извършила престъпление... може би изключително сериозно престъпление. Не желая Лъки да застава между нас!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Коуди погледна през отрупаната с ястия маса в трапезарията към Лъки, която даваше на Моли ябълково пюре с лъжичка. Отново се замоли *Лъки да не застане между тях*.

Двете със Сара бяха приготвили истински пир и беше повече от ясно, че се сприятеляват все повече и повече. Несъмнено тази жена правеше всичко възможно да се настани трайно в семейството. Ако се окаже накрая, че е приятелка на Трейлър или дори още по-лошо — щеше да се наложи първо да я арестува и затвори, а после да съобщи новината на Грег и Сара.

— В сряда вечерта, докато ние сме на репетиция на хора, вие, момчета, бихте могли да заведете децата на пица, не мислиш ли? — обърна се Сара към Коуди.

— Защо не — отвърна той и хвърли поглед на брат си. По време на целия обед Грег беше много мълчалив. Коуди подозираше, че все още не може да се съвземе от току-що научената истина за катастрофата, която едва не бе довела и до неговата смърт.

— Грег ми показва как да карам неговата кола — похвали се Лъки. — Сега вече мога да ходя с нея за репетициите на хора съвсем сама.

— Научил те е да караш само с един урок!... Удивително! — възкликна подозрително Коуди и с това предизвика неодобрителния поглед на Сара. Та какво очакваше тя? Лъки беше просто една безсрамна лъжкиня! За да се научи човек да кара, му бе необходимо много повече от един бърз урок.

— Никога не съм твърдяла, че не мога да карам кола. Просто не мога да сменям скоростите ръчно — обясни Лъки с безизразен тон.

Коуди не можеше да не се възхити на смелостта ѝ да го погледне право в очите. Тя го харесваше не повече, отколкото той нея. Грег скочи рязко на крака и събори назад стола си. Изглежда Лъки така, сякаш току-що го беше ухапала.

— Какво става? — запита Коуди и вдигна падналия стол.

— Ела — направи му знак Грег. — А с вас ще се срещнем на мача.

— Ами десертът? — запротестира Сара. — Приготвила съм пудинг с кокосови орехи — любимото лакомство на Грег.

— Благодаря. Ще си изядем нашия пай по-късно — извика ѝ през рамо Грег.

— Какво става? — запита Коуди, когато брат му го изтика без много обяснения през предната врата.

Грег не отговори нищо. Просто се насочи към колата си и Коуди бе принуден да го последва. Доджър подскочаше край тях. Скочиха в колата и Грег вече беше успял да стигне почти до края на алеята, когато Коуди се опомни и затвори вратата.

— Какво става? Няма ли да ми обясниш? — настоя Коуди, докато колата подскочаше по неравния селски път.

— При синдрома на Хойт–Меленбергер всичко, за чието усвояване човек е положил съзнателни усилия, остава в паметта му. Както чуждият език например. Онова, което си правил десетки, стотици пъти, остава в главата ти. Като...

— Като например думите на „Божествена милост“, нали?

— Точно така. Лъки се справя с Интернет по-добре и от Бил Гейтс. Трябва да се е включвала в мрежата стотици, вероятно хиляди пъти — натисна спирачки, за да пропусне една мангуста, която се втурна през пътя и изчезна в една туфа папрат. — Освен това може да кара кола. Не е кой знае колко добра, но все пак може.

Коуди все още не разбираше накъде води всичко това и защо брат му кара като побъркан към Кихеи, когато в този момент можеха спокойно да си похапват кокосов пудинг, но не го прекъсна. Лично той неведнъж си бе задавал въпроса дали загубата на паметта на Лъки е действителна. Напълно заслепен от чувствата си към нея, Грег приемаше за истина всяка нейна дума и вярваше на една медицинска диагноза, която се срещаше толкова рядко, че дори и специалистите не бяха на едно мнение за спецификите ѝ.

— Полицейският гараж за конфискувани коли все още ли се намира зад бензиностанцията на Хохо? — запита Грег.

— Да, защо? Натам ли сме се запътили?

— Колата, която Лъки е карала онази нощ, беше с ръчно управление на скоростите. Спомням си го съвсем ясно, защото роклята

й се закачи за лоста, когато я измъквах оттам. Следователно не е възможно да е карала сама тази кола, просто защото не знае как.

Е, това зависеше от факта дали вярваш, че Лъки наистина не си спомня миналото, но Коуди предпочете да си държи устата затворена. Беше повече от очевидно, че Грег е налупал версията на блондинката като глупав шаран. *Нека да видим какво ще излезе от тази проверка*, каза си Коуди. Не желаше отново да влиза в пререкания с брат си.

— Щом тя не е карала колата, тогава кой? И защо толкова настояваш да я видим?

Грег само сви рамене и спря, за да пропусне тълпа японски туристи. Те застанаха на банкета на пътя, увесили множество фотоапарати на вратовете си, и започнаха да щракат снимки на полетата със захарна тръстика.

— Лъки беше зад волана, поне аз там я намерих, но колата е била управлявана от някой друг. Къде е бил той? Само един добър алпинист би могъл да се изкачи или слезе по тази урва — склоновете са прекалено стръмни за обикновен човек.

— Да не би да смяташ, че някой съзнателно е блъснал колата в пропастта? Но това е абсолютно невъзможно! Ти самият щеше да видиш или да чуеш нещо!

— Не е задължително. Бурята беше изключително силна. Кога за последен път сме имали светкавици и гръмотевици на тези острови? Шумът от сгромолясането надолу надали е бил достатъчен, за да надвие рева на ураганния вятър.

С тези думи Грег забави пред бензиностанцията на Хохо и зави отзад, където се намираше полицейският гараж за конфискувани коли.

— Съществува и друга възможност. Колата може да е била вече там, когато пристигнахме ние с Доджър. От мястото, където се намирахме, пропастта не се виждаше. Ако Доджър не беше открил Лъки, кой знае след колко дни щеше да бъде намерена.

Обедът, който Коуди бе погълнал — изпълнен с толкова щастие, че отново са заедно с брат му — се превърна в топка цимент в стомаха му. Този случай с всяка изминала минута ставаше все по-заплетен. Обзе го кошмарното усещане, че пак е объркал нещо — при това значително.

— Всъщност аз никога не съм виждал лично откраднатата кола — призна той. — Моите момчета ми показаха само регистрационния

номер. Така разбрах, че тойотата е била открадната от една от фирмите на Трейлър. Не съществуваха никакви причини да ѝ правя подробен оглед. Момчетата я бяха проверили и не бяха открили нищо.

Грег му хвърли един изпепеляващ поглед, ала нищо не каза. Коуди се измъкна от колата и промърмори, че отива да вземе ключа. От земята под краката му се издигаха горещи и влажни изпарения. Целият бе облян в пот, но не от прежурящото над главите им слънце. Представяше си какво би казал в този момент Скот Хелмър. Защо не си беше направил труда да погледне проклетата кола, вместо да се доверява на хората си?!

— В тази работа трябва да са замесени поне двама мъже — заяви Грег, когато Коуди се върна с ключовете.

Двама мъже. По дяволите! Точно по същия начин бе анализирал случая и Скот Хелмър! Грег наистина беше страхотен. Отключиха портата на гаража и влязоха вътре, следвани по петите от Доджър. Започнаха да се провират покрай десетки разбити коли и няколко екскурзионни автобуса.

— Единият от мъжете е откарал Лъки до онази урва. После двамата са бутнали надолу откраднатата кола и са изчезнали светкавично със своята.

— Това е единствената логична възможност — съгласи се Коуди. — По радиото предупредиха предварително, че се задава буря. Никой, който е с всичкия си, не би се опитал да се катери по канарите в такова затънтено място, знаейки, че се задава ураган.

Коуди отвори вратата на бялата кола, увил дланта си със салфетка, взета от Хохо.

— Може да се наложи да снемем отпечатъци — обясни той.

Грег се оказа прав — скоростите се сменяха ръчно. Коуди тъкмо оглеждаше пространството под предните седалки, като мислено се молеше хората му да не са пропуснали нищо, когато Доджър нададе неистов вой. Изправи се рязко и си удари главата във вратата. Кучето бе застанало зад колата и сочеше към багажника.

— Отвори го — нареди му смръщено Грег. Кошмарното предчувствие, загнездило се в гърдите на Коуди, се превърна в усещане за провал. Отиде до багажника и пъкна ключа в ключалката. Капакът се отвори бавно и Коуди се насили да погледне вътре.

— По дяволите! — възкликна Грег, надвесил се зад него.

— Не докосвай нищо! — предупреди го Коуди.

Кралят на орхидеите се взираше в екрана на компютъра, но в действителност не виждаше нищо от непрекъснато сменящите се числа и кодове. Тайните пароли се променяха постоянно от съображения за сигурност, но за него не представляваше никакъв проблем да докопа новите кодове на банките. Някога изпитваше неопикуема гордост от способността си да пробие и най-добре обезопасената компютърна мрежа, ала днес като че ли нищо не можеше да го направи щастлив.

— Видя ли последния доклад от нашия източник? — запита партньорът му.

— Видях го — отвърна Кралят. Как би могъл да го забрави?

Кралят се извъртя в стола си, за да погледне към своя партньор, седнал пред съседния компютър, и процеди:

— Очевидно наистина си създава нов живот. Ходи на църква. Можеш ли изобщо да го повярваш?

— Направо невероятно! Доскоро можехме само мъртва да я закараме в църквата.

Кралят успя да се изсмее някак си и каза:

— Може би с този странен синдром човек се преражда и преоткрива религията.

— Изобщо не е смешно! — извика партньорът му, скочи на крака и започна да кръстосва напред-назад из малкия офис.

— Остава само една седмица до излъчването на „Безследно изчезнали“. Ако и това шоу не доведе до нищо, ще предприемем хода, който сме замислили.

— Подслушвателното устройство в кабинета на полицейския началник е записало информацията за излъчването на историята на Лъки по телевизията, но това е всичко — отбеляза партньорът му и се отпусна в стола си. — Не ти ли се струва, че това е твърде подозрително? Предполага се, че полицията работи усилено по въпроса.

От обикновения полицаи, та чак до началника на отдела за залавяне на престъпници с тежки криминални прояви във ФБР, не съществуваше нито един служител, когото Краля да уважава. Какви

професионалисти са те, щом изобщо не можеха да го заловят? Та те дори все още не са схванали, че е извършено някакво престъпление!

— Прекалено лениви са, за да работят сериозно по този случай. Нали видя разпечатките от разговорите в кабинета? Само случаи на пиянство и неприлично държание. Някакъв рибар-идиот обвинява друг рибар, че му е откраднал въжетата. Дребни престъпници. Дребни престъпления. Дребни душици.

— Нещо не е наред, но още не мога да разбера какво — сподели Лъки с Номо в понеделника след обяда у Сара.

Намираха се при бебетата тюлени и тя хранеше Аби с биберон, а Доджър се бе излегал в краката ѝ. Възрастният хаваец седеше до нея и я слушаше с обичайното си търпение и разбиране.

— Точно когато приключвахме с обяда, Грег скочи и помъкна Коуди нанякъде. Така че двете със Сара заведохме момчетата на мача им. Грег се появи някъде по средата на играта и съобщи, че Коуди е трябвало да отлети спешно до Хонолулу.

Измъкна празната бутилка от устата на Аби и допълни:

— След мача Грег заведе всички ни на сладолед, но беше така мълчалив, сякаш бе натъжен от нещо... или... кой знае.

Номо кимна замислено и отвърна:

— Той често се държеше така, когато имаше някакви проблеми с Джесика. Трудно му е да общува с хората. Сигурно му е било необходимо време за размисъл.

Лъки се приведе и постави спящото тюленче до Доджър. Кучето го подуши, после се сви покровителствено край него. Лъки го погали — помисли си, че това е най-приятната гледка, която някога е виждала. Огромното куче с шоколадова козина и дребното тюленче, чиято кожа имаше цвета на слонова кост.

— Нани — красиво — отбеляза Номо и погледна към Аби и Доджър. После докосна ръката на Лъки и ѝ се усмихна с широката си усмивка, която тя вече така добре познаваше. — Ти стори добре, като събра Грег и Коуди.

— Направи го Сара. Аз само...

Номо поклати глава и я прекъсна:

— Грег отиде на гости при брат си, за да ти достави удоволствие. Познавам го от дете. Освен Коуди надали някой го познава по-добре от мен. Без съмнение се влюбва в теб — макар и противно на собствения си разум.

— Тогава защо държи снимката на починалата си съпруга върху бюрото си? Особено след всичко онова, което му е причинила? Просто не разбирам...

Загорялото лице на Номо се оживи още повече.

— И аз го попитах същото преди около година. Тогава ми отговори, че държи снимката, за да му напомня да не се забърква никога повече с жени. Не заслужавали. Но, както изглежда, вече си е променил мнението.

Лъки би дала всичко на света само и само това да е истина. Да, Грег действително ѝ помагаше. Това означаваше, че е ангажиран с нея по някакъв начин. Ала тя искаше от него много повече. Не беше в състояние да изкаже чувствата си на глас, но подозираше, че и Сара и Номо ги разбират: искаше Грег да я обича и тя да бъде достойна за любовта му.

— Номо! — втурна се в помещението един от доброволците, останал без дъх. — Току-що хванахме един натрапник с фотоапарат, криеше се зад олеандрите.

— Фентън Бюли. Какъв навлек! Басирам се, че се опитва да направи още някоя и друга снимка за поредната си сензация в „Тетлър“.

— Ние го прогонихме — заяви гордо доброволецът и се ухили.

— Добре сте направили — похвали го Лъки и наистина се зарадва.

Всички в института бдяха над нея така, както Доджър над Аби. В известен смисъл те бяха нейното голямо семейство и загрижеността им към нея я умиляваше до сълзи. Пъхна ръка в джоба си и докосна зъба на Руди.

Вечерта, когато се прибраха вкъщи, Грег бе все така мълчалив. Понякога Лъки усещаше, че се взира в нея по някакъв неразгадаем начин, но когато го поглеждаше, той отместваше поглед.

— Хайде да изведем Доджър на разходка по брега — предложи тя след вечеря.

— Вие вървете — отвърна той. — Аз очаквам обаждане от Коуди.

— Още ли е в Хонолулу?

Беше говорила със Сара и бе разбрала, че Коуди се е обадил следобед, но не е казал нито защо е тръгнал така внезапно, нито кога планира да се върне.

— Да, още е там.

Очевидно Грег не желаше да разговаря на тази тема и нещо в изражението му я предупреди да не любопитства повече. Бе стигнала средата на коридора, когато телефонът иззвъня. Лъки се спря, като се надяваше да е Коуди. Може би, след като поговори с брат си, Грег ще реши да излезе с нея на разходка.

Той говореше тихо, но тя успя да долови думите му:

— Просто не знам как да ѝ го съобщя!

Лъки се опита да овладее тръпките, обхванали цялото ѝ тяло — бе убедена, че ѝ предстои най-страшното. Връщаше се в затвора!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Лъки чу как слушалката на телефона се затвори и разбра, че разговорът на Грег е приключил. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и си каза, че вече е по-силна. Можеше спокойно да се изправи лице в лице с този проблем. Замисли се колко щастлива бе в института. Не искаше да се връща в затвора — не и сега, когато животът ѝ отново поемаше по верния коловоз.

— Лъки! — отекна гласът на Грег в потъналата в тишина къща.

Тръгна бавно към всекидневната. Нямахше желание да чуе новините, но същевременно съзнаваше, че отлагането с нищо няма да ги промени. Доджър изникна от сенките и близна пръстите ѝ, като че ли разбираше какво преживява тя в този момент. Лъки прокара ръка по копринената му козина.

Грег беше напъхал свитите си в юмруци ръце в джобовете на срязаните си дънки. Изглеждаше толкова разстроен, че Лъки едва се сдържа да не го прегърне.

— Седни, Лъки. Трябва да ти кажа нещо.

Внезапно тя си даде сметка, че е почти гола — беше по бански, който на всичко отгоре беше без гръб. Не че дрехите биха ѝ помогнали кой знае колко, но липсата им засилваше усещането ѝ за уязвимост. Бавно се отпусна на канапето, готова да чуе най-лошото. Доджър се настани в краката ѝ, а Грег седна до нея със загрижено изражение.

— Добре де, казвай — опита се гласът ѝ да прозвучи по-бодро.

— Не знам откъде точно да започна...

Лъки потърка два пъти ръка в банския си и едва тогава си даде сметка, че автоматично е посегнала за „носеция късмет“ зъб на Руди, който обикновено стоеше в джоба ѝ.

— Започни откъдето се започва — от самото начало.

Грег се протегна и взе ръката ѝ в своята. Този жест бе израз на състрадание и нежност, но същевременно — и на тревога. Лъки се опита максимално да контролира неспокойното потреперване в гърдите си.

— Откраднатата кола, в която те открих онази нощ, имаше ръчност за смяна на скоростите.

Трябваша й няколко секунди, докато проумее тази информация.

— Така ли? — успя да каже накрая. — Тогаво как е възможно да съм я карала? Владее някои нетрадиционни неща — например плувния стил „бътерфлай“, но нямах понятие как да сменям ръчно скоростите, докато ти не ме научи.

Грег не отделяше от нея напрегнатия поглед на сините си очи, които изглеждаха необичайно тъжни. Накрая заговори:

— Не ти си била зад волана в онази нощ.

— Била съм на пасажерското място? Но нали ми каза, че в колата не е имало никой друг?

— Вярно е. В колата нямаше друг човек.

От мрачното изражение на лицето му тя заключи, че трябва да е имало и друг.

— Някой е бил изхвърлен от колата. Защо чака толкова дълго време, за да ми кажеш? Или може би току-що са намерили тялото?

Той не отговори веднага. Впи изучаващ поглед в нея.

Нещо тук наистина не беше наред, макар че Лъки нямаше ни най-малка представа какво е то. Грег бе запознат с проблемите й и знаеше, че определена част от информацията просто липсва в онези области на мозъка й, където би трябвало да бъде, така че тя нямаше възможност да разгадава подобни загадки. Защо просто не й разкаже всичко наведнъж?

Грег нежно стисна ръката й и я придърпа леко към себе си, преди да продължи:

— В колата не е имало никой друг... била си само ти.

Той продължаваше да я притегля все по-близо и по-близо до себе си, докато накрая бедрото му опря о нейното и ръката му я прегърна през раменете. В поведението му имаше нещо твърде обезпокоително. Жестът му очевидно целеше да я защити от нещо, както Доджър се свиваше на кълбо около Аби. Това я разтревожи.

— Била съм сама в колата, но не знам как се кара подобен вид кола — повтори тя. Внезапно я заля хлад — някакво неясно, лошо предчувствие се концентрира в тила й, а после запълзя надолу по гърба. — Нещо май не се връзва.

Грег замълча, но накрая обясни:

— Двамата с Коуди смятаме, че някой — вероятно двама мъже — са те откарали до тази отдалечена точка на острова — замълча отново и стисна ръката ѝ. — Включили са колата на скорост и са я бутнали надолу в пропастта.

— Не! — думата изскочи автоматично от устата ѝ, ала погледът на Грег и ръката му я увериха, че това е истина. — Трябва да има друго обяснение! Защо някой ще се опитва... — нямаше сили да изрече думите — ще се опитва да ме убие?

Грег се приближи до нея и докосна с устни челото ѝ, като ги задържа там, както ѝ се стори, цяла вечност.

— Не знам — отговори накрая. — Можем само да правим догадки. Вероятно си видяла или без да искаш си научила нещо, което някой е смятал за строго секретно. Опитали са се да те убият.

Опитали са се да те убият. Опитали са се да те убият. Опитали са се да те убият. Думите отекваха в главата ѝ все по-бързо и по-бързо и заплашваха да я пръснат на мънички парченца.

— Господи, Боже мой! Ако вие с Доджър не сте се намирали по една случайност наблизо...

Не ѝ стигнаха силите, за да довърши: *Щях да бъда мъртва.* Разбира се, още от първата сутрин бе наясно, че бе измамила смъртта. Но това вече беше различно — някой бе направил опит да я убие.

Погледите им се срещнаха и той я прегърна нежно, но от очите му продължаваше да лъха хлад. Предупредителни тревожни тръпки я разтърсиха и я доведоха до ръба на паниката. Едва успя да събере смелост да прошепне:

— Разкажи ми и останалото.

Грег се вгледа в тези неповторими зелени очи. Душата му кипеше от такива объркани чувства, че челюстта му, в най-буквалния смисъл на думата, се скова. Лицето на Лъки се бе изопнало от отчаяние. Как би могъл да ѝ каже нещо, което може да разруши духа ѝ, да я лиши от кураж?

Взе я в обятията си. Ръката му се смъкна по голия ѝ гръб и започна нежно да я гали, за да я утеши, доколкото може. Тя скри лице на гърдите му и тялото ѝ се сля с неговото. Седяха така доста време, докато тишината стана непоносима и започна да ги задушават.

— Какво е онова, което не ми казваш? И защо едва сега са открили, че някой се е опитал да ме убие? — изстреля тя въпросите си

и зачака отговори, присвила проникателно очи.

Не му оставаше друг избор, освен да ѝ разкаже цялата истина:

— Дадох си сметка, че е невъзможно да си карала ти, защото видях колко трудно се научи да сменяш ръчно скоростите. Този факт се бе загнездил в съзнанието ми през цялото време, докато ти показвах, но изскочи на повърхността едва когато приключвахме обяда.

— Защо не го спомена тогава? Защо изчезна така на бързо? И има ли това разкритие нещо общо с внезапното заминаване на Коуди за Хонолулу?

— Исках отново да погледна колата, за да видя доколко е пострадала. В онази нощ, покрай бурята и необходимостта да те измъкна оттам възможно най-бързо, няхах време да я огледам добре. Полетяла е надолу в пропастта, но не се е въртяла. По тази причина и външните ти наранявания не бяха тежки. Имаше само една малка подутина на тила — странно място за рана, с оглед на...

— Някой ме е ударил по тила.

— Да — кимна той. — Хората обикновено не се съгласяват доброволно да бъдат бутнати надолу в някоя пропаст. С Коуди смятаме, че си ударена и си изпаднала в безсъзнание някъде другаде. Били са двама и са те облекли набързо, без да забележат, че обувките ти са различни.

Лъки се притисна в него и той ясно видя страха в очите ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че са били двама?

Той се впусна в пространно обяснение за урагана и за другата кола, която е трябвало да откара убийците максимално бързо обратно в града. Печелеше време. Не му се искаше изобщо да ѝ казва за багажника. Но накрая просто нямаше как да го избегне и довърши:

— Докато разглеждахме колата, Доджър започна да вие както в онази нощ, когато те открих в гардероба — толкова бързаше, че едва си поемаше дъх. Каза си, че няма да е зле да позабави темпото. — Коуди отвори багажника. Вътре имаше черен копринен шал с няколко дълги руси косъма върху него.

— Моите? — прошепна тя ѝ очите ѝ се разшириха, постепенно съзнавайки истината.

— Да. Под шала се виждаше петно кръв с размерите на половиндоларова монета. Коуди вдигна гумената постелка на багажника, взе шала и излетя с двете доказателства за Хонолулу. Там

разполагат с отлично оборудвана криминална лаборатория. Преди малко се обади, за да съобщи, че лабораторните анализи потвърждават хипотезата, че кръвта е твоя.

Грег почувства как цялото ѝ тяло се разтресе от конвулсии, ала изражението на лицето ѝ не се промени, когато изрече:

— Значи са ме затворили в багажника?

Думите ѝ издаваха тоталната ѝ неспособност да повярва във факта. Би дал всичко, което имаше или се надяваше да има, само и само да не му се налага да ѝ казва и останалото:

— В мига, в който Доджър се приближи до колата, започна да вие. Твоята миризма явно е била много силна, щом я усети през затворения капак, чието уплътнение изобщо не е било скъсано при падането. Вероятно си била затворена в багажника доста дълго. Часове наред, а може би и повече, за да оставиш толкова силна миризма, че Доджър да я надуши дори при затворен капак на багажника.

Очите ѝ се разшириха от ужас и тя въздъхна сърцераздирателно. Грег я обгърна с две ръце и я притисна към себе си, а мозъкът му отчаяно търсеше подходящите думи, с които да я утеши поне малко. Ала истината бе толкова кошмарна, че нищо не би могло да я накара да звучи по-безболезнено.

— Спомняш ли си, че ти споменах как бърбореше несвързано онази нощ в палатката?

— Да. Непрекъснато съм повтаряла, че ще те накарам да ме обикнеш, нали така?

— Тези думи изрече съвсем ясно. Но бърбореше и нещо друго, което тогава не успях да разбера много добре. Помислих си, че говориш нещо за чукане. Съвпадаше с начина, по който беше облечена и по който се държеше — гърлото му се сви, както когато Коуди бе отворил онзи проклет багажник. Наложил се да впрегне цялата сила на волята си, за да продължи. — Сега вече разбирам, че си говорила за убийство. Вероятно си казвала: „Не ме погубвай“... Умолявала си да ти пощадят живота.

Треперещите ѝ ръце се обвиха около врата му и тя се притисна в него. Прегръдката ѝ безмълвно му предаде усещането за страданието, през което беше преминала. За ада, който бе преживяла. Дълбоко в гърдите му се надигна раздираща болка — щеше му се да може да направи нещо, за да я успокои, да промени по някакъв начин миналото.

— Сега намирам ли се в опасност?

— Не — увери я Грег. — Ако са искали да те убият, досега имаха предостатъчно възможности да го направят. Напълно съм убеден, че загубата на паметта те е спасила.

— Все пак може би са някъде наоколо и ме наблюдават — едва успя да прошепне тя.

— Ние с Коуди не мислим така. Снимката ти се появи десетки пъти във всеки един вестник на острова. Приказките за Духа на Пели потвърдиха поговорката, че всяко зло е за добро. Те приковаха всеобщото внимание върху твоята история и въпреки всичко никой не дойде да те разпознае. Смятам, че хората, които са ти причинили това, отдавна са напуснали острова. Но Коуди се е заел здраво със случая. Когато ги открие, собственоръчно ще ги разкъсам парченце по парченце.

И наистина възнамеряваше да го направи. Никога не бе допуснал, че на някакъв етап от живота си ще изпита подобно желание. Целият му живот бе посветен на спасяването на животни и хора. А сега душата му кипеше от дива, първична ярост. Нищо не би му доставило по-голямо удоволствие от възможността да разкъса тези убийци с голи ръце и да ги накара да страдат заради всичко, което са причинили на Лъки.

— Все пак има и добри новини. Прокуратурата оттегля обвиненията си срещу теб.

— Слава Богу — изрече Лъки с твърде странен тон. — Значи добрите новини са, че не аз съм откраднала онази кола. А лошите — че едва не съм била убита.

Започна да се киска неистово. Отначало тихичко, после все по-силно и постепенно премина към гръмогласен кикот. Смехът ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая Грег си даде сметка, че тя е изпаднала в истерия. И не бе в състояние да се спре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Смехът на Лъки постепенно замря, когато Грег сложи ръце на раменете ѝ и внимателно я разтърси. Тя сподави едно ридание, после скочи на крака и се втурна през вратата към тъмнината навън. Нощният въздух беше топъл и душен, наситен с обичайния аромат на морето и дъхавите тропически цветя. Лъки спря, впери очи в блестящата лунна пътека по вълните и си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

Някой се е опитал да я убие.

Кой би могъл да я мрази чак толкова, че да иска да я убие? Очите ѝ се напълниха със сълзи, които замъглиха погледа ѝ. В този момент си даде сметка, че онова, което толкова дълго не е могла да си спомни, е страхът. Молила се е за живота си, като се е опитвала да направи сделка с тялото си. Била е отчаяна — много повече, отколкото човек би могъл да си представи.

Потрепера и се втренчи във водата пред себе си — реакцията ѝ спрямо това откритие бе почти физическа. Кожата ѝ блестеше и задушният нощен въздух се превръщаше в прохлада, когато я докосваше — това я накара да осъзнае, че от порите ѝ се стича неестествено количество пот. Вероятно в онази нощ е била повече от ужасена. Дали и тогава се е потяла и треперела от страх, както сега? Хвърлили са я в багажника на колата и са я заключили там. Не можеше да си представи, че някой е способен на подобна жестокост.

— Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

Лъки рязко се обърна. Грег я беше последвал и сега стоеше до нея. Наблизо бе и Доджър, целият нащрек, и се взираше в нея с тъжните си очи. Тя го погледна и в съзнанието ѝ изплува това, което знаеше за хрътката. Станал негоден за състезания, Доджър е бил хвърлен в блатото с крокодилите. Бил е обречен да умре. Сродна душа.

Лъки падна на колене, после седна в тревата. Протегна ръце към Доджър и той радостно се притисна в обятията ѝ.

— Ние двамата с теб имаме голям късмет — прошепна му тя.

Грег приседна до нея и постави топлата си ръка на рамото ѝ.

— Не, вие двамата не просто имате късмет. По-скоро умеете да оцелявате. Волята за живот, куражът да се изправите срещу ново, несигурно бъдеще, ви прави много по-различни от останалите същества.

Тя прокара пръсти по меката козина на Доджър и стигна до хромираната емблема върху каишката му. Първият му живот е бил като състезателно куче, вторият — като член на спасителния отряд. Нейният втори живот току-що започваше в института и беше посветен на грижите за изпаднали в беда животни. Но първият? Какво толкова е направила в първия си живот, че някой да иска да я убие?

Извърна се към Грег и каза:

— Знаеш ли какво ме притеснява най-много? Че е възможно да съм била онази кошмарна блондинка, която зърнах в огледалото. Тя изглеждаше прекалено подла и гадна — като жена, която е направила нещо достатъчно лошо, за да предизвика някой да я убие. Не желая да съм такава. Искам да съм добър човек, който помага на останалите.

Погледът, с който я дари, излъчваше искрено състрадание.

— Ти не си лош човек. Освен това притежаваш много и разностранни таланти. Спомни си за всичките неща, които вършиш толкова добре. Ти си спец по компютрите. Пееш по-сладко и от ангел. Стига да поискаш, можеш да работиш и като майстор-готвач в някой реномиран ресторант. И преди всичко, притежаваш вродена способност да работиш с животните. Така че въобще не си лош човек.

— Моля се да си прав — прошепна тя, а гласът ѝ едва не се разпадна от болка.

— Сигурен съм, че съм прав. Когато излъчат историята ти по „Безследно изчезнали“, някой ще се появи и ще ти разкаже всичко за миналото ти. Не се съмнявам, че ще можеш да се гордееш с него.

На Лъки страшно много ѝ се искаше да му повярва, но не можеше да се освободи от тревожното чувство, че жената в огледалото е самата тя. С дребнав и егоистичен характер. Жена, която хората са искали да убият.

Той обхвана лицето ѝ с двете си ръце и се взря в очите ѝ.

— Ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало — очите му не потрепнаха нито за миг и тя разбра, че думите излизат от дъното на душата му, че е напълно искрен. — Направо съм луд по теб!

Точно това жадуваше да чуе тя. *Луд съм по теб*. Ала след всичко, научено тази вечер, Лъки направо не бе на себе си и не бе в състояние да му отвърне подобаващо.

— Не се страхувай — продължи той. — Най-лошото вече е зад теб. Не забравяй какво ти каза доктор Форенски: „Това е прекрасна възможност за ново начало“.

— Тя ми харесва. Помогна ми да се почувствам по-добре.

— А знаеш ли какво ми помага да се почувствам по-добре, когато съм разстроен от нещо?

Лъки преглътна, за да се отърве от заседналата в гърлото ѝ буца, и запита:

— Какво?

— Сядам тук и гледам океана — отвърна Грег и посочи към обсипаните със звезди морски вълни, които се плискаха недалече зад скалите. — Вечността, която лъха от него, ме кара да си мисля, че ние сме само дребни, незабележими пращинки във великия план на природата... Преди милиони години Халеакала е избухнал и от лавата му, изригнала чак до небето, се е образувал този остров. Трябвало е да минат хиляди години, за да могат растенията да се вкоренят в голите скали и малко по малко, сантиметър по сантиметър, да превърнат острова в този тучен, тропически рай. Когато се вирам в морето, си давам сметка, че съм тук само за една кратка частица от времето — едно просветване в грандиозния план на вселената — и това смирява душата ми. Изпълва ме с щастие, че съм част от нещо много по-значимо от мене самия.

Каза го толкова просто, така красиво. Самообладанието ѝ, точно в този миг крехко като яйчена черупка, заплашваше да се разбие на хиляди парченца и чувствата да излязат на повърхността във вид на истеричен смях. Или дори още по-лошо — като безутешни сълзи. Успя само да кимне, без да продума. Примъкна се по-близо до него и потърси закрилата на ръцете му.

Главата ѝ се отпусна в нишата между рамото и врата му. Вдиша дълбоко мъжествения му аромат. Изпитваше удоволствие от допира на силните му ръце, които ѝ даваха опора, докато се вираше мълчаливо в приборя. Цялото ѝ същество копнееше за близостта на друго човешко същество. Копнееше за Грег.

— *Луд съм по теб* — повтори шепнешком той откровението си.

— Ами ако съм била лош човек?

Отговорът му изобщо не закъсня:

— Онова, което си *била*, вече няма никакво значение. Важното е какво си. Защото това е човекът, когото аз познавам — целуна леко тила ѝ — устните му бяха като докосване на бриз. — Защото това е жената, по която съм луд.

Лъки нямаше представа колко време са седели така, с преплетени тела, вперили поглед в лунната пътека по вълните. Постепенно се успокои и си каза, че миналото е зад нея. Каквото и да е направила вече не можеше да я засегне. Защото градеше нов живот с човек, за когото тя е нещо специално. Само това имаше значение.

Тя първа се обърна към него и му предложи устните си. Имаше чувството, че цяла вечност се рее в небесата и пулсът ѝ препуска лудо, макар че единственото движение от негова страна бе само лек допир на устните му до нейните. Лъки се вкопчи в него с отчаяние, което извираше от дълбините на душата ѝ, като с това го принуждаваше да я целуне истински.

Устните му излъчваха такава мъжественост и такова успокоение със собственическото му чувство към нея, че тя с благодарност му се отдаде. *Изгубена бях, но сега съм спасена.* Думите на химна отекнаха в главата ѝ и устните ѝ се разделиха, за да приемат езика му. Изви се и се надигна леко, за да се приближи още повече до него, а ръцете му се спуснаха надолу по голия ѝ гръб чак до кръста ѝ.

Езикът му започна бавно да изследва устата ѝ. Усецането беше много по-различно от всички други случаи, когато я бе целувал. Толкова сладко. И то от мъж, който обикновено е така груб.

Лъки се излегна върху топлата трева и го привлече към себе си. От толкова дълго време беше сама, че цялото ѝ същество копнееше да стане част от друго. Емоционалната близост означаваше и физическо обвързване.

Грег се отдръпна от нея и се вгледа в очите ѝ.

— Скъпа, сигурна ли си...

— Напълно.

Сякаш отпусна юздите на някакъв дракон. Нежността си беше все още там — в целувката му и в контрола върху тялото му, притиснато до нейното. Ала от дълбините избухна стаената му

агресивност, която бе така успокояваща с мъжествеността си. И със закрилата си.

— Имам нужда от теб — прошепна в ухото му тя.

Той покри устните ѝ със своите, поглъщайки мекотата им, а после се прехвърли към ухото ѝ.

— Тук съм. Бъди сигурна в това.

Устните му отново превзеха нейните, този път по-настоятелно от всякога. Заля я огънят на желанието, на болезнената нужда да стане част от този мъж. Предаде се на сладостта на целувките му, които прокарваха диря надолу от раменете към деколтето на банския ѝ. О, да!! Толкова е хубаво! Защо се е борила срещу това толкова дълго?

Той се премести леко встрани, за да не поема тя пълната тежест на тялото му. Когато я държеше в обятията си бе едно, а сега, когато тя беше под него — съвсем друго. Лъки не можеше да помръдне, дори и да искаше. Усецането бе неповторимо. И изключително възбуждащо.

Прикована към кадифения килим на тревата, чието благоухание изпълваше ноздрите ѝ, тя вдиша дълбоко, за да усети и аромата на сапуна, с който се бе къпал. Над нея проблясваха и ѝ се усмихваха хиляди звезди. Чувстваше неизказано щастие, че е жива, че е тук, и то с един толкова прекрасен човек.

Презрамката на банския ѝ се смъкна надолу и Грег я свали още повече — сантиметър по сантиметър, докато накрая сочната ѝ гърда блесна под лунната светлина. И под втречения му поглед. Сведе глава и нежно я целуна.

Лъки склочи ръце около врата му и дръпна надолу главата му, като с това му даде да разбере, че не е необходимо да си поставя каквито и да било задръжки. Естествено, съзнаваше, че той не може да се отърси така лесно от новините, които ѝ бе съобщил преди малко. Ала точно сега не желаше да мисли за ужасите, които безспорно е преживяла — и е забравила. Имаше нужда от утвърждаване на живота. А и наистина не можеше да си спомни някога да се е чувствала по-жива от сега. И по-страстна.

Внезапно единият от краката му се озова между нейните и потегли нагоре с удивителна чувственост.

— О, да! — въздъхна тя.

Ръцете ѝ се мушнаха под ризата му и пръстите ѝ страстно погладиха кожата му. Раздвижи се под него, опитвайки се да се

приблужи още по-плътно към тялото му.

— Добре ли се чувстваш? — запита дрезгаво той.

Топлото място между краката ѝ бе станало горещо и я подтикваше да му се отдаде с неподозирана страст. Дали някога се е чувствала по подобен начин? Не знаеше, а и не си направи труда да се спира върху този въпрос за повече от секунда. Съществуваше единствено настоящето. Този миг. Този мъж.

— Не спирай! — настойчиво прошепна тя и отново се размърда, за да почувства по-добре твърдата му мъжественост, притисната към бедрото ѝ.

Грег се издигна нагоре, подпрян на ръце и дъхът му опари трескавото ѝ тяло. Тя задърпа ризата му и той разбра посланието — измъкна я бързо през глава и я хвърли настрани. Острите косъмчета на гърдите му погъделичкаха дланите ѝ и я заляха с поредната доза удоволствие.

— О, Грег, защо чаках толкова дълго?

— Нямам ни най-малка представа.

Поколеба се за миг какво да прави. Очите му бяха като езера, отразяващи романтичния ореол на луната над тях. Ръцете ѝ започнаха да пълзят по гърдите му. Спряха над набъбналите му зърна и палците ѝ започнаха да си играят с тях. Той започна да диша по-учестено, очите му се присвиха и тялото му се наклони над нейното. Изпита остра и настоятелна нужда да вкуси от него, а не само да го усеща и езикът ѝ очерта кратка пътека по кожата му.

Вкусът, макар и леко солен, бе изключително приятен. Съдържаше обещания за многобройни мигове удоволствия, които Лъки не можеше да си представи съвсем точно, макар че тялото ѝ настояваше, че всяка секунда от тях ще бъде неповторима. Изпусна беззвучна въздишка, прокара пръсти по космите на гърдите му и стигна до силните му рамене. Ръцете ѝ останаха там. Зениците му се разшириха под лунната светлина и се превърнаха в тъмни кръгове, около които заблестяха тесни сребристосини ореоли.

Заля я чувство на женска гордост. Значи не само тя бе възбудена.

— Скъпи... — прошепна тя думата, която копнееше да изрече от векове наред.

Прокара пръсти през широките му гърди, като слизаше все по-надолу и по-надолу, докато накрая стигна до колана на панталоните.

Вмъкна ръце под него и докосна кожата, скрита там.

Той хвана китките ѝ и прошепна:

— За тази работа са необходими двама.

Едната ѝ гърда вече беше открита. След малко и другата проблесна под звездното небе. На Лъки не ѝ бе необходимо да поглежда надолу, за да разбере, че зърната ѝ са набъбнали от желание. Главата му се наклони над тях и устните му поеха едното.

Тя се изви под него и простена от удоволствие, когато горещият му език я докосна. Тялото ѝ продължи да се извива нагоре, приветствайки интимната му милувка, мълчаливо молещо за още. Пронизващият натиск на ръката му върху другата ѝ гърда и лекото стискане бяха непоносимо възбуждащи.

— Знаеш от какво имам нужда — изрече той предрезгавял от страст, която не отстъпваше на нейната. — Твърде дълго чаках.

Тя изви нагоре тяло без никакво колебание, страхувайки се да изгуби контакта си с неговото.

— И аз. Прекалено дълго.

С едно рязко движение той покри тялото ѝ изцяло. Коленете му разтвориха бедрата ѝ, като се опитваха да се настанят удобно там. Грубата кожа на палеца му погали все още мокрото от целувката зърно и го завъртя лекичко. Тя отново дръпна надолу главата му и устните му се озоваха върху другата гърда. Беше толкова прекрасно, че ѝ се зави свят.

Желаеше го — него и никой друг — завинаги.

Той също я желаеше. Възбудената му мъжественост го доказваше. Ала очите му ѝ изпращаха друго послание — казваха ѝ, че това е много повече от обикновена страст. Неизмеримо повече.

Ръката му свлече светкавично банския от тялото ѝ. Надолу покрай таза, после покрай бедрата ѝ и накрая изчезна над пръстите на краката ѝ. Грег го хвърли настрана и Доджър го хвана. Сега тя вече беше чисто гола под светлината на най-красивата луна, която бе виждала някога. Луната на влюбените.

Не почувства никакво неудобство да бъде разголена под погледа на Грег. Никакво. Та нали той вече я бе виждал, бе лежал до нея. И я познаваше по-добре от всеки друг. Усмихна му се, подканяйки го да я целуне отново. Потрепера и усети, че тялото ѝ изгаря от болезнен глад.

— Чакането приключи — заяви той и я докосна с твърдото като камък доказателство за желанието си. — Прекалено дълго танцувахме около този миг.

— Танцувахме валс — прошепна тя. — Въртяхме се в бавни, стесняващи се кръгове.

Устните му покриха нейните и горещият му език задълба навътре, повтаряйки движенията на слабините му към нейните. После започна да слиза все по-надолу и по-надолу. Пробягна лениво по склоновете на гърдите ѝ и тя установи, че мислено се моли той отново да ги целуне. Но езикът му мина покрай тях и продължавайки да я обсипва с целувки, заслиза все по-надолу и по-надолу, докато достигна меката равнина в долната част на корема ѝ.

В този момент спря, вдигна глава и се втренчи в нея.

От гърлото му се изтръгна дрезгаво стенание и отново сведе глава. Тя разбра, че сега ще се повтори онова, което се случи последния път, когато бяха лежали заедно.

Но тук грешеше. Преди да се усети, езикът му близна най-чувствителните ѝ и интимни части. Тя притвори очи, замаяна от удоволствие. Беше го правил и преди, но този път тя се отзова много по-бързо. Защото си спомняше, помисли си Лъки, възбудена от радост. Щом си спомняш, значи знаеш какво да очакваш.

Защото това беше нещо, което не би могла да забрави. Един действително незабравим мъж.

Той се дръпна леко, смъкна ципа на джинсите си и ги хвърли настрана с удивителна бързина. После се наведе над нея — толкова мъжествен, така възбуден, че тя не можеше да не изпита гордост при мисълта, че е вдъхновила такава божествена страст.

Наведе се още повече и горещият връх на члена му се опря в плътта ѝ. Тя го сграбчи за кръста и започна да го придърпва все по-близо и по-близо до себе си. Беше замаяна от сладостно предчувствие. Звездите над нея се завъртяха в кадифен водовъртеж. Защо беше чакала толкова дълго, за да се люби с него?

Изпитваше такава болезнена нужда и толкова силно, непреодолимо желание, че се повдигна нагоре в очакване. Той пъкна ръка между телата им, намери чувствителното ѝ място и прокара опитния си пръст по интимните ѝ части. До ушите ѝ достигна собственото ѝ дишане, учестено от очакването... и страстта.

Той пъкна дълбоко пръста си и тя извика от удоволствие. Грег се усмихна едва забележимо и го извади, сгорещен от влагата ѝ. После присви два пръста и отново проникна в нея. По-силно и по-дълбоко. Тя се вкопчи в него, заби нокти в мускулите на гърба му, а пръстите му продължиха с груба нежност да влизат и излизат от най-интимните части на тялото ѝ, предизвиквайки учестеното ѝ, накъсано от страст дишане.

— О, Грег, моля те, не спирай!

Той промърмори нещо от рода на това, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото да спре. После постави горещия връх на набъбналия си член срещу нея, бавно разтвори влажните гънки и започна да прониква милиметър по милиметър. Лъки задраска с нокти по голия му гръб, без да може да се владее. Той тласна по-силно и едва не я разкъса. С едно рязко движение проникна целият, после спря за миг и я притисна към себе си, възправил мощното си тяло над нейното.

— Лъки, нямаш представа...

Тя почти не го чуваше какво казва. Разпъващата плътта ѝ твърда мъжественост беше толкова чувствена, така възбуждаща. Отзова се инстинктивно се надигна към него. Тласъците му се ускориха, станаха все по-бързи и безмилостно властни. И тя се надигаше и ги посрещаше с не по-малка страст.

Чу стенанието му и инстинктивно разбра, че е достигнал оргазъм. Нажежена до бяло горещина се разля по цялото ѝ тяло и освободи и последното ѝ мускулче от насъбралото се напрежение. Под ръцете ѝ тялото му пулсираше от спазмите на утоленото желание. Лъки притвори очи, и като че ли от много далече видя тялото си, облято в пот, но задоволено.

Прокара пръсти през косата му и прошепна:

— Аз също съм луда по теб.

Коуди седеше на една от масичките в бара край „Лайв Бейт“ и ядеше парче пица, което приличаше на подметка и имаше съответстващ на вида си вкус. Беше времето на обедната почивка и заведението беше пълно с работници от пералнята, които шумно поглъщаха пиците си, като прокарваха хапките с бира, преди да

изсвири свирката за следващата смяна. Срещу Коуди седеше Скот Хелмър и махаше парченцата аншоа от пицата си.

— Този случай май почва да става доста заплетен, какво ще кажеш? — отбеляза накрая той.

Бяха изминали два дни, след като лабораторията в Хонолулу бе установила пълното съответствие между кръвта, попила в гумената подложка на багажника и онази, взета от Лъки за изследванията ѝ в болницата. Хелмър подскочи до небесата, когато разбра, че подложката не е изпратена направо в помощния отдел за криминални разследвания на ФБР в Куонтико, където се анализираха ексхумираните останки на алпинистката. Коуди го бе направил съвсем целенасочено — искаше да даде отговор на Грег възможно най-бързо.

Отново го връхлетя усещането, което бе изпитал, когато отвори багажника. Представи си как поставят Лъки вътре, как трясват капака отгоре ѝ и я оставят в непрогледна тъмнина. Прилоша му. Дали е била в съзнание, когато са я затворили там? Дали е знаела вече, че ще умре?

През цялото това време той бе изразявал явно неодобрение към Лъки и бе решен на всяка цена да се отърве от нея, ала сега дълбоко съжеляваше, че се бе отнасял така грубо към тази жена. Беше решен да ѝ се реваншира, като хване мъжете, които се бяха опитали да я убият. Почти беше готов да се обзаложи, че е Тони Трейлър. Оставаше му само да го докаже.

— Нека да си изясним едно нещо — заяви Хелмър и облиза мазнината от показалеца си. — Утре сутринта прокуратурата ще обяви официално, че оттегля обвиненията си срещу въпросната Джейн Доу и цялата тази история с багажника ще се появи в местното вестниче.

— Лъки има пълното право да знае истината и да изчисти петното от името си.

— Така е... макар че би било чудесно, ако можем да не оповестяваме тези разкрития за известно време и да ви дим какво ще излезе.

Коуди стисна с две ръце бутилката „Примо“, за да не зашлеви един на този коравосърдечен нахалник и каза:

— Вече започнах да говоря за багажника в кабинета си, за да може бръмбарът да прихване информацията. За онези, които слушат, би изглеждало крайно подозрително, ако не го направя, особено след като го видят в „Тетлър“.

— Е, това е първото нещо, което правиш както трябва.

Вратът на Коуди се зачерви от гняв.

— Вече ти обясних защо не прегледах по-рано багажника на колата. А дори и да го бях направил, може би нямаше да разбере, че малкото кафяво петънце е от кръв. Кучето ни насочи към тази следа.

— Господи! Добре, че поне някой в този шибан пущинак вдява от работата си!

— Аз знам много добре какво правя. Работил съм четири години в полицейското управление на Лос Анджелис.

— Това би трябвало да ме впечатли, така ли? — изсмя се пънкарят.

Това вече преля чашата. Приведе се през малката масичка, сграбчи Хелмър за ухото и започна да върти сребърната обица с черепа и костите дотогава, докато агентът под прикритие запримигва на парцали.

— Виж какво, хлапенце наперено, престани да се отнасяш с мен като с някой глупак! — пусна му ухото и допълни: — Искам да знам всичко, което се отнася до този случай. Имам личен интерес в него.

Хелмър си разтърка несигурно ухото и продума:

— Заради брат ти, нали? Хлътнал е доста по тази... Лъки.

— Да — беше принуден да признае Коуди, разкъсван от чувство за вина. Не се бе отнесъл честно към Лъки. Би трябвало да се придържа към презумпцията „невинен до доказване на противното“, а вместо това бе приел, че е престъпница и се бе държал с нея като с такава. Захапа ядно парчето пица и се прокле наум.

Хелмър размаха два пръста към сервитьорката, за да им донесе по още една бира.

— Не забравяй, че си подписал клетвена декларация да пазиш тайна по това дело. Случаят е много по-сериозен. Препратих постелката на багажника от лабораторията в Хонолулу в Куонтико. Направиха светкавично анализа. Там има следи и от кръвта на Телма Овърхолт.

Парчето пица все още не беше стигнало до стомаха на Коуди. Заседна някъде по средата на пътя, когато си представи две ужасени жени — през една година — пъхнати в един и същи багажник. Какви бяха тези престъпници, с които си имаха работа?

— Колата е била открадната няколко дни, преди да бъде открито тялото на алпинистката. Лъки е носела обувката на Телма. Двете престъпления безспорно са свързани, ала как?

Хелмър говореше много тихо, макар че никой не би могъл да го чуе заради баладата на Дон Хо, която гърмеше от джубокса.

— Не си и помисляй да споменаваш дори думица за това на когото и да било. Ключът е в орхидеите! Приятелят на брат ти се оказва прав. Онези насекоми наистина са от цветя, които растат само в южната част на Китай.

Агентът млъкна, за да изчака сервитьорката, която тръсна бирите им на масата и отплава тържествено.

— Анализът на постелката на багажника разкри частичка от изсъхнала орхидея — продължи той. — Забравих как ѝ беше точно името, но е някакъв рядък, застрашен вид от екваториалната гора тук, в Мауи.

Коуди отпи няколко големи глътки от бирата си, развълнуван от факта, че най-сетне участва в разкриването на интересен, заплетен случай. Орхидеите не само бяха липсващата връзка, но и представляваха детайл, известен само на убиеца или убийците. Подобни факти често бяха целенасочено скривани от обществеността, за да се елиминират лесно заподозрените или откачалките, които си признаваха извършването на какви ли не престъпления, само и само да покажат снимките им по новините в шест.

— Контрабандисти редовно пребродват тропическата гора и я лишават от най-ценните ѝ орхидеи. За съжаление, не разполагаме с достатъчно хора, за да държим под око и тях — отбеляза Коуди и завъртя замислено бирата си. — Разбира се, орхидеите и „Чудото на Мауи“ вървят ръка за ръка. Сигурно се отнася до някаква провалила се наркосделка. Вече много сериозно започвам да подозирам Трейлър.

— Възможно е — отвърна Хелмър, ала тонът му подсказа, че не е особено убеден. — Проверих в централата. Един надежден източник твърдеше, че разполага с информация за аферата с фалшивите кредитни карти. Предполагаме, че човекът ще се върне при нас с доказателства. Информацията би могла да ни подсказже какво е напипала Телма, преди да я убият. А освен това и да ни помогне да направим връзката между двете жени.

— Нямам доверие на тайните доносници — рече Коуди. От краткия си опит в Лос Анджелис знаеше, че на тях не може да се разчита. — Повечето от тях биха продали и майка си за няколко долара, за да си купят наркотици.

— Вярно е — съгласи се Хелмър. — Тайните източници често причиняват неприятности. Но този не се е свързвал повече с нас, така че вероятно не е успял да се докопа до нищо.

Тайни източници. Тони Трейлър. Орхидеи. Тръпки да те побият.

— Има и още едно нещо — добави Хелмър и огледа набързо бара. Свирката току-що беше привикала следобедната смяна и „Лайв Бейт“ беше почти опустял. — Получих окончателния доклад за смъртта на алпинистката. Причината за смъртта ѝ е удар в тила... с абсолютно същия инструмент, който е бил използван и върху Лъки.

— Мамка му!

Коуди тресна бутилката върху дървената маса и стомахът му се преобърна. Добре, че беше принуден да мълчи по този случай. Защото не би могъл да каже на Сара и това. Тя бе плакала и хлипала почти час, когато той ѝ бе съобщил, че Лъки е жертва на коравосърдечни убийци, за които е било напълно естествено да я напъхат в багажник на кола.

— И двете престъпления имат една и съща цел — прикриване на убийството, маскирането му като злополука.

Маскиране като злополука. По цялото тяло на Коуди пропълзяха хлад. Обзе го и страх. Членовете на мафията се славеха с ефикасните си методи за отървяване от неудобни хора по начини, които изобщо не приличаха на убийство. Предпочитани от тях бяха катастрофите и самоубийствата. За тези банди печалбите от туризма бяха от първостепенно значение. Не можеха да си позволят да нарушават представата за рая с убийства. Правеше се всичко възможно Хаваите да не се превърнат в подобие на Флорида — кошмарът за туристите, затова хавайските мафиоти маскираха убийствата като случайни инциденти. По този начин трупите бяха заравяни без полицейско разследване.

Маскирането. Орхидеите. Тони Трейлър. Коуди беше повече от сигурен, че са свързани. Какво ли не би дал, за да реши този случай — да достави радост и на Сара, и на Грег! Добре де, и самият той ще се чувства по-малко виновен за досегашното си отношение към Лъки. Но с някаква далечна част на съзнанието си той си даваше сметка, че само

защото са се опитали да убият Лъки, да замаскират убийството ѝ, това не означава, че тя по някакъв начин не е замесена в престъпление от неизвестен характер.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Ще убия със собствените си ръце това проклето куче! — изрева партньорът на Краля на орхидеите. — Ако не е било то, никой нямаше да узнае, че сме се опитали да маскираме убийството ѝ. И сега ще ни свържат с онази кучка от „Америкън Експрес“!

Телефонният номер просветна още няколко пъти на екрана и с това предаването „Безследно изчезнали“ завърши. Кралят на орхидеите изключи телевизора. Шоуто се бе оказало удивително точно... до известна степен. Актрисата, която претворяваше ролята на Лъки, не бе успяла да улови добре нюансите на характера ѝ.

А и никой нямаше представа как изглежда тя в действителност. Снимката, която показаха след това, е била направена в деня, когато са я приели в болницата. На нея тя приличаше на вещица с щръкнала във всички посоки коса. Силно изрусена коса.

— Успокой се — каза той на партньора си. — Нищо не е в състояние да ни свърже с тези замаскирани убийства.

— Направо не е за вярване! Как е възможно да не се притесниш поне малко?!

Кралят се извърна, за да погледне още веднъж кристалната ваза, в която сияеше много рядка орхидея в приглушен бледоморав цвят, а после каза:

— Полицията изобщо не ме притеснява. По-скоро се тревожа, че може внезапно да изникне някой от миналото ѝ.

— Но ФБР вече разполага с останките на агентката, наета от „Американ Експрес“!

Кралят заразглежда деликатните нишки с цвета на тъмен аметист, които като фина паяжина прорязваха нежните венчелистчета на орхидеята.

— Е, и? — обади се накрая. — Очевидно не са стигнали доникъде — иначе бръмбарът щеше да ни каже всичко. Телма Овърхолт е лежала два метра под земята в течение на две години. Това води до значително разлагане на тъканите. Освен това всичките ѝ

телесни течности бяха изтеглени от тялото. Така че не им остава много материал, който да използват за анализите си.

— И въпреки всичко нещо не ми харесва. Не ми харесва *усещането*, което предизвиква това у мен.

— И аз предпочитам уединението, което компютърът ни осигурява — съгласи се Кралят. — Можем да бърникаме, в който си искаме шкаф и да измъкваме колкото си искаме мръсни ризи, без дори да ни заподозрат, че сме влизали. И не си мисли, че ми харесва особено да плащам на хора да поставят подслушвателни устройства и да ни изпращат записи, но понякога не може без това.

Коментарът за мръсните ризи, който току-що направи, даде на Краля една идея. Светът без съмнение се ръководеше от компютрите. Лично той бе проникнал в редица бази данни и бе напълно изтрил съществуването на една жена от земята само защото му се бе опълчила. Защо да не си поиграе и с Брактън? Да промени стойността на влоговете му и да увеличи дълговете му. Но сега, като се замислеше, копелето не разполагаше с влогова кредитна карта. Какъв ще да е този тип, който си живее спокойно и без „Виза“?

Определено тип, който заслужава да страда.

Грег погледна часовника си и установи, че са изминали точно деветнадесет минути, откакто се бе отбил при Лъки за последен път. Струваше му се, че не я виждал от часове. Не можеше да се въздържа да не слиза долу. Искаше му се да е с нея, а не да подготвя плана за годишното пътуване до остров Ниихау, където извършваха преброяването на тюлените-монаси и биеха инжекциите на мъжките.

Бяха изминали три болезнено дълги седмици от излъчването на „Безследно изчезнали“. Историята бе предизвикала хиляди обаждания. Оказваше се, че Лъки е била забелязана на повече места и от Елвис. От щата Върмонт, та чак до Аризона хора твърдяха, че са познавали Лъки. Но никое от обажданията не се бе оказало достоверно. И слава Богу.

Телефонът извъня и той го вдигна с надеждата, че не го търсят отново от банката. Някакъв идиот бе допуснал грешка и парите, които бе внесъл, не бяха прехвърлени в неговата сметка. Сега му се налагаше да прехвърля чекове от единия край на острова чак до другия.

Беше Коуди.

— Здравсти, Грег. Какво става при теб?

— Нищо особено — отвърна той, но цялото му тяло се напрегна. Непрекъснато очакваше падането на гилотината — съобщение от Коуди, че някой ще му отнеме Лъки. — Нещо ново за Лъки?

— Нищо. Абсолютно нищичко. От ФБР вече провериха всички по-надеждни обаждания. Сега се занимават и с останалите. Смятат, че след като е изминало толкова време, надали ще открият нещо. И все пак е повече от странно. Не е възможно да няма поне един човек, който да не познава Лъки.

— А как върви разследването ти? Имаш ли някаква представа кой се е опитал да я убие?

— Засега все още проучваме въпроса.

Коуди звучеше доста обезкуражено, но Грег реши да не го разпитва повече. Беше наясно, че брат му работи с ФБР и му е забранено да обсъжда подробностите с когото и да било. Придърпа поблизо до себе си купчината неотворени пликосе от сутрешната поща и започна да ги сортира, докато говореше.

— Утре излизаме с лодката до мястото за размножаване на Ниихау — каза на Коуди, докато хвърляше настрана поредното съобщение, че е спечелил от някаква томбола. — Време е да преброим тюлените-монаси и да инжектираме мъжките.

— Да ги инжектирате ли?

Грег бе забравил, че тази програма бе влязла в сила, след като вече бяха спрели да си говорят с Коуди.

— Да. Това е нещо ново. Разработено е в Университета в Хонолулу. Инжектираме мъжките, за да намалим производството на тестостерон в организма им.

— Господи! Да не си посмял да се приближиш до мен с тази гадост. И защо го правите?

Като се замислеше за начина, по който се държеше в присъствието на Лъки, Грег не беше далеч от мисълта той самият да си удари поне десетина подобни инжекции.

— Останали са толкова малко женски — повечето стават жертва от акулите и мъжките буквално се накачулват върху тях. Така че, докато свършат, женската е или смазана, или сериозно наранена. И в двата случая умира, което още повече намалява броя на женските и по този начин борбата на мъжкарите става все по-голям проблем с всеки

сезон. Та ние намаляваме агресивността на тези нещастници, като снижаваме нивото на тестостерона в организма им. По този начин повече женски имат шансове да оцелеят.

— Както го разказваш, прилича ми на групово изнасилване.

Грег се съгласи с него.

— Виновен е инстинктът за оцеляване. Тюлените-монаси никога не са се държали по този начин, когато женските са били достатъчно.

— Внимавай тогава. Тези мъжкарци не тежаха ли поне четвърт тон?

— Да, при това могат да бъдат доста гаднички — отвърна Грег и добави сметката за козето мляко на Аби към купчината неплатени подобни. Следващият плик изглеждаше твърде странен и той го отвори, докато Коуди му разказваше за предстоящия пореден футболен мач на близнаците. — Мамка му!

— Какво става?

— Направо няма да повярваш! Ще ми вземат колата! Очевидно са напълно превъртели. Та нали платих в срок поредната вноска? А сега ми връщат чека като невалиден!

— Случват се подобни неща. Аз непрекъснато получавам последни предизвестия — засмя се Коуди. — И така ми се пада, защото никога не си плащам редовно сметките.

— Тук нещо не е наред. Казаха ми, че банковата ми сметка е изчерпана, макар че имам доста пари, а и пазя вносите си бележки, с които мога да го докажа.

Два мига мълчание. След това Коуди изрече:

— Просто съвпадение. Виж какво, трябва да затварям. Обади ми се, когато се върнеш от Ниихау.

— Добре. И да знаеш — задължен съм ти.

Задължен съм ти. Коуди все още продължаваше да се усмихва, когато спря пред рибния ресторант „При Мама“, където имаше среща със Скот Хелмър. Беше страхотно, че отново си говорят с Грег. Какво ли не би дал да може да обсъди случая с него! Тази необходимост за запазване на всичко в тайна направо го съсипваше.

Забеляза тойотата, която Хелмър бе наел, и разбра, че агентът го очаква долу при скалите. Ветровете си играеха волно в заливчето с

форма на подкова и го превръщаха в любимо място за сърфистите. Яхнали разноцветни бордове с платна в искрящо розово, зелено и виолетово, хлапетата се носеха по белите шапки на вълните за радост и наслада на туристите, които си похапваха в рибния ресторант. Някои от сърфистите можеха дори да правят лупинги върху вълните.

— Цяло чудо е, че не си счупват вратовете — отбеляза Коуди, когато се приближи зад Хелмър, който седеше върху един камък и ги наблюдаваше. Отпусна се върху скалата наблизко и подплаши почиващия си под нея рак.

— Луди хлапета — отвърна Хелмър, вдигна слънчевите очила на главата си и се обърна към Коуди. — Откъде взе името на онази психиатърка, която е хипнотизирала Лъки?

— Първо се свързах с един приятел в Университета в Хонолулу. Той пусна съобщението по Интернет и доктор Форенски ми се обади. Защо?

— Тя е влизала в кабинета ти, нали така?

Коуди вече подозираше накъде бие пънкарят.

— Тя ли ми е лепнала подслушвателното устройство?

— Тя. И после е наела малък апартамент недалече от управлението, където вади копия от записите на разговорите, прихванати от бръмбара.

Коуди се изправи и се приближи до брега. После каза:

— Един от хората ми я посрещна на аерогарата. Трябваше да я откара право в клиниката, но тя го накара да я заведе първо при мен. Каза, че иска да се осведоми за „впечатленията“ ми от Лъки в деня, когато е била намерена. Би трябвало да надуша, че нещо не е наред, но... Тя имаше отлични препоръки. А и изглеждаше такава приятна стара дама.

— Няма нищо нередно в препоръките ѝ. Тя е първокласен хипнотерапевт в Хонолулу. Но някой се е добрал до нея. Плащат ѝ цяло състояние, за да седи тук и да подслушва.

— Кой? — запита Коуди развълнувано. Това можеше да се окаже пробивът, който всички очакваха.

— Доктор Форенски ни разказа всичко, но няма представа кой я е наел. Когато се съгласила да прегледа Лъки, някой ѝ се обади по телефона. Предложили ѝ такава голяма сума, че тя просто не могла да

й устои. Въпросът е как са разбрали, че трябва да се свържат именно с нея?

— От компютъра. Явно следят всяко включване в мрежата — отговори Коуди и се цапна по челото. — И именно те си играят с брат ми в този момент!

— Какво искаш да кажеш?

Сребърната обица с кръста и черепа пречупваше и отразяваше ярката слънчева светлина, докато Хелмър слушаше разказа на Коуди. Когато завърши, в очите на пънкяря неохотно проблесна искрица на възхищение.

— Вероятно си прав. Ще задействам експертите ни по въпроса. Сигурен съм, че това е свързано с аферата с фалшивите кредитни карти. Някой очевидно може да проникне в охранителните кодове на банките. Ето как разбират коя сметка да използват и кога да се измъкнат навреме, преди да сме ги усетили.

— Какво става с Трейлър? Има ли нещо за него? Все още продължавам да си мисля, че и той е замесен в това.

— Работя по въпроса, но засега изглежда, че той просто си върти дребен бизнес с „Чудото на Мауи“ — нищо повече.

Трафикът на марихуана очевидно не беше на едно от първите места в списъка на агента от ФБР. И кой би могъл да го вини? Бюджетът на Бюрото беше значително орязан, а по-важни бяха каналите на дрога, идваща от Мексико и Южна Америка. Но за Коуди този въпрос беше от значение — и то голямо. Това беше неговият остров. Неговото семейство живееше тук. Обеща си, че на всяка цена ще хване Трейлър.

— Мога ли да кажа на Лъки, че раната на главата ѝ съвпада с онази на Телма Овърхолт? Тя има право да знае, че онзи, който се е опитал да я убие, и човекът, убил алпинистката, е едно и също лице.

— Не, за Бога! Съвсем близо сме до пълното разнищване на този случай. Не проваляй всичко в последния момент!

На Коуди никак не му беше приятно, че трябва да държи в тайна от Лъки нещо толкова важно. И най-вече от Грег.

Грег все пак успя да поработи няколко часа, но накрая слезе към басейна, за да види Лъки. Тя беше преживяла ужас, който изобщо не се

поддаваше на описание. И фактът, че не можеше да си спомни преживяното, го правеше още по-отвратително. Какво ли се е случило с нея в онези часове, преди да блъснат колата долу в пропастта? *Мога да те накарам да ме обичаш* — повтори си той думите ѝ от онази нощ. Била е повече от отчаяна — била е готова на всичко, само и само да се спаси. Какво ли друго са ѝ причинили?

Отново бе обзет от желанието да убива. Съмняваше се, че ще съумее да се овладее, когато разбере кой я е накарал да страда така. И все пак Лъки като че ли бе приела съдбата си. Дори и да мислеше за отмъщение, не му спомена нищо за това. Бе предпочела да насочи усилията си върху създаването на нов живот за себе си. Куражът и силният ѝ дух извайваха такъв изключителен характер, че всички други жени, които познаваше, изглеждаха жалки в сравнение с нея.

— Айкане, трябва да видиш това!

Като чу, че Номо му вика „приятелче“ с по-щастлив тон от обикновено, Грег заобиколи олеандровата преграда и се озова на територията на тюлените.

— Направо ѝ идва отвътре — извика Номо и посочи към Лъки, която беше в басейна.

— Хеле, хеле — призоваваше тя на хавайски Аби да влезе при нея. Бебето тюленче се намираще върху рампата, водеща към водата, но явно дори и не мислеше да влиза. — Всичко е наред, сладката ми. Ела тук. Хеле.

Косата на Лъки беше мокра и прилепнала, което подчертаваше зелените ѝ очи. Всичко в нея го привличаше. Някога беше само тялото ѝ. Все още обожаваше всеки сантиметър от него — от надупчените ѝ от белези ходила чак до раничката на тила ѝ, но онова, което го притегляше към нея, бе много по-силно чувство.

Лъки му помахна, а после извика:

— Доджър, покажи на Аби какво трябва да прави.

Доджър скочи върху рампата и побутна с нос плашливото тюленче. Като правеше малки стъпки, той тръгна напред, а Аби заситни по петите му. Щом стигнаха до водата, Доджър се гмурна и заплува, без изобщо да разплисква около себе си. Тюленчето цопна след него и размаха неистово перки, а очите му се разшириха от ужас.

Номо поклати глава и отбеляза:

— Ето какво става, когато нямаш представа, че си тюлен. Аби е свързана с Лъки и Доджър, а не с другите тюлени. Сега се опитвам да коригираме развитието ѝ в правилната посока.

— Поно! Внимавай! — извика Лъки. — Гледай мен! — и разцепи с ръце водата, сякаш беше тюлен.

Това беше най-смешното, най-комичното нещо, което бе гледал от сериите на „Спанки и нашата банда“ насам — бе ги следил тайничко във вечерите, когато леля Сис излизаше да играе покер. Евтина комедия. Но забавна. Куражът на Аби очевидно нарастваше с всеки изминал миг — ту се гмурваше, ту изскачаше на повърхността като мъхната коркова тапа, пляскайки с перки и изпращайки пръски вода чак до небето.

Доджър плуваше близо около нея и следеше всяко нейно движение. Внезапно тюленчето схвана как стават нещата и спря неравномерното пляскане. Перките ѝ се плъзнаха през водата и я изстреляха без проблеми напред.

— Агамаи ое — похвали я Лъки.

— Много си умна — преведе Грег и погледна към Номо.

— Научил си Лъки на доста хавайски.

Едрият мъж сви рамене и се ухили още по-широко от обикновено.

— Тя държи да остане да живее тук. Не искаме хората да я мислят за туристка, нали?

Грег проследи с поглед триото, което се отправи към дълбокия край на басейна и после пое обратно. Лъки плуваше чудесен „кроул“, като внимаваше да не разплисква вода, за да не подплаши тюленчето.

— От нея ще излезе великолепна майка — отбеляза Номо.

Грег не пожела да си признае, че възрастният мъж е прочел мислите му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Кралят на орхидеите затвори вратата, водеща към специалната хладилна камера, току-що инсталирана в склада им в Китайския квартал.

— Великолепно! Самият Худини^[1] не би могъл да излезе от тази камера, нито пък да влезе в нея!

— Не знам защо се притесняваш толкова заради тези проклетни орхидеи — отбеляза партньорът му. — На кого би му хрумнало да ги открадне?

— Не можеш да си представиш на какво са способни някои колекционери, само и само да се докопат до подобни редки екземпляри.

— Как ще влизаш в тази камера, щом като орхидеите излъчват отровни изпарения?

Кралят посочи към специалния превключвател на външната стена на камерата и каза:

— Поръчал съм да вградят вентилационен превключвател, който да поддържа циркулацията на въздуха, така че газовете да не се концентрират. Но ако някога ни се наложи да убием някого, просто го затваряме тук — ухили се и щракна превключвателя, — а после изключваме вентилатора.

На партньора му очевидно му прилоша. Човекът, който някога му бе по-близък и от брат, несъмнено беше започнал да губи кураж — ако, разбира се, е имал някога. А дали ще му стигне, за да направи следващия ход в тази игра?

— Колко време е необходимо, за да умре човек, затворен тук?

Кралят се ухили самодоволно, като си представи Грег Бракстън, заобиколен от подбрани красиви, но смъртоносни орхидеи. Едва си поема дъх.

— Умиращ бавно... много бавно. Парите парализират белите ти дробове — изсмя се отново. — Но докато умираш, имаш чувството, че дробовете ти горят. И искаш ли да чуеш най-хубавата част? Властите

никога няма да разберат какво те е убило. Това е една толкова рядка отрова, че те все още не са разработили тест, с който да я открият. Перфектно маскиране на убийство!

— Номер 68 — извика Грег на Лъки.

Намираха се на пясъчния бряг на Ниихау и брояха тюлените-монаси.

Лъки отметна огромния мъжки, който носеше зелена емблема. Това означаваше, че е бил каталогизиран преди повече от дванадесет години, още когато са започвали. *Стар познайник* — помисли си Грег. В този момент Номо хвана главата на тюлена, а Грег бързо го инжектира с тестостеронния депресант.

— Поно! Внимавай! — изкрещя Номо, когато тюленът се извирязко, демонстрирайки удивителна гъвкавост. После животното нададе звук, който значително наподобяваше рев на слон.

Грег отскочи настрани и извика:

— Хайде да се махаме оттук!

Боса и само по бански, Лъки тръгна до него. Колко привлекателна беше! Ала тя като че ли изобщо не го съзнаваше — беше прекалено погълната от новото си приключение, за да обръща внимание на факта как изглежда. Кацнала на близката скала, червенокрака птица им подсвирна и размаха черните си криле. Лъки погледна към нея и каза:

— Тук всичко звучи толкова... различно.

Грег си представи как зелените ѝ очи се разширяват под слънчевите очила.

— Липсват всякакви градски шумове.

Това беше така. Десетки тюлени издаваха разнообразни звуци — от тръбен вой през силно сумтене, чак до пискливите призови на бебетата, които лудуваха в приборя. Възрастните линееха, сменяха си козината, което им причиняваше сърбеж и ги караше да бъдат пошумни от обикновено.

В пълна противоположност на какофонията им от звуци бе тихото бърбене на речните рибарки и фрегатите^[2], които обикаляха по брега в търсене на риба. Музикалният фон, както винаги, бе

ритмичното плискане на вълните. Лъки бе права: цивилизацията бе далече оттук. И на Грег му се искаше тя винаги да си остане там.

Лъки го хвана под ръка, а с другата притисна към гърдите си каталога на института. После запита:

— Кога ще трябва да доведем Аби тук?

Нагазиха в топлата вода и се насочиха към лодката, която щеше да ги откара на „Атлантис“. Закотвена във вътрешния край на рифа, „Бостън Уейлър“ се поклащаше в дълбоката до кръста вода.

— Когато Аби започне да хваща сама храната си, ще я доведем и ще я пуснем тук. Въпреки че съотношението между половете започна да се регулира полека-лека, те все още отчаяно се нуждаят от женски.

Грег хвана Лъки през кръста и я метна в лодката. Тя го дари с онази щастлива усмивка, която не преставаше да го очарова. В момента не му се искаше нищо повече от това да я целуне още сега, но Номо беше с тях и в този миг наместваше забележителното си тяло в „Бостън Уейлър“.

Само след няколко минути вече бяха на „Атлантис“, която бе закотвена зад рифа, и оставиха зад себе си малкия остров — рая на тюлените-монаси. Номо пое руля, а Грег слезе в каютата с Лъки. Да проверят сметките. Да бе, добре.

Последното нещо, за което си мислеше в момента, бе да проверява броя на тюлените. През целия ден бе потискал импулса си да сграбчи Лъки в обятията си и да я люби направо върху белия като захар пясък. *Дръж се като професионалист* — си бе повтарял многократно. *Имаш важна работа*. И сега, когато тази работа бе завършена, тялото му побърза да му напомни за желанията си.

— Направо скачам под душа — заяви Лъки и започна да си смъква банския.

Вече бе пресякла тясното пространство на малката каюта и бе влязла в кабинката с душа, преди той да успее да свали панталонките си. Изсумтя, когато еректиралият му член се освободи, а после хвърли настрана мокрите слипове. Някога би се притеснил значително от физическото напрежение в тялото си и постоянната нужда, която изпитваше към тази жена. Но това вече не го тревожеше. Напротив — приемаше този факт като нещо естествено и го приветстваше радостно.

— Не можем и двамата да се съберем тук — запротестира Лъки, когато той отвори вратата на кабинката.

— Искаш ли да се обзаложим? — запита и плъзна вратата зад себе си.

Между телата им оставаше място, колкото за струята, която се стичаше върху тях и отмиваше солта и хрускавия пясък. Но не навсякъде — едрите гърди на Лъки опираха в неговите, а възбуденият му член се притискаше в бедрата ѝ.

Тя вече се беше измила. Косата ѝ бе отметната назад, по къдриците и по миглите ѝ блестяха малки капчици. Една съблазнителна тяхна посестрима бележеше връхчето на горната ѝ устна. Ручейчета вода се стичаха по гърдите ѝ и се насочваха към равния ѝ корем, откъдето поемаха към снопчето косми надолу.

— На нищо не приличаш — отбеляза тя, а в очите ѝ проблеснаха весели пламъчета. — Най-добре ще е да се погрижа за тебе.

Грег разкрачи крака, за да не падне от лекото полюляване на лодката, а Лъки взе от рафтчето шишето с биологично разлагащ се течен сапун. Сипа малко в шепата си, а после го разнесе с ръце по тялото му. Нежното движение на пръстите ѝ предизвика тръпки по цялото му тяло и слабините му запулсираха в отговор. Лъки му се усмихна и ги насочи предизвикателно към все по-уголемяващия се негов член. Но после отново пое нагоре и започна да очертава контурите на гърдите му мъчително бавно.

— Май ще трябва да се заема и с гърба ти — заяви тя с престорена невинност. — Сигурно е потънал в мръсотия.

— Забрави за гърба ми. Продължавай да вървиш долу. Именно там е проблемът.

— Какъв проблем?

Тъмните ѝ вежди бяха леко извити нагоре — нарочно го дразнеше. Но ръката ѝ пое надолу. Насапуниса корема му и започна да описва кръгове около пъпа му по начин, който се стори на Грег неочаквано възбуждащ. Мускулите на слабините му се свиха болезнено, докато тя бавничко си проправяше път все по-надолу, без да бърза заникъде. Нарочно го измъчваше.

— Господи? Какво е това? — възкликна, като прокара насапунисания си пръст по пениса му. — Не се ли любихме снощи? И

тази сутрин? Мисля, че ти самият имаш нужда от една инжекция с този тестостеронен депресант.

— Не бях толкова лесно възбудим, преди ти да се появиш на хоризонта.

Лъки вдигна ръце и из кабинката се разхвърчаха сапунени мехури.

— Значи твърдиш, че вината е само моя.

— Не можеш да си представиш колко си права.

Той сграбчи ръката ѝ и я насочи към пениса си, който вече беше горещ и болезнено твърд. Едва успя да преглътне. Тя го насапуниса и прокара ръка по основата му, а после го стисна, и пак, и пак. Пусна го, придвижи се по-надолу и хвана тестисите му в насапунисаните си ръце, а после ги повдигна.

— Господи!

— Това да не би да е религиозно преживяване? — запита тя.

— И то какво, мътните го взели!

— Псуваш доста за човек, който се моли за спасението на душата си.

Той се ухили и забеляза издайническите знаци, че тя е не по-малко възбудена от него: ускореният ѝ пулс, видим в основата на гърлото; разширените зеници, които превръщаха великолепните ѝ зелени ириса в тънки кръгове; начинът, по който се извиваше към него, като не съзнателно му се предлагаше...

Пръстите ѝ се заровиха в гъсталака на космите му около пениса. Боцна бедрото ѝ с горещия връх. Тя не му обърна никакво внимание и продължи да си играе като дете със сапунените мехурчета по корема му.

— Времето ти изтече — заяви той и я бутна към стената на кабинката. — Сега е мой ред.

Ръката му за секунди се озова между бедрата ѝ. Кожата ѝ беше мокра. И хлъзгава. Тя се изви, обви с ръце врата му и го привлече към себе си. Той пхна един пръст в нея и мускулите ѝ се стегнаха около него.

Лъки простена, после прошепна:

— Моля те, побързай.

— Не ме карай да бързам, любима.

Започна да я целува. Езикът му се заигра с нейния, а палецът му намери най-чувствителното ѝ място и започна да го дразни. Тя застана на пръсти, залюля се срещу него и заби нокти в раменете му. Заля го пулсиращ прилив от първично желание и всяка частица от тялото му замоли за успокоение. Промърмори, че е луд по нея и че никога няма да ѝ се насити.

Опита се да проникне нежно в нея. Ала това беше невъзможно. Лъки изкарваше на повърхността най-примитивните му инстинкти. Тласна силно и едва не я нарани, което я накара да забие ноктите си в гърба му. Хвана я отзад и я повдигна с две ръце, за да може да обвие крака около кръста му. Тази нова поза му позволяваше да се гмурне още по-дълбоко — толкова дълбоко, че тя изохка.

— Да не би да ти причинявам болка?

Очите ѝ бяха станали вече напълно черни — нямаше и намек за зелено.

— Малко... но е страхотно. Не спирай.

Той си пое дълбоко дъх, като се опитваше да се владее. Но дробовете му се изпълниха с горещ, влажен въздух.

— По дяволите! Всеки момент ще свърша!

— Побързай — прошепна тя и той се задвижи напред-назад, като усещаше как стегнатите ѝ мускули го приклепват. — По-силно!

Той го направи и проникна дълбоко в горещото ѝ тяло. Тя посрещаше всеки негов тласък с ответно движение. Грег не можеше да се контролира повече. И двамата не можеха, в интерес на истината. Наложил му се да впрегне цялата си воля, за да се удържи през следващите няколко минути, докато усети първите трепети на оргазма да разтърсват тялото ѝ. После се отпусна — тласна за последен път и от него избликна бялата гореща лава на горчиво-сладкото освобождение.

Тялото му се разтърси. Реакцията беше толкова дивашка, че си удари главата в душа. Застина. Стоеше си така, с Лъки в обятията си, а водата се стичаше по лицето му.

— Скъпи — прошепна тя.

Грег отвори очи и осъзна, че тя се опитва да се отдръпне от него. И тъй като не искаше това да има край, той я задържа още за миг. После измъкна все още твърдия си член от нея. Щеше му се да може да каже нещо. Единственото, което правеше в последно време, бе като

животно да обикаля около нея и да се възползва от всяка предоставила му се възможност. Да принизява чувствата си само до мръсен секс.

Върнаха се в каютата и се облякоха мълчаливо. За какво ли си мислеше тя? С панталонки и тениска с надпис „Спасете китовете“ тя тъкмо се пресягаше към рафта, за да вземе зъба на Руди, когато той я спря и каза:

— Винаги ми е било трудно да изразявам с думи чувствата си. Онова, което става между нас, не е само секс — поне не и за мен. Ти си ми много скъпа — потъна в погледа на зелените ѝ очи и ѝ призна истината: — Обичам те!

— Наистина ли? — прошепна тя. — Надявах се да е така. Чувствам се толкова щастлива с теб, с новия си живот.

Добре, щастлива е, това е ясно. Но дали го обича?

— А какво чувстваш към мен?

В очите ѝ бликнаха сълзи, но тя запримигва бързо и ги овладя.

— Обичам те. Не мога да си представя, че ще съм способна да обикна някой друг, освен теб.

Той я прегърна непохватно, после осъзна, че я стиска прекалено силно и разхлаби прегръдката си.

— Искам до края на живота си да бъда с теб. Искам да си до мен през зимата, когато китовете се завърнат с малките си. Искам да си до мен, когато се върнем да преброим тюлените и следващото лято. Искам...

— И аз го искам.

Грег се усмихна, а после буквално се ухили, забелязал ентузиазираното ѝ изражение.

— Досега чаках да видя какво ще излезе след излъчването на „Безследно изчезнали“. Би било по-лесно, ако знаем кръщелното ти име. Ала както се оказва, ти не съществуващ. Направих няколко проучвания — има начин да ти осигурим ново име. Нали знаеш — не може без име на удостоверение за граждански брак.

Лицето ѝ се оживи още повече.

— Казах на доктор Форенски, че искам да съм Лъки Бракстън. А сега копнея за това повече от всичко на света.

И в този момент Грег си даде сметка, че никога няма да бъде в състояние да обикне друга жена така, както обича Лъки.

Макар че бяха тръгнали още преди зазоряване, „Атлантис“ навлезе в кея едва късно следобед. Грег зърна отдалече Коуди и Сара, които ги чакаха на пристана. Това го изненада и леко го обезпокои, макар да нямаше причина да се тревожи. И все пак брат му не беше споменал, че ще идват.

Докато помагаше на Номо да привърже „Атлантис“, в главата на Грег зазвучаха тревожни сигнали. Лъки им помаха щастливо и скочи на пристана. Коуди и Сара се приближиха към тях с прекалено сериозен вид. Грег застана до Лъки, готов за най-лошото.

— Телефонът на горещата линия, който предоставиха от „Безследно изчезнали“, най-сетне даде сериозен резултат — започна Коуди.

Грег се извърна към Лъки и видя, как усмивката постепенно се оттегля от лицето ѝ. Тя погледна неспокойно към Сара, а после и към него. Той я прегърна през кръста и започна да се моли беззвучно.

— Лъки, не съществува лесен начин да ти съобщя това, затова ще карам направо — продължи Коуди. — Съпругът ти е тук.

Яростна светкавица разсече Грег от глава до пети. Току-що най-грозният му кошмар се превърна в действителност.

— Нейният съпруг ли? — изкрещя той. — И къде е бил досега, по дяволите?

Лъки бе загубила ума и дума. Зяпаше безименния пръст на лявата си ръка. Накрая успя да промълви:

— Но аз не носех халка!

— Сама си я свалила — отвърна Коуди, погледна Грег в очите и допълни: — Брад Уагнър не е подавал жалба в полицията, че е безследно изчезнала, защото предположил, че пак върти флирт някъде с някого.

— И предполагал, че ще се върне вкъщи, когато реши — допълни Сара. — Както е постъпвала винаги досега.

Флирт ли? На Грег му беше трудно да повярва. После си спомни нощта, когато я бе открил. Очевидно тя и съпругът ѝ са имали проблеми. Защото сега Лъки бе различен човек. Добре де, могат да се разведат. Хората непрекъснато се развеждаха.

— Уагнър, Уагнър — повтори Лъки, като че ли се опитваше да вкуси името. — Какво е...

— Кели — отговори Сара на незададения ѝ въпрос. — Ти се казваш Кели Ан Уагнър. Красиво име, не мислиш ли?

— Кели Уагнър — засмя се Лъки, а зелените ѝ очи блестяха от възбуда. Сграбчи ръката на Грег и я стисна. — Вече си знам името! Аз съм Кели Ан Уагнър.

Обаче Коуди и Сара не изглеждаха така въодушевени като Лъки. В интерес на истината имаха твърде разтревожен вид. И искрицата надежда, която бе проблеснала в душата на Грег, когато си помисли за развода, бързо се изпари.

— Сигурни ли сте, че този Уагнър е наистина неин съпруг?

Коуди кимна и допълни:

— ФБР веднага го провериха. И още тази сутрин Брад долетя. Отседнал е в „Четири сезона“.

— Къде живее той? Искам да кажа, къде съм живяла аз?

— Ти си от Хонолулу — отговори Сара. — Живееш в богатия квартал Кахала, близо до „Даймънд Хед“.

— Чакайте малко! Тук нещо не се връзва! — извика Грег. — Ти нали провери за нейни отпечатъци в полицейското управление на Хонолулу — и не откри нищо?

Коуди кимна, а изражението му стана още по-мрачно.

— Така е. Лъ... Кели няма шофьорска книжка. Защото не ѝ трябва. Има си постоянен шофьор и лимузина. А сватбеният пръстен, който е свалила, има диамант с големината на орех.

Грег виждаше съвсем ясно, че Лъки изобщо не се впечатли от парите. Вече я познаваше достатъчно добре, за да знае, че тя ще остане при него, дори и това да означаваше да се прости с живот като в приказките. Беше казала, че го обича и той ѝ вярваше. Ръката му бе все още праметната през кръста ѝ, затова не можа да се въздържа да не я стисне лекичко.

— Защо е чакал толкова дълго след излъчването на „Безследно изчезнали“, за да дойде за мен?

— Той не го е гледал — обясни Коуди. — Оказва се, че имаш камериерка, която живее незаконно тук — родом е от Филипините. Тя е гледала предаването, но се е страхувала да се обади. Изчакала е завръщането на Брад от някаква командировка и тогава му казала.

— Той има ли някаква представа кой се е опитал да я убие? — запита Грег.

Коуди поклати глава и отвърна:

— Очевидно Кели е напуснала дома си преди доста време. И той няма представа къде е заминала и с кого е била.

Ала неприятното усещане в главата на Грег отказваше да го напусне.

— Какъв тип човек е той, освен, че е богат?

Коуди хвърли поглед на Сара и отговори:

— Брад изглежда приятен мъж. Среден на ръст. С пясъчноруса коса. Чаровен.

В гърдите на Грег се надигна луда ревност. Брад Уагнър е живял с Лъки. А той не искаше никой друг да я е докосвал. Тя беше негова — единствено негова. Каза си, че чувството му е глупаво. Тя си има минало и в това минало не може да няма мъж. Въпреки всичко намрази съпруга ѝ, още преди да го е видял.

— Брад е натрупал състоянието си с подобрени бифтеци — добави Сара.

Брад ли? Защо всички трябваше да се отнасят така фамилиарно с този идиот?

— Какво означава „подобрен бифтек“ — запита Лъки.

— Това е месо от крави, които се отглеждат по специален начин, така че да имат по-малко мазнини. Продава се в скъпите магазини и се предлага в шикозните ресторанти — обясни ѝ Сара.

Лъки облиза нервно устни и вдигна поглед към Грег.

— Нали разбираш, че трябва да се срещна с този човек? Той сигурно знае всичко за миналото ми. Вероятно е дошъл само за да се увери, че съм добре.

Грег изпусна въздишка на облекчение, който разроши падналата му върху челото коса. Значи Лъки гледа на ситуацията също като него. Гърлото му, което се бе стегнало, се поотпусна малко и той я прегърна през раменете.

— Разбира се, че трябва да поговориш с него.

— Трябва лично да му обясня, че искам да остана тук — каза Лъки. — Щом съм напуснала дома ни, без да го уведомя къде отивам, значи връзката ни вече е била разклатена. Така че надали ще му пука много за мен — обърна се с усмивка към Сара и съобщи: — Двамата с Грег искаме да се оженим. Много ще се радвам да имам истинско семейство.

Тя го обичаше и искаше да се омъжи за него. Вярно е, че все още не бяха обсъждали в подробности този въпрос, но Грег беше готов. Повече от готов. Сега ще могат завинаги да се отърсят от миналото и да започнат отначало.

Сара и Коуди си размениха поглед, който Грег не можа много добре да разбере. Снаха му пристъпи напред с тревожно изражение и каза:

— Лъки, ти вече си имаш семейство. Брад е довел със себе си твоята дъщеря — Джули.

[1] Худини, Хари — известен илюзионист в миналото. — Б.р. ↑

[2] Фрегат — голяма морска хищна птица в тропиците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Дъщеря. Лъки застина. Смръзна се. В нито един от сценариите, които си бе представяла — а те бяха стотици, никога не бе фигурирало дете. Смяташе, че не може да не почувства нещо, ако е била майка.

Заля я задушаваш прилив на ненавист към себе си. Значи тя не само има дете, а и очевидно го е изоставила. Защо? Съществува ли някакво разумно обяснение за подобно нещо? Лъки изпита кошмарното чувство, че се сбъдват най-големите ѝ страхове. Тя е била отворителна егоистка, а не добра майка като Сара, която бе направила всичко възможно, за да задържи семейството си единно.

— Колко голяма е дъщеря ми? — запита тя и едва не се задави с думите си.

— На четири годинки е — отговори Сара. — Джули страхотно прилича на теб — има красива кестенява коса и също като твоите зелени очи.

Лъки потрепера, но ръката на Грег я задържа. Флирт. Това, което бе казал Коуди, я накара да се почувства силно унижена. Съпругът ѝ не я е регистрирал като безследно изчезнала, защото е предположил, че върти някъде флирт с някого и ще се върне. Каква ще да е тази жена, която изоставя детето си, заради някакъв флирт.

Жената в огледалото.

Всички влязоха в колата на Коуди и се отправиха към хотела, където я очакваше семейството ѝ. Потискащата тишина беше нарушавана само от припукванията на полицейската радиостанция.

— Не мога да си представя, че съм изоставила собственото си дете — каза Лъки на Грег, а после се обърна към Сара: — Брад обясни ли какво се е случило?

— Не — поклати глава Сара. — Каза само, че двамата от дълго време имате проблеми.

— Не е трябвало...

— Не бъди жестока към себе си — прекъсна я Грег. — Не знаеш фактите. Освен това не си прави прибързани изводи, преди да си

говорила с този мъж.

Влязоха в двора на „Четири сезона“. Портиерите се втурнаха към колата, последвани от момиче в пъстроцветна дреха. Лъки слезе треперееща, обхваната от несигурност. Какво да каже на малката си дъщеря? Само да можеше да разбере какво точно се е случило!

— Ако искаш, ще дойда с теб — предложи ѝ Грег.

Лъки се поколеба, ала накрая успя да събере необходимата смелост, за да отвърне:

— Няма нужда. Трябва да се справя сама. Почакай ме тук, моля те.

— Ще бъдем в бара с изглед към плажа — каза Сара.

Коуди ѝ даде номера на хотелския апартамент и поведе съпругата си към брега. Грег изостана. Лъки усещаше, че той иска да говори с нея насаме.

— Трябва да се срещна с този мъж — каза тя и сложи ръка на рамото му. — Трябва да разбере защо съм напуснала дъщеря си. Моля те да ме разбереш!

Той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ. Целувката беше много ефирна, но ѝ предаде вътрешната му сила. Любовта му.

— Естествено, че разбирам. Имаш дете. Това променя всичко. Единственото нещо, което не подлежи на промяна, са чувствата ми към теб. Обичам те.

— Знам. И те обичам от цялото си сърце.

Той кимна, после бавно се отдалечи. Обърканата ситуация я караше да се разкъсва вътрешно. Обичаше Грег — в това бе абсолютно сигурна, какво е изпитвала някога? Дали е обичала Брад Уагнър по същия начин? Невъзможно! Невъзможно е да е обичала някого толкова силно, колкото сега обичаше Грег.

И въпреки всичко мъжът, с когото всеки момент щеше да се срещне, се бе оженил за нея и я бе дарил с най-ценното нещо на света — едно дете. Ала Лъки не помнеше нищо от този живот. А сега имаше нов и беше много щастлива.

Вратата на асансьора се отвори безшумно и мраморното фоайе на етажa блесна пред очите ѝ с целия си разкош. Лъки пристъпи колебливо върху хладния под и разпоредителят се втурна да я посрещне. Тя успя да смотолевя някак си номера на апартамента и той

я поведе по коридор с дебел килим към вратата, зад която се намираше семейството ѝ.

Семейството ѝ. Все още не можеше да повярва, че съществува такава. Незнайно защо, но никога не си беше представяла, че е част от каквото и да било семейство. Живееше с убедеността, че не би могла да не си спомня детето си, ако има такава. Но се оказваше, че през цялото време се е лъгала.

Лъки ускори крачка. Беше напълно объркана. Делиха я само секунди от паниката. Сърцето ѝ биеше бързо и по тила ѝ изби пот. Започна да губи чувство за ориентация, заляха я горещи вълни — като в онази първа сутрин, когато се бе събудила и бе зърнала оранжевото небе над себе си.

Разпоредителят спря пред апартамента, където я очакваха съпругът и дъщеря ѝ. Почука и звукът прозвуча неестествено силно в елегантния хотелски коридор. За миг ѝ се прииска Грег да е с нея. Пое си дълбоко дъх и си напомни, че сега ставаше въпрос за нейния живот и за нейното семейство. Следователно трябваше да се справи сама.

Вратата се отвори и Лъки въздъхна от облекчение. Отвътре се показва камериерка в ослепително изрядна униформа.

— Това е госпожа Уагнър — представи я разпоредителят.

Госпожа Уагнър. Думите звучаха някак си странно, неестествено. Никога не бе мислила за себе си по друг начин, освен като Лъки Брактън. Но това име се оказваше просто илюзия. Тя е омъжена за друг човек и има малка дъщеря.

Разпоредителят я остави и камериерката я въведе в обширна стая. В единия ѝ край имаше малка кръгла маса за хранене с изглед към плажа и залязващото слънце. На нея, върху висок детски стол, седеше момиченце и ядеше, а срещу него бе седнал мъж с пясъчноруса коса и дълбоко хлътнали очи. Изглеждаше ѝ доста познат.

— Кели? Ти ли си това? — възкликна той и скочи на крака, но не се приближи.

Детето се обърна с лъжица в ръка и я погледна. *О, Боже* — каза си Лъки притеснено. — *Точно така съм изглеждала на четири години — права, наситено кестенява коса и живи зелени очи.*

— Брад? — насили се да изрече Лъки и да погледне мъжа, който бе неин съпруг.

— Добре ли си? Казаха ми, че си преживяла някакъв инцидент — натърти той и завъртя очи, с което ѝ даде да разбере, че фактите за случилото се с нея са държани в тайна от детето.

Лешниковите очи на Брад Уагнър я зараглеждаха разтревожено. Той бе елегантен, среден на ръст мъж, с конструкцията на бегач на дълги разстояния. Пясъчно-русата коса падаше върху челото му на вълни.

В този мъж нямаше нищо, което би я накарало да го погледне втори път, ако се бе разминала с него в супермаркета. Той със сигурност не приличаше никак на мъжественния Грег Бракстън. Ала Лъки веднага разбра защо Брад бе допаднал на Сара. Той излъчваше спокойствие и естественост, които правеха впечатление, независимо от луксозната обстановка на хотела, в който очевидно можеше да си позволи да отседне.

— Мамо? — извика Джули от детския си стол. — Мамо, к'во ти е станало с косата?

Лъки се усмихна неволно. *К'во*, а не *какво*. Дете, невинно дете, което все още се учи да произнася правилно думите. Сърцето ѝ заби лудо в гърдите, а после примая, забелязала любовта и възхитата, които искряха от очите на дъщеря ѝ.

Момиченцето ѝ изглеждаше познато, но това бе всичко. Не си спомняше абсолютно нищо за Джули. До този момент не си бе давала напълно сметка за чудовищния характер на житейската ѝ загуба, последвала амнезията. Но сега почувства непоносима болка, че не може да си спомни Джули като бебче — само с тъмен пух по главицата, а не с тези дълги, разкошни коси.

— Мама се подстрига малко — отговори Лъки, като си даваше сметка, че Брад не сваля очи от нея. — Харесва ли ти?

Джули се втурна към баща си и обхвана единия му крак с две ръце — очевидно беше объркана и се нуждаеше от успокоението му. Ръката на Брад Уагнър докосна тъмната коса на детето ѝ. Жестът бе напълно естествен и издаваше дълбоката им, пълна с обожание привързаност. Това накара Лъки да почувства още по-голяма вина. Къде бе нейното място в цялата тази идилия?

— Джули е малко уплашена — обясни Брад.

Лъки падна на колене, припомняйки си онова, което ѝ бе казал Грег за уплашените животни: приклепни, слез на нивото на очите им.

— Хеле, хеле — каза нежно тя. — Ела тук. Ела при мама!

Зелените очи на Джули се разшириха и тя пристъпи напред, бавно и несигурно.

— Мамо? — направи още няколко стъпки към протегнатите ръце на Лъки. — Къде беше толкова дълго?

— Няма значение. Важното е, че вече се върнах — отговори Лъки.

Дъщеря ѝ приближи до нея. Цялото ѝ същество копнееше да приласкае детето в обятията си.

Джули се усмихна и се хвърли в прегръдката на Лъки. Обви малките си ръчички около врата ѝ и допря устни до бузата ѝ. Майка ѝ я целуна първо по едната буза, а после по другата. Сетне притисна момиченцето до гърди те си и притвори очи.

След няколко секунди ги отвори. Сълзи замъгляваха погледа ѝ. В гърлото ѝ бе заседнала такава огромна буца, че не можеше да преглътне.

— Не плачи, мамо — каза Джули и избърса една сълза. — Една целувка ще ти помогне да станеш по-добре.

И я целуна по бузата със сладките си устнички, а в очите ѝ се четеше тревога.

Неспособна да каже каквото и да било, Лъки притисна дъщеря си в обятията си. В гърдите ѝ се надигна неподозирано дълбоко чувство, което тя моментално разпозна, че е любов. Това дете беше нейна плът и кръв. Невинна душица. Най-добрата част от нея самата.

— Джули, довърши си вечерята — разпореди се Брад. — Мама ще се справи.

Лъки я пусна и детето заподскача към масата. Брад ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. Тя се изправи и очите ѝ срещнаха неговите. Беше прекалено развълнувана, за да говори.

Той я поведе към масата и запита:

— Искаш ли да хапнеш нещо?

Лъки поклати глава и изтри сълзите си. Последното нещо, за което ѝ се мислеше в момента, бе храната. Предпочиташе да гледа как дъщеря ѝ яде. Кой ли я е учил как се държи вилницата?

Внезапно осъзна как всички онези неща, които никога нямаше да може да си спомни, се сгромолясват върху нея със страшна сила. Първото виждане на новороденото бебе. Първите самостоятелни

стъпки на Джули. Първата ѝ дума. Спомени, които другите майки скътваха дълбоко в сърцата си за цял живот. Отнети ѝ завинаги.

Беше си внушавала, че миналото няма никакво значение. Беше започнала да си създава нов живот. Ала сега си даде сметка, че го е направила, защото е смятала миналото си за грозно и плашещо. Беше се страхувала, че е била проститутка, а не майка.

И сега се оказваше, че миналото има значение — при това огромно. Лъки не откъсваше поглед от дъщеря си и си мислеше за събития, които никога повече нямаше да може да си спомни. Сърцето отново я заболя — та това бяха спомените с дъщеря ѝ!

В един момент тя си даде сметка, че Брад пък не откъсва очи от нея и си наложи да му се усмихне. Искаше да му зададе толкова много въпроси за отношенията им и най-вече — защо е напуснала дома си. Ала сега, докато Джули си похапваше безгрижно, набождайки важно всяко парченце пиле с вилицата си, не беше моментът за подобен разговор. Трябваше да останат сами.

— Скъпа, изяж си зеленчуците — подкани я Брад. Детето набоде с вилицата си едно грахче и бавно го насочи към устата си. Лъки не можа да сдържи усмивката си. Джули, както и повечето деца, мразеше граха.

Какво ли друго не обича? Какво ли друго майка ѝ е забравила за нея?

— Налага ли се да яде този грах? — запита Лъки. — Тя не го харесва. Бихме могли да ѝ предложим моркови. Обичаш ли моркови?

Джули изгледа майка си така, сякаш е полудяла. После отпрати несигурен поглед към баща си. Брад погледна Лъки настойчиво и отвърна:

— Ти винаги държиш тя да яде онова, което ѝ се сервира в чинията. Твърдиш, че не желаяш разглезени принцеси.

— Разбирам — кимна Лъки. Те със сигурност са заможни. Вероятно съществува опасност детето да бъде прекомерно разглезено. — Може би днес по изключение Джули би могла да пропусне граха.

По лицето на Брад пробяга объркване, но после изчезна. Усмихна ѝ се и тя си даде сметка, че това е първият път, когато ѝ се усмихва. Усмивката му бе лека и естествена и се съчетаваше великолепно с цялото му излъчване. Тя не можа да се въздържи и му се усмихна в отговор.

После продължи да наблюдава как Джули атакува пилето парченце по парченце. Накрая пусна шумно вилицата си на масата и се протегна за чашата си с мляко, но я събори неволно. Млякото се разля в чинията при пилето и граха.

С разширени от ужас очи, Джули се втренчи в Лъки и покри уши с ръчички. Само след секунда избухна в сълзи. Лъки скочи и прегърна ридаещото дете.

— Миличко, това беше случайно. Няма нищо. Ще ти дадем друго мляко.

Джули нададе още по-силен вой, като продължаваше да държи ръце върху ушите си. Какво ставаше с нея, за Бога? Та това е едно нищо и никакво мляко. Брад бързо пое детето от ръцете ѝ и започна да го успокоява. Джули постепенно спря да плаче, докато баща ѝ я люлееше в прегръдките си.

— Защо се разплака така? — запита го Лъки.

— Ти винаги ѝ крещиш, когато случайно разлее или счупи нещо — отговори той с известна доза укор в гласа.

— Наистина ли? — заля я вълна на отвращение. Каква майка е била тя? Искаше да е добра и любяща като Сара. — Съжалявам. Аз... аз...

Не знаеше какво да каже.

Джули примигна и мокрите ѝ мигли проблеснаха над зелените ѝ очи.

— Каж ми, мамо. Каж ми!

— Какво да ти кажа, миличко? — запита тя и докосна мократа буза на дъщеря си. — Мама преживя катастрофа. Забравя лесно. Ще трябва да ѝ помогнеш — това извика усмивка върху лицето на Джули. — Какво искаш да ти кажа?

— Никога не забравяй, че те обичам.

Лъки притвори очи и шумно издиша. О, Боже! *Никога не забравяй, че те обичам.* Даде си сметка, че е мислела само за себе си. През цялото време си бе представяла, че някакъв мъж ѝ нашепва тези думи. А се оказа, че те са били просто извинение за избухливия ѝ характер.

— Понякога реагираш малко необмислено — меко каза Брад. — Ядосваш се и започваш да крещиш на Джули, но после се успокояваш. И тогава винаги ѝ казваш, че я обичаш.

Догади ѝ се, като си представи какъв непоносим човек е била. Устните ѝ трепереха, но все пак успя да се усмихне успокоително на Джули.

— Мама много съжалява, че някога ти е крещяла така. Никога повече няма да го правя. Обещавам ти.

Дъщеря ѝ я погледна с широко отворени очи и каза:

— Обичам те, мамо!

Сълзи замъглиха погледа ѝ за втори път. Явно е крещяла на детето си достатъчно често, за да предвижда то яростта ѝ. И все пак дъщеря ѝ продължаваше да я обича.

— И аз те обичам, Джули. Моля те да ми повярваш. Повече никога няма да ти крещя.

Нещо необяснимо премина през лицето на Брад и изчезна.

— Ще сложа Джули да подремне малко. Тогава ще поговорим.

— Мамо, ще бъдеш ли тук, когато се събудя?

— Разбира се.

— Не си отивай никога повече, мамо!

Брад я изведе бързо от стаята, преди Лъки да успее да каже каквото и да било. И какво би могла да ѝ каже? Беше толкова объркана. Обичаше дъщеря си. Обичаше и Грег. Копнееше да успокои Джули, че никога повече няма да се разделят.

Но дали това беше истина? Не искаше да обръща гръб на мъжа, когото обичаше, и същевременно не можеше да си представи, че ще изостави Джули. Имаше ли някакво разрешение в този хаос?

Лъки се взираше в брега и в залязващото слънце. Мислеше си за многобройните случаи, когато бе усещала, че е готова да избухне. Но винаги бе успявала да се овладее. Какъв човек трябва да е била, щом не е можела да се контролира пред едно дете?

Жената в огледалото.

През цялото това време тайничко се бе надявала, че безжалостната, дребнава жена в огледалото не е тя. Казваше си, че сигурно е опитвала нова прическа. Че изглежда дребнава, защото е уплашена. Ала никое от тези извинения не беше истина. Защото тя е била жената в огледалото. Една кучка.

Мразя се. Мразя се. Мразя се.

— Заминавам за Хонолулу тази вечер със самолета в десет — каза Брад, който се бе приближил зад нея. — За Джули ще бъде по-

добре, ако не нарушаваме режима ѝ и утре отиде в детската градина както обикновено.

— Ами аз? — запита Лъки, зашеметена от чувство за вина.

Брад се покашля, после сви неловко рамене. Лъки осъзна, че и на него не му е лесно. Тя не само се е държала отвратително с детето си, но бе причинила на този мъж невероятна болка.

— Ти ли? Нямам представа какво искаш. Аз трябва да направя онова, което е най-добро за Джули.

— И аз искам онова, което е най-добро за нея — заяви Лъки, готова всеки момент да се разплаче. — Не желая да я наранявам повече.

Брад бръкна в джоба си и извади пръстен с голям диамант — твърде крещящ на вид.

— Ако сложиш отново този пръстен и се върнеш вкъщи, искам да е завинаги. Няма да ти позволя да продължаваш да разкъсваш Джули. Когато си тръгна, тя плака дни наред. Ти избухваш лесно и прекалено много ѝ крещиш, но все пак си нейна майка. Тя те обожава.

В гласа му Лъки долови болка — не само заради дъщеря му, а и заради него самия. Тя бе наранила ужасно този мъж и все пак той нямаше нищо против да я прибере и да даде на брака им шанс за ново начало. Сам надали би успял да се справи. Едно беше сигурно — обичаше много дъщеря си.

Но можеше ли да живее с него, когато обичаше друг? Искаше ѝ се да го направи — заради Джули. Грег обаче беше прекрасен човек и заслужаваше много повече от това да бъде изоставен.

— Какво се случи, Брад? Защо те напуснах?

Той отново сви рамене и тя си даде сметка, че това очевидно му е навик.

— Ще ми се да мога да ти отговоря, Кели. Ти се омъжи за мен заради парите ми. Това го приех. Повече от всичко на света искаше да имаш дете. Ала щом се роди Джули се оказа, че ти нямаш абсолютно никаква представа как да бъдеш добра майка. И един ден просто събра малко багаж, свали сватбения пръстен и си тръгна.

Лешниковите му очи излъчваха искреност и болезнена смесица от чувства. Остра болка прониза гърдите ѝ и я принуди да си поеме рязко въздух. Несъмнено човекът, когото обичаше бе Грег, а и му дължеше твърде много. Дължеше му живота си. Въпреки това този

мъж тук бе неин съпруг — добър човек, който обичаше дъщеря им от все сърце.

— Не смяташ ли, че поне заради Джули си длъжна да дадеш на брака ни още една възможност? — запита той.

Лъки се замисли за Грег и за любовта, която бе открила с него. После тъничкото гласче на дъщеря ѝ отекна в нея: „Обичам те, мамо. Не си отивай никога повече, мамо!“ В този си живот бе извършила прекалено много лоши неща. Да допълни още няколко в списъка би било непостимо.

Единствената ѝ алтернатива бе да получи развод и да си подели родителските права с Брад. Но как ще се отрази това на Джули? Детето ще бъде подхвърляно като топка между две различни къщи във време, когато единството на семейството е най-важно за неговото израстване и оформяне като личност. Лъки си напомни каква жертва бе направила Сара, приемайки унижението от изневярата на Коуди, само и само да запази семейството си заедно. И не бе сгрешила. Добрите майки правеха онова, което е най-добро за децата им. Тя самата очевидно бе прекарала прекалено голяма част от живота си в правене на неща, които само на нея ѝ харесват. Щастието на дъщеря ѝ никога не е стояло на първо място в списъка на приоритетите ѝ. Но тя не беше вече онази егоистка. Преди да е успяла да промени решението си, тя протегна ръка към Брад. Той я дари с щастлива, момчешка усмивка. После ѝ постави пръстена.

Пръстенът прилепна перфектно на пръста ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Грег седеше на терасата на бара с четвърта чаша „Столичная“ в ръка и слушаше бърбенето на Сара. Беше наясно, че тя се опитва да го поразсее по някакъв начин, ала не се получаваше. Не помагаше и алкохолът. Той бавно потъваше в непрогледен мрак, от който измъкване нямаше. Дете. Единственото нещо, което би могло да му отнеме Лъки.

Взираше се в чашата си и се опитваше да измисли начин, по който да я задържи при себе си. Казваше си, че бракът ѝ явно е бил пълен провал. Веднъж вече е напуснала Брад Уагнър. Не е възможно да обича този човек така, както обичаше него. Ала пред очите му непрекъснато заставаше лицето на Лъки, когато бе разбрала, че има дъщеря.

— Ето ги и тях — каза Коуди и се изправи.

Първото нещо, което Грег видя, бе момиченцето в ръцете на Лъки. Лапнало палеца си и притворило клепки, които прикриваха зелените му очи. Дори от разстояние се виждаше, че Джули беше пълно копие на майка си. *Тя би трябвало да бъде наша дъщеря!* — помисли си Грег и сърцето му се сви от болка.

До този момент не си бе давал сметка колко много желае да има деца. Деца от Лъки. Смяташе, че с времето това ще дойде естествено. Но реалността бе съвсем различна — дете от друг мъж в ръцете ѝ.

После забеляза пръстена — блестеше като маяк в безлунна нощ. По дяволите! Имаше чувството, че някой здравата го е цапнал право в стомаха.

— Тя си е сложила сватбения пръстен! — прошепна Сара. — Явно е решила да се прибере у дома със съпруга си.

Сложила си е сватбения пръстен. Думите зазвъняха в главата му и се завихриха така бясно, че накрая го оставиха вкаменен и почти бездиханен. *Нейният сватбен пръстен.* Пулсираща, изгаряща болка дълбаеше душата му. Когато се приближиха, погледът на Лъки потърси

неговия. Грег видя, че светлината от очите ѝ е изчезнала и че непресъхващата жизненост е заменена от сериозна сдържаност и хлад.

Разбра, че тя безмълвно го моли да ѝ прости. Безчувствен и едновременно разкъсан от отчаяната нужда да си възвърне любимата жена, той зачака. Стоеше прав, макар че не си спомняше кога е станал и стискаше толкова силно юмруци, че пръстите започнаха да го болят.

С някаква част от съзнанието си долови, че Лъки ги представя едни на други. Очите му не се откъсваха от Брад Уагнър. Той имаше толкова обикновен, непретенциозен вид, че на Грег му беше изключително трудно да си го представи до Лъки. Какво е видяла тя, за Бога, в подобна мижитурка?

— Бих искал да благодаря на всички ви за неопенимата помощ, която сте оказали на Кели — заговори Брад с неподлежаща на съмнение искреност. — Тя ми разказа колко верни приятели сте ѝ били.

— За нас беше удоволствие, че успяхме да помогнем с нещо — отговори от името на всички Сара, за да поразсее малко създалото се напрежение.

После Брад се обърна към Грег и каза:

— Вие сте спасил живота на Кели. Нямам думи да ви опиша какво изпитвам.

Грег също нямаше думи да опише какво изпитва. Веднага намрази това копеле. Искаше му се да обвие ръце около врата на този кучи син и да стиска дотогава, докато той издъхне и се строполи на земята.

— Искам да ви върна парите за дрехите и...

— Няма нужда — думите излетяха от устата му с хриптене, сякаш дъвчеше станиол.

— Брад отлита със самолета в десет. Джули трябва да бъде в детската градина утре сутринта — каза Лъки много, много бавно. Направи пауза, извърна поглед настрани и добави: — Аз... заминавам с тях.

Исусе Христе и всички апостоли! Тя дори не го погледна, когато изрече това. Дълбоко в гърлото на Грег се надигна рев — рев на разочарование и едва прикрита ярост, който никой не бе в състояние да чуе. Единствен Коуди го забеляза и му хвърли предупредителен поглед.

В този момент се обади Джули:

— Учителката ми е госпожа Натку. Аз ходя на детска градина.

— Вие живеете в Хонолулу — опита се отново да разведри създаването се напрежение Сара. — Това е на по-малко от половин час път със самолет. Можем често да си ходим на гости.

— Да, на всяка цена ще поддържаме връзка — добави Коуди с нехарактерна за него неловкост. И също не посмя да погледне към Грег.

— Бих искала да си събера багажа и да се сбогувам с няколко души — обърна се Лъки към Коуди. — Ще можеш ли да ме откараш на аерогарата навреме за самолета?

— Разбира се. Нямах проб...

— Мамо, мамо, не ме оставяй! — изпищя Джули и обви малките си ръчички около врата на Лъки.

— Скоро ще се върна. Обещавам ти — отвърна тя, прегърна дъщеря си и я целуна по бузата. — Никога повече няма да те изоставя.

Никога повече няма да те изоставя. Сърцето на Грег туптеше отчаяно. Това не беше кошмар — това беше адът, стоварил се върху земята. Пое с широки крачки към бронкото. Коуди вървеше до него. Много му се искаше да е в състояние да събере отново силата на духа си и да извика гордостта си, така, както беше направил, след като бе научил за връзката на Коуди с Джесика. Ала този път раната беше прекалено дълбока, болката — прекалено раздираща, за да се преструва, че не го е грижа.

Лъки и Сара вървяха зад тях и си говореха нещо, но твърде тихо, за да успее да чуе за какво става въпрос. Щом стигнаха до колата, Грег се качи отпред до Коуди. Ако седнеше отзад при Лъки, щеше да започне да я умолява да промени решението си. А това нямаше да помогне абсолютно с нищо.

Мечти. Всичко е било само мечти. Нищо друго, освен мечти. Рационалното му мислене бе предвиждало настъпването на този момент, бе се страхувало от него. Ала нищо не го бе подготвило за непоносимата болка, че я губи. За тази пълна безнадеждност.

Лъки помоли да се отбият в института, за да си вземе „довиждане“ с хората там. В колата се бе възцарила мрачна тишина, прекъсвана само от размяната на информация по полицейската радиостанция. Дори и Сара си бе дала сметка, че бърбенето ѝ е изгубена кауза.

Коуди спря пред института и каза:

— Лъки, ние със Сара се прибираме вкъщи. Грег ще те откара до аерогарата.

— Тогава да си кажем довиждане — отвърна Лъки. — Благодаря ти, Коуди.

— Ще се виждаме пак — обеща Сара. — Не живеем чак толкова далече.

— Моля ви да ме разберете, ако не ви се обадя дълго време — прошепна Лъки, а в гласа ѝ се надигна ридание. — Брад иска да се опитам да възстановя брака ни. Според него никога няма да се почувствам щастлива, ако непрекъснато си спомням за времето, прекарано тук.

По дяволите! Значи този кучи син не само им я отнема, но очевидно ѝ забранява да контактува повече с тях. Сигурно Уагнър си дава сметка, че сърцето ѝ е тук и че единственият начин да си я получи обратно е да я принуди да прекъсне всички връзки с хората от миналото ѝ.

— Разбираме те — меко изрече Сара. — И все пак, ако някога ти потрябваме, знаеш къде да ни намериш.

Грег излезе от колата, без да отрони и думица на Коуди. Знаеше, че брат му нарочно го оставя сам с Лъки. Изчака, докато Лъки и Сара се целунаха за довиждане, а после двамата се насочиха към института.

— Махайте се оттук! Кой дявол ви води по това време насам? — извика Номо, когато влязоха в помещението на бебетата тюлени.

Ала усмивката върху лицето на въззрастния мъж се стопи, щом Лъки прошепна:

— Тази вечер си тръгвам. Прибирам се вкъщи.

— Съпругът ѝ е дошъл да я вземе — процеди Грег, горчивина струеше от всяка негова дума. — Тя има малка дъщеричка, която се нуждае от нея.

Номо постави Аби, която хранеше с биберона, на земята и прегърна Лъки. През рамото ѝ погледна към Грег, а очите му издаваха нещо повече от изненада.

— Ще ми липсваш, миличка. Ти беше родена за тази работа.

— Дъщеря ми се нуждае от мен. Казва се Джули, само на четири години е и...

— Хей, знам отлично, че никога не би ни напуснала, освен ако нямаш особено важна причина. Но това не означава, че няма да ми липсваш.

Да му липсва ли? Цялото съществуване на Грег го болеше толкова много за Лъки, че не смееше да я погледне. А каква ли ще бъде болката малко по-късно, когато тя окончателно излезе от живота му? Когато осъзнае, че никога повече няма да я види?

— Номо, благодаря ти, че ме научи на хавайски... че ми показа как да работя с животните. Всеки миг от работата ми тук беше истинско удоволствие... — гласът на Лъки затихваше все повече и повече, докато накрая се превърна в едва доловим шепот.

— Не тъгувай — отвърна Номо, но и неговият глас заплашваше да заглъхне. — Запази спомените от времето тук и им се наслаждавай. Знаеш, че винаги си ни добре дошла на гости.

— Няма да мога да го направя, поне за известно време. Първо трябва да подредя живота си.

— Уак! Уак! — извика Аби.

Лъки вдигна тюленчето и го гушна. Погледите на Грег и Номо се срещнаха. Грег никога не бе виждал стария си приятел така готов да се разплаче.

— Аби, милата ми, трябва да тръгвам — промълви Лъки. — Знаеш, че никога не бих те напуснала, ако не ми се налагаше. Искам да бъдеш добро малко момиче — заради мен. Обещай ми да слушаш Номо. Позволи му да те научи как да хващаш риба.

Номо изтри очи с опакото на ръката си.

— Няма да съм тук, за да те видя, но ти ще се върнеш вкъщи — като мен — продължи Лъки. — Ще те заведат на Ниихау, където е семейството ти. Много ми се ще да те видя как ще отплуваш с другите тюлени.

— Ще й направя снимка и ще ти я изпратя — едва успя да изрече Номо. Болката в гласа му бе съзвучна с чувствата и на Грег. Господи! Как ще живее без нея оттук нататък?

— О, да, на всяка цена я снимай! — възкликна Лъки, а после целуна меката главица на тюленчето, а то изскимтя от задоволство. — Де да можех и аз да съм с вас!

— Най-добре е вече да тръгваме — каза Грег. Не можеше да издържа повече.

Лъки подаде тюленчето на Номо, после се вдигна на пръсти и целуна възрастния човек по бузата.

— Грижи се за нея и заради мен. Научи я на всичко, което ще ѝ бъде необходимо, за да може да се справя в живота сама. Ще се моля за нея всяка вечер.

После напусна помещението със сълзи на очи. Грег вървеше до нея и му се искаше да може да каже или да направи нещо, което да я накара да остане. Но съзнаваше, че всичко би било безполезно — и това го отчайваше. На земята не съществуваше по-силна връзка от тази между майката и нейното дете.

— Може ли Доджър да дойде с нас до аерогарата?

— Разбира се, той трябва да е някъде наоколо.

— Доджър! Доджър! — извика Лъки и хрътката се появи със скок от тъмнината.

Лъки не пророни и думица по време на краткото им пътуване до летището. Доджър бе провесил глава от задната седалка и бе облегал муцуна върху рамото ѝ, сякаш разбираше мъката ѝ. Ами Грег? Той не бе казал абсолютно нищо, откакто бяха влезли в колата.

Спря на паркинга и изключи двигателя на колата. Ето това беше то — мигът, който тя никога не си бе представяла, че ще настъпи. Всичко свърши. Беше време да се сбогуват. Ала как можеш да благодариш на някого, който ти е спасил живота, а после те е научил как да обичаш?

Всички излязоха от колата. Лъки пое с пълни гърди свежия нощен въздух и вдигна глава към обсипаното със звезди небе. Полумесецът просветваше колебливо, скриван от време навреме от перестите облаци.

Лъки падна на колене — смяташе, че ще е по-лесно първо да се сбогува с Доджър. Тъжните му очи не се откъсваха от нея, докато галеше меката му козина — умоляваха я да остане.

— Искам да бъдеш добро момче, Доджър. Слушай Грег и се грижи за Аби вместо мен. Сега ще си ѝ нужен повече отвсякога. Свивай се около нея, за да може да заспи по-лесно, но си мисли за мен. Духът ми винаги ще бъде с теб.

Доджър я близна по ръката и изскимтя жалостиво.

— Внимавай при всяка една спасителна операция! Не искам да ти се случи нищо лошо.

Този път Доджър я близна по бузата. Лъки усещаше погледа на Грег върху себе си, но все още не беше готова да се изправи срещу него.

— Благодаря ти, че ме намери. Ти имаш най-страхотния нос на света. Ако не беше ти, сега щях да бъда мъртва. Никога нямаше да разбера, че имам дъщеря. Искам някой ден да дойдеш да я видиш. Аз ще ѝ разказвам непрекъснато за теб, разбираш ли ме?

Доджър лекичко наклони глава, сякаш наистина разбираше какво му казва.

— Много ще ми липсваш. Непрекъснато ще си мисля за теб — каза тя, прегърна го и го притисна до себе си така, както бе направила някога в „Кмарт“ — нуждаеше се от силата му, защото нейната изтичаше безвъзвратно с всеки изминал миг. Как ще напусне Грег?

Нямаш никакъв избор. Джули има нужда от майка си. Обеща ѝ никога да не я напускаш.

Изправи се бавно и се обърна към Грег.

— Знаеш, че се налага да си замина, нали?

— Не, не знам. Ти очевидно си имала проблеми в брака си. Не се налага да се връщаш при него — заяви той и я привлече в обятията си. — Обичам те. Остани при мен!

— Какво ще си помислиш за мен, ако изоставя дъщеря си?

— Можете да си поделите родителските права... или нещо подобно. В днешно време има много деца с разведени родители.

Говореше тихо, но от думите му бликаше болка и горчивина. Лъки докосна бузата му и пръстите ѝ напипаха започнала му да набожда отново брада. За последен път тази вечер щеше да се наслаждава на твърдата линия на неговата челюст и на бързината, с която поникваше тъмната му брада. Ръката ѝ се задържа дълго върху бузата му, докато накрая успя да събере кураж и да заговори:

— Ти самият, за разлика от повечето хора, си съвсем наясно с факта от какво значение е за едно дете любовта на майка му. Аз не мога да изоставя дъщеря си.

— Можеш да получиш пълни родителски права...

— Не е възможно. Брад я обича, а тя го обожава. Трябва да ги видиш колко са щастливи заедно.

Той сложи ръце на рамене ѝ — нежността на погледа му направо разкъсваше сърцето ѝ. Лъки изобщо не се и съмняваше, че той я обича. Тя също го обичаше. Дългът я зовеше към Брад и тяхната дъщеря, ала сърцето ѝ завинаги щеше да остане тук, при този мъж.

— Не разбираш ли, че поне заради Джули съм длъжна да дам нова възможност на брака ни? — запита тя, а той я стисна още по-силно. — Спомняш ли си, когато ти разказвах за най-големия си страх?

— Да. Тревожеше се, че може да си жената в огледалото.

— Оказва се, че наистина съм тази жена. Попитах Брад какво се е объркало в брака ни. Той каза, че съм се омъжила за него заради парите му, че не съм се грижила за Джули...

— Не мога да повярвам.

— Скъпи, много ми се ще това да е само лъжа, но за жалост не е. Джули си разля млякото, а после започна да плаче, защото очакваше, че ще започна да ѝ крещя. Не ме питай как се почувствах, когато разбрах истината за себе си. Но се налага да приема факта, че изобщо не съм била добра майка.

— Ти си чудесен човек. Прекарах достатъчно време с теб, за да съм сигурен в това.

Грег вдигна ръка и хвана брадичката ѝ. Лъки целуна дланта му, поглъщайки ненаситно нейната топлина и сила. Много ѝ се искаше да бъде достойна за любовта му. Ала ето, бе извършила и немислимото — бе изоставила собственото си дете.

В душата ѝ, наред с вината, се надигна и отчаяна нужда да компенсира с нещо грешките си пред своята дъщеря, да се покаже като по-добра майка този път. Тази неистова жажда ѝ даде силата, която ѝ бе необходима.

— Не, Грег. Аз съм се държала като голям егоист. Напуснала съм дома си и съм изоставила и съпруг, и малко дете. Сигурна съм, че има още много неща, които не знам. Джули не може да заспи в хотелската стая, затова дойде при Брад да ми разкаже нещо повече.

— Пак не мога да повярвам.

— Защото ме обичаш.

— Тук вече си абсолютно права — обичам те!

В очите му Лъки прочете цялата онази любов, която една жена можеше да си пожелае. Неумираща любов, която тя изобщо не заслужаваше.

— Аз също те обичам — знаеш го, нали?

— Но всеки момент се каниш да ме напуснеш.

— Много бих искала нещата да са по-различни, скъпи мой. Но всяко дете има нужда от своята майка. Трябва поне да опитам — заради Джули.

Лъки се загледа в морскосините му очи, те приличаха толкова много на океана, който той така обичаше — непреодолими и непрекъснато променящи се. Тъмните му вежди се склочиха над тях — както винаги, когато се концентрираше върху нещо. Черната му коса падаше над челото му и се разпиляваше от време на време под лекия бриз — както оня първи път, когато го видя, седнал на големия камък до палатката.

Лъки притвори за миг очи и ѝ се прииска Господ да ѝ бе отредил по-дълъг престой тук. През главата ѝ като на кинолента преминаха последните седмици. Във всичките ѝ спомени изпъкваше образът на един-единствен човек. Искаше да му каже толкова много неща. Неща, които бе възнамерявала да сподели, но непрекъснато бе отлагала за утре. А ето, че времето ѝ бе изтекло. Защото за тях никога повече нямаше да има утре.

— Как ще мога да живея без теб? — възкликна Грег.

Тя отвори очи, а после отговори:

— Ти си най-силният мъж, когото познавам. Ще ме преживееш.

Той докосна слепоочието ѝ със своето и каза:

— Не, няма да мога. Никога няма да мога да те преживея.

— Моля те да ми помогнеш! Не мога да бъда силна и за двама ни. Знаеш, че съм длъжна да замина с тях.

Той се отдръпна от нея и се залюля на пети. После вдигна поглед към лунния сърп, който плуваше в небето над Халеакала.

— Много се страхувам — призна си тя. — Скоро ще навляза в един свят, коренно различен от оня, който познавам. Без теб, без силата ти. Не искам да се провалям пред Джули, но се опасявам, че ще го направя някак си, макар и неволно.

Той отново положи ръце върху раменете ѝ. Устните му бяха много близо до нейните.

— Няма да се провалиш, ангел мой. Макар че много ми се иска да стане точно така, за да се върнеш пак при мен. Но те познавам — знам отлично на какво си способна. Ти имаше куража да влезеш в

басейна, за да спасиш една акула-убиец. Успя да убедиш Аби да яде. Така че ще се справиш и с Джули, както и... с нейния баща.

Думите му звучаха убедително. Бяха изговорени тихо, с глас, от който бликаше много любов. Лъки положи глава върху солидната стена на гърдите му — искаше да чуе ударите на сърцето му за последен път. Туп-туп. Туп-туп. Колко успокояващ бе този звук, когато пътуваха с мотора в онзи първи ден! И посред нощ, когато се будеше, стресната от нещо! Присламчваше се до него и полагаше глава на гърдите му. Но днес за последен път слушаше ударите на това сърце, което я обичаше.

— Лъки — прошепна той и тя разбра, че всеки момент ще се разплаче, — ако поради някакви причини не се получи, знай, че аз съм тук. Дори не се замисляй. Просто си ела у дома — гласът му вече трепереше. — Обещай ми.

— Обещавам — отвърна тя и се отдръпна. Знаеше, че ако не тръгне веднага, никога няма да бъде в състояние да го направи. — Време е. Не мога да си позволя да изпусна самолета.

— Поне ме целуни за довиждане.

Той се наведе, докосна устните ѝ със своите, а ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, надолу до кръста ѝ, а накрая легнаха върху заоблените ѝ хълбоци, сякаш се сбогуваше с всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя се притисна до него, езикът ѝ се преплете с неговия за последен път — знаеше, че това ще бъде последната им целувка.

Накрая, някак си успя да събере сили, за да се отскубне от него. Обърна се и побягна към терминала, изтривайки сълзите си с опакото на ръката си. Нито веднъж не се обърна, за да погледне назад. Не ѝ беше необходимо да се обръща — знаеше, че в тъмнината стоят един мъж и едно куче. Които я гледат. И обичат.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

След като кацнаха в Хонолулу, бяха посрещнати от шофьор с лимузина. Колата беше дълга и ослепително бяла — от онези, които бе виждала на паркингите пред луксозните хотели в Мауи. Спомни си как Сара и многобройното ѝ семейство се тъпчат в малкото микробусче и ѝ се стори пълен абсурд само трима души да се ширят в подобна кола.

— Ще трябва да ми помогнеш да науча отново някои неща — прошепна тя на Брад, когато се настаниха в лимузината. Джули бе заспала в прегръдките на баща си.

— Разбира се. Ще напредваме бавно, стъпка по стъпка — отвърна той с благ и разбиращ поглед.

Някаква част от нея си мечтаеше той да е грубиян — човек, когото да не ѝ трудно да намрази. Ала Брад не беше такъв. Дори и да беше забелязал пълните ѝ със сълзи очи на аерогарата, беше достатъчно тактичен да не го споменава. В самолета Джули заспа и това ѝ бе дало възможност да му обясни за синдрома на Хойт-Меленбергер. Брад Уагнър се бе оказал добър слушател, той кимаше със съчувствие и разбиране.

— Това ми изглежда... познато — отбеляза тя за блестящия наниз светлини, опасващи златистия бряг. — Наблизо има планина, подобна на Халеакала, нали?

— Да — усмихна се благо Брад. — Зад веригата хотели по Уайкики Бийч е Даймънд Хед. Не е толкова висок като Халеакала. Има формата на нос на боен кораб.

Толкова познато. За разлика от Мауи, Хонолулу беше място, с което бе свикнала. Ако оставеше мозъка си на автопилот, никога нямаше да се загуби. Тази мисъл я поуспокои и Лъки си даде сметка, че домът ѝ също ще ѝ изглежда познат. Поне на този етап ситуацията не беше така страшна, както доскоро се бе опасявала.

Лимузината навлезе в жилищен квартал с огромни къщи, чиито силуети се подчертаваха от вградено декоративно осветление — такова бе виждала само в най-скъпите хотели на Мауи. Повечето от тях се

намираха зад високи, орнаментирани железни порти, сред тучни ливади и градини. По-голямата част от тези импозантни сгради имаха необичайни, сини керемиди по покривите, които проблясваха под лунната светлина.

Лимузината забави ход пред двойна порта от ковано желязо, от двете страни на която се възправяха огромни палми. Шофьорът, който се казваше Раул, извади дистанционното управление и го натисна. Портите се разтвориха и те влязоха в изумителен калдъръмен двор, в центъра на който се открояваше фонтан с голям лъв по средата, от чиято уста бликаше вода. Поставени наоколо лампи осветяваха фонтана и грапавите дънери на миниатюрни палми, около които растяха ярки, кървавочервени цветя.

Тя усети, че Брад я наблюдава изпитателно.

— Прекрасно е — бе принудена да възкликне.

Посрещна ги камериерка в униформа, а шофьорът пое куфарчето на Брад. На тръгване от Мауи Лъки не бе взела нищо, освен дамската си чанта. Прекрачи прага на огромните централни порти и влезе в обширно мраморно фоайе. В дъното му се виждаше грамадна всекидневна с висок дъгообразен таван и отворени стени, от които стаята преминаваше навън и се преливаше в красив вътрешен двор с басейн, който приличаше по-скоро на планинско езеро.

— Къде са прозорците? — запита Лъки.

— Плъзгат се и се скриват в стените. Оставяме ги винаги така, освен когато има буря.

— Мамо? — извика току-що събудилата се Джули, и погледна към Лъки от обятията на баща си.

— Тук съм, сладката ми — тя протегна ръце към дъщеря си. Детето се сгуши нетърпеливо в прегръдките ѝ и сърцето на Лъки примря от нежност.

— Хайде да я сложим да спи — заяви Брад и ги поведе по огромна, виеща се стълба към втория етаж.

— Всичко е в черно и бяло — недоволно отбеляза Лъки на глас.

— Изборът беше изцяло твой — отвърна Брад с лека горчивина в гласа. — Тази къща беше твоята мечта. Само ти работеше с вътрешния дизайнер. Аз бях прекалено зает.

Пфу! Не се чувстваше добре сред толкова много черно и бяло. Всичко в тази къща говореше за лукс и богатство, агресивно биещи по

сетивата. Лъки не можеше да си представи как ще живее тук. Нищо чудно, че Брад не харесваше особено дома си.

На прага на една врата се появи прислужница с розова пижамка със зайчета в ръка. Тя се насочи към Джули, но Лъки настоя сама да сложи дъщеря си да си легне.

Брад я наблюдаваше, докато събличаше рокличката на Джули и ѝ обличаше пижамката със зайчета.

— Ти никога не си помагала на Джули да се облича. Именно затова си имаме прислужница.

— Сега съм различна. Искам да прекарвам повече време с дъщеря си — отвърна Лъки и целуна меката бузка на Джули.

— Мамо, ще ми ласкажеш ли пликазка?

По колебанието в гласа на дъщеря си Лъки разбра, че не си е правила труда да я завива вечер и да ѝ чете приказки.

— Разбира се, но нека първо си кажем молитвите.

— Молитвите ли? — повтори Джули, като че ли чуваше някаква дума на чужд език.

Лъки се поколеба, но си спомни, че Сара също се молеше с децата си. Вероятно ужасната майка, каквато някога е била, не е знаела да се моли.

— Сложи си ръцете ето така — показа и проследи как ръчичките на Джули се заключват пред гърдите ѝ. — После сведи глава и кажи на дядо Господ за какво си му благодарна. Тази вечер аз ще кажа молитва от името и на двете ни, а утре вечер е твой ред. И така: Милостиви Боже, благодарим ти, че отново събра семейството ни. Благослови ни, напътствай ни и ни дари със сила, за да съградим живота си заедно — в този миг си спомни за обещанието си към Аби и допълни: — Боже, моля те, бди над малката Аби.

Безмълвно добави една молитва и за Грег и довърши:

— Амин.

После вдигна глава и улови погледа на Брад. Очевидно последното нещо, което бе очаквал от нея, бе да я види да се моли.

— Коя е Аби? — поиска да знае Джули.

Лъки ѝ обясни накратко, после заяви:

— А сега ще ти разкажа една приказка за Руди — акулата-чудо.

— Не, „Пепеляшка“! Искам „Пепеляшка“!

— Мама не знае тази приказка — призна ѝ Лъки и дъщеря ѝ зяпна от изненада.

Но после си лапна палеца и се заслуша в приказката за Руди. Бяха стигнали едва до мястото, където на Руди му прикрепват обратно перките, когато Лъки видя, че дъщеря ѝ е заспала.

Двамата с Брад излязоха на пръсти от стаята ѝ и тръгнаха по коридора. Но къде отиваха, за Бога? Дали спяха в една спалня? Тази вечер се бяха случили толкова много неща, че тя изобщо не бе предвидила този проблем. *Не, не мога! Не мога дори да си го помисля!*

Лъки пхна ръка в джоба си, за да докосне зъба на Руди, но той не беше там! Сигурно го е забравила на „Атлантис“. *Успокой се* — каза си тя. — *Късметът ти не се е изчерпал. Всичко е наред.*

— Това тук е твоята стая, Кели — два неловки мига тишина. — Моят е малко по-надолу по коридора, ако ти потрябвам за нещо.

Тя се поколеба за миг, после реши да следва интуицията си.

— Не искам да бъда Кели. Тя не е била добър човек. Смяташ ли, че ще ти бъде трудно да ме наричаш Лъки?

— Мисля, че няма да имам особени проблеми — отвърна той малко неуверено, но ѝ се усмихна.

Камериерката излезе от стаята ѝ и каза:

— Оправих леглото, мадам. Поставила съм вази със свежи цветя там, където вие предпочитате. Ще има ли нещо друго?

Лъки поклати глава, изчака камериерката да се отдалечи и каза:

— Струва ми се, че тази нощ няма да успея да мигна. Имаме ли някакъв албум със снимки на моето семейство, който да разгледам? А утре можеш да ми разкажеш всичко за тях.

— Имаме албум със снимки на теб и Джули долу във всекидневната — отговори Брад. — Ще ти го донеса. Но не ми е известно да имаш каквито и да било снимки на твоето семейство.

— Родителите ми живи ли са? Имам ли някакви баби и дядовци?

— Не — поклати глава Брад. — Родителите ти са били разведени и си изгубила връзка с роднините на баща си. А майка ти е починала, преди да се преместиш да живееш на Хаваите. Мисля, че си ми споменавала за някакви далечни братовчеди в Айова, но не съм много сигурен.

Брад се запъти да ѝ донесе албума, а тя остана втрещена след него и в дългия коридор. *Изгубена бях, но сега съм спасена.* Колко е

грешала! Защото сега беше изгубена повече от всякога. Непозната къща. Непознат мъж. Никакви роднини, които да могат да ѝ разкажат за миналото.

Силно обезсърчена, Лъки влезе в спалнята си, която се оказа малък апартамент. Представляваше етюд на тема „бяла коприна“ — някои от платовете бяха меки и гладки като мрамора под краката ѝ, а други — релефни, с лек мъх. Обстановката поразяваше по някакъв драматичен, ултрамодерен начин и я накара да се почувства неудобно.

В банята от черен мрамор откри вградена в пода вана с размерите на един от басейните за тюленчетата. Зърна отражението си в огледалните стени. Кестеняви къдрици с по-тъмни корени обрамчваха леко загорялото ѝ лице. Все още беше облечена с маскировъчните панталонки и тениската с надпис „Спасете китовете“, които си бе сложила на зазоряване.

„Все едно са те влачили по двора.“ Така казваше Сара на синовете си, когато се завръщаха след някой мач. И тя не изглеждаше много по-различно в този момент.

Мястото ти не е тук — каза си Лъки. Трябва да свикваш — отговори ѝ отражението ѝ. — Това е твоят живот. Дъщеря ти спи малко по-надолу по коридора. Ти обеща никога вече да не я напускаш.

Оказа се, че гардеробът е с огромни размери. Беше пълен с двойни редици блузи и поли. Зад стъклените врати стенните шкафове бяха пълни догоре с обувки. Специално отделение бе посветено на дълги до земята рокли — десетки рокли. Тя стоеше в средата на стаята, слисана и изпълнена със страхопочитание. На кого са му необходими толкова много дрехи? И защо повечето от тях са още с етикетите си?

— Ето албума — стресна я гласът на Брад.

Лъки се обърна и видя, че е влязъл след нея. Държеше в ръка албум от черна коприна с избродирана златна буква „У“ на корицата. Тя го пое от него и запита:

— Защо повечето от тези дрехи са чисто нови?

— Ти обичаш да пазаруваш — отвърна той, без да се поколебае нито за миг. — Прекарваш по-голямата част от деня си в обикаляне по магазините, посещение при фризьора или упражнения с личния ти треньор.

Тя зяпна от изумление. После си спомни жената в огледалото. Бе крещяла на дъщеря си за щяло и нещяло. Следователно няма нищо изненадващо във факта, че е водила пуст, безсмислен живот.

— С всичко това е свършено. Аз възнамерявам да... — спря рязко. — Какво възнамерявам да правя?

Той ѝ се усмихна със снизходителната си усмивка, която ѝ се стори толкова позната, и отвърна:

— Вече е много късно. По-добре да оставим този въпрос за сутринта.

Брад излезе. Лъки взе албума и седна на леглото си. Снимките бяха запечатали живота на дъщеря ѝ от мига на раждането до детската градина — последната бе направена съвсем скоро. Отново я обзе тъга по всичко, което бе изгубила безвъзвратно — безценните крайгълни камъни от развитието на дъщеря ѝ.

Нейните снимки я стреснаха. Да, това беше жената в огледалото, само че косата ѝ не бе руса. Бе дълга до раменете и права. Как така ѝ е хрумнало да изруси и накъдри такава прекрасна коса?

От жената, която някога е била, лъхаше усещането за острота и студенина. Тя фигурираше във всяка снимка — дори и на онази, направена в болницата с новородената ѝ дъщеря. Излъчваше суетност и егоизъм — явно е била личност, погълната изцяло от себе си. Вероятно мъжете са я намирали за красива. Притежаваше същия драматизъм и приповдигнатост като къщата им. Нереална, непостижима надменност. Напомняше ѝ за една богаташка съпруга, която Сара веднъж ѝ бе показала.

Затвори рязко албума, засрамена и отвратена от себе си. Как така се е превърнала в жената в огледалото? Утре ще разпита Брад по-нашироко за миналото си. Вероятно съществува нещо, което пропуска.

Премина боса по хладния мраморен под и излезе на терасата. Под нея се простираше тучната зеленина на добре поддържаните градини, а зад тях — плаж във форма на полумесец, чийто пясък блестеше като перли под лунната светлина.

Докато се взираше в лунния рог, Лъки си спомни как той бе отразявал мъжествените скули на лицето на Грег, докато се целуваха за последен път. Той беше толкова близо — само на по-малко от половин час път със самолет. Какво ли прави сега? Дали тя му липсва? Дали може да спи?

Очите ѝ бродеха из окъпаното със звезди небе. Спомни си прекрасните нощи, които бе прекарала с Грег. Толкова много любов. И толкова малко време заедно. Всеки техен миг беше специален. Добре поне, че си имаше тези спомени, за да ѝ дават сили и кураж занапред.

Под очите ѝ изникна Грег, застанал на тъмния паркинг... Господи! Какво ли ѝ е подготвил животът занапред... животът без Грег?

Лека нощ, скъпи мой. Обичам те от цялото си сърце!

Зората мацна с игривата си, кървавочервена четка тук-там хоризонта и запали сивите коремни на издутите от дъжд облаци в кехлибарени пламъци. Грег знаеше, че това е предвестник на поредната тропическа буря. Ще връхлети върху островите и ще изчезне, преди повечето от туристите да се наканят да се запътят към плажа.

Лъки си бе тръгнала преди дванадесет часа, но той не се беше прибирал вкъщи. И защо да се прибира? Празната къща беше като призрак, като привидение от миналото. Спомен за онова, което бяха преживели заедно, за онова, което той се бе надявал да превърне в тяхно бъдеще.

Пръстите на златистите слънчеви лъчи предпазливо разтвориха листата на палмите пред института и клоните им зашумяха под лекия бриз. Грег се запъти към помещението на бебетата тюлени. Номо бе прекарал цялата нощ тук, опитвайки се да придума малката Аби да яде. Ала всичките му опити се бяха оказали напразни. От мига, в който Лъки ги бе напуснала, тюленчето бе загубило воля за живот и сега отказваше да се храни.

— Ще я загубим — каза Номо.

— Сложи я долу и я остави да поспи. Може пък по-късно да имаш по-голям късмет.

Аби вече беше прекалено голяма за бебешката люлка, затова Номо я постави на циментовия под. Доджър, който до този момент не се бе отделял от Грег, се приближи до нея и я подуши. От устата на Аби излезе доволно изскимтяване, което напомни на Грег за звуците, които бе издавала в обятията на Лъки. Тюленчето се сви на кълбо и

постави перки пред себе си, все едно се молеше. Доджър веднага легна до нея и я обгърна с елегантното си тяло.

Те поне се имат един друг — помисли си Грег. Доджър бе прекарал часовете след заминаването на Лъки до вратата. Чакаше я да се завърне.

— Ще поставя едно шише между краката на Доджър — каза Номо. — Може пък Аби да го вземе.

— Заслужава си да се опита — съгласи се Грег, макар че се съмняваше това да помогне с нещо. Тюлените-монаси обикновено отказваха да се хранят, когато умрат майките им. — Защо не се прибереш вкъщи и не си починеш малко?

— Няма да те оставя сам за нищо на света — настоятелно отвърна Номо, а гласът му глъхнеше от насъбралите се чувства.

Нещо прещрака в главата на Грег. Преди години той бе дошъл в института като тийнейджър с проблеми. Номо го бе обградил със специално внимание — бе събудил обичта му към животните, бе го окуражавал да отиде на континента и да получи първокласно образование като морски биолог.

През всичките тези години той бе възприемал Номо като свой наставник, но нищо повече. Ала едва сега си даде сметка за истината — Номо му е бил като баща. Грег се бе развил и успял в живота, благодарение на любовта и безрезервната му подкрепа.

Но никога не се бе сетил да му благодари. Сега постави ръка на раменете на възрастния мъж — човека, който обичаше животните не по-малко от него и се стареше винаги да помага на останалите. Не знаеше какво да му каже. Просто стоеше, прегърнал Номо през раменете, докато наблюдаваха как Доджър се опитваше да убеди Аби да вземе шишето с млякото.

Най-накрая тюленчето засука непохватно няколко пъти. Изтощен до краен предел, Грег остави Номо при тях, поуспокоен, че бебето ще оцелее.

Върна се в кабинета си и седна на бюрото. Втренчи се в купчините насъбрали се пак документи и се замисли за Лъки. Пред очите му преминаваха прекаранияте заедно мигове. Даде си сметка, че няма представа колко време е седял така, когато го стресна почукване на вратата. Силната, ярка светлина на новия ден струеше в стаята и го

заслепяваше. Коуди прекрачи прага му със сериозно изражение на лицето.

— Минах покрай къщата ти, но не те намерих там. Обадох се по телефона. Оказа се, че попадам на някакъв номер за телефонен секс.

На Грег му бе необходима цяла минута, докато осъзнае казаното от брат му.

— Майтапиш се с мен!

— Изобщо не се шегувам. Истина е. Обадох се в телефонната компания. Оказва се, че е някаква грешка в компютъра. Сега се опитват да я поправят.

Въздишката, която се изтръгна от устата на Грег, бе толкова дълбока, сякаш носеше товара на всички световни проблеми.

— Телефонен секс. И какво друго следва?

— Айкане — приятелче! — изрева Номо, втурвайки се в кабинета. — Виж това тук!

Държеше в ръка някакъв лист.

— Лъки не се е подписала с името си, когато е приела доставката на козе мляко — побърза да обясни той. — На мястото на подписа е написала „С-311“. Какво би трябвало да означава това, според вас?

— Нямам представа — отвърна Грег. — Хората се подписват толкова често, че в един момент започват да го правят автоматично, без да се замислят какво пишат. Винаги съм мислел, че Лъки неволно ще произнесе или напише истинското си име, но тя така и не го направи. Различните лекари предлагаха какви ли не странни обяснения за причината, поради която тя е забравила името си. Но нямам никаква представа защо пък ще използва точно номер.

— Струва ми се, че аз имам — заяви мрачно Коуди. Грег се втренчи в брат си, без да бъде в състояние да си представи за какво си мисли той.

— Тя е била в затвора — изрече тихо Коуди. — Всичко, което е имала, е бил един номер. Сигурен съм, че е била затворник номер 311 в сектор „С“.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Кралят на орхидеите погледна ъгъла на компютърния си екран, за да провери колко време е минало. Два часа и четиринадесет минути. Реши, че времето не е достатъчно, за да е сигурен, че смъртта е настъпила. Залюля се назад в стола си и се втренчи в тавана.

— Нека помислим какво друго можем да направим, за да превърнем живота на Грег Бракстън в истински ад.

Вече беше объркал порядъчно банковата му сметка. На Бракстън щяха да бъдат необходими години, за да възстанови загубите. Телефонната му линия бе пренасочена към един от най-популярните номера за телефонен секс — това беше една от сравнително новите идеи на Краля. Първоначално бе възнамерявал да му изключи телефона, но хрумването за телефонния секс бе по-забавно.

— А сега е време за окончателното отнемане на колата му поради неплатени вноски.

Кралят си говореше на глас, но не се притесняваше особено от този факт. Наоколо нямаше жива душа, с изключение на уличната котка, а дори и това отвратително зверче не можеше да го чуе. Влезе в базата данни, хванал в една ръка листа с данните за колата на Бракстън, и промени информацията така, че да предизвика заповед за отнемането ѝ.

Изкиска се самодоволно и отбеляза:

— На сцената излиза служителят със заповедта за възвръщане на собствеността върху колата.

Тази работа беше много по-забавна, отколкото бе очаквал. Той беше не само Кралят на орхидеите, а и крал на информационната супермагистрала. Въртяха аферата с фалшиви кредитни карти вече години наред, като проникваха незаконно в базата данни на банките. Но това тук бе много по-вълнуващо. Защото беше лично.

— Следва Данъчната служба. Да кажем, че Бракстън вече им дължи със стара дата половин милион долара.

Кралят се заля от смях — беше изключително доволен от изобретателността си. Всеки хакер знаеше, че проникването във файловете на Данъчната служба беше направо детинска работа.

Стига да поискаше, можеше още в този момент да затвори, която му хрумне авиолиния. Телефонната компания. Един цял град. Бомбите на терористите не представляваха нищо в сравнение с него. Бе в състояние да причини авария като в Чернобил, само с един модем и клавиатура. Така че тоталното объркване на живота на Бракстън за него беше фасулска работа.

Залян от поредната вълна на самодоволство, той погледна отново часовника на компютъра. Два часа и двадесет минути. Дали котката вече е мъртва? За последната бяха необходими три часа сред отровните изпарения в леговището на орхидеите. Този път бе поставил в камерата по-голямо количество от смъртоносните цветя, за да ускори процеса.

— Два часа. Един човек трябва да може да умре за не повече от два часа.

В склада не влизаше никой друг, освен доставчиците на орхидеите. Скрити на дъното на сандъците, под редките цветя, се намираха фалшивите кредитни карти от Сингапур. После двамата с партньора му ги пакетираха и ги изпращаха сами, тъй като не се доверяваха на никого за тази работа. Колкото по-малко хора бяха замесени, толкова по-малка бе вероятността да бъдат разкрити.

На всеки няколко часа се появяваха доставчици, за да приберат или докарат контейнери. Поради тази причина Кралят на орхидеите трябваше да убие с отровните изпарения от орхидеите човека, когото си бе нарочил, и да скрие тялото му на дъното на някой контейнер за по-малко от два часа — в противен случай рискуваше някой да зърне трупа.

Излезе от офиса си и включи вентилатора на хладилната камера. Като се имаше предвид количеството на добавените орхидеи, уличната котка, която бе примамил с риба тон, би трябвало отдавна да е в котешкия рай. Вярно е, че котката не е човек, но нямаше възможност да експериментира с истински хора.

Все пак съществуваше едно куче, което би затворил при орхидеите с преголямо удоволствие.

Отвори стоманената врата на камерата. Бе поръчал да я направят като карцер — влезеш ли веднъж, не можеш да излезеш сам.

Перфектното убийство — помисли си той и се усмихна самодоволно.

Озърна се, но не видя котката никъде. Тогава извика:

— Котенце, писи-писи, ела тук!

Вероятно се е скрила зад растенията и е умряла. Внимателно надигна няколко орхидеи. Нищо. Премести още няколко, като си напомни, че трябва да побърза. Насъбрали са се доста голямо количество отровни изпарения, така че не можеше да рискува да си повреди белите дробове.

— Мя-я-у-у!

Котката излетя сякаш от нищото, оголила нокти, съскаща свирепо.

— Какво, по дяволите...

Кралят отскочи, но не успя да избегне одраскването по вътрешната страна на ръката си. Острите нокти на котката докопаха нежната кожа и я разкъсаха. Шурна кръв, но той не пропусна да ритне стрелналото се покрай него животно. То прелетя край него и се шмугна светкавично през вратата.

Кралят на орхидеите си даде сметка, че дробовете му започват да горят и че главата му постепенно олеква. Вентилационната система не бе пусната достатъчно дълго, за да изтегли цялото количество смъртоносни пари. С обилно кървяща ръка, той се запрепъва неуверено към прага, но успя да излезе и да затръшне вратата след себе си.

— Очевидно ще са необходими много по-голямо количество от проклетите орхидеи, отколкото очаквах, за да успея да го убия.

Коуди завари Скот Хелмър близо до Макавао да наблюдава скотовъдите. Каубоите хващаха с ласа телетата и ги дамгосваха — във въздуха се носеше воня на опърлено.

— Винаги съм си мечтал да стана каубой — отбеляза Хелмър. — Ала израснах в града и нямам представа дори как се язди.

— Какво правиш тук?

— Имам среща с един източник в Местния бар след час.

— Нуждая се от помощта ти — каза Коуди. Трябваша му няколко минути, за да обясни на агента под прикритие ситуацията с Лъки.

Накрая завърши: — Ще ти представлява ли трудност да провериш дали наистина е била в затвора?

— Необходимо ми е само едно телефонно обаждане — увери го Хелмър. — Ти си много по-умен, отколкото мислех. Имам чувството, че успя да подредиш този пъзел. Лъки е била затворничка в малък щат. Трицифреният затворнически номер означава, че по времето на излежаването на присъдата ѝ в това заведение е имало по-малко от хиляда обитатели. В по-големите щати номерата са по-големи.

— Тя има четиригодишна дъщеря. Следователно трябва да е била в затвора преди повече от пет години.

Хелмър поклати глава и обичата му с череп и кости проблесна на слънчевите лъчи.

— Не е задължително. Спомняш ли си за оня сериен убиец — Тед Бънди? Той стана баща, докато беше в затвора. Обикновено до такъв резултат водят семейните срещи там.

— Ти нали провери Брад Уагнър? Няма ли някакви данни, че съпругата му е била в затвора?

— Никакви. Но хората в Куонтико продължават да го проверяват. Нека първо да видим до какво ще доведе тази следа. Вероятно е лежала за някакво дребно престъпление и не е споменала за това на съпруга си.

— И аз така мисля. Оня чешит си пада малко женчо, но е богат. Естествено е тя да не му каже, че е бивша затворничка.

— Сдобих се с една действително ценна информация за Телма Овърхолт. Най-сетне пристигна и окончателният доклад за причините за смъртта ѝ.

Единствените хора наоколо бяха каубоите, които дамгосваха говедата, но Хелмър сниши глас.

— Била е мъртва поне два дена, преди да бъде хвърлена от онази скала. Смятаме, че е била убита още в Сингапур. Тялото ѝ е било изпратено дотук, защото на никого не би му хрумвало да я търси на Хаваите.

— Ето защо авиолиниите не са регистрирали пътуването ѝ и паспортът ѝ не е бил сканиран на митницата в Сингапур — заключи на глас Коуди. — Но как, по дяволите, може да се пренесе един труп през половината земно кълбо?

Хелмър го дари с наперената си, пънкърска усмивка и отвърна:

— В един от онези дълги дървени сандъци, в които превозват орхидеите. Поставят ги в хладилни контейнери. Великолепни условия за пренасяне на труп. Няма дори и съпътстващи миризми.

— Сега разбирам как онези бръмбари от орхидеите са се оказали в косата на жената. Тя не е ходила в Южен Китай — била е просто в контейнера, скрита под обраните оттам орхидеи.

— Именно до такъв извод стигнахме и ние.

— Май това прави теорията ми за начина, по който Лъки се е сдобила с обувката на Телма Овърхолт, на пух и прах.

— Не е задължително — отбеляза Хелмър. — Прекарали са трупа ѝ дотук, ала се съмнявам, че са го отворили на място, където всеки би могъл да види какво има в контейнера. Затова са пренесли контейнера някъде и междуременно обувката е изпаднала оттам. Вместо да я изхвърлят, са я задържали. След година се появява Лъки и си я обува по невнимание.

Коуди се загледа как каубоите дамгосват едно младо биче.

— Би трябвало да можете да проследите пътя на орхидеите по данните за товарите на самолетите, нали така?

— Да, вече работим по въпроса. Орхидеите са ключът към разнищването на загадката.

На втората сутрин в новия си дом Лъки приготви палачинките с орехи, които Грег толкова много обичаше. Брад ги хареса, макар че тя подозираше, че предпочита обичайната си закуска от плодове и овесени ядки. Ала Джули само ровичкаше из чинията си, а накрая се опита да ги удави в сироп.

— Уонг е увесил нос — отбеляза Брад. — Беше нает да ни готви, тъй като ти категорично отсеке, че няма да стотвиш нито едно ядене повече през живота си. А ето че сега поемаш щафетата.

Тонът, с който ѝ говореше, беше благ и тя му се усмихна с благодарност. През тези два дни се бе държал страхотно, изобщо не я притесняваше.

— Да — обади се Джули. — Уонг плави най-хубавите сандвичи от фъстъчено масло и конфитюл.

Лъки прие спокойно забележката на нейната много интелигентна, четиригодишна дъщеря. Вчера сутринта, при нейния

първи ден тук, я бе изпратила на детска градина със сандвич от пуешко месо. Детето го бе върнало недокоснат.

— Обичам да готвя — не се предаваше Лъки. — Вероятно няма да имаме повече нужда от Уонг.

Брад остави вилицата си и отбеляза:

— Нека първо видим колко време ще продължи интересът ти към готвенето. Първокласен майстор-готвач като Уонг не се намира лесно.

Лъки извърна поглед. В гърдите ѝ се надигнаха вълни необоснован гняв и заплашиха да прелеят навън. Оня демон — избухливият ѝ характер — отново заплашваше да покаже грозната си глава. Беше ѝ дадена втора възможност за живот и този път трябваше да направи максималното, за да го обуздае. Брад имаше пълно право да се съмнява в нея. Просто трябваше да му докаже, че греша.

— За теб вече е време да тръгваш, душичке — обърна се Брад към Джули.

Лъки се изправи и каза:

— Аз ще те изпратя до колата, миличко. Не забравяй, че когато се прибереш, ще ходим до аквариума.

На прага камериерката Малия подаде на Джули миниатюрното ѝ куфарче с обяда. Детето го изпусна, то падна на мраморния под и се разтвори. Кутийката портокалов сок се пръсна и течността се разля по белия мрамор. Джули запуши уши с ръчички, а Малия се отдръпна назад. Лъки си даде сметка, че и двете очакваха от нея да се разбеснее.

Коленичи и прегърна дъщеря си.

— Няма нищо, Джули. Стана случайно. Малия ще ти донесе друг сок.

Джули свали ръце от ушите си и запита:

— Значи не ми се сълдиш?

— Не, миличко, не ти се сърдя. Мама много съжалева, че по-рано ти е викала толкова често. Можеш ли да ми простиш?

Отговорът на Джули се състоеше в целувка по бузата. Докосването беше толкова колебливо, че Лъки си даде сметка, че детето не я е целувало често в миналото. Съществуваха толкова много неща, за които трябваше да ѝ се реваншира. Прегърна я и целуна момиченцето по бузата.

— Вместо днес следобед да ходим в аквариума, както бяхме решили, може би ще е по-добре да си изберем едно кученце. Искаш ли

да имаме кученце?

— Може ли, мамо? Може ли да си имаме кученце?

— Разбира се — кимна Лъки и вдигна поглед.

Брад беше излязъл във фойайето след Малия, която носеше друг портокалов сок. Като чу разговора, отбеляза:

— Ти мразиш кучета. Когато си била малка, някакво куче те е нападнало. Сигурна ли си, че сега искаш куче?

Личицето на Джули се сгърчи при тази забележка на баща ѝ. Но Лъки бързо я притисна в обятията си и ѝ се усмихна окуражително.

— Знаеш ли, за първи път се радвам, че съм забравила нещо. Децата имат нужда от домашни любимци. Може да си вземем и котка.

Като каза това, Лъки изведе дъщеря си на двора, където ги очакваше Раул с лимузината. Джули задържа ръката на майка си и тя се приведе, за да може дъщеря ѝ дай прошепне нещо. В последно време ѝ шептеше в ухото доста по-често от необходимото — Лъки го възприемаше като желание да бъде по-близо до нея — до майката, която в миналото се е държала толкова студено.

— Мамо, ще можеш ли ти да ме калаш на детска градина, както плавят другите майки?

До този момент на Лъки не ѝ бе хрумвало, че всекидневното пристигане в градината с огромна лимузина кара дъщеря ѝ да се чувства неловко и различна от другите деца.

— И още как! Но може да отнеме известно време, защото засега нямам кола. Ще помоля татко да ни купи една специално за нас.

Джули я целуна отново по бузата и каза:

— Мамо, много те обичам!

— Аз също те обичам, слънчице. Ще бъда тук и ще чакам да се прибереш.

Проследи с поглед как лимузината преминава през огромните порти, а после се обърна и видя Брад, който в този момент тъкмо излизаше от къщата. Щеше да скочи в катраненочерното си порше и да отпраши към офиса си, оставяйки я съвсем сама в тази къща мавзолей.

— Брад, налага ли се да имаме лимузина?

Този път той действително се стресна от въпроса ѝ. Накрая заяви:

— Ти наистина си се променила. Защото именно по твое настояване сега имаме лимузина.

— Мисля си по-скоро за едно малко микробусче, за да мога да разкарвам с него напред-назад деца, които ядат сандвичи с конфитюр.

— Така ли? Е, защо пък не — отговори той и след кратко колебание добави: — Знаеш ли, може би ще бъде добре Себастиан да се позанимае с косата ти. Утре вечер има едно бизнес мероприятие... коктейл, за да бъде по-точен. Бих искал да дойдеш с мен.

Лъки все още не се чувстваше готова да се среща с нови хора. Като грозно патенце, пуснато в езеро с лебеди, тя нямаше никаква представа как трябва да се държи с приятелите на Брад, които без съмнение са много богати и изискани. Ала не можеше да си позволи да го разочарова. Той се бе държал с нея изключително мило и внимателно.

Не я беше докоснал и с пръст. И слава Богу! Тя се питаше дали това е нещо необичайно. Дали пък преди доста време не са спрели да спят заедно? Дали именно по тази причина разполагат с отделни спални? Лъки не знаеше какво да мисли по този въпрос, а и нямаше кого да попита.

Докато се изкачваше по мраморното стълбище, отново образът на Грег изникна пред очите ѝ. Не можеше да живее без него. Оказа се, че не е чак толкова лесно да заеме мястото си в живота на Брад — живот, който ѝ изглеждаше така несвойствен и неразбираем.

— Трябва да полагаш по-големи усилия — прошепна си тя тихичко. — Обещала си на Джули!

Качи се в спалнята си и се зачуди какво да облече. Всичко, което жената в огледалото бе избирала, се състоеше или от деколтета чак до пъпа, или от дрехи с един номер по-малки от нейния. При това повечето от тях бяха само в черно и бяло. Последното бе установила още вчера сутринта, когато се бе опитала да открие нещо подходящо и прилично за обличане.

Разгледа бележника, който бе намерила на нощното шкафче. В него Себастиан не фигурираше, а не се бе сетила да запита за фамилията му. Докато прелистваше страниците с надеждата да го открие, Лъки още веднъж си даде сметка колко малко приятели е имала. Брад беше потвърдил този факт още вчера, като бе изтъкнал, че е била близка само с фризьора си, маникюриста си и с личния си треньор.

А тя дори нямаше представа какво означава личен треньор. Брад ѝ бе обяснил: това е човек, който пристига в къщата ти с различни уреди и те кара да се потиш над тях. Удивително! Значи тя е толкова богата, че може да си позволи да плаща на някого, чието единствено умение е да те кара да се потиш!

Майната му на този треньор! Повече не възнамеряваше да пръска пари за щяло и нещяло. Като си помислеше само какво би могъл да направи институтът с всичките пари, които бе разпиляла за капризите си!

— Не, не мисли за Аби, Номо... и Грег — прошепна си тя. — Трябва да си създадеш нов живот тук!

Чу, че лимузината се завръща и се втурна надолу по стълбите.

— Закарай ме при моя фризьор — каза тя на Раул, който тъкмо излизаше от колата.

Раул не ѝ зададе никакъв въпрос. Само отвори вратата на колата със замах и тя влезе вътре. Поеха през града, по чиито тротоари бяха наредени щандовете на продавачите на тениски и се разхождаха тълпи туристи със зачервени от слънцето носове, които се пазаряха на висок глас. Всичко ѝ изглеждаше някак си познато, макар че не би могла да се сети за името на нито една улица.

Лимузината се плъзна и спря пред фризьорски салон с ултрамодерна хромирана табела, на която пишеше САСНЕ^[1] Раул ѝ отвори вратата и тя пристъпи навън.

Дамата в приемната на салона очевидно не бе забелязала лимузината. Тя изгледа Лъки така, сякаш е нещо, което не би желала да настъпи в тъмното. Лъки запита за Себастиан и бе информирана с хладен тон, че Себастиан няма свободни часове седмици напред. Обърна се, за да си тръгне, но в този миг си напомни какви по-големи ужаси от този бе преживяла. И бе оцеляла. Тази нахакана простачка не беше в състояние да я срази с високомерието си.

— Предайте му, че госпожа Уагнър е тук.

Жената зяпна объркано, а после започна да примигва като подплашено животинче.

— О, Боже! — успя да изрече накрая. — Изобщо не можах да ви позная!

После скочи и се втурна във фризьорския салон, като едва не счупи стъклената преграда между него и приемната.

Секунди по-късно оттам изскочи млад мъж с прибрана на опашка коса, която стърчеше като гумичка на моливче. Носеше два еднакви диаманта, всеки от които беше по около два карата — единият пронизваше ухото му, а другият проблясваше на лявата му ноздра. В този миг Лъки си даде сметка, че го познава. Както и Брад, този мъж ѝ изглеждаше много познат. Когато я зърна, той се закова на място, кафявите му очи се разшириха от изумление и накрая изписка:

— Какво си направила с косата си, за Бога?!

Преди да успее да му отговори каквото и да било, той се понесе към нея с ефирна походка и целуна въздуха пред всяка една от бузите ѝ със силно премляскване.

— Няма значение. Себастиан ще ти я оправи веднага. После я поведе към фризьорския салон, където имаше достатъчно папрати, за да се обзаведе оранжерия. Лъки седна на стола и отново си даде сметка, че мястото ѝ изглежда познато. Себастиан също беше човек, когото познаваше, макар първоначално името му да не ѝ говореше нищо. Като потупваше с дръжката на едно тънко гребенче диаманта на носа си, той започна да я изучава от всички ъгли.

— Четох във вестниците за онова, което си преживяла — каза накрая той. — Някой се е опитал да те убие и сега не си спомняш абсолютно нищо за миналото си. — Напълно вярно — отговори Лъки, като отбеляза мислено, че този мъж е гей. Но това не ѝ пречеше — усещаше инстинктивно, че го харесва и може да му се довери.

Той продължи да проучва косата ѝ, като този път я заопипва с пръсти.

— Изглежда, че си използвала евтин домашен къдрин. Но защо? Ти имаше такава разкошна коса!

— Освен това съм я и изрусила. Ако си гледал „Безследно изчезнали“, показаха една снимка...

— Точно този епизод го гледах и си помислих, че очите на жената ми изглеждат познати, но и през ум не ми мина, че си ти. Сладурче, дори собствената ти майка не би те разпознала на онази снимка. Ти се гордееше изключително много с косата си. Беше гъста, тъмна и съблазнителна. Никога не съм си представял, че ще направиш с нея нещо толкова идиотско като изрусяване и накъдряне. Но какво ти е щукнало, за Бога?

— Нямам никаква представа. Можеш ли да направиш нещо с косата ми? Утре вечер има някакъв коктейл...

— Само недей да си го изкарваш върху мен! Смятам да ти предложа да махнем тези прегорели от къдрина крайчета и да я направим къса... — сложи ръка на бедрото си и се изкиска, — къса, но изискана.

— Често ли ти крещя?

О, Боже, но какво е правила тя? Крещяла е наляво и надясно ли?!

— С теб се разбираме добре, но от време на време ти се случваше да съскаш и изпадаш в бяс.

— Ясно — каза тихо тя. Все същата история. Тя е била кучка, за която светът се е въртял единствено около нея. — Направи с косата ми онова, което сметнеш за необходимо. Предай ми по-представителен вид, но виж дали ще можеш да скриеш по някакъв начин онзи белег на тила ми.

Той я предаде на едно грациозно хавайско момиче, което ѝ изми косата, а после я върна пак на стола на Себастиан. Тогава той започна да отнема полека-лека прегорелите ѝ крайчета.

— Хакуна матата — не се притеснявай за нищо. На коктейла всички ще паднат в краката ти.

— С теб близки ли сме? Искам да кажа... Брад твърди, че нямам много приятели. Всъщност никакви приятелки.

— Ти не можеш да търпиш женско обкръжение. Казвала си ми, че ти е писнало от жени — погледите им се срещнаха в огледалото и той добави: — Аз бях най-добрият ти приятел. Ти ме харесваше, макар да знаеше, че съм гей.

— Тогава ми разкажи какво знаеш за мене. Брад не знае много за миналото ми. Казва, че съм дошла тук преди малко повече от пет години. Наел ме е като компютърен програмист. Имаш ли някаква представа къде съм живяла преди, или каквото и да било за семейството ми?

— За семейството ти нищо не знам. Каза ми, че си работила някаква временна работа в Денвър — или май беше Чикаго? Родителите ти са мъртви. Струва ми се, че имаш някакви далечни роднини в Средния Запад. Ами, долу-горе това е всичко, което си ми разказвала за себе си.

— Това не ти ли се стори странно?

— Не. Ти винаги се държеше много надменно — преди всичко надменно. И беше изключително потайна.

— Държала съм се отвратително, като пълен егоист с дъщеря си.

Той завъртя стола ѝ така, че да я погледне право в очите и отвърна:

— Ти много обичаш дъщеря си. Познавам те отпреди да забременееш. Джули беше най-голямата ти мечта. Ала ти липсва необходимото търпение, за да бъдеш добра майка.

— Сега обаче го имам. Доста се промених.

И тя започна да обяснява на този човек, който се оказа единственият ѝ приятел, какво е действието на синдрома на Хойт-Меленбергер. Той я слушаше внимателно и очевидно проявяваше огромно съчувствие към проблемите ѝ. По някакъв начин ѝ напомняше за Сара — и двамата успяваха да накарат околните да се отпуснат пред тях и да изляят душата си.

— Преди да напусна дома си, казах ли ти къде отивам, или изобщо каквото и да било?

— Помислих си, че отиваш до Лос Анджелис, за да си купиш дрехи. Ходеше там няколко пъти годишно. Последния ден, когато се видяхме с теб, ти ми даде малка пазарска торбичка. Ако ми се беше обадила предварително, щях да ти я донеса още днес.

По гърба ѝ пропъзяха тръпки на мрачно предчувствие. Грег беше уверен, че тя е видяла или чула нещо, което е накарало убийците ѝ да решат да я премахнат. Вероятно именно в тази торбичка е ключът.

— Знаеш ли какво има в пазарската торбичка?

Себастиан сви рамене и отвърна:

— Всъщност не обърнах особено внимание. Торбичката е малка и в нея има два плика. Не съм ги разглеждал. Помислих си, че са изрезки на рокли, които са ти харесали. Ти винаги се допитваше до мнението ми по отношение на дрехите си и ми даваше снимки, за да ги разгледам по-добре.

Страхотно! Значи на този човек трябваше да благодари за предизвикателния си гардероб, който бе изключително в черно и бяло.

— Искаш ли да ти донеса торбичката вкъщи?

— Не е необходимо. Утре ще мина оттук и ще я взема.

— Не си ли спомняш... — започна Себастиан, но се цапна по челото и възкликна: — Все забравям, че не си спомняш подобни неща.

По обяд тръгвам за Големия остров. Всяка седмица, до четвъртък, работя в салона на новия хотел от веригата „Четири сезона“. Така че ела в четвъртък. Ще взема торбичката с мен и двамата ще решим дали това е рокля, която трябва да имаш.

Като имаше предвид каква егоистична кучка е била в предишния си живот, Лъки предположи, че в онези пликове надали има нещо тревожно. Вероятно не съдържат нищо по-интересно от снимка на поредния тоалет в черно или бяло. И все пак тя не можа да се въздържи да не пъкне ръка в джоба на лятната си рокля, за да докосне зъба, но той не беше там.

[1] Cache (фр.) — скрито място. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Мамо, Хали е смотан тъпанал.

Лъки плуваше по дължината на залива, когато си спомни думите на дъщеря си, казани на закуска, и се изкиска. Беше се срещнала с въпросния Хари — смотания тъпанар — вчера следобед. Бил чул, че се е завърнала в града и се отбил да ѝ „хармонизира“ бедрата. Господи!

Дали има край на глезотиите ѝ? Та за какво му е на човек личен треньор? Благодаря, но тя е в състояние сама да си „хармонизира“ бедрата с плуване.

Заплува по гръб, а после продължи с „бътерфлай“. В далечината, на хоризонта, се виждаше Уайкики — слънцето проблясваше по хотелите небостъргачи. По плажа откъм обществената пътека между именията се зададе мъж. Той се намираше прекалено далече, за да го види добре, ала нещо в него ѝ напомни за Грег.

— Стига толкова! — заповяда си тя на глас. Навсякъде, където отидеше, очакваше да види Грег.

Обичаше го толкова много, че имаше опасност да се побърка.

После зърна кучето, което следваше мъжа. Доджър! Заплува към брега. Сърцето ѝ заби лудо от радост. За момент си позволи лукса да си представи, че са отново на Мауи. Грег се приближава по брега, както правеше често, когато тя излезеше да поплува. Доджър замаха щастливо с опашка и се гмурна във вълните на прибоя, за да я посрещне — както правеше винаги.

— Добро момче.

Тя се изправи и водата започна да се стича по нея. Потупа го по главата и започна нежно да гали копринената му козина. С един скок той се озова обратно на брега, където чакаше Грег. Усмихна ѝ се, но влудяващите му очи обходиха тялото ѝ. Изражението му ѝ подсказа, че не одобрява твърде икономичния ѝ бански. В гардероба си тя имаше точно тридесет и три бански костюма, много от които си стояха още с етикетите. Всичките бяха от отделни части. Този беше най-консервативният от тях.

— Здрасти — поздрави го тя и вдигна хавлиената кърпа, която беше оставила върху пясъка. Копнееше да се хвърли в обятията му, ала знаеше, че ако го направи, никога повече няма да го пусне да си иде. — Да не би да сте дошли с Доджър за тренировка на спасителния отряд?

— Не, обаче се наложи да използвам Доджър, за да се кача на самолета. Банковата ми сметка е толкова обърквана, че не можах да събера пари дори за един самолетен билет. Компанията „Алоха Еър“ превозва членовете на спасителните отряди безплатно, така че взех Доджър с мен на аерогарата. Помислиха, че пътуваме във връзка с някаква задача, затова ни качиха безплатно.

— Имаш ли нужда от пари? Мога да изтичам до къщата и да...

— Не, не. Коуди ми даде малко. Ще пренощувам у Клод Уинстън от Университета в Хонолулу. Именно той разработи тестостеронния депресант, който използваме за тюлените-монаси.

— Разбирам — кимна Лъки. Не можа да сдържи разочарованието си, че не е дошъл специално, за да се срещне с нея. — Значи си тук по работа.

— Не съм. Дойдох, за да поговоря с теб.

После вдигна слънчевите очила на главата си. Охо! Този сериозен поглед ѝ беше добре познат.

— Аби как е? Да не би да се е случило нещо с нея? — запита тя, но той поклати глава. — Тогава с Руди? — Той отново поклати глава и сложи ръка на рамото ѝ. — Да не би със Сара или децата?

— Не, не. Става въпрос за теб. Можем ли да поговорим някъде?

Изпълнена с тревожно предчувствие, Лъки го поведе към малката горичка от финикови палми наблизко. С периферното си зрение не спираше да го наблюдава, докато вървяха към скалите зад дърветата. Изглеждаше ѝ напрегнат, с изопнати нерви — никога досега не бе го виждала такъв.

Щом стигнаха скалите, тя се отпусна под сянката върху един камък, оформен от океана като малка пейка. Грег седна до нея, а Доджър се настани в краката им и вдигна пълните си с обожание очи към Лъки.

— Сега ми кажи какво става.

Той протегна ръка и силните му пръсти се заключиха около китката ѝ.

— Говори ли ти нещо номерът С-311?

Тя се замисли дълбоко — номерът ѝ звучеше някак си смътно познат, но не можеше да се сети нищо повече.

— Нищо конкретно — отговори накрая.

— В деня преди пристигането на Брад в института са получени доставки на козе мляко и ти си се разписала за тях с номера С-311. Този номер очевидно просто ти е изскочил от главата и ти си го надраскала, точно, както прави човек, който често се подписва.

— Лекарите смятаха, че тъкмо така ще стане. Но от къде на къде ще се подписвам с номер, а не с името си?

Грег ѝ стисна ръката. От очите му бликаше съчувствие.

— Защото си била в затвора — отговори накрая. — Там вместо имена използват номера.

Лъки ахна от изумление. Вярно, че жената в огледалото не е била особено добър човек, но какво чак толкова ужасно е сторила, че да попадне в затвора?

— Откъде знаеш?

— От ФБР провериха номера. Коуди се обади на директора на един затвор в Монтана. Бяхме заедно, така че аз също имах възможност да разговарям с него. Говорихме дори и с психолога на затвора — тя ни разказа доста неща за теб.

Истината се завихри в гърдите ѝ и се превърна в леден възел на отвращение, който се загнезди в стомаха ѝ. Беше достатъчно непоносимо да разбере, че наистина е била жената в огледалото — отвратителна майка, човек, който е давал воля единствено на собствените си желания и прищевки... Ала на всичко отгоре да е извършила и престъпление — това вече надминаваше всякакви граници!

— Какво съм направила?

Той обгърна голите ѝ рамене и отвърна:

— Била си само на седемнадесет, но според правораздавателната система достатъчно възрастна да носиш отговорност. Придружавала си приятеля си, когато той е обрал магазин за електроуреди. Намирала си се вече в колата за бягство, когато той е стрелял по продавача... и го е убил.

Лъки се втренчи в него. Думите му отекнаха като камбани в объркания ѝ мозък. Убийство. Значи е била замесена в убийство. В гърдите ѝ се надигна гняв — идваше ѝ да се разкреци, че не е

възможно да е истина. Опита се да се овладее. Стегна всички мускули на тялото си, докато накрая се превърна в камък.

Грег я привлече към себе си и в очите му тя прочете любов и разбиране. Независимо от онова, което бе сторила, този човек я обичаше. Позволи си да се отпусне и се сгуши в успокоителната му прегръдка.

— Как съм могла да направя подобно нещо?

— Според показанията ти не си знаела, че той се кани да обере магазина. Но си била осъдена на двадесет и две години затвор като съучастник в убийство. Излежала си обаче само десет години и няколко месеца.

Лъки се изтръгна от обятията му и се загледа невярващо във вълните, които се разбиваха по златистия пясък на брега. Значи е прекарала една трета от досегашния си живот зад решетките. Невероятно. Разтърсвана от тръпки на ужас, тя си спомни краткия си престой в затвора на Мауи. Там, в килията, ѝ се струваше, че е някакво низше създание, много различно от нормалните хора, сведено почти до кръгла нула.

Номер. Да, макар че не бе в състояние да си спомни престоая си в затвора в Монтана, тя бе почувствала отново онази празнота, онова усещане да бъдеш само един номер. А не човек. Усещането беше плашещо и крайно унижително. Душата ѝ бе пометена от непоносима болка. Пометена и опустошена.

Може би загубата на паметта ѝ ще се окаже истинска благословия. Няколкото дни, прекарани в килията в Мауи, бяха достатъчно кошмарни. Лъки нямаше никакво желание да си спомня десетте дълги години зад решетките на затвора в Монтана. Въпреки всичко не можеше да се начуди какъв човек е била — и какво я беше довело до затвора.

— Какво друго ти разказаха за мен? — запита тихо тя.

— Психологът доктор Кармайкъл знаеше доста неща за теб. Всъщност навремето тя е проявила много голям интерес към твоя случай.

— Знае ли случайно дали нямам роднини някъде?

— Нямаш, освен ако някъде не живеят твои много далечни родственици. Баща ти не се е оженил за майка ти. Не съществуват никакви данни за него.

— Майка ми е починала, нали? — запита Лъки, като си спомни онова, което ѝ бе казал Брад за семейството ѝ.

— Да, майка ти е загинала при автомобилна катастрофа, когато си била на шест години — отвърна Грег и видимо се стегна, за да произнесе онова, което следваше: — Била си изпратена в сиропиталище. Не си можела да произнесеш дори и една дума.

— Не съм можела да говоря?!

Невероятно! На две годинки дъщерята на Сара бърбореше. На четири Джули не спираше да приказва, като на всичко отгоре правеше умозаклучения от рода на „Хари е смотан тъпанар“.

— И защо?

— Не мисля, че някога ще узнаем истинската причина за това. Очевидно си била толкова травмирана, че си се страхувала да говориш. Нали си спомняш, мислила си, че се казваш „Млъквай“? Всеки път, когато си се опитвала да кажеш нещо, майка ти вероятно ти е крещяла да си затваряш устата. Ако се съди по белезите на ходилата ти, тя те е горела с цигара.

В душата на Лъки се надигна усещане за вина, която я накара да се отврати от себе си.

— Боже мой! Аз съм правила същото! Крещяла съм ѝ. Нали ти казах...

— Не си била чак толкова лоша, колкото твоята майка. Брад споменавал ли е, че някога си удряла Джули?

— Не, но...

— Ранните години на всеки човек са времето, когато се трупат най-много впечатления. Ти си преживяла кошмарно детство, при все това, подобно на повечето малтретирани деца, си копирала модела на поведение, на който си била свидетел. Опитвала си се да се пребориш с него. Губила си контрол над себе си, ала никога не си удряла Джули.

— Прав си. След като съм ѝ крещяла, съм ѝ казвала, че я обичам — отрони Лъки и прокара ръка през мократа си къса коса. — Като си говорим за объркани деца...

— Най-важното е, че вече не губиш контрол над себе си.

Тя потрепера. Неоспоримата и кошмарна истина я караше да се мрази до дъното на душата си. И все пак продължаваше да любопитства за всичко онова, което е била онази ужасна личност.

— Какво друго разбра за мене?

— Първата ти осиновителка е била много мила, религиозна жена. Тя те е взела, смятайки, че си умствено изостанала, защото не си можела да говориш. Опитала се е да работи с теб. Имала е известен успех, но ти все така не си проговаряла. Един ден, по време на службата в църквата, си започнала да пееш.

— Значи затова съм знаела „Божествена милост“ — изрече тихо тя. Сърцето я болеше, защото не можеше да си спомни тази прекрасна жена, която е помогнала толкова много на едно малтретирано дете. Лъки си я представи подобна на Сара — жена, която цени семейството си най-много от всичко на света и го обича от цялото си сърце.

— Това, че си започнала да пееш ѝ е дало надежда и тя продължила да работи с теб. Накрая наистина си проговорила. Изпратила те е на училище и се е потрудила здравата, за да ти помогне да настигнеш връстниците си. Тъй като никога преди това не си ходила на училище, си била изостанала с цели два класа. Животът ти е щял да се стече по коренно различен начин, ако тази жена бе живяла по-дълго.

— Значи е починала? Колко тъжно. Щеше ми се да поговоря с нея. Да ѝ благодаря за всичко, което е направила за мен.

— В докладите, с които е разполагала доктор Кармайкъл пишело, че жената е била възрастна вдовица. Починала е от удар, след което си била препращана от едно сиропиталище в друго. Доктор Кармайкъл не е разполагала с повече подробности от онези, предоставени ѝ от социалните служби. Единственото известно от този период е, че успехът ти в училище значително се е понижил. Тогава именно ти се е развързал и езикът и се е отприщил буйният ти характер. Често си участвала в сбивания. Мотаела си се с лоша компания.

— Не може да не съм направила и нещо хубаво, все пак. Била съм в отбора по плуване, нали? Спечелила ли съм някакви състезания?

Грег замълча — беше видно, че претегля много внимателно следващите си думи. Накрая отвърна:

— Да, била си в отбора по плуване — в отбора по плуване на затвора.

Как ще обясни някога всичко това на Джули? Естествено, няма да ѝ се налага да ѝ казва, докато не порасне достатъчно, за да разбере, но все пак... след като е била толкова лоша... Кой би искал да има майка като нея?

— Доктор Кармайкъл е работила с теб върху контрола на характера ти, но ти си продължавала упорито да се караш непрекъснато с другите затворнички и с надзирателите. Затваряли са те няколко пъти в карцера. Била си като вълк единак, който не се е сприятелявал с никого. През първите пет години си работила в кухнята.

— Значи това е причината, поради която си имаме готвач. Брад твърди, че съм мразела да готвя. Но си спомням как се готви, защото съм го вършила години наред. Хубавото е обаче, че не си спомням чувството на отвращение към готвенето.

Грег ѝ се усмихна, а в очите му се четеше нещо много повече от тъга.

— Учила си упорито и си се справила толкова добре, че си била определена да учиш в специалната паралелка по компютърно програмиране. Била си изключително талантива. Директорът на затвора лично те е избрал да бъдеш една от малкото затворнички, които са се занимавали с въвеждането на архивите в компютърните файлове.

— Ето, накрая все пак съм извършила нещо добро.

Той я притисна до себе си и се засмя.

— Е, не точно. Била си толкова умна, че си изтрила всички данни за себе си от базата данни на затвора. Там не съществува нищо за тебе — нищичко, дори и отпечатъците ти. Идентифицирали са те по снимката. Издали са те очите ти — защото по времето, когато си лежала в затвора, си имала дълга кестенява коса.

— На всички мои снимки, с които разполага Брад, съм с дълга коса. Ходих при Себастиан — моят фризьор. Той не може да разбере какво ме е прихванало, та да се изруся и накъдря. Доколкото схващам, съм била изключително суетна по отношение на косата си. От къде на къде ми е хрумнало да я изруся до бяло?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Грег и погали влажната ѝ коса. — Сега си я скъсила доста. Няма и следа от къдриците. Приличаш на малък палав елф с огромни зелени очи.

— Себастиан ме посъветва да я оставя да израсте, за да се заздравя косъмът. Но засега не съм решила — може и да я оставя къса. Не желая с нищо да приличам на онази жена, която съм била.

— Разбирам отлично как се чувстваш — каза той и целуна връхчето на носа ѝ, а на нея ѝ се прииска да бъде достойна за любовта, струяща от нежния му поглед. — Аз винаги ще те обичам — независимо дали си с дълга, или с къса коса.

Лъки извърна глава — нямаше сили да минава отново през всичко това. И без това ѝ беше непоносимо трудно да се сбогува с него веднъж.

— И все пак продължавам да не разбирам защо не можах да си спомня името. Дори и в продължение на десет години да съм използвала номер, след излизането оттам съм се представяла непрекъснато с „Кели“.

— Съществува твърде основателна причина за това — отговори спокойно Грег, без да откъсва поглед от нея. — Името, записано на удостоверението ти за раждане, е Абигейл Сю Рестън.

— Абигейл ли? Това име просто изскочи на повърхността на съзнанието ми, когато ме помоли да кръстя Аби.

— Знам. Било е в главата ти, защото е официалното ти име. Осиновителката ти ти е дала друго име. Наричала те е Руди-Ан.

— Сериозно? — Лъки си пое рязко дъх, неспособна да асимилира толкова бързо чутото. — Когато бях под водата с акулата, си помислих, че неговото име е Руди. Но то си е било просто в главата ми като мое име, права ли съм?

— Без съмнение точно така се е случило. Имала си много имена — като се започне от „Млъквай“. В един от докладите от училището ти, с който разполага доктор Кармайкъл, се казва, че в гимназията си използвала прякора „Дъсти“^[1]. Така че няма нищо чудно във факта, че не беше в състояние да си спомниш името.

— Следователно, когато съм се преместила тук, съм си измислила ново име, права ли съм?

— Да. Запознала си се с някого чрез Интернет. Дошла си на Хаваите, за да поемеш длъжността на компютърен програмист — поне така пише в доклада за предсрочното ти освобождаване. Доктор Кармайкъл те е мислела за наистина костелив орех, но накрая си била реабилитирана. Тя твърди, че непрекъснато си повтаряла наляво и надясно, че по-скоро ще умреш, отколкото отново да влезеш в затвора.

Лъки се замисли за миг, давайки си сметка колко малко знае Брад за миналото ѝ.

— На никого тук не съм разказвала за миналото си. Не съм искала никой да узнае истината. Повече от сигурна съм обаче в едно: психоложката е била права — не мога да си представя отново да вляза в затвора.

— Никой няма право да те вини, че си премълчала истината. За повечето хора е трудно да приемат общуването с бивши затворници. Доктор Кармайкъл твърди, че ти си била твърдо решена да се омъжиш за богаташ и да живееш като принцеса — спря и погледна назад към огромната къща, която сега бе неин дом. — И доколкото разбирам, си постигнала мечтата си.

Не, не съм! — искаше да се разкрещи тя. — *Мечтата ми е да живея в малка къща край морето с теб и с Джули. И твоето бебе.*

— Решила съм да поправа всичко, което съм объркала в миналото си. Защото аз не съм жената в огледалото. Всъщност съм нещо много по-лошо — една истинска кучка. Аз...

Грег постави пръст на устните ѝ и каза:

— Дойдох да ти кажа всичко това очи в очи, защото знам колко се тревожеше от факта, че си била лош човек — хвана лицето ѝ и я обърна към себе си, като я принуди да го погледне. В очите му тя прочете толкова много любов и болка, че се просълзи. — Лъки, не се самообвинявай! Ти никога не си имала друга възможност. Не се намразвай... Онова, което ти се е случило, е типично за повечето малтретирани деца. Травмираното дете се превръща в юноша с проблеми, който израства в човек, непрекъснато сблъскващ се със закона.

— Това не е задължително — опита се да спори с него тя. — Не всички травмирани деца завършват в затвора.

— Тук си права — съгласи се с нея той, — но ако разгледаш внимателно статистиката, ще видиш, че по-голямата част от престъпниците произлизат или от нестабилни семейства, или са били малтретирани от родителите си.

— Не желая да си търся извинения. Поемам отговорността за онова, което съм извършила — макар че вече не мога да си спомня какво съм направила. Платила съм си дълга пред обществото.

Лъки преглътна риданието, надигащо се в гърлото ѝ и в този момент си даде сметка, че той ѝ се усмихва. От очите му бликаше любов и безрезервна подкрепа.

— Точно така те искам — заяви Грег, а от гласа му струеше дълбоко изстрадана нежност. — Знаех си, че няма да си търсиш извинения. Приеми това като онази възможност, която повечето хора никога не получават. Ударът по главата е променил завинаги твоята личност.

— В това няма съмнение. Но не само дъщеря ми се е страхувала от мен — оказва се, че всички непрекъснато очакват да ме видят — как се изрази Себастиан, да изпадам в бяс. Очевидно съм се държала като примадона с отворителен характер. Как може едно травмирано дете да се превърне в егоцентрична, първокласна мръсница?

— Вътрешната същност на човека му диктува какъв да стане. Едната възможност е да се затвори в себе си и да се превърне в слаб, плах човек, а другата е да се бори. Не мисля, че някога ще научим цялата ти история, но едно е ясно — избрала си да се бориш.

— Била съм гадна и егоистка.

— Допускала си грешки. Никой не е безгрешен. А сега ти е предоставена втора възможност да бъдеш онова, което искаш.

— Значи е било необходимо здравата да ме цапардосат по главата, за да се превърна в приятен човек и добра майка — прошепна тя и поклати глава, отворатена от себе си. — Но възнамерявам да те накарам да се гордееш с мен!

— Аз и така се гордея с теб. Винаги ще се гордея с теб, ангел мой.

Дълбоко в гърдите ѝ се загнезди непоносима болка, когато осъзна, че Грег знае всичко за нея и въпреки това продължава да я обича. А онова, което тя чувстваше към него, беше много повече от любов и се таеше в някакви неизследвани пространства на душата ѝ.

— Искам да ми обещаеш, че ще направиш всичко възможно да оправиш брака си. Ти заслужаваш...

— Не ме ли обичаш? — запита Лъки, усещайки колко отчаяно се нуждае от него.

— Разбира се, че те обичам. Преди две години, когато почина Джесика, бях готов да се обзаложа с всеки, че никога няма да допусна да изпитам подобна болка. Грешка. Твоята загуба се оказа хилядократно по-тежка. Не мога да си позволя да продължавам да се срещам с теб. Така само се измъчвам — целуна леко връхчето на носа ѝ и добави: — Ти заслужаваш да имаш приказен живот. Джули е

страхотно хлапе, а Брад ми изглежда приятен човек. Мене ме забрави. Трябва да дадеш на брака си истинска възможност за ново начало.

Лъки едва успя да потуши надигналото се в гърлото ѝ ридание, но си даде сметка, че Грег е прав. Докато продължава да мисли за него, бракът ѝ е обречен.

— Никога няма да мога да те забравя. Където и да отида, каквото и да стане с мен, винаги ще те обичам. Ако нещата можеха да бъдат по-различни...

— Не казвай подобно нещо. Нещата са такива, каквито са. Ти имаш дъщеря и съпруг — заяви Грег, а после бръкна в джоба си. — Донесох ти нещо. Но вероятно вече няма да го искаш. Сигурно имаш цял сейф, пълен с бижута.

С тези думи той ѝ подаде зъба на Руди, който висеше на фина златна верижка.

— О, Боже! Благодаря ти! Много ти благодаря! Ще го нося непрекъснато. Знам, че сигурно звучи глупаво, ала наистина усещам, че ми носи късмет — сложи си го и зъбът увисна точно над гърдите ѝ. — Аз съм наистина щастливка — щастливка, че точно ти ме откри. Ти ме дари с най-великия дар на света — възможността да позная истинската любов!

Грег я привлече в обятията си и тя се отпусна и потъна в тях. От очите му, обикновено пронизващо сини, сега се излъчваше дълбока тъга, която едва не я задуши. Той я обичаше и ѝ бе помогнал да премине през най-голямата криза в своя живот. А какво бе получил в замяна? Непоносима болка.

Устните му се сляха с нейните в последна целувка, пулсираща с болката на раздялата. Езикът му докосна нейния за последен път. Силните му ръце, които я бяха изнесли нагоре по стръмния склон, се обвиха около нея за последен път. Пълните с живот сини очи, взирали се в нея толкова често, пълни с любов и разбиране, сега се впиха в нейните и безмълвно ѝ предадоха цялата мъка, която изпитваше.

— Довиждане, Лъки. Бъди щастлива!

Пусна я и после щракна с пръсти. Доджър се изправи и ѝ отправи изпълнен с надежда поглед. Дватамата поеха надолу по брега. Доджър непрекъснато поглеждаше през рамо, озадачен, че Лъки не тръгва с тях.

— Довиждане, моя любов! — прошепна тя, когато се изгубиха от погледа ѝ. — Бъди щастлив!

[1] Dusty (англ.) — прашен; пепеляв. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Лъки се появи на коктейла заедно с Брад и бързо обходи с поглед малобройната групичка гости, за да провери дали някой не ѝ изглежда познат. Ала ничие лице наоколо не ѝ говореше абсолютно нищо. От друга страна, вероятно никога досега не се бе срещала с тези хора. Това беше бизнес мероприятие, все пак.

Всички бяха елегантни и изискани. Богати. Лъки хвърли тайничко поглед на диаманта, проблясващ върху пръста ѝ, и душата ѝ бе пронизана от чувство за огромна вина. Институтът едва креташе, събираше помощи, от където можеше. Когато посвикне още малко с Брад, ще го помоли да направи дарение. Той сякаш разбра, че тя си мисли за него — хвана ръката ѝ и я стисна лекичко.

— Много ти благодаря за колата — прошепна му тя, докато пресичаха вътрешния двор, за да отидат до бара.

— Ако цветът не ти харесва, винаги можеш да я смениш, нали знаеш?

Лъки му се усмихна. Помисли си, че е случила със съпруг. Когато се прибра от плажа го завари в къщата. Беше ѝ купил кола, с която да кара Джули на училище. Детето се върна от детската градина само няколко минути по-късно и бе на седмото небе от радост. Веднага обиколиха острова с новата кола и се прибраха точно навреме, за да се преоблекат и да тръгнат за коктейла. Досега не бяха успели да останат нито за миг сами, затова Лъки не бе имала възможност да разкаже на съпруга си за своето минало. Дължеше му цялата истина за себе си. Жената в огледалото може и да го е мамила, но тя вече не беше същата.

Брад се спря за момент, за да поздрави една двойка и да им представи Лъки. Тя си наложи да говори с безгрижен и весел тон. Ала продължаваше да поглежда непрекъснато към брега. Намираха се само през две къщи от своята — разстоянието бе толкова малко, че бяха дошли на коктейла по пътеката, а не с колата си. Къщата на домакина им се намираше точно зад горичката от финикови палми, където се бе сбогувала с Грег.

— Добре дошла отново при нас — каза нечий познат глас зад нея.

Тя се обърна и се озова очи в очи с един красив мъж. Автоматично осъзна, че го познава, макар че мозъкът ѝ отказваше да ѝ предостави името му. Той беше висок, с ниско подстригана руса коса, изпитателни кафяви очи и ѝ се усмихваше, повдигнал леко вежди — жест, който също ѝ изглеждаше твърде познат.

Лъки бе облякла най-консервативната вечерна рокля, която бе открила в гардероба си — от бяла, ефирна материя, с деколте по врата, която падаше на свободни гънки до коленете ѝ. Единственото бижу, което носеше, беше зъбът на Руди. Погледът на мъжа се насочи право към него.

— Спомняш ли си за мен? Аз съм Джъд Фремон — представи се той и очите му се приковаха в нейните. — Интересно бижу имаш.

— Това е зъб от акула — обясни тя, обзета от внезапно безпокойство, тъй като Брад беше изостанал и говореше с някакъв мъж. — Носи късмет, както заешката лапичка.

— Заешкото краче — поправи я Джъд, а после щракна с пръсти към един минаващ наблизо сервитьор. — Донеси чаша „Кристал“ за Кели.

Начинът, по който той даде заповедта и непреклонността на погледа му ѝ подсказаха, че пред нея стои властен мъж, човек, който очаква останалите да му се подчиняват. Запита се как ли „Кели“ се е справяла с този човек.

— Наричай ме Лъки — каза му тя.

Внезапно погледът му стана напълно неразгадаем, но думите, които изрече, прозвучаха изключително мило:

— Предполагам, че след всичко, което си преживяла, името Лъки е по-подходящо, отколкото Кели.

— Какво е това „Кристал“? — запита тя с чувство на неудобство.

— Твоето любимо питие — скъпо френско шампанско. Винаги пазя във винарната си едно кашонче за теб.

Дълбоко в себе си Лъки простена, но съумя да се усмихне учтиво, защото човекът пред нея изглеждаше изключително доволен от себе си — или поне така ѝ се стори.

— Бяхме ли добри приятели... преди?

Той се приведе толкова близо до нея, че я облъхна с деликатния аромат на скъпия си мъжки одеколон и прошепна в ухото ѝ:

— Да, бяхме много, много близки... приятели.

В устата ѝ загорча. Да не би той да намекваше, че са имали любовна връзка? Джъд ѝ се усмихна бавно, заговорнически — като отново повдигна веждите си. Да, точно това намекваше.

— Съжалявам, но не си спомням нищо за миналото.

— И Брад така ме осведоми.

Макар че той говореше тихо, в гласа му се усещаше намек за нещо, което Лъки не бе в състояние да определи много точно. Караше я да остане с впечатлението, че очаква да възобновят връзката си — от каквото и характер да е била тя. В този момент пристигна сервитьорът с висока, тясна чаша шампанско. Тя я пое и отпи учтиво, а мехурчетата, които се надигаха от виното, погъделичкаха носа ѝ.

— Извинявай — каза тя, като си наложи отново да се усмихне, — но Брад ми обеща да ме представи на всичките си приятели.

Лъки побърза да застане до Брад, който я запозна с присъстващите. Направи ѝ впечатление, че те избягваха да споменават за скорошната ѝ среща със смъртта, макар че беше повече от очевидно, че всички са осведомени за случилото се. Щом съпругът ѝ я бе довел обратно вкъщи, историята ѝ се бе превърнала в сензацията на местните вестници. Въпреки че никой не ѝ зададе никакъв въпрос за преживяното, тя улови няколко погледа, вперени любопитно в нея.

— Направо се влюбих в украшението ти! — възкликна една пълна блондинка с дълбоко, остро деколте и яркосини очи. — Щом ти го носиш, сигурна съм, че е последният вик на модата!

— Това е абсолютен уникат — отговори Лъки, ала усети, че думите ѝ звучат някак превзето. Тази жена очевидно я познаваше — макар че на нея не ѝ се струваше позната — и си спомняше манията ѝ за красиви дрехи и бижута. — Искам да кажа просто, че това е зъб от акула, чийто живот спасих.

Блондинката зяпна от изумление, а вратът ѝ се сбръчка още повече.

— Сериозно?!

Духа на Пели се бе превърнала във водеща новина в Мауи, но очевидно Хонолулу беше прекалено изискан, за да поставя островните легенди на първите си страници. Историята на Лъки сигурно се е

побирала в една колонка, близо до некролозите, преди да бъде направено откритието, че тя е съпругата на Брад Уагнър.

— Нося го за спомен от Руди. — *И от мъжа, който ме обичаше толкова много, че се отказа доброволно от мен.*

Блондинката отстъпи назад и Лъки си помисли, че тя всеки момент се кани да побегне от нея.

— Познаваме ли добре? — побърза да я попита тя. — Някои хора ми изглеждат познати, но просто не мога да си спомня имената им.

— Косата ми беше кестенява като твоята, затова вероятно не можеш да си спомниш за мен. Казвам се Мици Морган. Не че някога си ми обръщала особено внимание — допълни жената с известен сарказъм в гласа. — Ти винаги се стремеше да се държиш настрана от женските компании.

Защото съм прекарала десет дълги години, обкръжена единствено от жени — искаше да ѝ отговори Лъки. Но тя не можеше да си спомни вече тази част от своя живот, а сега се нуждаеше много от приятелка като Сара.

— Много съжалявам, ако съм се държала грубо с теб в миналото. Не си спомням какво съм казала или направила, за да те обидя, но те моля да ми простиш.

— Ами... всъщност... — поразена запелтечи Мици, — не си направила нищо особено. Просто никога не си ми обръщала внимание, не си ме удостоявала с нищо повече от едно „здравей“. Двете не сме се срещали никога, освен на някой коктейл на Джъд като този.

Време е да станем приятелки — помисли си Лъки.

— Имаш ли нещо против да обядваме заедно някой ден следващата седмица? Джули се прибира от детската градина в един и половина, така че ще трябва да обядваме по-раничко.

Лицето на Мици разцъфтя от щастие и тя отвърна:

— Разбира се, с най-голямо удоволствие!

— Имаш ли деца? — запита я Лъки.

— Цели три — отговори Мици. — Затова вече нищо не е останало от талията ми.

— Чудесно — кимна Лъки. — Искам да кажа, чудесно е, че имаш деца. Спешно се нуждая от някои съвети във връзка с отглеждането и възпитанието на моята дъщеря.

Мици Морган беше безспорно шокирана, но и поласкана, че Лъки иска съвет от нея. Заговориха надълго и нашироко за различните проблеми, с които се сблъсква една майка при възпитанието на децата си. Мици не бе така прозорлива като Сара, но тя обичаше децата си от все сърце и успя да даде на Лъки някои ценни напътствия: приемай спокойно факта, че децата ти се връщат от училище с думи като „смотан тъпанар“ — там научават направо скандални неща от другите деца; дръж ги далече от програмата MTV, колкото е възможно по-дълго.

Лъки тъкмо започна да свиква с обстановката и хората, когато се запътиха към масата за вечеря. Къщата на Джъд бе с изящна архитектура — имаше огромна трапезария, която преминаваше в градина с лагуна, където спокойно плаваха три бели лебеда, почти без да раздвижват водата под себе си. Брад я ескортира до картичка, върху която бе написано „Кели“ и тя бе настанена на една толкова дълга маса, че без проблеми можеше да бъде използвана за самолетна писта.

Мици, Джъд и Брад седяха прекалено далече от нея, за да участва в разговора им. Съседите ѝ по маса се заеха да обсъждат местната политика. Тя се опита да им разкаже за работата на института по опазването на тюлените-монаси и китовите с надеждата, че тези заможни хора ще решат да се простят с част от богатството си за една добра кауза. Но се оказа, че напразно хаби думите си.

Едва дочака сервирането на десерта и кафето. Вече бе започнала да се пита дали уединението не е за предпочитане пред подобна компания. Нямаше съмнение, че е точно така, но това не се покриваше с представата ѝ за приятно прекарване. Загледа се замечтано в горичката от финикови палми малко по-надолу край брега. Все още виждаше лицето на Грег, когато ѝ разказваше за затворническите ѝ години. Бе демонстрирал такава любов, такова разбиране... Очите ѝ се насълзиха. Дали някога ще успее да го превъзмогне.

— Извинете — каза тя и стана.

Насочи се надолу по коридора, за да си оправи червилото. Имаше толкова много свободно време през деня, че гледаше какви ли не предавания по телевизията, от които научи разни неща, като например, че една дама трябва винаги да се извинява, когато става от масата и никога да не си оправя червилото на публично място. Това

правило ѝ изглеждаше доста глупаво, но поне ѝ даваше възможност да напусне досадната компания.

Мици я настигна и я запита:

— Знаеш ли къде има тоалетна?

— Има една по този коридор, малко по-надолу, вляво. Аз ще се кача в другата на горния етаж.

Беше се качила в банята на горния етаж и се занимаваше с червилото си, когато я озари една мисъл — беше дала указания на Мици, а после сама бе намерила и тази баня. Още не можеше да се ориентира добре в собствения си дом, но в тази огромна къща, която спокойно можеше да мине за хотел, знаеше местонахождението на всички тоалетни.

Ако повтаряш нещо твърде често, го запомняш. Като например как да боравиш с компютър. Очевидно е прекарала доста време в тази къща. Тук нещо не беше на ред. Втурна се през вратата с намерението да открие Брад и да го попита, но едва не се сблъска с Джъд Фремон.

— Джъд, знаех как да намеря тази баня — възкликна тя, а после посочи надолу по широкия коридор, украсен с екзотични растения и меки светлини, които подчертаваха артистично нишите в стените. — Малко по-надолу има офис. От къде на къде знам всичко това, когато у нас трябва едва ли не да оставям трохички, като Хензел и Гретел, за да не се загубя из къщата?

Джъд се усмихна, а в тъмните му очи проблеснаха весели пламъчета.

— Виждам, че четеш доста приказки на Джули — отвърна той и повдигна вежди. — Тази къща не може да не ти е позната. Двамата с Брад живеете тук, докато строяха вашата.

— Така ли? Е, това обяснява всичко.

Лъки изпита известно облекчение, при все това не можеше да се освободи напълно от обзелата я тревога. *Дължи се на присъствието на Джъд* — реши тя. От този човек я побиваха хладни тръпки. Дали не я е проследил нарочно дотук?

Вървяха надолу по коридора и той ѝ разказваше нещо за специалното осветление в къщата. Спря пред една ниша, цялата в огледала, в която бе поставено някакво необичайно растение в изящен съд. Цветето беше с коралов цвят и имаше размерите на футболна

топка. Трите му венчелистчета от светлочервено в краищата преминаваха към основата в наситено кървавочервено.

— Това е най-новата ми придобивка — осведоми я Джъд с тон, който не можеше да изразява нищо друго, освен гордост. — Много рядък, застрашен от изчезване вид от екваториалната гора по Амазонка.

— Какво е това цвете? — запита Лъки. То не приличаше на нищо познато.

— Това е най-голямата орхидея на света. Латинското ѝ име е десетсрично, но колекционерите я наричат „Изгревът край Ориноко“, защото за първи път е била открита по бреговете на тази река. В днешно време от този вид са останали само единици.

— Кой я е откъснал от екваториалната гора? Това е незаконно! — възкликна тя, като си спомни казаното от Алън Дънбар за оголването на хавайската екваториална гора от най-ценните ѝ биологични видове.

— Купих я от друг колекционер — отговори ѝ Джъд с тон, от който и лавата в сърцето на вулканите би могла да замръзне. — Екваториалната гора край Амазонка се оголва с такава неподозирана бързина, че ако не са колекционерите като мен, които да запазят редките видове, тези красавици много бързо ще бъдат заличени от лицето на земята и завинаги забравени.

— Не си спомням чак толкова много за района на Амазонка. Но знам със сигурност, че хавайската екваториална гора е подложена на унищожение. Чувала съм доста неща по този въпрос, докато бях в Мауи. Няма никакво извинение за подобно отношение към природата. Добре, че поне правителството полага максимални усилия за запазването на нашите екваториални гори.

Джъд се усмихна едва забележимо и констатира:

— Направо не мога да повярвам! Ти си се превърнала в твърде яростен защитник на околната среда!

— Искам да запазя богатствата на нашата планета — и растенията, и животните, заради Джули.

— Това е напълно разбираемо желание — кимна Джъд и я поведе надолу по коридора. — Не мога да не се съглася с теб. Все в някой момент бразилците ще спрат да изсичат екваториалната си гора. Когато това стане, колекционерите като мен ще могат да им осигурят

тези редки видове орхидеи, за да ги засадят наново в естествената им среда.

Домакинът ѝ спря пред друга ниша. Тук имаше още едно цвете, в също толкова изящен съд, което вероятно бе не по-малко безценно. Орхидеята пред очите ѝ беше в твърде необичаен син цвят и имаше безброй венчелистчета с разцепени крайчета — като зъба на Руди.

— Гледай сега — каза Джъд и щракна ключа на лампите.

В коридора се възцари непрогледна тъмнина. Единствената светлина идваше от далечния му край, където бяха стълбите. И в този мрак венчелистчетата на орхидеята започнаха да излъчват бледо, синкавобяло сияние.

— О-о! Как става това?

Джъд се бе приближил до нея. Лъки отново усети аромата на одеколона му и се отдръпна назад. Дори и да са били в интимни отношения в миналото, тя не смяташе да повтаря извършените грешки, една от които безспорно е била Джъд.

— Тази красавица произхожда от Заир — и в тази страна правителството не предприема нищо, за да запази богатствата на екваториалната гора. Фосфорът в почвата, усвоен от растението, е причината то да свети в тъмното — приближи се още повече, така че Лъки вече усещаше горещината на тялото му. — Не вдишвай дълбоко, когато си около него. Изпаренията му са отровни.

Лъки протегна ръка към стената. Пръстите ѝ трескаво затърсиха ключа на лампите. Накрая го намериха и го натиснаха. Коридорът отново се обля в светлина.

— Не усещам никаква миризма — заяви тя.

Джъд ѝ се усмихна и в очите му се появиха добре познатите пламъчета.

— На практика орхидеите не миришат. Построих специална камера само за тях. Снабдена е с вентилационна система, която не позволява на отровните изпарения да се концентрират, тъй като някой може да се окаже случайно затворен вътре и да умре.

— Виж ти! — възкликна тя и го огледа внимателно.

Джъд имаше лице с приятен слънчев загар, а тялото му бе очевидно добре поддържано. Липсваше му яката мускулатура на Грег, но въпреки това изглеждаше добре. Вероятно имаше на разположение личен треньор като „смотания тъпанар“ Хари. Протегна ръка и с много

любов докосна едно от венчелистчетата на смъртоносната орхидея. В този момент тя забеляза прясна рана от одраскване.

— Какво се е случило? Как се поряза толкова лошо?

Той погледна вътрешната част на ръката си, сякаш едва сега забелязваше одраскването и ѝ се усмихна. Нещо неуловимо в изражението му накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат. С всичкия си ли е била, та да се забърква в любовна афера с този мъж?!

— Одраска ме една улична котка. Сприятелих се с нея в склада, където сме разположили офиса си с Брад.

Какъв е този склад? Брад ѝ бе казал, че офисът му е в центъра, но никога не бе споменавал за някакъв склад.

— Една от сферите на бизнес, в която двамата сме партньори, е внос и износ на орхидеи. Когато на времето ти пристигна на Хаваите, дойде да работиш за нас точно тук, в моя дом. Сега сме разположили офиса си в новия ни склад в Китайския квартал. По-удобно е за работата ни.

— Мислех, че Брад се занимава с подобрени бифтеци.

— Ние имаме капиталово участие в редица компании с разностранна дейност. Що се отнася до подобрените бифтеци, те бяха истински финансов удар благодарение на кръстоносния поход, който Америка е предприела срещу употребата на тлъсти храни.

Очевидно съществуваша доста неща, за които Брад все още не ѝ беше разказал. От друга страна обаче и тя изпитваше вина, че все още крие част от миналото си. Той ѝ бе предоставил пространство и време за адаптация. Нямахше никакво съмнение, че много скоро сам ще ѝ признае всички тези нови неща за работата си.

— Извинявай, май те прекъснах. Какво искаше да ми разкажеш за котката, която те е одраскала?

Той я дари отново с крайно смущаващата си усмивка, а после отвърна:

— Ами изглежда тази котка случайно е влязла в камерата, където държа орхидеите. Търсих я навсякъде, после реших, че сигурно пак е избягала на улицата. След няколко часа отворих вратата на камерата, за да проверя цветята. Бедното създание бе така подплашено, че се спусна върху мен и ме одраска. След толкова часове, прекарани сред отровните изпарения, би трябвало да е мъртва, ала не беше. Срязва ме доста дълбоко с ноктите си, както се вижда.

— Котката добре ли е?

В очите му проблеснаха пламъчетата на някакъв неразгадаем огън. Мина известно време, преди да отговори:

— Не. Много тъжно наистина, но бедното създание успя да направи само няколко крачки, после се строполи на пода и умря. Веднага го отнесох при ветеринарния лекар, но...

По гръбнака ѝ пропълзяха хладни тръпки на ярост и огромно безпокойство. Не е станало така. Лъки не знаеше какво точно ѝ подсказва този извод, но бе абсолютно сигурна, че Джъд я лъже. Защо? Докосна зъба на Руди върху гърдите си.

По-скоро се махай оттук! — нададе панически вик нещо в главата ѝ.

— Трябва да намеря Брад.

Лъки се втурна по коридора и заслиза по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Вместо да се върне в трапезарията, тя изтича в градината. Сърцето ѝ биеше така ожесточено, че заплашваше да изскочи от гърдите ѝ. Не можеше да си поеме дъх. От порите на кожата ѝ бликна пот. Но какво ѝ ставаше, за Бога?

Спря и започна да си поема бавно дъх. Наситеният с дъхави аромати тропически въздух постепенно я поуспокои. Какво бе предизвикало тази нейна паническа реакция? Вярно е, че обичаше животните, ала смъртта на едно котенце, което никога не беше виждала, не би могла да предизвика подобен буквално физически ужас. Докато дишането ѝ ставаше по-равномерно с всеки изминал миг, тя си спомни няколко неща, които ѝ бе обяснил доктор Съмървил.

От петте сетива най-голямо пространство в мозъка бе отделено на обонянието. Именно по тази причина различните миризми събуждат много по-голямо количество спомени, отколкото съхранените чрез останалите сетивни органи. На времето тези обикновени факти ѝ се бяха видели напълно безсмислени, ала сега си даде сметка за огромната важност на онова, което лекарят ѝ бе казал.

Освен това доктор Съмървил изрично бе подчертал, че съществува още едно сетиво — сетиво от изключителна важност — шестото чувство. Интуицията. И в този миг Лъки си даде сметка, че се е събудило именно то — нейната интуиция. Сети се и нещо друго, споменато от лекаря. Той ѝ говори и за страха. Учените са успели най-сетне да локализират точното място в мозъка, където се намира

страхът. И тази част от нейния мозък бе останала напълно незасегната от катастрофата.

Да не би центърът на страха в мозъка ѝ да се опитва да я предупреди за нещо, като събужда шестото ѝ чувство? Някой се е опитал да я убие. Тя изпитваше инстинктивен ужас конкретно от Джъд Фремон. Вероятно между двете неща няма никаква връзка, ала неизвестно защо инстинктът ѝ подсказваше, че такава връзка съществува.

— Ето къде сте била, госпожо Уагнър — чу зад себе си гласа на една от прислужниците. — Икономката ви се обажда по телефона.

— Джули! — извика Лъки и се втурна след момичето.

— Вероятно не е нещо сериозно — уведоми я Малия, когато Лъки вдигна телефона, — но Джули има силни болки в стомаха.

— Предай ѝ, че мама се прибира веднага!

Кралят на орхидеите изгаси лампите в спалнята си и се загледа в частната плажна ивица, позната като „Голд Коуст“.

Тя най-сетне се прибра. След като излъчването на „Безследно изчезнали“ не беше довело до разпознаването ѝ, те бяха извадили основния си коз — Джули — и бяха отнели Кели от Грег Бракстън. Беше му необходимо все пак известно време, за да убеди Брад да предприемат този ход — партньорът му бе категоричен, че връщането на Кели ще им донесе единствено неприятности.

Ала тя вече не беше Кели — онази Кели, която парадираше гордо със стегнатия си задник и големи гърди. Джъд харесваше много тази нова жена с огромни очи, къса коса и сладко излъчване. А новопридобитата ѝ срамежливост му се струваше извънредно привлекателна.

— Този път ще бъдеш единствено и само моя! — изрече на глас той.

Тази нова жена бе изцяло отдадена на майчинството — следователно достойна да стане майка на неговите деца. Вече я нямаше устатата, егоцентрична, но неустойимо привлекателна жена, в която се бе влюбил навремето. Единственото, което ѝ бе останало, бе интелигентността. Безспорно се бе досетила нещо, когато ѝ бе разказал за котката.

Голяма работа! Всъщност бе ритал мръсната гадина дотогава, докато пукне. Заслужаваше си го. Вероятно от одраскването ѝ щеше да му остане белег за цял живот.

— Лъки — прошепна той в тъмнината, — този път ще принадлежиш на мен. Само и единствено на мен.

Макар и неохотно, Джъд трябваше да си признае, че е сгрешил. Бе се запознал с нея чрез Интернет. Бе любов от пръв поглед в киберпространството. После я бе поканил в Хонолулу, за да работи за него. Когато пристигна, се оказа още по-привлекателна и интересна, отколкото на екрана. Ала той не се бе натрапвал — чакаше я сама да разбере, че именно той е мъжът за нея. После на сцената се появи Брад.

— Появи ли се? Как пък не! Кели се нахвърли върху него като тигрица — единствено заради парите му.

Джъд бе заминал за две седмици на експедиция за ценни орхидеи. Нищо особено — всъщност обичайното безразборно бране на екзотични цветя от джунглата. Когато се завърна, те двамата вече се бяха оженили. И съвсем скоро след това научи, че Кели е забременяла.

Бе си внушавал хиляди пъти, че ще го преживее. В крайна сметка бе станала съпруга на неговия най-добър приятел. Ала с времето всичко се бе променило.

— Сега я желая не по-малко, отколкото я желаех тогава. Тази вечер поставих основата на всичко. Тя си мисли, че двамата с нея сме имали любовна връзка. Абсолютна лъжа, разбира се, но това безспорно ще ми помогне да се сближа по-бързо с нея.

Вгледа се за миг във водата и планът, който обмисляше от дни, накрая окончателно се оформи в главата му.

— Вече отлично знаеш какво трябва да направиш.

Никак няма да бъде лесно да примами Брад в камерата. Партньорът му бе запознат със смъртоносното действие на орхидеите. Но ще измисли нещо. После ще трябва да убие и Грег Бракстън, защото щом Брад умре, тя веднага ще се хвърли в обятията на онова копеле.

Днес сутринта наблюдаваше през силния си бинокъл Лъки, докато плуваше в лагуната. Все още не можеше да забрави болката от ерекцията си тогава. Гледаше я. Представяше си как я люби.

Пъхна ръка в слиповете си и установи, че е също толкова възбуден, колкото и сутринта. Но този път удоволствието настъпи светкавично — само с няколко бързи движения на ръката.

Докато сутринта пенисът му бе повехнал като орхидея под прежурящите лъчи на слънцето, когато бе зърнал Бракстън и онова проклето куче да се разхождат безгрижно по плажа, който Джъд винаги бе смятал за лично свой. Беше фокусирал бинокъла си и бе проследил как Лъки и Бракстън си говорят. Очевидно Лъки си въобразяваше, че обича този кучи син.

Вече нямаше никакво съмнение по въпроса — налага се да убие двама души. Първо Брад. А после Грег Бракстън. И да направи така, че всичко да изглежда като злощастно стечение на обстоятелствата — най-вероятно случайна катастрофа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Коуди паркира на паркинга за коли под наем на Трейлър, ала мислите му се въртяха все около Грег. Снощи му се беше обадил от дома на Клод Уинстън в Хонолулу. Каза му, че е разказал на Лъки истината за миналото ѝ и тя я приела сравнително спокойно. И защо да не я приеме? Нали в крайна сметка е постигнала всичко, за което си е мечтала — да живее като принцеса с богат съпруг и умно дете?!

Коуди си даваше сметка, че не е много честно спрямо Лъки да я съди по този начин. Тя бе страдала безкрайно повече, отколкото всички хора, които той познаваше, но сега брат му преживяваше истински кошмар, защото бе влюбен в жена, която не можеше да има. Добре поне, че двамата отново бяха заедно. Може би с най-близките хора около себе си Грег би успял по-лесно да превъзмогне този удар, но лично Коуди дълбоко се съмняваше в това.

Запъти се неохотно към офиса на Тони Трейлър. Този кретен го търсеше под дърво и камък вече дни наред, но Коуди съвсем съзнателно го отбягваше. Пък и беше затънал до гуша в работа — издирваше директора на затвора и психоложката, която бе работила с Лъки. Предположението му за участието на Трейлър в трафика на „Чудото на Мауи“ се бе оказало вярно. Сърбяха го ръцете да вкара в затвора дебелия задник на това копеле.

— Къде се губиш толкова време, мамицата ти? — изрева Трейлър в мига, в който го зърна да прекрачва прага му.

— Зает съм с изпълнение на преките си задължения — отвърна Коуди с твърде зловнически тон.

Трейлър кимна в посока към вратата на офиса си и една от горилите, които винаги се въртяха край него, я затвори. Охо! И сега какво?

— Искам с теб да се споразумеем като полицаи и таен източник — започна без предисловия Трейлър. — Имам информация за теб. Използвай я както ти е угодно, но не казвай на никого от кого си я получил.

Значи до ушите на тази тлъста невестулка е достигнало нещо за разследванията на Хелмър. Вероятно информацията му цели да хвърли вината за наркотрафика върху някого другико. От факта, че този мъж е бил избран от народа за председател на Обединения съвет, управляващ Мауи, на Коуди буквално му се догади.

— Аз нямам право да се споразумявам с никого — отвърна той.
— С такова право разполага само прокуратурата.

— Ако не ми дадеш думата си, няма да получиш от мен дори и пръдня.

Речникът на това влечуго май се състоеше единствено от мръсотии. Коуди се бе отказал от псувните, когато бе установил, че близнаците повтарят като папагали всяка негова дума. Е, добре де. Понякога се изпускате, без да иска. А сега протегна ръка към бравата на вратата и заяви:

— Твоя воля.

— Останах с впечатлението, че искаш да помогнеш на брат си.

Коуди се извъртя на пети и извика:

— За какво говориш, по дяволите? От къде на къде именно на теб ще ти пука за Грег?

— В интерес на истината, мразя това копеле и в червата, но трябва да си пазя имиджа. Обвиненията на брат ти, че аз съм отговорен за замърсяването, което руши екологичното равновесие на крайбрежните рифове, бие по репутацията ми. Мога да помогна, но от теб искам да го убедиш да си затваря устата оттук нататък.

На земята не съществуваше сила, която би могла да затвори устата на Грег, когато се отнасяше до опазването на околната среда, но Коуди реши, че в случая е по-разумно да замълчи. Само кимна. Трейлър определено беше събудил любопитството му.

Тони извади отнякъде един брой на „Тетлър“. Беше последният, чиято първа страница показваше как Лъки се качва на самолета със семейството си. „Духа на Пели изчезна“. Крещящото заглавие и заключителната снимка — и двете дело на Фентън Бюли — приковаваха вниманието на всички островитяни. Точно както и в легендата, Лъки бе изчезнала така неочаквано, както се бе появила.

— В статията тук се казва, че съпругът ѝ не е знаел какво ѝ се е случило. Пише, че не я бил виждал от месеци. Но това е шибана лъжа. Защото ние го видяхме точно тук, нали така, момчета?

Телохранителите кимнаха мълчаливо, все едно изпълняваха пантомимен спектакъл. За секунда Коуди имаше чувството, че сърцето му е спряло да бие.

— Изключено! ФБР веднага провери историята на Брад Уагнър.

— Майната му на ФБР! Преди около три месеца ние бяхме навлезли дълбоко в екваториалната гора — бяхме решили да се поразтушим малко с лов на диви прасета. Нали така, момчета?

Момчетата пак кимнаха, без да отронят и думица.

— Искам да кажа, че бяхме наистина понавлезли в най-дълбоките дебри. В един момент излизаме на една пътека и не щеш ли, пред очите ни онази кола. Ние ги виждахме много ясно, а те изобщо не подозираха за нашето присъствие. Нали знаеш колко е гъста джунглата по онези места? Та видяхме двама мъже и една жена — ето тази тук. Духа на Пели. Седеше на задната седалка и се взираше през прозореца като дрогирана, без да вижда нищо. Така ли беше, момчета?

Още няколко безмълвни кимвания от момчетата. Сърцето на Коуди вече биеше като лудо в гърдите, обливаше го пот, сякаш току-що беше пробягал маратонска дистанция. Двама мъже. Били са необходими двама мъже, за да се освободят от трупа на алпинистката. Също и от Лъки.

— Знаеш ли, непрекъснато нещо ме глождеше, че познавам отнякъде тази кучка. Очите ѝ — трудно се забравят подобни очи. Но не можах да свържа, че две и две е четири, докато не зърнах снимката на този тук. Защото именно Брад Уагнър беше тогава с Духа на Пели. Той и още един тип товареха орхидеи в багажника на колата.

Орхидеи. Ключът към разгадаването на този случай. Коуди успя само да изтрие стичащата се по челото му пот с опакото на ръката си.

— Не можах да разпозная Духа на Пели, защото тогава косата ѝ беше дълга и тъмна. И права като клечки. А на следващия ден тя се сгромолясва в една от онези кошмарни урви със силно изрусена, при това накъдрена коса. Шибана работа, не мислиш ли?

— Да, много шибана — обади се една от горилите. — Бяха с откраднатата кола на Тони, ама ние не я познахме.

Трейлър изпепели с поглед нахалника, осмелил се да си отвори устата, и обясни:

— Аз имам стотици шибани коли. Не мога да помня регистрационните номера на всичките. Пък и тази беше откраднатата

преди повече от година. Тогава изобщо не ми мина през ума, че колата е моя.

Коуди не отрони и думица. Изскочи през вратата за секунда. Направо невероятно! Брад имаше вид на толкова приятен човек! Дори и Сара го хареса, а нейните инстинкти за хората рядко я лъжеха. Ала сега очевидно я бяха подвели. В този момент Коуди си даде сметка, че бяха предали Лъки в ръцете на човека, опитал се да я убие.

Изминаха цели два часа, докато успее да открие Грег в Хонолулу. Преди да се заеме с това, първо, естествено, бе информирал Хелмър, който буквално зяпна при тези разкрития. За съжаление обаче властите не можеха да предприемат нищо. Не разполагаха с никакви вещественни доказателства, освен със строго поверителния разказ на Трейлър. Но нямаше никакъв начин той да бъде принуден да свидетелства официално.

Преди всичко Тони пред никого не би признал, че някога е стъпвал в дебрите на екваториалната гора. Коуди изобщо не повярва на историята с лова на диви прасета. Повече от сигурно бе, че пак са пренасяли поредните пратки от „Чудото на Мауи“. И именно по тази причина Трейлър държеше да запази анонимността на информацията. В крайна сметка следващата година предстояха поредните избори.

— Виж какво, знам, че си бесен — каза Коуди, когато най-сетне се свърза с Грег. — ФБР са вдигнати на крак. Хелмър веднага се обади в офиса им в Хонолулу. Това именно беше пропукването, от което се нуждаехме. Но не можем да изпратим полицията в дома му без никакви доказателства.

— Веднага тръгвам, за да измъкна Лъки оттам.

— Бъди много внимателен! Брад Уагнър е убивал вече веднъж — поне за една жертва можем да бъдем сигурни. Но съществува още някой — съучастник, който работи с него. Не ни е известно кой е той. Възможно е да е шофьорът, за когото Брад спомена. Възможно е да е всеки. Няма да се поколебаят да те убият на място, ако им се изпречиш на пътя.

— Тръгвам към къщата й веднага!

— Добра идея — съгласи се Коуди. — Срещни се с нея и й го съобщи лично, но внимавай някой да не ви подслушва. Това би изложило и двама ви на смъртна опасност. В момента Брад вероятно се чувства сигурен. Все още не мога да повярвам, че имаше наглостта да

се появи при нас и да прибере Лъки обратно при себе си. Можеше просто да я остави тук и никога да не я потърси.

— Надали. Брад я обича прекалено много. Тя вероятно е чула или видяла нещо, което вече не си спомня. Не мога да си представя да съществува друга причина, поради която първо ще се опитва да я убие, а после ще си я иска обратно.

— Много е възможно да си прав — каза Коуди и усети, че се облива в студена пот. — Щеше ми се в този момент да съм при теб, за да мога да ти помогна. Пази се!

— Добре. Задължен съм ти.

— На телефона е Себастиан — прошепна Малия на Лъки. — Казва, че е спешно.

Лъки излезе на пръсти от стаята на дъщеря си. Беше прекарала цялата нощ край леглото ѝ. Лекарят се оказа прав — обикновени болки в стомаха. Щом веднъж детето успя да заспи, кризата му не се повтори. Но Лъки бе решила да не я пуска днес на детска градина и точно в този момент Джули спеше.

— Веднага ела при мен! — извика Себастиан, когато тя му се обади.

— Не мога. Джули е у дома и...

— Налага се! — настоятелно прошепна Себастиан. Говореше като обезумял. — Току-що погледнах какво има в пазарската торбичка, която ми даде. Трябваше да я отворя още тогава! Господи, постъпих като последния глупак! И сам бих дошъл при теб, но нали знаеш, пълен съм с клиенти. Повярвай ми, няма да съжаляваш, когато видиш съдържанието на торбичката!

— Е, явно ще трябва да оставя Джули с Малия.

Лъки съобщи на прислужницата, че излиза за малко по работа и веднага ще се върне, после се качи на новия си син „Събърбън“ и подарка към фризьорския салон. Нямаше никаква представа какво би могло да бъде съдържанието на торбичката. Себастиан ѝ беше казал, че е малка. Не е възможно да е нещо чак толкова ужасно, нали?

Все още не бе дошла напълно на себе си от паническият пристъп, който я бе връхлетял по време на коктейла снощи. Дъжд Фремон беше неприятност с главно „Н“. Около него нещо действително не беше

наред. Искаше ѝ се да го обсъди с Брад, но той се бе прибрал късно от коктейла и, след като се бе уверил, че състоянието на Джули не е тревожно, си бе легнал, тъй като за сутринта бе планирана важна делова закуска. Тогава Лъки не се бе притеснила особено, защото нямаше желание да се отдели от Джули нито за миг. Но сега си каза, че би било по-добре, ако бе споделила преживяното със съпруга си.

Завари Себастиан да твори нещо, което той нарича „артистична тъкан“. Кичури от косата на клиентката му бяха обвити в късчета станиол. Но щом видя Лъки, изостави жената на стола и помъкна старата си приятелка към своя офис.

— Ето я — отсече той и ѝ подаде малка пазарска торбичка. — Каза ми да ти я пазя. Едва снощи си позволих да я отворя. Господи! И по-рано бях зърнал двата плика, но тогава си помислих, че са просто снимки на нови рокли. Ти непрекъснато ми показваше тоалети, които държеше да си купиш на всяка цена.

Измъкна от торбичката един бял плик и ѝ го подаде. Лъки разпозна върху плика собствения си почерк. Обаче бележката, която откри вътре, доста я озадачи:

Себастиан, в последните дни чувам приближаващите се стъпки на войните на нощта. Ако нещо се случи с мен, моля те веднага да изпратиш другия плик по пощата.

— Войните на нощта вероятно са онези, които са се опитали да ме убият. Кой са те? Мислиш ли, че Джъд Фремон има нещо общо с тях?

Себастиан поклати глава и отговори:

— Войните на нощта са част от хавайския фолклор. Суеверните хора вярват, че ако чуваш стъпки нощем, докато се опитваш да заспиш, това са духовете на хавайските воители, които маршируват към морето, както в древни времена. Поверието гласи, че в такъв случай някой ще умре — обикновено оня, който чува стъпките на Войните на нощта.

Лъки бе повече от удивена, когато си даде сметка, че този човек явно наистина е бил най-близкият ѝ приятел. Имала му е огромно доверие, но не и на съпруга си.

— Очевидно съм знаела, че се намирам в опасност. Споменавала ли съм ти нещо по този въпрос?

— Не. Но ако бях отворил торбичката, веднага щях да изпратя другия плик.

И измъкна оттам малък плик от обикновена, кафява хартия. Беше адресиран до Нед Адамс — специален следовател във Федералното бюро за разследване.

— С какво ли толкова съм разполагала, че съм искала да го изпратя на ФБР? — възкликна Лъки и скъса плика. Там, в малко найлоново пликче, бяха поставени две компютърни дискети.

Себастиан посочи към компютъра на бюрото си и каза:

— Най-добре ще е да провериш какво има в тях.

Лъки седна на бюрото му и внезапно осъзна, че офиса ѝ изглежда някак странно познат — като къщата на Джъд. Знаеше в кое чекмедже се намират канцеларските принадлежности, а също и че в най-долното ще намери пакетче сладки „Хърши Кисис“.

— Влизала ли съм често в офиса ти?

— И още как! Нали ти ми създаде всички необходими програми за работа! Сега вече знам точно какво количество да поръчвам от всеки един продукт. Водя точен отчет за заплатите на служителите си, пиша чекове и какво ли още не, и то само защото един ден ти ми заяви, че живея още в миналия век, че съм динозавър. И се оказа права, разбира се. Животът ми се улесни значително с този компютър — потупа я приятелски по рамото и заяви: — Сега се залавяй за работа. А аз ще отида да довърша госпожа Доръм.

Лъки включи компютъра и в главата ѝ веднага изскочи необходимата парола: „Коса“. Първата дискета съдържаше информация за доставките на орхидеи. Повечето от маршрутите започваха от Сингапур и завършваха в различни точки на Щатите. На пръв поглед всичко изглеждаше съвсем безобидно, но явно е било свързано и с някаква престъпна дейност, щом тя се е страхувала за живота си и е искала да изпрати сведенията във ФБР.

Орхидеите означаваха Джъд Фремон. И собственият ѝ съпруг. Тя застина с пръсти над клавиатурата и се втренчи в екрана. Не е възможно бащата на детето ѝ да е искал да я убие!

Брад несъмнено обичаше Джули и беше добър баща. Изглеждаше толкова мил, изпълнен с такова разбиране и съчувствие.

Но това беше ли достатъчно, за да го определи като добър човек? Може би просто умееше да скрива превъзходно съкровенията си чувства? *Пази се от онова, което е твърде хубаво, за да е истина!* — дойде някакъв предупредителен сигнал от дебрите на съзнанието ѝ.

С треперещи пръсти смени дискетите и прегледа следващата. Представляваше серии от цифрови кодове, които не ѝ говореха абсолютно нищо. Нямаше нито една думичка — само някакви неразбираеми цифри.

Лъки върна двете дискети обратно в торбичката и я пусна в дамската си чанта. Разумът ѝ подсказваше, че Брад и Джъд знаят отлично какво означава всичко това. Информацията в дискетите явно е била достатъчно съдбоносна, за да се решат да я убият. Вдигна телефона и набра номера на базата на ФБР в Куонтико, щата Вирджиния — адреса, посочен на плика.

Там вече беше много късно и нямаше никой, който да може да ѝ окаже някаква помощ. Тя настоя да ѝ дадат домашния телефон на Нед Адамс, но дежурният отказа. Записаха името ѝ и номера на фризьорския салон и я уведомиха, че Нед Адамс сам ще се свърже с нея.

Лъки тъкмо затваряше телефона, когато Себастиан се върна в офиса и запита:

— Какво имаше на дискетите?

— Информация, която обаче не ми говори абсолютно нищо. Обадох се на ФБР. Сега ги чакам да се свържат с мен тук — пое си дълбоко дъх и се вгледа настоятелно в човека, на когото се бе доверила някога. — Моля те да бъдеш откровен с мен. Кажми какви ми бяха някога отношенията с Брад и Джъд? Разказвала ли съм ти нещо за тях?

Себастиан седна на стола, поставен до бюрото и отвърна:

— Двамата с теб бяхме много добри приятели, но ти рядко говореше открито за миналото си или за личния си живот.

— Обичах ли Брад?

— Казваше, че Брад е приятен човек, но пълен досадник — важното било, че е богат и че ти дава всичко, което пожелаеш. Само веднъж спомена, че първоначално си искала да се омъжиш за Джъд, но когато си отишла да работиш за тях и си се запознала с Брад, той ти допаднал повече. Според мен си го предпочела, защото се е поддавал по-лесно на манипулиране.

— Очевидно съм била съвършена използвачка. Как изобщо хората са ме понасяли?

— Ти беше — и си — забавна. Обичаше да разказваш всякакви интересни истории и вицове. Винаги бе осведомена кои са най-актуалните ресторанти и бутици. Беше умна и секси. Мъжете автоматично падаха в краката ти.

— А имала ли съм любовна връзка с Джъд Фремон? — запита Лъки и затаи дъх с надеждата отговорът да е отрицателен.

— Не — усмихна се Себастиан и поклати глава. — Този мазник обаче беше луд по теб — и ти го знаеше. Флиртуваше с него и го дразнеше безмилостно. Но това беше всичко. Ако пожелаеше, щеше да бъде необходимо само да му намигнеш, и той веднага щеше да скочи в леглото с теб.

Тя се взря за миг в очите на приятеля си и накрая събра смелост да го запита:

— Мислиш ли, че Джъд и Брад са се опитали да ме убият?

Загорялото лице на Себастиан неестествено побеля.

— Какво те кара да мислиш така? — разтрепери се той не на шега.

— Една от дискетите съдържа данни за превозването на орхидеи чак от другия край на света. А те се занимават с внос на орхидеи. Джъд събира редки, застрашени видове, които вероятно са придобити незаконно. Някой се опита да ме убие. Имам усещането, че ключът за цялата тази загадка е в орхидеите.

— Наистина не знам. Джъд и Брад са странни хора, от които те побиват тръпки. Двамата са изключително близки. Тримата живеете в една къща, докато ти не настоя с Брад да си построите своя — Себастиан сви рамене и продължи: — Но дали са се опитали да те убият?... Всъщност Джъд е човек, от когото може да се очаква абсолютно всичко.

Телефонът иззвъня и Лъки го вдигна. Беше Нед Адамс. Себастиан се измъкна на пръсти от офиса и я остави да говори на спокойствие.

— Съобщиха ми, че става въпрос за нещо спешно — на пет часови зони разстояние гласът на Нед Адамс звучеше изтощено и сприхаво.

— Не ме ли познавате? Предполагам, че съм се свързвала с вас и преди.

— За какво?

— Не си спомням — отговори Лъки, без да се замисля. После си даде сметка, че се държи като пълно куку. — Вашият адрес беше на плика, който съм възнамерявала да ви изпратя.

— Вижте какво, госпожо, много съм уморен. Когато си спомните какво искате да ми кажете...

— Тук имам две дискети. Едната съдържа някакви данни за маршрутите за превоз на орхидеи от Сингапур...

— Ей, почакайте малко! Сега се сецам, че ми се обадохте, но отказахте да ми кажете името си. Споменахте, че вече сте лежала веднъж в затвора и нямате никакво намерение пак да влизате там. Твърдяхте, че разполагате с някаква информация за добре замаскирана афера с фалшиви кредитни карти...

За съжаление, Лъки не бе в състояние да си спомни нищо по този въпрос.

— Но каква връзка може да има между орхидеите и фалшивите кредитни карти? Нищо не разбирам.

Няколко секунди мълчание. След тях отново гласът на Нед Адамс:

— Вие току-що сте напуснала Мауи, нали?

— Да, аз...

— Мътните го взели! Значи именно вие сте жената в колата, която нарочно са блъснали в пропастта, така ли?

— Значи сте чували за моя случай? Всъщност, доколкото знам, от известно време и ФБР се е включило в разследването по него.

Помнеше много добре, че Коуди бе потърсил и тяхната помощ, когато не успяха да я идентифицират.

— Напълно сте права. Аз също работя по случая. Вие сте носела обувката, принадлежала на агентката от „Американ Експрес“. Тя се бе заела с разследването на аферата с фалшиви кредитни карти в Сингапур — каза Нед Адамс и издиша дълбоко. — Нямах никаква представа, че именно вие сте жената, свързала се с мен във връзка с информацията, която би могла да ни бъде от полза.

Лъки имаше чувството, че кръвта ѝ изтича от вените, че всеки сантиметър от тялото ѝ се смръзва и че всеки момент ще припадне.

Сингапур. Орхидеи. Най-големите ѝ страхове — превърнати в реалност. Брад се е опитал да я убие. Боже мой, не! Не и бащата на Джули!

— А сега ми повторете какво имате на тези ваши дискети — заяви Нед Адамс, вече напълно разсънен.

— Всъщност не знам точно. Информация за маршрути по товаренето и превоза на пратки от Сингапур.

— Страхотно! Това ще ни помогне да узнаем кои са дистрибуторите на фалшифицираните кредитни карти!

— Сериозно? Да не би да ги пренасят в сандъците с орхидеи?

— Правилно се досетихте. Сандъците вероятно са снабдени с фалшиво дъно, където крият картите. За нас не представлява никаква трудност веднага да прекратим тази престъпна дейност, но без списъка на дистрибуторите, те ще продължат да ги разпространяват от друга посока.

Лъки почти виждаше усмивката, разляла се по лицето на агента, но беше така разстроена от тези разкрития, че едва ѝ стигаха силите да говори. Бащата на нейното дете — коравосърдечен убиец!

— А на другата дискета какво има?

— Нямам представа. Някаква хаотична поредица от цифри...

— И странно изглеждащи символи?

— Точно така. Да не би да сте я виждал?

— Но вие разполагате с техния разбивач на кодове, за Бога!

Осъзнаването, че човекът, който я бе дарил с дете, се е опитал да я убие, ѝ се бе отразило почти като физически удар в стомаха. Затова Лъки едва събра сили да запита:

— Какво е това „разбивач“?

— Компютърна програма, създадена от изключително умел хакер, за разбиване на сложните кодове, които банките използват за защита на компютърните си системи. Стига ти да разбиеш кода по начина, с който разполагат тези фалшификатори, и ето, че попадаш в секретните архиви на банките. Известна ти е последователността на номерата на кредитните им карти, както и всякаква друга техническа информация, което ти развързва ръцете за производството на фалшиви кредитни карти.

— О, Боже! — прошепна Лъки в слушалката.

Щеше ѝ се Грег да е в момента тук, до нея. Той ѝ бе помогнал да се справи с най-трудната част от живота си. Щеше да ѝ помогне и сега.

— Тези дискети сега при вас ли са? — запита Нед.

— Да. Да ви ги изпратя ли?

— Не, за Бога! Искам да се обадите в нашата резидентура в Хонолулу. Някой от агентите ни ще се срещне с вас. Дайте му дискетите, после веднага изчезвайте от там.

Той ѝ обясни, че ударът, който едва не я беше убил, съвпаднаше с раната на загиналата агентка. И колкото повече подробности научаваше, толкова по-силен ставаше гневът, надигнал се в душата ѝ. Докато накрая се превърна в изпепеляваща ярост — остатък от характера на жената в огледалото.

Най-ранните години на Джули, спомените, които всички майки скътваха в сърцето си за цял живот, ѝ бяха отнети завинаги. Според някои хора Лъки може и да е извадила голям късмет, че не си спомня най-ужасните мигове от живота си, но тя не беше съгласна. Искаше ѝ се да е в състояние да си спомни, за да може да се разбере. Ала благодарение на Джъд и Брад, вече никога нямаше да има подобна възможност.

Гневът я заслепи и я накара да забрави гласа на разума. Едва чуваше онова, което ѝ казваше Нед, Желанието за отмъщение се превърна в дива, неконтролируема болка, от която цялото ѝ тяло се разтресе.

— Веднъж вече са се опитали да ви убият — настойчиво ѝ повтаряше Нед. — Този път няма да повторят грешката си — ще ви ликвидират на място. Веднага изчезвайте от там!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Грег успя да изкопчи малко информация от икономката на Лъки. Научи, че е била извикана спешно по телефона от Себастиан — собственикът на фризьорския салон „Cache“ в богатия квартал „Ала Моана“. Грег се запъти веднага натам с колата на Клод Уинстън. На задната седалка се взеше верният Доджър.

В луксозния фризьорски салон нямаше и следа от Лъки, но тя очевидно бе споделила със Себастиан за Грег, така че фризьорът не се нуждаеше от продължителни увещания, за да се впусне в подробен разказ за случилото се. С все по-нарастваща тревога Грег слушаше как мъжът с конската опашка и диамантите, проблясващи от ухото и лявата му ноздра, обяснява как е открил, най-сетне, дискетите, поверени му от Лъки преди време. Грег сви юмруци и едва се въздържа да не го спуга от бой. Ако Себастиан прекарваше по-малко време във връткане насам-натам, а обръщаше повече внимание на важните неща, вече щеше да се е свързал с ФБР и Лъки нямаше да се намира в смъртна опасност.

— Какво искаш да кажеш с това, че си й намерил пистолет? — запита той Себастиан.

— След като Лъки говори с агента от ФБР, седна там — посочи към стола до бюрото — и ме попита дали имам пистолет. Знаех, че е много уплашена. И кой на нейно място не би бил? Джъд и Брад са се опитали веднъж вече да я убият. Така че прескочих в съседния магазин и взех назаем пистолета на Диксън.

Себастиан клатеше невярващо глава, докато разказваше на Грег за аферата с фалшивите кредитни карти. Накрая завърши:

— Нед Адамс й каза да се свърже с местната резидентура на ФБР. Аз настоявах Лъки да отиде направо при тях, но тя побягна навън, без изобщо да ми каже какво възнамерява да прави. Мисля, че е отишла у дома си, за да прибере Джули.

Грег пое веднага към „Голд Коуст“, но Лъки не беше там. Обади се на ФБР и разбра, че те очакват обаждането й, но засега тя не се е

свързала с тях.

Бе помолила Себастиан да ѝ намери пистолет.

Грег си спомни, че Лъки понякога избухваше. С не малка доза гордост си припомни и решимостта ѝ да спаси Руди. Следователно пистолетът не ѝ е бил необходим, защото се е страхувала. Тръгнала е да се изправи очи в очи с Джъд и Брад.

Би ли направила наистина нещо толкова глупаво? И то как! Та нали именно това беше жената, която бе скочила в басейна, за да спаси акула, прочута с безмилостната си стръв към хората?!

Грег помоли прислужницата да му даде адреса на склада и скочи във взетата назаем кола.

— По дяволите! — извърна се и сподели с Доджър. — Дано не направи някоя голяма глупост! Да се надяваме, че ще успеем да пристигнем навреме!

Лъки спря пред склада в Китайския квартал и си наложи да се успокои, ала гневът, разпалил се в нея, отказваше да се смири. Напротив — засилваше се с всеки изминал миг и ѝ подсказваше, че знае как да използва пистолета, скрит в дамската ѝ чанта. Къде и кога се е научила — не помнеше. Докосна за късмет зъба на Руди, после се промъкна тихомълком в склада.

Осветлението вътре бе много слабо, но и на мъждивата светлина се виждаха сандъците, подредени край стени те. На всеки един от тях имаше надпис: „цветя — чупливо“. Орхидеи и фалшиви кредитни карти. Е, най-важното бе, че жената в огледалото най-сетне си е научила урока. Не е искала да бъде изпратена обратно в затвора. Очевидно е планирала да предаде Джъд и Брад в ръцете на властите, когато е разбрала, че са престъпници.

В дъното на склада зърна ярко осветения офис, където Брад и Джъд работеха пред компютрите си, с гръб към нея. Брад ѝ беше казал, че единственото, от което се нуждае за работата си, е един компютър. Нямаше дори секретарка. Това ѝ се бе сторило твърде странно, но сега вече разбираше защо. Не желяеха да поемат риска някой да се досети с какво точно се занимават.

До остъклените стени на офиса се намираше необичайна метална камера, на чиято врата се виждаше термостат и

вентилационен превключвател. *Смъртоносните орхидеи на Джъд* — помисли си Лъки, докато минаваше покрай нея.

Брад скочи на крака в мига, когато тя отвори вратата на офиса.

— Лъки, какво правиш тук?

— Искях да задам и на двама ви няколко въпроса — заяви тя, а тонът ѝ недвусмислено подсказваше яростта, която изобщо не бе в състояние да овладее.

— Ей, изглеждаш разстроена от нещо! — отбеляза Джъд и също се изправи.

Разстроена ли? Я стига! Тя беше направо откачила — готова да убива!

— Скъпа, какво става? — запита Брад и се приближи към нея.

Лъки измъкна автоматично пистолета от чантата си и го накара да се закове на място. Той отстъпи една крачка и погледна към партньора си.

Джъд се облегна преспокойно на бюрото си и изгледа Лъки отгоре до долу така, сякаш бе просто рядка орхидея, а не жена, насочила срещу тях зареден пистолет.

— Мисля, че жената се нуждае от някои отговори.

Тя насочи пистолета към Брад и запита:

— Ти ли ме удари по главата? Наистина ли искаше да убиеш майката на твоето дете?

— Хей, почакай! Откъде ти е хрумнала подобна невероятна глупост?

— Не ме обиждай, ако обичаш! Веднага щом получа отговорите, от които се нуждая, ще извикам полицията. След целия ужас, който преживях заради вас, най-голямата ми мечта е да ви видя как ви изкарват оттук с белезници на ръцете.

Брад се извъртя рязко и се извика на Джъд:

— Предупредих те, че ще е най-добре да я оставим да си живее с Бракстън!

— Я млъквай! Не може да ни застреля и двамата едновременно.

— Така ли? Да, вярно — отвърна Брад и се вкопчи в ръба на бюрото. Кокалчетата му побеляха от стискане.

— Ако не ми дадете отговорите, които търся, няма да се поколебая да ви тегля куршума, без да ми мигне окото. Кой от вас двамата ме удари по главата? Първият куршум е за него!

— Джъд го направи — отговори Брад и се отпусна на стола. — Ти съвсем случайно се натъкна на бизнеса ни с фалшификациите. Живееше с нас от години, но никога не се бе интересувала как правим парите си.

— И после започна да ставаш прекалено любопитна — продължи Джъд, докато я изучаваше по вбесяващия си начин — с повдигнати вежди. — Нямах никакъв друг избор, освен да те убия.

— Защо съм носела обувката на някаква починала жена?

— Това беше грешка от наша страна. Примамихме те в една колиба в екваториалната гора под претекст, че сме се натъкнали на някакви редки орхидеи. Там те упоихме и насила те принудихме да си изрусиш и накъдриш косата.

После заговори Брад — с готовност ѝ разказваше всички детайли, надявайки се да си спаси задника. Лъки го слушаше и си представяше как е изглеждала в онези последни часове — студена, егоцентрична личност и все пак жена, която искрено е обичала детето си и се е опитвала да бъде добра майка, въпреки миналото си. Жена, изкарала десет години в затвора и най-сетне научила урока си.

Но какво ли е чувствала, знаейки, че ще умре? Макар и упоена, явно е можела да се владее до някаква степен, щом е съумяла да си изруси и накъдри косата сама. Сигурно е била наясно, че смъртта ѝ вече чука на вратата.

Вероятно е изпаднала в паника, опитвала се е да измисли начин за бягство, начин да спаси живота си. А какви ли мисли са ѝ минавали през главата за Джули? Вероятно е била ужасена, че това чудовище, което изглеждала външно толкова кротко и добродушно, ще отгледа и възпита дъщеря ѝ.

— Вече беше в безсъзнание, когато те облякохме — продължи Джъд, без дори и намек за угризение на съвестта. — Направихме те да изглеждаш като евтина проститутка, после всеки от нас ти обу по една обувка. Но Брад е много глупав. Не беше изхвърлил обувката на Телма. Беше я прибрал в шкафа. Тогава до такава степен не беше на себе си, че ти я е сложил по погрешка.

Значи е била в безсъзнание, когато са я пъхнали в багажника. Лъки си представи онази нощ на ужасите, когато смъртта надвиснала безмилостно над нея. Поне не е била будна, когато са я затворили в багажника.

— Жената, която сте убили в Сингапур, е имала семейство, имала е право на живот. Може би е имала и дете, което е обичала така, както и аз обичам Джули. Замисляли ли сте се някога по този въпрос?

Внезапно по лицето на Джъд се разля самодоволна усмивка и веждите му отново се вдигнаха. По гърба ѝ запълзяха хладни тръпки. Джули — слабото място в емоционалната ѝ броня. Жената в огледалото не би се поколебала да ги убие, но Лъки не би могла да го направи. Тя вече беше друг човек. Блъфираше и Джъд се досети веднага, когато я чу, че споменава Джули.

— Знаеш ли какво, Брад? — обърна се той към партньора си с такъв небрежен тон, сякаш обсъждаха най-новото в компютърния софтуер. — Мисля, че трябва да затворим Лъки в камерата при смъртоносните орхидеи, да изключим вентилационната система и да я оставим да умре.

— Тя ще ни убие — отвърна Брад и гласът му потрепери.

— Не, няма — ухили се зловещо Джъд. — Тя си мисли за Джули. Как би могла да ѝ обясни, че е убила баща ѝ?

— При самозащита — отсече бързо Лъки, но тонът ѝ вече не бе така убедителен, както преди няколко секунди.

После отвори уста, за да им заповяда да си вдигнат ръцете. Но в този момент Джъд скочи отгоре ѝ, сграбчи я за ръката и я блъсна. Пистолетът изтрака на пода и той я хвърли върху него.

— Мръсна кучка! Само като си помисля, че те обичах и те доведох обратно у дома!

Подпря гърба ѝ с коляно. Под стомаха си Лъки усети острите ръбове на пистолета. Пръстите ѝ обхванаха зъба на Руди и тя се замоли за късмет.

От телефона в колата Грег се обади на ФБР. Говори с дежурния агент, който очакваше обаждането на Лъки. Даде му адреса на склада точно в момента, в който навлизаше в Китайския квартал. Агентът обеща, че ще пристигне там колкото е възможно по-бързо.

— А защо не се обадите в полицията? — запита го Грег.

— Малко е комплицирано. Не искам засега никой да научава, че сме по следите на фалшификаторите на кредитни карти. До този

момент престъпниците винаги са съумявали да се измъкнат. Нищо чудно да са се подсигурили с информатори в полицията.

Грег караше по някаква тясна уличка, от двете страни на която се издигаха високи, тесни сгради. Китайският квартал е бил построен на времето кажи-речи за една нощ, от най-евтините строителни материали — за да подслони китайците, които през миналия век са напуснали родината си и са дошли да работят по полетата със захарна тръстика. Вместо имена или номера, по къщите бяха изписани китайски йероглифи. Грег се надяваше, че този район е добре познат на агента от ФБР. Лично той нямаше никакви проблеми, защото спасителният отряд често бе провеждал тренировките си тук.

— Това трябва да е нейната кола — каза на Доджър. — Все още е с лепенката на магазина.

Паркира зад „Събърбъна“ на Лъки. Скочи от колата, следван от Доджър и вдиша отвратителната воня на боклук, разлагащ се под жаркото следобедно слънце. Доджър раздвижи нос и Грег разбра, че надушва следа от опиум във въздуха — идваше от района на червените фенери през две преки от тях. Кварталът надали би могъл да бъде свързан с туристическата идея за рая.

По-скоро представляваше идеалното място за прикриване на незаконна дейност от всякакъв характер.

Този Китайски квартал би могъл да се намира и в Хонгконг, и в Сан Франциско. Това беше един специфичен, обособен свят със скупчени една до друга сгради, чиято единствена украса бе съмнително чистото пране, висящо по балкончетата, над които непрекъснато се носеха неразбираемите напеви на азиатския говор, проникващ като зловонна смрад в кошера от тесни, невзрачни улички. Китайският квартал беше място, където никой никога не задаваше въпроси.

Грег не беше в състояние да разчете китайските йероглифи и му беше много трудно да определи коя от няколкото големи сгради пред него е складът на „Интернешънъл Оркид Импортинг“. Наоколо не се виждаха дори магазини, а и да имаше, той не разполагаше с време да задава въпроси. Пък и се съмняваше, че тук някой говори някакъв друг език, освен китайски.

— Хайде, момчето ми — обърна се към Доджър и вдигна пръст във въздуха. — Намери Лъки!

Кучето не беше тренирано да върви по следа като ловните хрътки, но се бе привързало толкова много към Лъки и познаваше така добре миризмата ѝ, че го разбра безпогрешно. Доджър вирна муцуна и с добре премерени крачки пое надолу по улицата.

Наоколо не се виждаха места за паркиране. Колите бяха спрени току до паянтовите сгради. Грег предположи, че Лъки е паркирала възможно най-близо до склада, за да не рискува да бъде усетена веднага. Вече бяха стигнали почти до края на пресечката. Доджър се закова на място, вдигна лапа, посочи и изскимтя.

Грег го потупа по главата и каза:

— Браво, момчето ми!

Сградата не изглеждаше достатъчно голяма за склад, но в Китайския квартал външният вид често лъжеше. Грег отвори внимателно вратата, а после хвърли поглед през рамо с надеждата да види хората от ФБР. Ала единствената кола наоколо беше една прастара тойота, която нещастно кашляше бензинови пари през спукания си ауспух. Той нямаше никакво намерение да чака. Животът на Лъки висеше на косъм — всяка секунда би могла да се окаже фатална.

Във вътрешността на склада беше тъмно като в рог, с изключение на някаква слаба, синкавобяла светлина, струяща от дъното. Грег се поколеба за миг и се приведе, за да потупа Доджър по главата, докато очите му привикнат към мрака. Постепенно започна да си дава сметка, че складът е много по-голям, отколкото изглеждаше отвън. Край стените бяха подредени огромни сандъци като ковчези.

Грег падна на колене. Горещото, здраво менгеме на страха започна да приклепва гърдите му. Защо бяха изгасили лампите? Какво са й сторили този път?

— Намери Лъки! — прошепна настойчиво на Доджър.

Хвана се за каишката на кучето и се остави да бъде поведен бавно към дъното на склада. Когато се приближиха, той разбра, че светлинките, които бе забелязал, са проблясващи компютърни екрани. Останалата част от офиса обаче бе потънала в непрогледен мрак. Доджър не се насочи натам, а зави встрани. Заобиколи една висока камара кашони.

И Грег се натъкна на дулото на насочен към гърдите му пистолет.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Мамка му! Паднаха право в капана на онези мръсници! Трябваше да изчака пристигането на агентите от ФБР! Като се проклинаше наум, Грег пусна каишката на Доджър и докосна дулото на пистолета, опряно в гърдите му. Беше прекалено тъмно, за да види лицето на човека, скрит зад кашоните.

Кучето изскимтя и опашката му заудря бясно по крака на Грег. Този звук отекна в тишината на склада като оръдеен изстрел. Дулото на пистолета автоматично изчезна.

— Доджър? Грег?

Вълна от облекчение се разля по всеки сантиметър от тялото му. Задъха се от щастие. Тя е жива! Слава на Бога!

— Лъки? Добре ли си, скъпа?

— Да, добре съм — отговори тя, но гласът ѝ звучеше странно. В интерес на истината не беше на себе си.

Той протегна ръце в тъмнината. Тя се хвърли в обятията му. Пистолетът се опря в гърдите ѝ с дуло, насочено към брадичката. Грег внимателно го взе от ръцете ѝ и я изведе от скривалището зад кашоните.

— Какво стана? — запита накрая той. — Защо се криеш зад тези кашони, при това — в непрогледен мрак?

— Защото чакам — отвърна тя, ала толкова тихо, че той трябваше да се приведе, за да я чуе. — А лампите изгасих... за да мисля. Винаги мисля по-добре в тъмното.

Грег веднага си даде сметка, че това се дължи на единствения спомен от миналото ѝ, съхранил се непокътнат в мозъка ѝ. Горчив, жесток спомен от една майка, която се бе оказала истински садист. Притисна я в обятията си и безмълвно си обеща в бъдеще да поправи всички злини, които са били нанесени на психиката ѝ.

— Дойде тук, за да търсиш Брад и Джъд, така ли? — запита той, докато се приближаваха към светлината, идваща от помещението с компютрите.

Лъки само кимна и главата ѝ се отърка в рамото му.

— Постъпила си разумно, че не си се изправила очи в очи с тях. Кой знае какво биха ти сторили? — опитваше се да говори безгрижно, разбира се. Знаеше отлично какво биха направили мръсните копелета. — Покажи ми къде е ключът, за да светна лампите.

Тя се обърна и го поведе към едно място извън остъклените стени на офиса. Той щракна ключа и се втренчи изумен в нея. Доджър отново изскимтя и се приближи.

От едната буза на Лъки се стичаше кръв и се спускаше към врата ѝ. В лявата си ръка стискаше нещо. От пръстите ѝ също шуртеше кръв. По роклята и обувките ѝ се червенееха огромни кървави петна.

По дяволите! Нещо ужасно се е случило с нея! За пореден път.

— Лъки, какво държиш в ръката си?

Тя се втренчи в него. Лицето ѝ беше безизразно и бледо, очите — студени, нереагиращи. Бавно, много бавно повдигна юмрука си и разтвори ръка. На Грег му трябваха няколко секунди, за да разпознае предмета в шепата ѝ — беше зъбът на Руди.

— Знаеш ли, в древността хавайците са правели всичките си оръжия от зъби на акула — каза тя с безизразен глас. — Не са познавали метала до пристигането на капитан Кук.

Плашеше го, и то много — както онази първа нощ в палатката. Грег обгърна раменете ѝ и внимателно я разтърси.

— Лъки, не е време за урок по история. По-добре ми кажи какво стана!

Тя преглътна два пъти и ноздрите ѝ потрепериха леко.

— Обичаш ли ме?

— Обичам те много повече, отколкото съм си представял, че е възможно! — отвърна Грег, привлече към себе си и я целуна по челото. — И винаги ще те обичам.

Тя се отдръпна и го изгледа с прекрасните си зелени очи.

— Независимо от онова, което съм сторила? Дори и ако съм убила някого?

Думите ѝ прозвучаха ясно, като плесник. Грег почти се прегъна под тежестта им и стаения в тях гняв. Пистолетът. Окървавеният зъб. Дали наистина е убила някого? Ала чувствата му го завладяха с неподозирана сила и отговорът, който последва, излезе от дъното на душата му:

— Дори и да си убила някого, пак ще те обичам. Ще бъда винаги до теб. Но не мога да си представя, че ти си способна да отнемеш нечий живот.

На лицето ѝ се появи подобие на усмивка и тя заговори:

— Дойдох тук, защото трябваше да узная какво се е случило в онази нощ. Защо съм носела обувката на жена, умряла преди повече от година. Ти не си виждал партньора на Брад — Джъд. Мога само да ти кажа, че той е истинско чудовище. Разказа ми спокойно какво е направил с мен, без дори сянка от угризение на съвестта. Призна си, че насила ме е накарал да си изруся и накъдря косата.

— За да не може никой да те познае.

— Точно така. И именно Джъд е човекът, който се е опитал да ме убие.

Но Брад също е участвал в заговора — помисли си Грег. Значи интуицията му не бе го подвела — не е било просто резултат от дива ревност. Беше намразил кучия син още от пръв поглед.

— Била съм вече в безсъзнание, когато са ме облекли и са ми обули онази обувка по погрешка — Лъки погледна през рамо към огромната метална камера и продължи: — Джъд разбра, че блъфирам, когато ги заплаших, че ще ги застрелям. Скочи върху мен и ми изби пистолета от ръката. Оръжието се оказа под мен в този миг. Не можех да го достигна, защото той ме бе притиснал с коляното си. Затова го наръгах в окото със зъба на Руди.

— Отлична идея — отвърна Грег и се огледа, като се питаше къде ли са мръсните копелета. В металната камера, разбира се.

Лъки прокара пръст по грапавия край на зъба на Руди и каза:

— Тези зъбци буквално срязаха като с нож бузата на Джъд.

— Значи ето откъде е всичката тази кръв — отбеляза той успокоен.

— Не съвсем. Прострелях Брад в крака — обяви тя с неподправена гордост. — Тогава именно разбраха, че изобщо не се шегувам. После ги подкарах към камерата с орхидеите, затворих ги и изключих вентилационната система.

Сърцето на Грег се изпълни с огромна гордост от нея — гордост и любов. Значи ги е накарала да сърбат собствената си гадна попара.

— Но защо си изключила вентилационната система? Нещо не разбирам.

— Орхидеите излъчват отровни пари. Раните на Брад и Джъд са незначителни. Но дробовете им са започнали да горят, а очите — да сълзят неудържимо. Мислеха, че съм много променена и няма да им сторя нищо, но не знаеха, че част от непреклонността ми все още е жива. И сигурно сега смятат, че съм ги оставила да умрат.

— Но не си, нали? Обади ли си се вече в полицията?

— Разбира се. Преди минути се обадох в местния клон на ФБР, а после изгасих лампите, за да си събера мислите. Когато ти влезе, помислих си, че е някое от приятелчетата на Джъд и Брад — иначе не бих насочила пистолета към теб — обясни Лъки. — Искам онези двамата да си мислят, че наистина съм ги оставила да умрат. Защото най-голямото ми желание е да разберат какво е усещането за предстояща, неминуема смърт.

— Страхотно се гордея с теб! Слава Богу, че ти самата си добре — възкликна Грег, притиска я в прегръдките си и нежно я залюля. — Много те обичам!

— Аз също те обичам много! Не можеш да си представиш колко ми липсваше! Ако не беше Джули...

— Джаф! — прекъсна ги остро излайване на Доджър.

— Не е възможно! — промърмори Грег. И все пак Доджър бе доказал вече не един и два пъти непогрешимите си инстинкти на куче-спасител. В момента сочеше с лапа към камерата с орхидеите.

— Какво става? — запита Лъки, но веднага след това се досети. — О, не! Какво направих?! Не съм искала да убивам нито един от двамата!

— Откога са затворени там?

Лъки погледна часовника си и отговори:

— От десет минути. Джъд веднъж спомена, че за да умре човек, е необходимо много повече време.

— Там има мъртвец, но не се притеснявай. Ти си постъпила правилно. Обадила си се на властите.

— Хората от ФБР трябваше вече да са тук. Ако бяха дошли навреме, никой нямаше да умре.

Грег взе пистолета от масата и отвърна:

— Не е лесно да откриеш това място, освен ако не познаваш добре Китайския квартал. Нека отворим камерата, така ще видим какво се е случило. Може пък някой от двамата да е все още жив.

Приблжиха се към металната врата, следвани неотлъчно от Доджър. Грег държеше пистолета.

— Моля те, Господи — възкликна на глас Лъки, — нека умрелият да не е Брад! Не искам цял живот да ми тежи, че съм убила бащата на Джули!

Вдигна лоста на металната врата. Грег държеше пистолета насочен натам, тъй като не знаеше какво да очаква. От камерата с несигурна походка излезе мъж, когото никога не беше виждал. Вероятно бе Джъд Фремон, защото бузата му беше раздрана и кървеше. Човекът се запрепъва по пода на склада, превит на две, стиснал гърлото си, едва поемащ си дъх.

— Боже Господи! — извика Лъки. — Значи Брад е мъртвият! Не исках да го убивам, честна дума! Просто исках да му дам един добър урок, а после да оставя правосъдието да се погрижи за останалото.

Тя се насочи към камерата, но Грег я спря.

— Ти остани тук. Дръж пистолета, насочи го към него и не се колебай да стреляш, ако се наложи.

В камерата с орхидеите цареше истински хаос. Повечето от нежните цветове бяха смачкани и стъпкани. В дъното на помещението лежеше, проснат неподвижно на пода, Брад Уагнър. Смъртта му не бе настъпила нито бързо, нито лесно.

Грег реши да остави властите да се погрижат за трупа му и се върна при Лъки.

— Не се тревожи, скъпа. Не ти си го убила. Партньорът му го е удушил.

Лъки се втренчи невярващо в Грег, докато той вземаше пистолета от ръката ѝ.

— Но защо?!

Джъд Фремон бе започнал да се възстановява. Поизправи се, като дишаше на пресекулки. Но дори сега успя да повдигне презрително вежди, сякаш за да подчертае, че са невероятно глупави. След няколко секунди проговори:

— Там вътре няма достатъчно въздух. Нямах да стигне и за двама ни. Знаех, че ще извикаш полицията. Но когато времето започна да напредва, нямах никакъв друг избор, освен да...

— Отворете! — изрева отвън нечий мъжки глас. — ФБР!

Грег поклати глава и спокойно отвърна:

— Вратата е отворена. Влизайте.

Предадоха Джъд на двамата федерални агенти, които светкавично се обадиха на местните власти, за да вдигнат трупа на Брад. Грег изведе Лъки навън под ярките лъчи на слънцето, където спряха и изчакаха, за да дадат показанията си.

— Не исках Брад да умира — прошепна Лъки. Всеки момент щеше да се разплаче.

Той я прегърна през раменете и се запита как е възможно да обича някого толкова много и как ще успее да заличи от съзнанието ѝ всичко, което е изстрадала.

— Виж какво, така е по-добре. Или предпочиташ Джули да види баща си, изправен на подсъдимата скамейка за убийство?

— Не, но... тя го обича. Как сега ще ѝ кажа, че баща ѝ е мъртъв?

— Аз ще дойда с теб. После ще заминем в Мауи и вие двете ще отседнете при Сара. Присъствието на други деца ще ѝ помогне, сигурен съм.

— Да, Сара ще знае какво да направи.

— Джули е все още твърде малка. Сега ще ѝ бъде много по-лесно да го преживее, отколкото, ако беше по-голяма.

Лъки кимна, а после вдигна поглед към него.

— А ти?... Ние ще?...

— Дали ще бъдем пак заедно ли? — довърши той и тя кимна. — Никога повече няма да те пусна да си отидеш. Знаеш ли какво си помислих, когато видях Джули за първи път?

Лъки поклати глава:

— Не. Какво?

— Че аз би трябвало да бъда нейният баща. Много ме заболя, че не е така — промълви той, като си спомни чувството за огромно опустошение, завладяло го, когато бе видял момиченцето. — Разбира се, ще отнеме известно време, докато нещата се нормализират и Джули започне да ме приема.

— Можем да го направим. Знаем, че можем — успокои го Лъки. — Много те обичам!

Доджър изскимтя и близна ръката ѝ.

— И теб много обичам, Доджър! — обърна се към него Лъки и го погали по главата. — Разчитам на теб да ни помогнеш с Джули, нали?

Доджър замахна възторжено с опашка, а Грег взе Лъки в обятията си.

— Никога повече няма да те пусна да си отидеш! Прекалено много те обичам, за да живея без теб!

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно

„Атлантис“ премина протока и се насочи към остров Ниихау. Лъки стоеше на носа на лодката, заедно със Сара, и се взираше в частния остров — дома на тюлените-монаси.

— Делото приключи — каза тихо Сара, макар че децата бяха в другия край с Коуди и Грег. — Мина много по-бързо, отколкото очаквах.

— Така е — съгласи се Лъки, — но когато давах показания ми се стори като цяла вечност.

Сара докосна ръката ѝ. Тъмните ѝ очи излъчваха много съчувствие и обич.

— Мога да си представя колко трудно ти е било, но Джъд Фремон си получи заслуженото.

— Сега, след като делото приключи, мога спокойно да продължа живота си. Планираме малко сватбено тържество следващия месец — обяви Лъки с усмивка, щастлива, че може да сподели със Сара плановете им. — Грег ще продаде къщата край брега. С парите ще купим къща в планината — като вашата. Джули е решила твърдо да има свое пони, а също и котка, която да прави компания на Доджър.

— Вярно е, двамата с Доджър са неразделни — отбеляза Сара. — Той спи край леглото ѝ и я следва буквално навсякъде.

— Тя се приспособи много по-бързо, отколкото очаквах. Най-голяма е заслугата на Доджър, но ти и децата ти също помогнахте значително.

Лекият бриз развя тъмната коса на Сара и я прехвърли през рамото ѝ.

— С течение на времето Джули ще обикне Грег не по-малко, отколкото той обича нея.

— Знам, сигурна съм в това — усмихнато отговори Лъки и притвори очи, като мислено благослови Грег за всичко, което бе

направил, за да им помогне да се приспособят и започнат нов живот. — Харесвам живота си тук. Не мога да опиша колко съм щастлива.

— Понякога и от най-страшните ни кошмари произлизат хубави неща — отбеляза Сара. — Господ никога не затваря врата, без да ни отвори поне прозорец.

Плаваха мълчаливо, облежнати на перилата на лодката, и следяха морската шир, за да зърнат една акула на име Руди. Водолази твърдяха, че са го забелязали преди около седмица. На Лъки много ѝ се искаше да го срещне отново — да види колко е пораснал. И да му благодари за късметлийския зъб, който ѝ бе спасил живота.

Водата бе кристално бистра и ясно се виждаха тъмните очертания на рифовете. Малък пасаж от жълти рибки „клоуни“, чиито черни кръгове около очите личаха съвсем отчетливо, се стрелна между скалите. Нито следа от Руди. От никакви акули. Лъки се замисли и реши, че всъщност днес не бе най-подходящият момент за среща с акули. Днес пускаха Аби на свобода — водеха я на Ниихау, за да се присъедини към другите тюлени-монаси.

— Мамо! — извика Джули, когато лодката забави своя ход край рифа, зад който бе закътан островът. — Готови сме.

— Идвам — махна ѝ в отговор Лъки и вдигна поглед към Номо, който държеше руля. Той ѝ направи знак с палец, пожелавайки ѝ късмет.

В трапа за рибата Аби бе заобиколена от близнаците, Коуди и Грег. Наблизо играеха Моли и Джули в оранжеви спасителни жилетки. Доджър обикаляше около тях и бдеше неотлъчно, без да откъсва поглед от тях. Аби вече бе много голяма — нямаше нищо общо с малкото бебе, което бяха намерили някога. Беше се превърнала в голям тюлен, който тежеше почти петдесет килограма. Номо и Лъки ѝ бяха показали как да лови риба, макар Джули да бе убедена, че Аби се справя благодарение единствено и само на нея.

— Уак! Уак! — извика Аби както винаги, когато зърнеше Лъки.

Младата жена погледна към Грег с очи, преизпълнени с обич. Той я дари с усмивка. Раздялата с Аби щеше да бъде много по-трудна от пускането на Руди.

Лодката забави ход и Номо пусна котвата. Веригата ѝ изтрака, когато се вряза във водата. После даде леко на заден ход, за да позволи

на котвата да се захване в мекия пясък на дъното. Накрая изключи двигателя и лодката се залюля леко от течението.

В този момент Лъки си даде сметка, че Джули изобщо не се притеснява от люшкащата се под краката ѝ палуба. Усмихна се. През кратките месеци, откакто живееха тук, тя се бе сприятелила с морето. Двете с Моли бяха приклекли край една кофа, в която плуваше морска звезда — децата я бяха открили и планираха да я върнат у дома ѝ при останалите обитатели на океанските дълбини.

Покрай тях премина една риба-пеперуда — ветрилообразната ѝ гръбна перка пореше лазурните води. Всички се скупчиха на перилата, за да я гледат. Лъки се възползва от възможността да коленичи край Аби и да размени няколко последни думи с нея. Погали с обич меката козина на тюлена и животното впери в нея поглед, пълен с обожание.

— Не забравяй онова, което те научихме с Номо за риболова. Оглеждай се за акули, а ако зърнеш Руди, предупреди го да си държи устата затворена.

Аби наклони глава и се загледа тъжно в очите ѝ. Лъки прокара отново длан по мекия гръб на тюлена. Колкото и да беше пораснала, тя винаги щеше да си остане „нейната“ Аби — мъничко бебе, сираче, останало без майка.

— Няма как, време е да си вземем довиждане. Връщаш се там, където ти е мястото — при твоите роднини. Те се нуждаят от теб — Лъки се усмихна, защото усети, че Грег я наблюдава, но знаеше, че той ще разбере защо си говори с един тюлен. — Помисли си само — това е мечтата на всяка жена: една женска на петдесет мъжкари. Имаш страхотен избор. Само не им позволявай да те смачкат. Избери си някой от най-силните мъжки, така че останалите да не посмеят да те закачат повече.

Грег отвори вратичката на трапа и водата заплиска в него.

— Готови сме. Хайде, Аби. Смело напред!

— Хайде, Аби! Давай! — подеха близнаците.

— Давай, Аби! Напред! — извикаха и момиченцата, а Коуди и Сара гледаха от страни.

Аби очевидно не искаше да ги напуска. Вдигна умоляващ поглед към Лъки, като че ли питаше: *Налага ли се да тръгвам?*

— Всичко ще бъде наред, миличка — подкани я Лъки задавено. Но дали ще бъде? Дали тюленчето ще преживее годината, докато се

върнат на острова, за да преброят тюлените и да поставят инжекциите на мъжкарите? Нямахте никаква гаранция за това.

— Върви, Аби, върви! — замоли ѝ се Лъки. — Това е твоят дом — тук е твоето място. Знай, че те обичам и ще бъда с теб в мислите си... винаги.

Аби закрета към отвора, но после спря и погледна през рамо към Лъки. Всички останали мълчаха. Тишината се нарушаваше единствено от чайките, кръжащи над главите им, и от плясъка на вълните по корпуса на лодката.

— Върви, Аби. Следващата година ще се върна при теб. Сигурна съм, че дотогава ще имаш вече свое бебенце.

Аби надали разбра какво ѝ каза Лъки, но се гмурна във водата. Закръжи на едно място и завика:

— Уак! Уак! Уак!

Доджър, притиснал се в краката на Лъки, изскимтя нажалено и тя се наведе, за да го погали. Сълзи замъгляваха погледа ѝ. Грег се приближи до нея. Силната му ръка обгърна раменете ѝ. Аби хвърли един последен поглед на Лъки, после се гмурна във вълните и изчезна.

— Алоха! Алоха! — извика Номо и децата се присъединиха към него, като започнаха да припяват на сбогуване: — Алоха! Алоха!

— Аби ще бъде добре — прошепна Грег. — Догодина със сигурност ще я видиш пак.

Лъки се извърна към Грег. С облекчение видя, че Сара и Коуди помагат на момичетата да върнат морската звезда в нейния дом.

— Лъки — прошепна ѝ Грег, — не го преживявай толкова. Именно в това, се състои нашата работа. Връщането на животните в тяхната естествена среда винаги е съпроводено с рискове. Но Аби ще се справи. Тя прилича на теб — умее да оцелява.

Сърцето ѝ бе пронизано от необяснима болка. Вдигна поглед към Грег, като си мислеше какъв късмет има, че е жива... че има дъщеря си и възможност за ново начало.

— Нямахте да мога да оцелея без теб...

— Напротив. Та нали именно ти ми помогна отново да заживея! Обикнах те инстинктивно, още от пръв поглед, без дори да разбера защо. Но ти много бързо ми предложи основанията.

Тя докосна челото му — там, където падаше черната му коса, и промълви:

— Обичам те, скъпи мой! Обичам те много повече, от колкото думите са в състояние да изразят!

— Ние сме заедно — това е най-важното. И сега ще градим съвместния си живот заедно с Джули.

Устните ѝ намериха неговите и той я приласка в обятията си така, както бе правил множество пъти досега. Лъки потрепери от нежната сладост на целувката. Заля я удивително чувство на духовна завършеност. Този мъж беше нейна съдба и макар че беше преминала през адски мъки, за да стигне дотук тя не съжаляваше за нито един миг страдание.

Изгубена бях, но сега съм спасена.

Издание:

Мерил Сойър. Кралят на орхидеите

ИК „Бард“, София, 2000

Редактор: Олга Герова

ISBN 954–585–093–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.